975 - 405 - 024 - 4

Kitabın Orijinal Adı Yayın Hakları (c)

Kapak Düzeni Kapak Filmi Dizgi ve Baskı

LIGHTNING

DEAN R. KOONTZ

KESİM AJANSI

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

ŞAHİN KARAKOÇ

KOMBİ GRAFİK

ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ

1. BASIM / 1988

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri kanunu gereğince Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Adres

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu - İstanbul Tel : 522 40 45 526 80 12

DEAN R. KOONTZ

YILDIRIM

TÜRKÇESİ:

ŞEBNEM ÇORAKCI

Yararın Yayınevimizde Çıkan Diğer Kitapları :

NÖBET YABANCILAR

Bölüm Bir

LAURA

Birinin seni çok sevmesi Sana güç verir; Senin birini çok sevmen ise Cesaret verir.

— LA O TZU

Bir

RÜZGÂRDA BİR KANDİL

— 1 —

Loura Sri on e'in doğduğu gece fırtına patladı., O gece ha-vada insanların yıllarca unutamayacağı bir gariplik vardı.

12 Ocak 1955 Çarşamba günü buz gibi, gri, kasvetli bir gündü. Ortalık kararırken puf puf kar taneleri alçalmış gökyü-zünden dökülmeye başladı, Denver tıaikı Kayalık Dağlarından gelecek tipiyi bekleyerek yuvalarına sindiler. Gece saat anda, batıdan ©sen kudurgan rüzgâr ulu dağların vadilerinden kük-reye kükreye geçip ormanlık yamaçlardan aşağı haykırarak in-di. Kar tanelerinin boyu küçüldü, kum kadar uf aldı, sesleri de kum sürtünmesinin sesine benzemeye başladı. Rüzgâr onları önüne katmış, Doktor Paul MarkweH'in kitap dolu çalışma oda-sının pencereleri önünden geçiriyordu.

Markvveli masasının (başındaki koltuğa çökmüş, ısınabilmek için viski içmekteydi. Onu tedirgin eden sonu gelmez ürperti-nin aslında kışla, soğukla ilgisi yoktu. Zihnindeki, yüreğindeki soğukluktan kaynaklanıyordu o ürpertiler.

Biricik evlâdı Lenny'nin çocuk felcinden ölmesinden bu yana dört yıl geçmişti. Bu süre içinde de Markfvvell'in içkiye düşkünlüğü sürekli artıp durmuştu. Şu anda gerçi County Me-

riical Hastanesinden gelebilecek âcil çağrıları beklemekteydi, ama buna aldırmadan kendine biraz daha Chivas Regal dol-durdu.

1955 yılı aydınlık bîr çağa rastladığından, çocuklara artık Doktor Jorias Salk'ın aşısı yapılmaktaydı. Çocuk felcinden hiç-bir çocuğun ölmeyeceği, sakat kalmayacağı günler çok yakın-dı artık. Ama Lenny bu hastalığa 1951 yılında yakalanmıştı. Yani Saik aşısının denenmesinden bir yıl önce. Çocuğun solu-num sistemi kasları da felç olmuş, buna bir de ıbronşial zatür-ree eklenmişti. Hiçbir şansı yoktu Lenny'nin.

Kış gecesinde batıdaki dağlardan doğru peşten bir kükre-me yankılandı ama Markvvell önce bunun farkına varmadı. Ken-dini o kapkara kedere böylesine kaptırdığında, çevresinde olup bitenleri ıbazen pek fanketmezdi.

Masonun üzerinde Lenny'nin bir resmi duruyordu. Aradan dört yıl geçtiği halde, oğlunun gülümseyen yüzü hâlâ içini sız-latıyor, onu görmek bir işkence oluyordu. O resmi oradan kal-dırması gerekirdi. Ama kaldırmıyordu. Suçluluk duygusunu gi-derme yöntemi olarak kendini kırbaçlamayı seçenlerdendi çün-kü.

Paul Markweirin meslekdaşlarından hiçbiri onda içki so-runu olduğunun farkında değildi. Bazı hastaların tedavisinde yaptığı hatalar, doğal olarak da çıkabilecek komplikasyonlara yol açmış, doktorun bir suçu olabileceği' akla gelmemişti. Ama kemlisi .biliyordu işin aslını. Kendinden nefret etmesi de daha fazla içmesine yol açıyordu.

Gök gürültüsü tekrar duyuldu. Bu sefer Markvvell fark-etti ama aldırmadı.

Telefon çaldı. Viski artık hareketlerini de yavaşlatmıştı. Ku-laklığı ancak üçüncü zil çalıp bittiğinde kaldırdı. «Alo?»

«Doktor Markvvell? Ben Henry Yamata.» Yamata hasta-nede asistandı. Sesi telaşlı gibiydi. «Hastalarınızdan birini... Jenny Shane'i demin kocası buraya getirdi. Doğum sancıları başlamış. Aslında fırtına onları yolda geciktirmiş. Buraya var-dığında durumu hayli ilerlemişti.»

Marklvvell dinlerken 'bir yandan viskisini içiyordu. «Hâlâ birinci aşamada mı?» diye sorarken dilinin dolanmamasına se-vindi.

_10~

«Evet ama sancıları çok şiddetli. Hem de bu aşama için fazla sık. Kanlı vajinal akıntı var...» «O beklenebilecek bir şey.»

Yamata sabırsız bir sesle, «Yo, hayır,» dedi. «Bu normal bir durum değil.»

Kanlı vajinal akıntı, doğumun gecikeceğine işaretti. Oysa Yamata Bayan Shane'in durumunun ilerlemiş olduğunu söyle-mişti. Marklvvell bunun normal bir şey olduğunu söylerken yine çuvallamış oluyordu.

Yamata sözlerini sürdürdü. «Hemoraji sayılacak kadar kan yak ama bir terslik olduğu kesin. Ya rahimde, ya kalça engeli, ya sistem i k bir hastalık...»

«Hamileliği tehlikeli kılacak fizyolojik bir bozukluk olsa ben farkederdrm.» Markvvell'in sesi sert çıkmıştı. Ama belki de fatiketmemiş olabilirdi. Bunu kendi de biliyordu. Hele de sar-hoşsa. «Doktor Carlson bu gece nöbetçi. Aksilik olursa ben gelirim. Şimdilik o...»

«Daha demin trafik kazasında yaralanmış dört kişi getirdi-ler. İkisinin durumu kötü. Carlson çok dolu. Size ihtiyacımız var, Doktor Markta/eil.»

«Hemen yola çıkıyorum. Yirmi dakikada oradayım.»

Markvvell telefonu kapattı, viskisini bitindi, cebinden bir nane şekeri çıkardı. İçkiyi artırdığından beri hep yanında nane şekeri taşıyordu. Kâğıdını soyup ağzına attı, çalışma odasın-dan çıktı, holdeki dolaba doğru yürüdü.

Sarhoştu. Çocuk doğurtacaktı. Belki bu işi yüzüne gözü-ne bulaştıracak, meslek hayatının sonu gelecek, adına leke sü-rülecekti. Ama aldırdığı yoktu. Hattâ öyle bir felâketi sapık bir özlemle bekliyor sayılırdı.

Pardesüsünü giyerken gök gürültüsü geceyi titretti, ev de geceyle birlikte titredi,

Marklvvell kaşlarını çatıp ön kapının yanındaki pencereye doğru (baktı. Camın dışında ufacık, kuru kar taneleri, rüzgâr so-, luğunu tuttukça kısa bir süre havada asılı kalıyor, sonra yine dönmeye başlıyordu. Markvvell ömrü boyunca bir iki kere da-ha buna benzer olaylar görmüş, karla gök gürültüsünü birara-da gözlemlemişti, ama gök ancak kar yağışının başlangıcında

gürler, sesi uzaktan ve yumuşacık gelir, bu seferki gibi kor-kutucu olmazdı.

Şimşek çaktı, sonra bir daha çaktı. Düşmekte olan kar taneleri bu anî ışıkta bir garip parıldadılar, pencerenin camı birden ayna oldu, Marikvvell orada kendi hayalet suratını gör-dü. Bu seferki gök gürültüsü deminkilerden beter geldi.

Doktor kapıyı açıp meraklı bakışlarla elektrikli geceye bak-tı. Azgın rüzgâr karları balkona sokuyor, evin duvarına çarp-tırıyordu. Bahçenin çimenlerinde on santime yakın bir kar ör-tüsü birikmişti bile. Camların da rüzgâra bakan tarafı kar tut-muştu.

' Şimşek bu sefer Markvveli'in gözlerinde yanma duygusu yaratacak kadar parlak çaktı. Gök öyle bir gürledi ki, sesi sanki yalnız gökten değil, yerin altından da geliyormuş gibi oldu. Yerle gök yarılıyor, mahşer yaklaşıyor gibi. Karanlığı peş-peşe iki ışık daha aydınlattı, çevrede garip siluetler oynaştı. Balkon parmaklıkları, ağaçlar, çalılar, her şimşekle öyle göl-geleniyor, öyle goripleşiyordu ki, Markvveli'in o tanıdık dünyası sürrealist bir tabloya benzemeye başlamıştı. O doğa dışı ışık en sıradan cisimleri bile değişimden geçmiş gibi gösteriyor, biçimlerini insanı tedirgin edecek kadar değiştiriyordu.

İkide bir parıldayan gökyüzü, o kükreme sesleri, o rüzgâr, o beyaz fırtına perdesi Markı/vell'i sarstı, ilk olarak sarhoş-luğunun farkına varmasına yol açtı. Bu acayip elektrik olay-larının ne kadarı gerçek, ne kadarı alkol hayali acaba, diye merak etti. Tedbirli adımlarla balkonun kaygan zeminine bastı, bahçeye inen merdivenlere doğru yürürken, başını kaldırıp ışıkların yardığı göklere baktı.

Bir dizi şimşek bahçeyi ve sokağı eski zaman filmlerindeki gibi kesik kesik gösterdi. Tüm renkler yok olmuş, bir tek be-yazlık kalmıştı. Yıldızsız bir gece, karların parıltısı, mürekkep gibi kapkara, titreyen gölgeler.

Markvvell dehşet dolu bakışlarla gökyüzünün bu sapık gös-terisini seyrederken tepede bir yarılma daha oldu. Kızgın yıl-dırımın toprağı arayan sivri ucu yirmi metre ilerdeki sokak lambasının direğini buldu, Markvvell korkuyla 'bağırdı. O dokun-ma ânında gece gerçekten gerçek dışı oldu, lambanın cam-lan patladı, sarsıntı MarkvveH'in dişlerini zangırdattı, balkonun zemini titredi. Ortalığa ozon kokusuyla kızgın demir kokusu ya-yıl iverdi.

Sessizlik, hareketsizlik ve karanlık geri döndü. Markvvell nane şekerini yutmuştu.

Şaşkın komşular kendi evlerinin balkonlarında belirdiler. Sokak boyunca her evin balkonunda insanlar vardı. Hoş, bel-ki de onlar işin (başından beri oradaydılar. Belki Markvvell on-ları ortalık sakinleşince farketmişti. İçlerinden bazıları kari t bahçelerde ilerleyip sokak lambasını yakından görmeye niyet-lenmişlerdi. Direğin tepe kısmı yarı yarıya erimiş durumdaydı. İnsanlar birbirlerine ve Markvvell'e sesleniyorlardı. Markvvell: cevap vermedi.

Bu korkunç sahneler ayılmasını sağlayamamıştı. Komşu-lar sarhoşluğunu anlamasın diye olduğu yerde döndü, tekrar eve girdi.

Hern zaten onlarla hava durumunu tartışmaya vakti yok-tu. Hamile bir hastası vardı onu bekleyen. Bir bebek doğur-ta çaktı.

Kontrolünü kazanmaya çalışırken holdeki dolaptan bir kaş-kol çıkardı, boynuna sardı, uçlarını göğsünün üzerinde çapraz-ladı. Elleri titriyordu. Parmakları kazık kesilmek üzereydi. Par-desünün düğmelerini iliklemeyi yine de başardı. Başının dön-mesini engellemeye çalışarak galoşlarını ayağına geçirdi.

Deminki garip yıldırımın kendisi için özel bir anlam taşıdığı yolunda bir duyguya kapılmıştı. Bir işaret, bir belirti. Saçma. Viski aklım karıştırıyordu herhalde. Ama garaja doğru yürür-ken o duygudan hâlâ kurtulamamıştı. Arabayı geri geri bafaçe yoluna çıkardı. Zincirli lastikler karlarda çıtırdıyordu.

Vitesi ıboşa aldı. Niyeti arabadan inip garajın kapısını ka-patmaktı. Tamı o anda birisi solundaki cama sert sert vurdu. Markvvell şaşırarak başını çevirdi, eğilip camdan kendisine ba-kan bir adam gördü.

Otuz beş yaşlarında vardı. Yüz hatları net, biçimliydi. Ya-kışıklılığı kısmen buğulanmış camın ardından bile belli oluyor-du. Üzerinde lacivert bir palto vardı. Yakasını kaldırmıştı. Ko-nuşurken ağzından burnundan dumanlar çıkıyordu. «Doktor Markvvell?»

Markvvell camı indirdi. «Evet?» «Doktor Paul Mankwell, değil mi?»

«Evet, benim, söyledim ya! Ama bu gece burada hasta ka-bul etmiyorum. Hastaneye bir hastamı görmeye gidiyorum.»

Yabancının olağanüstü mavi gözleri, donmuş bir havuza yansıyan mavi gökleri hatırlatıyordu. Etkileyici, güzel gözler. Ama tehlikeli bir kimsenin gözleri olduğunu da hissediyordu Markvvell bir yandan.

Arabayı geri vitese alıp sokağa çıkmak, yardım bulmak niyetindeydi ama yabancı daha çabuk davrandı, açık camdan içeriye tabancasını sokuverdi. «Bir budalalık yapayım deme.»

Namlu çenesinin altındaki yumuşak etlere dayandığında doktor ölmek istemediğini anlayıp birden şaşırdı. Çoktan beri kendini ölüme hazır olduğuna inandırmıştı. Oysa şimdi, yaşa-mak istediğine sevineceği yerde yine suçluluk duyuyordu. Ha-yata sarılmak, yalnız ölmekle kavuşabileceği oğluna ihanet sa-yılırdı.

«Farları söndür, doktor. Güzel. Şimdi kontağı kapa.» Marklvvell anahtarı kontaktan çekti. «Kimsin sen?» «Onun önemi yok.»

«Benim için var. Ne istiyorsun? Bana ne yapacaksın?»

«Söz dinlersen canın yanmaz. Ama kaçmaya kalkarsan o kopası kafanı patlatırım, sonra da silahı zevk olsun diye vü-cuduna boşaltırım.» Sesi yumuşak, şaşılacak kadar tatlı, ama beri yandan çok da inandırıcıydı. «Ver bana anahtarları.»

Markvvell pencereden uzattı.

«Şimdi çık arabadan.»

Yavaş yavaş ayılırken arabadan indi. Acımasız rüzgâr yü-zünü acıttı. Kar taneleri girmesin diye gözlerini kısmak zorun-da kalmıştı.

«Kapıyı kapamadan önce camı kapa.» Yabancı çök yakın-da duruyor, kaçacak yol bırakmıyordu. «Tamam. Çok güzel. Şimdi benimle garaja yürü, doktor.»

«Çılgınlık bu. Ne ıha,..»

«Yürü dedim.»

Yabancı ıMarkvveirin yanıbaşında, onu sol kolundan yaka-lamış durumda yürüyordu. Komşu evlerden ya da sokaktan bir bakan olsa bile, tabancayı göremezdi.

Garaja girince Markvvell yabancının emri üzerine kapıyı ka-pattı. Buz kesmiş menteşeler yağlanmamış olduğundan fena gıcırdadı.

«Eğer istediğin paraysa...»

«Sesini kes, eve gir.»

«Bak, bir hastam doğum sancıları çekiyor...» «Sesini kesmezsen bu tabancanın kabzasıyla otuz iki di-şini dökerim, konuşamaz olursun.»

Marklvvell ona inandı. Boyu bir seksen, kilosu doksan ol-malıydı. Markvvell kadar biriydi. Ama insanda çekingenlik ya-ratacak tipti. Sarı saçlarında eriyen karlar parıldıyor, damla-lar alnından, şakaklarından süzülüyor, buna rağmen kış kar-navallarındaki buzdan heykeller kadar insanlıktan uzak bir ha-sı vardı. Herhangi bir çatışmada lacivert paltolu yaban-cının hasmını kolayca altedebileceğinden emindi Markvvell. He-le de hasmı orta yaşlı, formdan düşmüş, sarhoş bir doktor Olursa.

BOb Shane bebek bekleyen babaların alındığı salonda kloş-trofObi duygusuna kapılıyordu. Odanın tavanı ses emen tür-den, duvarları soluk yeşildi. Tek penceresi buzlar yüzünden saydamlığını kaybetmişti. Çok sıcaktı. Altı koltukla iki sehpa bu ufacık yere fazla geliyordu. BOb Shane'in içinden, çift ka-natlı kapıyı itip açmak, koridora fırlamak, hastanenin öbür ba-şına koşmak, giriş holünü de aşıp kendini buz gibi geceye atmak, antiseptik kokusundan, hastalık kokusundan kurtulmak geliyordu.

Ama yine de orada bekledi. Janet kendisine ihtiyaç duyar-sa yakınında olmak istiyordu. Bir terslik vardı. Gerçi doğum sancısı kolay şey değildi. Ama Janet'in ne zamandır çektiği o sancılar gibi olması da herhalde normal değildi. Doktorlar cid-di bir komplikasyon olabileceğini kabul etmiyorlardı, ama kay-gılı oldukları da belliydi.

Böb bu klostrofobi duygusunun neden kaynaklandığını an-

lodı. Duvarlar üzerine geliyor diye değil,., üzerine gelen şey ölümdü: Belki karısının, belki doğmamış bebeğinin... hattâ bel-ki de ikisinin birden ölümü.

Kapı açıldı, Doktor Yamata içeriye girdi.

Böb Shane koltuktan kalkarken sehpaya çarptı, yarım dü-zine kadar dergi yerlere saçıldı. «Karım nasıl, doktor?»

«Daha kötüleştiği söylenemez.» Yamata kısa boylu, ince-cik bir adamdı. İyilik yansıtan bir yüzü, iri, hüzünlü gözleri var-dı. «Doktor Markmell neredeyse gelir.»

«Tedavi için onun gelmesini beklemiyorsunuz, değil mi?»

«Yo, elbette ki beklemiyoruz. Karınıza iyi 'bakılıyor. Ama kendi doktorunuzun geliyor olması sizi rahatlatır diye düşün-düm.»

«Ha! Eh, tabii..., teşekkürler. Bakın, karımı görebilir miyim,

doktor?»

«Henüz olmaz,» dedi Yamata.

«Ne zaman?»

«Biraz... acısı azalınca.»

«Bu da ne biçim cevap? Açısı ne zaman azalacak? Ne za-man kurtulacak bundan?» Apansız patlaması birden onu utan-dırdı. «Şey... özür dilerim, doktor. Ama,., çok korkuyorum.»

«Biliyorum. Biliyorum.»

Garajdan Markvveli'in evine girilebiliyordu. Mutfağı geçip ilk hole çıktılar. Işıkları yaka yaka ilerliyorlardı. Çizmelerinden karlar dökülmekteydi.

Silahlı adam yemek odasına, salona, çalışma odasına, mua-yene odasına, hasta bekleme odasına 'baktı, sonra, «Üst kata,» dedi.

Büyük yatak odasında yabancı, ışıklardan birini yaktı. Ma-sanın başındaki koltuğu hafifçe geri çökerken, «Doktor, lütfen eldivenlerinizi, paltonuzu, kaşkolünüzü çıkarın,» dedi.

Markvvell söz dinledi, çıkardıklarını yere attı, silahlı ada-mın emri üzerine koltuğa oturdu.

Yabancı tabancayı çekmeceli dolabın üzerine koydu, cebin-

den bir kangal sağlam ip çıkardı. Sonra elini koynuna daldırdı, kemerine asmış olduğu çakıyı çekti, ipi çeşitli yerlerinden kes-ti. Besbelli niyeti Markı/vell'i oturduğu koltuğa bağlamaktı.

Doktor çekmecenin üzerindeki tabancaya bakıyor, oraya bu adamdan önce ulaşma şansının ne kadar olduğunu hesap-lıyordu. Gözü adamın mavi gözlerine iliştiği anda, aklından ge-çenlerin ne kadar kolay anlaşılmış olduğunu farketti. Yetişkin biri bir çocuğun 'basit kurnazlığını nasıl anlarsa, tıpkı öyle.

Sarışın adam gülümsedi. Sanki ona, haydi, dene baka-lım, diyordu.

Paul'Markvveli'in niyeti hayatta kalmaktı. Yabancı onu kol-larından, bacaklarından goblen koltuğa bağlarken uysallığını sürdürdü.

Düğümler sağlamdı ama can acıtacak kadar sıkı de-ğildi. Yabancı adam sanki tutuklusunu koruyordu. «Ağzını tıka-mak zorunda kalmak istemiyorum. Sarhoşsun. Ağzına bir şey sokarsam belki kusarsın, boğazına kaçırır, boğulursun. Bu yüz-den sana bir dereceye kadar güvenmek niyetindeyim. Ama ağ-zını açar da imdat diye bağırırsan seni ânında öldürürüm. An-ladın mı?»

«Evet.»

Yabancı adamın sözleri birkaç kelimeyi aştığında, hafif bir aksanla konuştuğu belli oluyordu. Çok hafif. Markvvell onun nereli olduğunu anlayamıyordu. Adam bazı kelimelerin sonu-nu yutuyor gibiydi. Arasıra telâffuzuna genizden gelen bir ton ekleniyor, bu da ancak belli belirsiz seziliyordu.

Yabancı yatağın kenarına oturdu, elini telefona uzattı. «Hastanenin numarası kaç?»

Markvvell gözlerini kırpıştırdı. «Neden?»

«Allah kahretsin, sana numarayı sordum. Söylemezsen... kalkıp rehbere bakacağıma döve döve ağzından alırım, daha iyi.»

Doktorun aklı başına geldi, numarayı söyledi. «Bu gece kim nöbetçi?» «Doktor Carlson. Herb Carlson.» «İyi midir?» «Nasıl yani?»

«Senden iyi doktor mudur... yoksa o da mı işe yaramaz?»

«Ben işe yaramaz değilim. Ben bunca za...»

«Sen sorumsuz, kendine acıyıp duran, alkolik bir enkazsın ve bunu kendin de biliyorsun. Sorduğum soruya cevap ver, Doktor. Carlson güvenilir biri mi?»

MankvveH'in midesindeki bulantının yarı nedeni viskiyse, öbür yarısı da bu yabancının sözlerindeki gerçek karşısında duyduğu tiksintiden kaynaklanıyordu. «Evet, Herb Carlson iyi-dir. Çok iyi bir doktordur.»

«Bu gece nöbetçi başhemşire kim?»

Markvvell bunu bir an düşünmek zorunda kaldı. «Ella Han-)ow galiba. Emin değilim. Ella değilse, o zaman Virginia Keene' d ir.»

Yabancı hastanenin numarasını çevirdi. Doktor Markvvell tarafından aradığını söyledi, Ella Hanlavv'u istedi.

Azgın bir rüzgâr evi tekrar tokatladı, gevşek bir pencere doğramasını sarstı, saçaklarda ıslık çaldı, Markvvell dışardakt fırtınayı ancak hatırlayabildi. Pencerenin dışında yağıp duran kara takarken içinde yine bir şaşkınlık kabardı. Olaylarla dolu bir geceydi bu gece... o yıldırım... o anlaşılmaz yabancı... ger-çek gibi görünmüyordu bütün bunlar. Kendisini koltuğa bağla-yan iplere asıldı. Bu iplerin viskiden kaynaklanan bir rüyaya ait olduğundan, hemen yok olacaklarından emindi. Ama ipler yok olmadı. Harcadığı çaba başının yeniden dönmesine yol aç-tı.

Yabancı telefonda konuşuyordu. «Hemşire Hanlow mu? Doktor Markvvell bu gece hastaneye gelemeyecek. Orada has-talarından biri, Janet Shane zor bir doğuma hazırlanıyor. Hımmm? Evet, tabii. Bu doğumu Doktor Carlson'un yapmasını istiyor. Yo, hayır, korkarım kendisinin gelmesine olanak yok. Hayır, havadan ötürü değil. Kendisi sarhoş. Evet, öyle. Hasta için bir tehlike oluşturabilir. Hayır... o kadar sarhoş ki telefo-na çağırmamın yararı yok. Üzgünüm. Son zamanlarda çok içi-yor, durumu saklamaya çalışıyordu ama bu gece hali her za-mankinden beter. Hımmm? Ben komşusuyum. Peki. Teşekkür ederim, Hemşire Hanlovv. İyi akşamlar.»

Markvvell öfkelenmişti. Ama sırrının açıklanması onu aynı zamanda şaşılacak biçimde rahatlatmıştı. «Seni itoğlu, mah-vettin beni.»

«Hayır, doktor, sen kendi kendini mahvettin. Kendinden bu kadar nefret etmen mesleğini etkiliyor. Karını senden uzak-laştıran da o. Evliliğin zaten sorunluydu, kabui. Ama Lenny yaşasaydı yine kurtulurdu o evlilik. Çocuk öldükten sonra bile kurtulabilirdi... eğer sen kendi içine bu kadar kapanmasay-dın.»

Markvvell şaşırmıştı. «Anna'yla aramızın nasıl olduğunu ne-reden biliyorsun? Lenny'yi nereden biliyorsun? Seni daha ön-ce ömrümde görmedim. Benim hakkımda bunca şeyi nasıl bi-lebilirsin?»

Yabancı bu sorulara hiç aldırmaksızın yatağın yastıklarını örtünün altından çekti, düzeltti, sırtını dayadı, çamurlu, ıslak çizmelerini de yatağın üzerine alıp uzandı. «Sen nasıl yorumlu-yor olursan ol, oğlunu kaybetmen senin suçun değildi. Sen doktorsun alt tarafı,., sihirbaz değilsin. Ama Anna'yı kaybet-mek senin suçundu. Şimdi bu hale gelmen, hastaların için teh-like oluşturman da senin suçun.»

Markvvell itiraz edecek oldu, sonra içini çekti, başı önüne sarktı, çenesi göğsüne değdi.

«Senin derdin nedir, biliyor musun, doktor?»

«Herhalde onu da sen bana söylersin.»

«Senin derdin, hayatta hiçbir şey için mücadele etmek zo-runda kalmamış olmak. Hiçbir şeyine karşı gelinmemiş. Baba-nın hali vakti yerindeymiş. Bu yüzden her istediğini elde et-mişsin, en iyi okullara gitmişsin. Mesleğinde başarılı olmana rağmen, paraya hiçbir zaman ihtiyacın olmamış. Para sana za-ten miras olarak kalmış. Bu yüzden, Lenny çocuk felcine yaka-landığında karşılaştığın ters koşullar senin hiç alışmadığın şey-ler. Sen tersliklere aşılanmış biri değilsin. Direncin yok. Kolay-ca umutsuzluğa kapılmışsın.»

Markvvell başını kaldırdı, gözlerini kırpıştırıp bakışlarını net-leştirmeye çalıştı. «Anlayamıyorum.»

«Bunca acıdan bir şey öğrenmiş olmalısın, Markvvell. Eğer yeterince uzun süre ayık kalır, aklını başına toplayıp düşüne-

bilirsen, belki doğru yola dönersin. Kendini kurtarma şansın, zayıf da olsa, hâlâ var.»

«Belki de kendimi kurtarmak istemiyorum.»

«Korkarım bu doğru olabilir. Bence ölmeye korkuyorsun. Ama yaşayacak kadar cesaretin var

mı, onu da bilemiyorum.»

Doktorun soluğu 'bayat nane şekerinden, viskiden ekşi-mişti. Ağzı kupkuru olmuş, dili şişmişti. Canı içecek bir şey is-tiyordu.

Ellerini bağlayan ipleri tekrar denedi ama ıbu hareketi de isteksizdi. Sonunda kendi sesindeki zavallılıktan tiksinerek, ama gururunu yeniden kazanmayı da başaramayarak, «Benden ne istiyorsun?» diye sorabildi.

«Bu gece hastaneye gitmeni engellemek istiyorum. Janet Shane'in bebeğini senin doğurtmamanı sağlamak istiyorum. Sen bir kasap olmuşsun. Potansiyel bir katil olmuşsun. Bu sefer sana engel olmak şart.»

Markvveil kuru dudaklarını yaladı. «Senin kim olduğunu

hâlâ 'bilmiyorum.»

«Hiçbir zaman da bilmeyeceksin, doktor. Hiçbir zaman da

bilmeyeceksin.»

Böb Shane ömründe bu kadar korkmamıştı. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyor, ıkorkusunu 'bu kadar açıkça gösterirse ka-deri kışkırtacağına, Janet'le bebeğin ölümünü kesinleştireceği-ne inanıyordu.

Koltukta öne doğru eğildi, başını sarkıttı, sessizce dua etti. Tanrım, Janet benden iyisine lâyıktı. O öylesine güzel, bense halı eskisi gibi çirkinim. Bakkalım alt tarafı. O ufacık dükkân hiçbir zaman ahım şahım bir kâr getirecek değil. Ama Janet beni seviyor. Tanrım, o hem iyi, hem dürüst, hem alçak-gönüllü bir insan,., ölmeyi hak etmiyor. Belki onu almak iste-yişinin nedeni, şimdiden cennete lâyık olduğu için. Ama ben tıenüz lâyık değilim. Daha iyi bir insan olabilmek için onun yar-dımına muhtacım.

Salonun kapılarından biri açıldı.

—20 —

Bob başını kaldırıp baktı.

Doktor Carlson'la Doktor Yamata yeşil hastane kılıklarıy-la içeriye girdiler.

Onları görmek Böb'u korkuttu. Yerinden yavaşça kalktı.

Yamata'nın gözleri her zamankinden 'hüzünlüydü.

Doktor Carlson uzun boylu, yapılı adamdı. Torba gibi has-tane kılığı içinde bile gururunu koruyabilen tiplerdendi. «Bay Shane... üzgünüm. Çok üzgünüm... karınız doğum sırasında hayatını'kaybetti.»

Bab kaya gibi hareketsizdi. Sanki bu korkunç haberi alın-ca vücudu taş olmuştu. Carlson'un sözlerinin ancak bir kıs-mını kavrayabiliyordu.

«...rahim engeli... çocuk doğurmaması gereken kadınlar-dandı. Hamile kalmamalıydı. Üzgünüm... çök üzgünüm... elden geleni... ağır kanama... ama bebek,..»

Bebek sözcüğü Bob'u ayıltıverdi. Carlson'a doğru sarsak bir adım attı. «Ne dediniz bebek için?»

«Bebek kız,» dedi Carlson. «Sağlıklı bir kız.»

Bob her şeyi kaybettiğine inanmıştı. Şimdi Carlson'a şaş-kın bakışlarla bakıyor, Janet'ten bir parçanın sağ kaldığını, kendisinin hayatta yapayalnız kalmadığını ummaya 'başlıyordu. «Sabi mi? Kız mı?»

«Evet,» dedi Carlson. «Olağanüstü güzel bir bebek. Kıvır kıvır kumral saçlarla doğdu.»

Böb, Yamata'ya baktı. «Bebeğim yaşıyor.»

Yamata, «Evet,» dedi. Hüzünlü gülümsemesi bir anlığına belirdi. «O da Doktor Carlson'un sayesinde. Korkarım Bayan Shane'in hiç yaşama şansı yoktu. Daha az tecrübeli ellere düş-se, bebek de ölürdü.»

Böb, Carlson'a döndü. Hâlâ inanmaya korkuyordu. «Be-bek... yaşıyor. Buna şükretmök gerek, değil mi?»

Doktorlar tedirgin bir sessizlik içinde kaldılar. Sonra Yama-ta elini Bob Shane'in omzuna koydu. Belki de dokunmanın onu rahatlatacağını seziyordu.

Bob minik doktordan on beş santim uzun, yirmi kilo ağır-dı oma yine de Yamata'ya yaslandı, kendini tutamayıp ağlama-ya 'başladı, Yamata da onu rahatlatmaya çalıştı.

Yabancı, Markwell'in yanında bir saat oturdu. Hiç konuş-muyor, Mankwell'in sorularına da cevap vermiyordu. Yatağa uzanmış, gözlerini tavana dikmiş, kendi düşüncelerine dalmış, kıpırdamadan yatıyordu.

Doktor ayılmaya başladığında kafasındaki zonklama çe-kilmez oldu. Bu hali genellikle kendine daha da çok acımasına yol açar, onu tekrar içki içmeye iterdi.

Sonunda yabancı kolundaki saate baktı. «On bir buçuk. Ben artık gidiyorum.» Yataktan kalktı, koltuğa yaklaşırken ça-kıyı kemerinden çekti.

Markvvell gerginleşti.

«İplerini yarıya kadar keseceğim, doktor. Yarım saat ka-dar uğraşırsan kurtulmayı başarırsın. Bu da bana kaçmak için gerekli zamanı sağlar.»

Yabancı koltuğun arkasına çömeldiğinde Markvvell o bıça-ğın kaburgaları arasına dalmasını

bekliyordu.

Ama bir dakika dolmadan yabancı çakıyı kaldırdı, yatak odasının kapısına ilerledi. .«Kendini kurtarma şansın var, dok-tor. Bence bunu yapamayacak kadar zayıfsın ama inşallah ya-nı lıyorumd ur.»

Sonra çıkıp gitti.

Markvvell kendini iplerden kurtarmaya uğraşırken on dakika boyunca alt kattan gelen ufak tefek sesleri duydu. Besbelli ya-bancı değerli parçalar arıyordu. Gerçi esrarengiz bir hali vardı, ama belki de kendine özgü bir yöntem seçmiş adî bir hırsız-dan başka bir şey değildi.

Markvvell gece on ikiyi yirmi geçe kendini kurtardı. Elle-rinin bilekleri fena halde sıyrılmış, kanıyordu.

Yarım saattir alt kattan hiçbir ses duymamıştı ama yine de başucu masasının çekmecesinden tabancasını aldı, mer-divenleri tedbirli adımlarla indi. Evin muayenehane bölümüne yürürken camlı dolaplardaki ilaçların yerinde yeller eseceğini

bekliyordu. Ama dolapların ikisine de el sürülmemişti.

Kendi çalışma odasına geçti. Duvardaki salaşpur kasanın açılmış olacağından emindi. Kasaya da dokunulmamıştı.

Şaşkın durumda, odadan çıkmak üzere dönerken lavabo-nun içindeki boş viski, cin, tekila ve votka şişelerini gördü. Yabancı alt katta ancak içki stokunun yerini bulacak kadar duraklamış, ne var ne yoksa musluğa boşaltmıştı.

Barın üzerindeki aynaya bir not yapıştırılmış olduğunu gör-dü. Yabancı mesajını büyük harflerle, okunaklı biçimde yaz-mıştı:

İÇKİYİ BIRAKMAZSAN, LENNY'NİN ÖLÜMÜNÜ KA-BUL ETMEYİ ÖĞRENMEZSEN, BİR YIL GEÇMEDEN TA-' BANCAYI AĞIZA SOKUP KENDİ BEYNİNİ PATLATACAK-SIN. BU BİR TAHMİN DEĞİL, BİR GERÇEK.

Bir elinde not, bir elinde tabanca, durup boş odaya baktı. Sanki yabancı hâlâ oradayımış da görünmüyormuş, canı iste-dikçe görünmez olabiliyormuş gibi. «Kimsin sen?» diye mırıl-dandı. «Kimsin?»

Ona yalnızca penceredeki rüzgârın sesi cevap verdi. Hü-zünlü uğultudan Markvveil hiçbir anlam çıkaramadı.

Ertesi sabah saat on birde, az önce Janet'in cenazesi için gerekli görüşmeleri yapmış olan Bob Shane hastaneye, yeni doğmuş kızını görmeye geldi. Sırtına bir pamuklu gömlek, ba-şına bir takke giydirildi, yüzüne ameliyat maskesi takıldı, elle-rini de hemşirenin .gözetimi altında

dikkatle yıkadıktan sonra bebek bölümüne girmesine izin verildi. Bob Shane, Laura'yı sevgiyle beşiğinden kaldırıp kucağına aldı.

Odada dokuz yeni doğmuş bebek daha vardı. Hepsi de kendine göre şirin şeylerdi'. Ama BOb bunların arasında en şe-kerinin Laura olduğunu düşünürken tarafgirlik yaptığını san-mıyordu. Yerleşmiş melek kavramı sarı saçla mavi gözü ge-rektirse de, Laura kumral ve kahverengi gözlü olsa da, görü-nüşü yine de meleksiydi. Bob on dakika boyunca onu kucağın-

da tutarken Laura hiç ağlamadı. Gözlerini kırpıştırdı, kıstı, de-virdi, esnedi. Düşünceli bir hali var gibiydi. Sanki annesiz bir çocuk olduğunu, bu soğuk, zor dünyada babasından başka da-yanacak kimsesi olmadığını biliyordu.

Odanın bir duvarı boydan boya camdı. Bebeklerin akraba-ları oradan bakabilsin diye. Şu anda camın gerisinde beş kişi vardı. İçlerinden dördü .gülümsüyor, parmaklarını bebeklere doğru uzatıyor, bebekleri eğlendirmek için komik suratlar ya-pıyorlardı.

Beşincisi lacivert palto giymiş sarışın bir adamdı. Ellerini ceplerine sokmuştu. Ne gülümsüyor, ne parmağıyla işaret ya-pıyor, ne de komik suratlar takınıyordu. Gözlerini Laura'ya dik-mişti.

Birkaç saniye boyunca yabancının gözlerinin Laura'dan ay-rılmadığını gören Bob kaygılanmaya başladı. Adam gerçi yakı-şıklı, temiz pak biriydi ama yüzünde bir sertlik de yok değildi. Ayrıca öyle bir havası vardı ki, Bob onun korkunç şeyler gör-müş veya yapmış biri olduğu izlenimine kapıldı.

Aklından bebek kaçırılmasıyla ilgili gazete haberleri geçi-yordu. Karaborsada satılan bebekleri hatırlıyordu. Kendi kendi-ne, paranoya bu, dedi. Yok yere tehlikeler yaratıyordu kendine. Onun da nedeni, Janet'i kaybetmiş olduğu için şimdi kızını da kaybetmekten çok korkmasıydı. Ama yabancı Laura'ya bakmayı uzattıkça Bob'un tedirginliği de artıyordu.

Birden adam, sanki ondaki kaygıları farketmiş gibi, başını kaldırdı. Birbirlerine baktılar. Yabancının mavi gözlerinde az rastlanan bir parlaklık, bir keskinlik vardı. Bob'un korkuları da-ha da arttı. Kızını bağrına bastı. Sanki yabancı camı patlatıp bebeği kapmaya çalışacakmış gibi. Acaba hemşirelerden birini çağırsam, adama sorular sordursam mı, diye düşünüyordu.

Derken yabancı gülümsedi. Geniş, sıcak, içten bir gülüm-semesi vardı. Yüzünün ifadesini tümüyle değiştiren bir gülüm-seme. Bir ah içinde değişmiş, tehlikeli olmaktan çıkıp dostça davranışlı biri oluvermişti.' Bob'a göz kırptı, camın gerisinden dudak hareketiyle, «Çok güzel,» dedi.

Bob rahatladı, gülümsedi, sonra gülümsemesinin maske-

nin gerisinden farkedilmeyeceğini akıl edip başını salladı, te-şekkür etti.

Yabancı Laura'ya bir kere daha baktı, Bob'a tekrar göz kırptı, dönüp camdan uzaklaştı.

Daha geç saatte, Böb Shane evine döndükten sonra, koyu renk giyinmiş uzun boylu bir adam kreşin camına yaklaştı. Adı Kökosohka'ydı. Bebekleri gözleriyle taradı, derken bakış-ları odak değiştirdi, camdaki kendi renksiz hayaline baktı. En-li, yassı bir suratı vardı. Hatları keskindi. Dudakları öylesine ince ve sertti ki, sanki boynuzdan yapılmış gibi görünüyordu. Sol yanağında beş santim uzunluğunda bir düello yarasının izi göze çarpmaktaydı. Kara gözlerinde hiç derinlik yoktu. Göz bebekleri birer seramik küreydi sanki. Okyanus diplerindeki göl-geli vadilerde dolaşan köpek balığının soğuk gözleri gibi. Ken-di görünüşünün camın gerisindeki masum bebeklerle nasıl bir çelişki oluşturduğunu farkedince garibine gitti, gülümsedi. Pek sık gülümsemezdi. Bu ifade o yüze hiçbir sıcaklık katmadığı gibi, tersine onu daha da korkunç gösterdi.

Bakışlarının odağını kendi hayalinin ötesine çevirdi. Kun-daklı bebekler arasında Laura Shane'i bulması hiç de güç ol-madı. Her bebeğin soyadı bir karta yazılmış, beşiğe takılmıştı.

Sana yönelik bütün bu ilginin nedeni ne, Laura, diye ge-çirdi aklından. Senin hayatın neden bu kadar önemli oluyor? Sağ salim doğman için neden bunca çaba ve enerji harcanı-yor? Seni hemen öldürüp hainin planlarını sona erdirsem daha mı iyi olur acaba?

Acımasızca öldürebilecek bir tipti. Daha önce de çocuk öldürmüştü. Ama bu kadar küçüğünü değil. Hayatını adadığı amaca yardımı olacak hiçbir suçu işlemekten çekinmezdi.

Bebek uyuyordu. Arasıra dudakları kıpırdıyor, minik suratı kırışıyor, belki rüyasında o çok özlediği ana rahmini görüyordu.

Sonunda adamı onu öldürmemeye karar verdi. En azından, şimdilik.

—25 —

«Seni daha sonra, istediğim anda yok edebilirim, küçük,» diye mırıldandı. «Önce hainin planlarında senin ne rol oynaya-cağını anlayayım, ondan sonra öldürürüm seni.»

KökosChka camdan uzaklaştı. Küçük kızı sekiz yılı aşkın !bir süre boyunca görmeyeceğini biliyordu.

— 2 —

Güney Califarnia'da ilkbahar, yaz ve sonbahar boyunca pek az yağmur yağar, gerçek yağış mevsimi Aralık'ta haşlar, Mdrt'ta ıbiterdi. Ama 1963 Nisan'ının ikinci günü gökyüzü ka-palı, havadaki nem oranı çok yüksekti. Santa Ana'daki küçük dükkânının kapısını açık tutmakta olan Bob Shane, belki de mevsimin son sağnağı yağmak üzere, diye düşünüyordu.

Bahçedeki, karşı kaldırımdaki ağaçlarda tek yaprak kıpır-damıyor, dallar sanki yaklaşan bir fırtınanın ağırlığı altında aşa-ğıya sarkıyordu.

Kasanın yanındaki radyo alçak sesle çalmaktaydı. Beach Boys grubu, «Surfin' U.S.A.» şarkısını

söylüyordu. Havaya ba-kılırsa bu şarkı Temmuz ayında Noel şarkıları söylemek kadar uygunsuzdu.

Bob saatine baktı. Üçü çeyrek geçiyordu.

Üç buçukta sağnak başlamış olur, diye geçirdi içinden. Bardaklardan boşaiircasına.

Sabah dükkânın işleri iyi gitmiş, öğleden sonra yavaşla-mıştı. Şu anda dükkânda hiç müşteri yoktu.

Bu tür küçük bakkal dükkânları artık büyük şirketlerin aç-tığf market şubeleriyle rekabet etmek zorundaydı. Bob dük-kânı değiştirip işi mezeciliğe çevirmeye niyetliydi ama bunu durmadan erteliyordu. Mezecilik çok daha fazla uğraşma is-tendi.

Yaklaşan fırtına sert olursa öğleden sonra pek müşteri gelmezdi. Belki dükkânı erkenden kapar, Laura'yı sinemaya gö-türürdü.

—26 —

Kapıdan dükkânın içine dönerken, «Bir kayık alsan iyi olur, cici kız,» dedi.

Laura kasaya en yakın rafların dibine çömelmiş, işine gö-mülmüştü. Böb demin depodan dört karton konserve çorba ge-tirmiş, küçük kız onları yerleştiriyordu. Henüz sekiz yaşınday-dı ama güvenilir bir çocuktu. Dükkân işine yardım etmekten de hoşlanıyordu. Konserve kutularına fiyat etiketlerini takıp raf-lara sıralarken malların rotasyonunu sağlamak için yeni gelen-leri arkaya, eskileri öne koymayı da unutmuyordu.

Gözlerini işinden ayırıp babasına baktı. «Kayık mı? Ne ka-yığı?»

«Üst kattan. Evden. Dolaptaki kayığı. Gökyüzünün rengine bakılırsa az sonra bize kayık gerekebilir.»

«Saçma. Dolapta kayık yok ki!»

Bob kasanın başına ilerledi. «Güzel, mavi bir kayık.»

«Ya, öyle mi? Dolapta, ha? Hangi dolapta?»

Böb şeker torbalarını vitrinli dolabın camına yapıştırmaya koyuldu. «Kütüphane dolabında tabii.»

«Bizim kütüphanemiz yak.»

«Yok mu? Ya. Şimdi sen söyleyince aklıma geldi. Kayık kütüphanede değil. Kurbağanın odasındaki dolapta.»

Laura kıkır kıkır güldü. «Hangi kurbağanın.»

«Ne? Yani sen kurbağayı da mı bilmiyorsun?»

Laura sırıtarak başını iki yana salladı.

«Bugünden itibaren evin bir odasını kibar bir İngiliz beye-fendisine kiralıyoruz. Bir kurbağa bey. Buraya kraliçenin hiz-metinde, bazı işler için gelmiş.»

Şimşek çaktı, Nisan gökleri gürledi. Radyoda «'Rhythm of the Rain» şarkısına parazitler karıştı.

Laura fırtınaya hiç aldırış etmedi. Çoğu çocuğu korkutan şeyler onu pek etkilemezdi. Özgüveni, özkontrolu öyle sağlam-dı ki, zaman zaman çocuk kılığına girmiş yaşlı bir hanıma ben-zerdi. «Kraliçe neden işlerini bir kurbağaya yaptırsın?»

«Kurbağalar çok iyi iş adamıdır.» Bob bu arada şekerlerden birini açıp ağzına attı. Janet ölüp California'daki yeni hayatla-rına başladıklarından bu yana yirmi »beş kilo almıştı. Zaten baş-langıçtan beri yakışıklı sayılmazdı. Şimdi otuz sekiz yaşına

vardığında şirin bir yuvarlaklık edilmiş, hiçbir kadının dönüp bak-mayacağı biri olmuş çıkmıştı. Başarısı da pek aman aman sa-yılmazdı. Kimse bakkallıktan zengin olmuş değildi. Ama BOb buna aldırmıyordu. Laura'sı vardı onun. Ona iyi babalık ediyor, çocuk da onu bütün -kalbiyle seviyordu. Tıpkı kendisinin onu sevdiği gibi. Bunun dışında, dünya ne düşünürse düşünsün, umurunda değildi. «Evet, kurbağalar çok iyi iş adamı olur. Bu kurtboğanın da ailesi yüzlerce yıldır kraliçeye hizmet etmiş. Hat-tâ kendisine şövalyelik verilmiş. Sir Thamas Kurbağa.»

Şimşek bu sefer daha yakında çaktı, gök gürültüsü daha yaman oldu.

Laura çorbaları yerleştirmeyi bitirince ayağa kalktı, elle-rini bluciniyle tişörtünün üzerine geçirdiği beyaz önlüğe sildi. Gür kumral saçları, kahverengi gözleriyle çok güzeldi. Anne-sine de hayli benziyordu. «Ne kadar kira ödüyor bu Sir Tho-mas Kurbağa bize?»

«Haftada altı peni.»

«Benim odamın bitişiğindeki odada mı kalıyor?»

«Evet, dolabında kayık olan odada.»

Laura yine kıkırdadı. «Eh, inşallah horlamıyordur.»

«O da senin için aynı umudu besliyordu.»

Eski, paslı bir Buiok dükkânın önünde durdu. Sürücü kapı-yı açarken gökyüzü bir kere daha yarıldı, ortalığa garip bir ay-dınlık lav gibi yayıldı. Yıldırıma eşlik eden gürleme binayı te-melinden çatısına kadar titretti. Sanki göklerin fırtınası yere de yansımış, deprem: başlatacakmış gibi.

«Vay vay!» Laura korkusuz adımlarla pencereye doğru yürüyordu.

Henüz yağmur başlamamış, ama batı rüzgârı işi azıtmış, Yaprakları önüne katmıştı.

Eski püskü Buiök'den inen adam şaşkın bakışlarla gök-yüzüne bakıyordu.

Peşpeşe şimşekler birbirini izledi, ışıkları pencerelerden, otomobil camlarından yansıdı, her birine de korkunç gürlemeler eşlik etti.

Yıldırım Böb'u ürkütmüştü. Laura'ya, «Hayatım', pencereler-den uzak dur,» diye seslendi, kız tezgâhın arkasına koştu, ba-

basının kolunu omzuna sarmasına izin verdi. Bunu kendini ra-batlatmaktan çok babasını rahatlatmak için yapmışa benziyor-du.

Buiök'den inen adam hızlı adımlarla dükkâna daldı, dönüp tekrar göğe baktı. «Gördün mü deminkini? Vay canına!»

Gök gürültüsü kesildi, sessizlik geri döndü.

Yağmur birden başladı. Damlalar önce camlara zayıf ses-'ler çıkararak çarptılar, sonra sağnak boşaldı, küçük dükkân-dan dışarısı görünmez oldu.

Müşteri dönüp gülümsedi. «Amma gösteri, ha?»

Bob tam ona karşılık verecekken, adama dikkatle baktığı anda sustu. Olay çıkacağını sezmişti. Geyikler yaklaşan kurdu nasıl sezerse öyle. Adam'.n lastik çizmeleri, kirli blucini, le-keli bir anorağı vardı. Anorağın fermuarını yarım çekmiş, için-den leş gibi beyaz bir tişört görünüyordu. Yağlı saçlarını rüz-gâr dağıtmış, çenesindeki sakallar da günlerdir traş görme-mişti. Kan oturmuş gözleri çakmak çakmaktı. Bir serseri. Tez-gâha yaklaşırken anorağının içinden bir tabanca çekti, Bob bu-na hiç şaşmadı.

«Kasada ne var ne yoksa uçlan bakalım; itoğkj.»

«Tabii.»

«Çabuk ol.»

«Peki sinirlenme.»

Adam solgun, çatlak dudaklarını yaladı. «Benden para sak-lamaya kalkma, sersem.»

«Tamam, tamam, peki. İstediğin gibi olacak.» 'Bob tek eliyle Laura'yı kendi arkasına doğru itmeye çalışıyordu.

«Bırak kızı, görebileceğim yerde dursun! Onu görmek isti-yorum. Haydi, çabuk ol, çıkar arkandan çocuğu.»

«Tamam, sakin ol.»

Adamın yüzü ölü sırıtması gibi gepgergindi. Bütün vü-cudu gözle görülür biçimde titredi. «Görebileceğim' yerde dur-sun. Sen de paradan başka şeye uzanayım deme. Tabancaya uzanmaya kalkarsan kafanı patlatırım.»

«Tabancamı yak,» diye güvence verdi Bob. Gözleri yağ-murla yıkanan pencerelere döndü, inşallah soygun sürerken başka müşteri gelmez, diye düşündü. Serseri öyle dengesizdi

ki, kapıdan kim girse öldürebilirdi.

Laura babasının arkasına sinmeye çalışıyordu ama adam, «Hey, kıpırdama!» diye bağırdı.

Bob, «O daha sekiz yaşında,..» diyecek oldu.

«Kahpe o. Hepsi kahpedir bunların... küçüğü de, büyü-ğü de.» Tiz sesi çatlak çıkıyordu. Böb'dan çok o korkuyordu sanki. Zaten Bab'u da en çok korkutan buydu.

Tüm dikkati soyguncuya ve tabancaya dönük olduğu hal-de, radyoda Skeener Davis'in «Dünyanın Sonu» şarkısına baş-ladığını farketti, bu şarkı bir kehaneti simgeiiyormuş gibi te-dirgin oldu. Tabanca tehdidi altındaki insanlarda kolay bağış-lanabilecek bir batıl inançla, Laura'nın dünyası son bulmadan bu şarkı bitsin diye dua etti.

«İşte para. Hepsi bu. A i.»

Adam paraları alıp kirli anorağının ceplerine tıkarken, «Ar-kada depo odası var mı?» dedi. «Neden?»

Serseri tek koluyla şeker torbalarını, çikletleri tezgâhın üzerinden yere savurdu, uzanıp namluyu Baba dayadı. «Depon var, itoğltı... var olduğunu biliyorum. Şimdi arkaya, depoya ge-çeceğiz.»

Bob'un ağzı birden kuruyuverdi. «Bak, parayı al ve git. İstediğini elde ettin. Artık git. Lütfen.»

Adam sırıttı. Parayı alınca güveni artmış, Bob'un korkusu da ona cesaret vermişti. Ama hâlâ titriyordu. «Korkma, kim-seyi öldürecek değilim,» dedi. «Ben, 'Savaşma Seviş' diyen-lerdenim. Şu küçük kahpenin tadına bakayım, hemen giderim.»

Bob tabanca bulundurmadığı için kendine sessiz bir küfür savurdu. Laura bacaklarına sarılıyor, ona sokuluyor, güveniyor, ama o küçük kızı korumak için hiçbir şey yapamıyordu. Kilere yürürken serserinin üzerine atılacak, tabancayı kapmaya çalı-şacaktı. Fazla kiloluydu, formda değildi. Hızlı hareket edemiyor-du. Herif onu karnından vuracak, yere yıkacak, Bob orada

öle-cekti. O sırada serseri Laura'yı depoya sokup ırzına geçecekti.

«Yürü,» dedi adam' sabırsız bir sesle. «Haydi!»

Bir tabanca patladı, Laura haykırdı, Bob onu çekip ken-dine yasladı, siper olmaya çalıştı... ama vurulan karşılarındaki

serseriydi. Kurşun sol şakağından girmiş, kafasının yarısını uçurmuştu. Demin yere attığı şekerlerle çikletlerin üzerine dev-rildi. Öyle çabuk ölmüştü ki, kendi tabancasının tetiğini bir refleks hareketiyle çekmeye bile vakti olmamıştı.

Bob şaşkınlık içinde sağa baktığında uzun boylu, sarışın bir adamın elinde bir tabanca tutmakta olduğunu gördü. Bes-belli binaya arkadaki servis kapısından girmiş, depodan ses-sizce süzülerek dükkâna gelmişti. İçeriye girince de serseriyi hiç uyarısız vurmuştu. Cesede soğukkanlı bakışlarla baktı. San-ki tecrübeli bir cellâttı.

Bob, «Çok şükür,» dedi. «Polis.»

«Ben polis değilim.» Adam gri pantolon, beyaz gömlek, fü-me ceket giymişti. Ceketin altından omuz askılığındaki silah kılıfı belli oluyordu. .

Bob'un kafası karıştı. Acaba kurtarıcısı deminki serseri-nin yarım bıraktığı işi bitirmek isteyen bir başka hırsız mıydı?

Yabancı gözlerini cesetten ayırıp onlara baktı. Masmavi, derin bakışlı, açık ifadeli gözleri vardı.

Bob bu adamı daha önce bir yerde gördüğünden emindi. Ama nerede ve ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu.

Yabancı gözlerini Laura'ya çevirdi. «Sen iyi misin, tatlım?»

«Evet.» Ama küçük kız hâlâ babasına sarılıyordu.

Cesetten acı bir idrar kokusu yükseldi. Ölüm ânında böb-reklerinin kontrolünü kaybetmişti adam.

Yabancı ilerledi, cesedin çevresinden dolaştı, ön kapıyı kapayıp sürgüledi, pancuru indirdi. Kaygıyla pencerelere baktı. 'Boşalan sağnak dışarının görünümünü çarpıtıyordu. «Onları ka-patamayacağız herhalde. İnşallah kimse gelip içeri bakmaz diye dua edelim.»

Böb, «Bize ne yapacaksın?» diye sordu.

«Ben mi? Hiçbir şey. Ben o ite benzemem. Sizden hiçbir şey istemiyorum. Kapıyı kapattım, çünkü polise nasıl bir hikâye anlatacağınızı kararlaştırmamız gerek. Kimse gelip cesedi gör-meden ağız birliğine varmalıyız.»

«Hikâyeye ne gerek var?»

Yabancı cesedin üzerine eğildi, kanlı anorağın ceplerin-den araba anohtarlarıyla para destesini aldı, doğruldu. «Pek-

âlâ... onlara iki silahlı adam geldi dersiniz. Bu ölen, Laura'yı istiyordu. Öteki ise bu fikirden tiksiniyor, hemen kaçmak isti-yordu. Tartıştılar, iş kavgaya dönüştü, öteki bu iti vurdu, pa-rayı alıp kaçtı. Bunu doğru diye yutturabilir misin?»

Böb kendisinin ve Laura'nın kurtulduğuna hâlâ inanamıyar-du. Tek eliyle Laura'yı kendine yaslayarak, «Pek... anlayama-dım,» dedi. «Siz onunla birlikte değildiniz. Onu öldürdünüz diye sizi suçlayamazlar. Yapmasanız o bizi öldürecekti. Neden polise gerçeği anlatmıyoruz?»

Yabancı tezgâhın ucuna yürüyüp serseriden geri aldığı pa-raları Bob'a uzattı. «Gerçek neymiş peki?»

«Siz rastlantı sonucu çıkageldiniz, burada soygun yapılmak-ta olduğunu gördünüz...»

«Ben rastlantı sonucu çıkagelmedim, Bob. Seni ve Laura'yı kolluyordum.» Tabancasını koltuk altındaki askılığa tıktı, Laura' ya baktı. Laura da gözlerini iri iri açmış, ona bakıyordu. Adam gülümsedi, «Koruyucu melek,» diye fısıldadı.

Koruyucu meleklere hiç inanmayan Bob, «Bizi kolluyor muy-dunuz?» diye sordu. «Nereden? Ne zamandan beri? Neden?»

Yabancı zamanın kısa olduğunun bilincindeymiş gibi bir sesle konuşurken ilk olarak konuşmasında bir aksan se-zildi. «Onu anlatamam.» Sağnağın yıkadığı camlara tekrar baktı. «Polisin bana soru sormasını da göze alamam. Tek çare bu hikâyeyi inanılır biçimde anlatmanız.»

Bob birden, «Sizi nereden tanıyorum?» diye sordu. «Beni tanımıyorsun.»

«Ama daha önce gördüğümden eminim.» (

«Görmedin. Bilmen gerekmez. Şimdi Tanrı aşkına o parayı sakla, kasayı boş bırak. İkinci adam parayı almadan kaçarsa garip gözükür. Ben kapıdaki Buick'i alırım, birkaç blok ilerde bırakırım. Siz polise arabayı tarif edebilirsiniz. Beni de tarif edebilirsiniz. Zararı olmaz.»

Dışarda gök gürledi ama ses uzaktan ve boğuk geldi. De-minki azgın seslere benzemiyordu.

Dükkânın havası, idrar kokusuna karışan o bakırsı kan kokusuyla yoğunlaşmıştı.

Bob tedirgin bir tavırla tezgâha yaslandı, Laura'yı tutmayı da sürdürdü. «Neden polise soygun sırasında sizin çıkageidi-ğinizi söylemeyeyim? Adamı vurdunuz, reklam edilmeyi iste-mediğinizden çekip gittiniz.»

Yabancı sabırsız bir tavırla sesini yükseltti. «Silahlı bir adam rastlantı sonucu soygun üstüne geliyor ve kahraman ol-maya karar veriyor, ha? Polisler böyle saçma sapan bir hikâ-yeyi asla yutmaz.»

«Ama gerçekte de öyle oldu...»

«Ama onlar inanmaz! Dinle beni. Belki o serseriyi sen vurmuşsundur diye düşünürler. Tabancan olmadığına göre, en azından ruhsatın olmadığına göre, acaba yasa dışı bir silah mıydı, herifi vurduktan sonra onu attın mı, sonra da bu seni kurtaran Maskeli Süvari hikâyesini uydurdun mu diye düşün-meye başlarlar.»

«Ben saygın bir iş adamıyım. İyi biri diye tanınırım.»

Yabancının gözlerine garip bir hüzünle dolu bakışlar yer-leşti, yüzü hayalet görmüş gibi oldu. «Bob, sen iyi bir insan-sın... ama bazen oldukça safsın.»

«Sen neden söz...»

Yabancı elini kaldırıp onu susturdu. «Kriz patladı mı, insa-nın itibarı o kadar ağırlık taşımaz. Dünyada çoğu kimse iyidir, senin belki de doğruyu söylediğini düşünebilirler, ama zehir ya-yan azınlık, başkalarını yıkmaya, mahvetmeye öyle heveslidir ki!» Sesi fısıltı düzeyine inmişti. Hâlâ Bob'a bakıyor, ama sanki bambaşka yerleri, bambaşka insanları görüyordu. «Kıskançlık, Bob. Kıskançlık yer, bitirir onları. Paran olsa, onu kıskanırlar. Ama senin paran yok. Bu sefer de bu kadar iyi, zeki, sevgi dolu bir kızın var diye kıskanırlar. Mutlu bir adam oluşunu bile kıs-kanırlar. Senin onları kıskanmayışını kıskanırlar. İnsanlığın en acı yanlarından biri, bazı kimselerin yalnızca yaşamakla mut-lu olamamaları, ancak başkalarının acı çekmesiyle mutlu ola-bilmeleridir.»

Saflık suçlaması Bob'un kolay kolay reddedebileceği bir şey değildi. Yabancının doğru söylediğini biilyordu. Ürperdi.

Bir anlık sessizlikten sonra adamın yüzündeki o hayalet görmüş ifade yerini telaşa bıraktı. «Polisler seni kurtaran o Maskeli Süvari konusunda yalan söylediğine bir kere karar

verdiler mi, belki de o serseri buraya seni soymaya gelmemişti, diye düşünmeye başlarlar. Belki BOb onu tanıyordu, aralarında bir alıp veremedikleri vardı, onu öldürüp işi soyguna benzet-meyi kendisi planladı, derler. Polislerin düşünme biçimi böy-ledir, Bob. Senin suçlu olduğunu kanıtlayamasalar bile, buna öyle çok uğraşırlar ki hayatın allak bullak olur. Laura'yı böyle tatsızlıklara bulaştırmayı gerçekten istiyor musun?» «Hayır.»

«O halde benim dediğim gibi yapalım.»

BOb başını evet anlamında salladı. «Kabul. Sizin dediğiniz gibi. Ama siz kimsiniz?»

«Bunun önemi yok. Hem zaten vaktimiz de yok.» Tezgâhın arkasına geçip Laura'ya doğru eğildi, yüzünü onun yüzü hi-zasına getirdi. «Babana söylediklerimi anladın mı?'Polis ¦şarta neler oldu diye sorarsa...»

Laura parmağını cesede doğru uzatarak, «Siz onunla be-raberdiniz,» dedi.

«Tamam.»

«Onun arkadaşıydınız. Ama sonradan benim yüzümden tartışmaya başladınız. Ben nedenini anlayamadım çünkü kö-tü bir şey yapmamıştım...»

«Nedeninin önemi yok canım,» dedi yabancı.

Laura başını salladı. «Sonra bir de baktım, siz onu vurdu-nuz, kasanın bütün parasını alıp arabaya atladınız, kaçtınız. Ben çok korktum.»

Adam Bob'a baktı. «Sekiz yaşında, ha?»

«Akıllı kızdır.»

«Ama yine de polisler ona fazla soru sormasa daha iyi oiur.»

«Engellerim.»

Laura atıldı. «Sorarlarsa ağlarım ağlarım, onlar vazgeç-meden susmam.»

Yabancı gülümsedi. Laura'ya öyle sevgi dolu bir bakışla baktı ki Bob rahatsız oldu. Adamın davranışı, küçük kızı depo odasına atmayı özleyen bir sapığın davranışlarına benzemiyor-du. İfadesi sevecen,/yumuşaktı. Uzanıp küçük kızın yanağına dokunduğunda adamın gözlerinde yaşlar parıldayınca Bob da-ha da şaşırdı. Adam gözlerini kırpıştırdı, doğruldu. «Bob, sakla o parayı. Unutma, ben kaçarken paraları da aldım.»

Bob para destesinin hâlâ ovucunda olduğunu farketti, pan-tolonunun cebine tıktı, üzerindeki bol önlük kabarıklığı sakladı.

Yabancı kapının sürgüsünü açıp pancuru kaldırdı. «Kızına iyi bak, Bob, o çok özel bir insan.» Sonra yağmurun altına fırladı, kapıyı açık bıraktı. Buick'e atlayıp lastikleri gıcırdata-rak oradan , uzaklaştı.

Radyo hâlâ çalıyordu. Bob bunu yeni farketti. «Dünyanın Sonu» şarkısı bitmiş, şimdi Shefley Fabares, «Melek Johnny»yi söylemeye başlamıştı.

Birden yağmurun sesini tekrar duydu. Bir fon sesi olarak değil, gerçekten duydu. Damlalar camlan, çatıyı dövüyordu. Kapıdan giren havaya rağmen içerdeki idrar ve kan kokusu deminkinden beter gibi geldi ona. Transtan çıkınca tüm du-yuları harekete geçmiş, Laura'nın demin ölüme ne kadar yak-laştığını da iyice anlamıştı. Kızını kucağına aldı, bağrına bas-tı, durmadan adını tekrarlayarak saçlarını okşadı, yüzünü onun boynuna gömdü, teninin o taze

kokusunu kokladı, boynundaki damarın atışını hissetti, onu sağ bırakan Tanrı'ya şükretti.

«Seni seviyorum, Laura.»

«Ben de seni, baba. Hem Sir Thomas Kurbağa için, hem de başka bin türlü şey için seviyorum. Ama şimdi polisi ara-mamız gerek.»

«Evet, tabii.» Bob onu kucağından istemeyerek indirdi.

Gözleri yaşlarla doluydu. Sinirleri öyle boşalmıştı ki, tele-fonun nerede olduğunu bile hatırlayamryordu.

Laura kulaklığı kaldırmıştı bile. Babasına uzattı. «Ya da istersen ben arayayım, baba. Numara telefonun üzerinde ya-zılı. Ben arayayım mı?»

«Yo, ben yaparım, canım.» Gözlerini kırpıştırıp yaşları yok etmeye çalışırken kulaklığı ondan aldı, kasanın gerisindeki tah-ta tabureye oturdu.

Laura elini onun koluna dayadı. Dokunulmaya ihtiyacı ol-duğunu anlıyordu.

Janet duygusal açıdan sağlam ve güçlü bir kadındı. Ama Laura'daki güçlülük ve özkontrol, o yaşta bir çocuk için ol-

mayacak şeydi. Bob Shane onun bu niteliği nereden aldığım bilemiyordu. Belki annesiz kalmak kendine güvenmeyi öğret-mişti ona.

«Baba?» Laura tek parmağıyla telefona tık tık vuruyordu, «Polis... unuttun mu?»

«Ha, evet,» dedi Bob. Dükkâna yayılan ölüm kokusundan öğürmemeye çalışarak polisin imdat numarasını çevirdi.

Kokoschka, Bob Shane'in bakkal dükkânının 'karşı kaldırı-mında parketmiş duran arabanın içinde oturuyor, tek parmağıy-la yanağındaki yara izini sıvazlıyordu.

Yağmur dinmiş, polis gitmişti. Karanlık bastığında dükkân-ların neon ışıklarıyla sokak lambaları da yanmıştı ama kaldı-rımlar yine de karanlık bir parıltı yaymaktaydı. Sanki ışığı yan-sıtmıyor, yutuyorlardı.

Kokoschka bu mahalleye Stefan'la, sarışın, mavi gözlü hainle aynı sıralarda varmıştı. Silah seslerini duymuş, Stefan'ın ölen adamın arabasına atlayıp kaçtığını görmüş, polis geldiğin-de olayı seyretmek için biriken kalabalığın arasına karışmış, olup bitenlerin genel ayrıntılarını öğrenmişti.

Bob Shane'in Stefan'ı ikinci hırsız diye yutturma çabasının sahte olduğunu Kckoschka biliyordu tabii. Stefan saldırgan de-ğil, kendi kendini görevlendirmiş bir koruyucuydu. Gerçek kim-liğini gizlemek için yalan söylediğine de kuşku yoktu.

Laura yine kurtarılmıştı.

Ama neden?

Kokoschka bir kere daha, acaba bu kız hainin planların-da ne gibi bir rol oynuyor, diye merak etti, soruyu çözemedi. Küçük kızı sorguya çekmekle bir şey öğrenemeyeceğini bili-yordu. Yaşı henüz bir şey bilecek kadar büyütmemişti. Neden kurtarıldığını, tıpkı Kokoschka gibi, o da bilmeyecekti.

Babasının da bir şey bilmediğinden emindi. Stefan'ı ilgi-lendiren, baba değil, kızdı besbelli. O halde Bob Shane'e Ste-fan'ın kökenleri, niyetleri anlatılmış olamazdı.

Sonunda Kokoschka arabayı birkaç blok ilerdeki bir lo-

kantoya sürdü, girip akşam yemeği yedi, gece bastırdıktan son-ra bakkal dükkânının önüne geri döndü. Yan sokağa, bir hur-ma ağacının altına parketti. Dükkân karanlıktı. Ama üst kattaki evin penceresinde ışık yanıyordu.

Yağmurluğunun cebinden bir tabanca çıkardı. Küt burun-lu bir Colt Agent .38. Küçük, ama güçlü bir silah. Kokoschka iyi tasarımlanmış, iyi yapım silahlara hayranlık duyardı. Hele de bu elindekine. Geiiğe hapsedilmiş Ölüm'ün ta kendisiydi bu silah.

Şu anda Shane'lerin telefon telini kesebilir, sessizce içeriye girebilir, babayı da, kızı da öldürüp polis gelmeden kaçabilirdi. Bu tür işlere yatkınlığı vardı.

Ama onları neden öldürdüğünü bilmeden öldürürse, Ste-fan'ın planlarında ne rol oynayacaklarını anlamadan saf dışı ederse, belki sonradan hata yaptığını anlardı. Harekete geç-meden önce Stefan'ın amacını bilmek zorundaydı.

Tabancayı isteksiz bir hareketle tekrar cebine tıktı.

— 3 —

Rüzgârsız gecede yağmur kentin üzerine dimdik iniyor, her damlası çok ağırmış gibi görünüyordu. Küçük, siyah ara-banın tepesinde ve ön camında davul çalıyordu damlalar.

Mart sonlarına rastlayan Salı gecesi saat birde, bazı kav-şaklarına su birikmiş olan kentin sırılsıklam sokakları genel-likle boştu. Yalnızca askerî taşıtlar göze çarpıyordu. Stefan enstitüye gitmek için dolambaçlı bir yol seçti, kontrol nokta-larından uzak durmaya çalıştı. Yine de arızî bir kontrolle kar-şılaşmaktan korkuyordu. Belgeleri tamamdı. Yeni konan gece sokağa çıkma

yasağına karşı da özel güvenlik izni vardı. Ama yine de askerî polisin dikkatini üzerine çekmesi felâket olurdu. Arabasını aramalarını göze alamazdı. Arka kanepedeki bavulun içi bakır tellerle, fünyelerle, plastik patlayıcılarla do-luydu. Bunları yasal yollardan edinmediği de bir gerçekti. Soluğu ön camı buğulandırıyor, yağmur karanlık kenti za-

ten görünmez kılıyor, cam sileceklerinin lastikleri eskilikten iyi iş görmüyor, farlar da pek az yeri aydınlatabiliyordu. Bu yüzden enstitünün arka kapısına giden dar sokağı neredeyse kaçıracaktı. Frene bastı, direksiyonu hızla kırdı. Sedan köşeyi titreyerek döndü, lastiklerini gıcırdattı, ıslak taban üzerinde hafifçe patinaj yaptı.

. Stefan arka kapının yakınına, karanlık bir yere parkedip arabadan indi, arka kanepedeki bavulu aidi. Enstitü dört katlı, dikkat çekmeyen bir tuğla binaydı. Pencereleri kalın parmak-lıklarla güven altına alınmıştı. Kötü etki yapan bir genel havası vardı. Ama yine de, dünyayı kökünden değiştirecek sırları ba-rındırdığı belli değildi. Madenî kapının gizli menteşeleri siyaha boyanmıştı. Stefan düğmeye bastı, içerde zilin çaldığını duy-du, tedirgin bir beklenti dönemine girdi.

Ayağında lastik çizmeler, üzerinde yakası kalkık bir yağ-murluk vardı, ama şapkası, şemsiyesi yoktu. Soğuk yağmur saçlarını başına yapıştırıyor, ensesinden içine süzülüyordu.

Kapının yanındaki dar uzun pencereye ürpererek baktı. Eni on beş santim, yüksekliği otuz beş santim kadardı. Camı dışardan ayna, içerden saydamdı.

Arabanın tepesini döven yağmuru sabırla dinledi. Sular birikintilere şakır şakır dökülüyor, yakındaki saçak borusun-dan gargara sesiyle boşalıyordu. Kaldırım kenarındaki ağacın dallarını dövdüğü bile duyulmaktaydı.

Kapının üzerindeki iamba yandı. Ampul koni biçiminde bir abajur içine alınmıştı. Sarı ışık dosdoğru Stefcın'ın üzerine düş-tü.

Stefan aynalı cama gülümsedi. Göremediği muhafıza gü-lümsüyordu.

Işık söndü, sürgüler çatırdadı, kapının kanadı içeriye doğ-ru açıldı. Muhafızı tanıyordu. Viktor bilmemne. Tıknaz, ellilik, kır saçları kısa kesilmiş, madenî çerçeveli gözlük takan bir adam. Göründüğünden daha iyi huylu bir insandı. Arkadaşları-nın, tanıdıklarının sağlığı için kaygılanan anaç tavuklar gibi davranırdı.

«Efendim, bu saatte, ıbu sağnakta sokaklarda ne işiniz var?»

«Uyuyamadım.»

«Felâket bir hava. Girin, hemen girin. Hasta olacaksınız.»

«Yarım bıraktığım işe kaygılandım, bari gelip bitireyim de-dim.» < • '

«Bu kadar çalışmak insanın ömrünü kısaltır, efendim emin olun, kısaltır.»

Stefan hole girip muhafızın kapıyı kapatışına bakarken bir yandan belleğini yoklayıp Viktor'un özel hayatıyla ilgili bir şey-ler hatırlamaya çalıştı. «Şu haline bakılırsa, galiba karın o an-lattığın güzel yemekleri pişirmeyi hâlâ sürdürüyor.»

Viktor ona doğru dönerek hafifçe güldü, göbeğini okşadı.

«Bu kadın şeytanın yamağı... beni günaha sürüklemek için uğraşıyor, eminim. Oburluk günahına. O da nedir, efen-dim, bavulla mı geldiniz? Buraya mı taşınıyorsunuz?»

Stefan tek eliyle suratından yağmur damlalarını silerken, «Araştırma verileri,» dedi. «Haftalar önce eve götürmüştüm. Akşamlan üzerinde çalışıyordum.»

«Hiç mi özel hayatınız yok?»

«On beş günde bir Perşembeleri kendime yirmi dakika ayı-rıyorum.»

Viktor ayıplarcasına dilini damağında şaklattı. Küçük ho-lün üçte birini kaplayan masasına yürüdü, telefonu açtı, ensti-tünün ön kapısındaki muhafızı aradı. İş saatleri dışında birini içeriye aldıkları zaman mutlaka diğer kapıdaki görevliye de ha-ber verir, bu yolla yanlış alarmları, masum ziyaretçinin yan-lışlıkla vurulması gibi durumları önlemeye çalışırlardı.

Stefan yol halısına yağmur suları damlatarak, bir yandan da cebinden anahtarlarını çıkarmaya çalışarak iç kapıya yü-rüdü. Bu kapı da dış kapı gibi çelikten yapılmış, menteşeleri gizli bir kapıydı. İki anahtarın aynı anda çevrilmesiyle açılıyor-du. Biri gelen kişinin, diğeri kapıdaki muhafızın taşıdığı iki anahtarla. Enstitüde yapılan çalışma öylesine oiağan dışı, öy-lesine gizliydi ki, gece bekçisinin bile laboratuarlara, dosyala-ra ulaşması doğru olmazdı.

Viktor telefonu kapattı. «Ne kadar kalacaksınız, efendim?»

«İki saat kadar. Bu gece başka çalışanlar da var mı?»

«Hayır. Tek fedakâr sizsiniz. Ama fedakârları kimse takdir

etmez, efendim. Fazla çalışmak' insanı öldürür. Hem de pisi pisine. Kimin umurunda?»

«Eliot'a göre, 'Ermişlerle fedakârlar mezarlarından yöne-tir.'»

«Eliot mu? Sair falan mı o?» «T.S. Eliot. Evet, şair.»

«Ermişlerle fedakârlar mezarlarından yönetir, öyle rni? Bu adamı hiç tanımıyorum. Makbul ıbir şaire benzemiyor doğrusu. Sapık düşünce kurbanı denilenlere benziyor.» Viktor neşeyle güldü, sanki çalışkan dostunun hain olabilmesini gülünç buldu.

Birlikte iç kapıyı açtılar.

Stefan patlayıcı yüklü bavulu enstitünün iç holüne soktu, ışıkları yaktı.

Viktor, «Eğer böyle geceyarısı çalışmayı âdet haline geti-recekseniz size karımın keklerinden getireyim de enerji versin,» dedi. ,

«Sağol, Viktor, ama bunu âdet haline getirmemeyi umu-yorum.»

Muhafız madenî kapıyı kapadı, kilitler otomatik olarak ye-rine oturdu.

Büyük holde yalnız kaldığında Stefan içinden belki kaçıncı kere, görünüşü bakımından ne kadar şanslı olduğunu düşün-dü. Sarışın, keskin hatlı, mavi gözlü. Zaten patlayıcıları kaza-sız belâsız, arama yapılmaksızın enstitüye sokabilmeyi de bi-raz bu görünüşüne güvenerek ummuştu. Ona bakan, hiçbir ka-ranlık, sinsi, kuşku verici işaret bulamazdı. İdealdi görünüşü. Gülümsediğinde melek gibi olurdu. Vatanına Viktor gibi körü körüne bir inançla bağlı olanların duygusallığı da zaten bu tip-lerin birçok konuda ince düşünmesini önlerdi. Birçok konuda.

Asansörle üçüncü kata çıktı, dosdoğru kendi çalışma oda-sına gitti, pirinç masa lambasını yaktı. Lastik çizmeleriyle trençkotunu çıkarıp astı, dosya dolabından bir sarı dosya zar-fi çekti, içindekileri masanın üzerine dikkatle yayıp, gelebile-ceklere bir çalışma havası sunmaya çalıştı. Zayıf bir ihtimal 'bile olsa, belki gece çalışmaya gelen biri daha çıkardı. Kuş-ku çekmemek için elden geleni yapmak şarttı.

Bir eline bavulu, öbür eline trençkotunun cebindeki el fe-

nerini aldı, merdivenlerden dördüncü kata, oradan da tavan-arasıncı çıktı. Fenerin ışığında çatıyı tutan ağır kalaslar, oraya buraya çakılı, başı dışarda kalmış iri çiviler görünüyordu. Ta-vanarasının tabanı kaba tahtadandı. Burası depo olarak kul-lanılmazdı. Ortalıkta bir toz örtüsünden ve örümcek ağlarından başka bir şey yoktu. Çatının orta kısmı iyice yüksek olduğun-dan, kenarlara sokulmadıkça dimdik ayakta durabiliyordu. Ama saçaklara yakın yerde çalışırken dizleri üstünde emeklemesi ge-rekecekti.

Dama bu kadar yakın olunca yağmurun gürültüsü tıpkı iki-de ıbir geçen bombardıman uçakları kadar güçlüydü. Bunu ha-tırlamasının nedeni, kentin eninde sonunda bu yolla mahva uğrayacağını biliyor olmcısındandı.

Bavulu açtı. Büyük bir hız ve ustalıkla çalışarak plastik patlayıcı bloklarını kenarlara yerleştirdi, her şarjı da, patlama-nın gücünü aşağıya ve içeriye verecek biçimde ayarladı. Bina-nın yalnızca çatısını uçurmak yetmezdi. Orta katları da par-çalamalı, çatı kalaslarının ve enkazının içeriye çöküp daha fazla zarar vermesini sağlamalıydı. Plastik blokları kenarlara, upuzun odanın köşelerine saklamaya çalışıyordu. Hattâ döşe-me tahtalarından bazılarını da kaldırdı, altlarına plastik göm-dü.

Dışarda fırtına kısa bir süre için diner gibi oldu, ama çok geçmeden korkunç gök gürültüleri

yeniden duyuldu, yağmur tek-rar başladı, deminkinden beter hızlandı. Çoktan beri nedense geciken rüzgâr da çıkageldi. Saçaklarda uğulduyor, o kof sesi bir yandan kenti tehdit ederken bir yandan da kentin haline acır gibi inliyordu.

Stefan kalorifersiz tavanarasında üşüye ürpere o duyarlı işi tamamlamaya çalışırkşn ellerindeki titreme de artmaktaydı. Üşümesine rağmen vücudunu ter kaplamıştı.

Her şarja bir fünye monte etti, hepsinin tellerini tavanara-sının kuzeybatı köşesine topladı, birleştirdi, tek bir bakır tel haline getirip havalandırma bacasından aşağı, bodruma kadar sarkıttı.

Şarjlar ve teller mümkün olduğu kadar iyi saklanmıştı. Ta-vanarasmın kapısını açıp şöyle bir bakan, farkedemezdi. Ama

dikkatle bakarlarsa ya da buraya konacak bir eşya için yer hazırlamaya kalkarlarsa, plastiklerle telleri kesinlikle görürlerdi.

Yirmi dört saate ihtiyacı vardı Stefon'ın. O1 süre boyunca kimse buraya girmemeliydi. Bunu istemek, pek fazla bir şey istemek sayılmazdı. Zaten aylardır buraya ilk gelen kendisiydi besbelli.

Yarın gece ikinci bir bavulla gelecek, bodruma da patlayıcı yerleştirecekti. Aynı anda hem yukardan, hem aşağıdan gelen patlamalar binayı ve içindeki her şeyi toz etmeye yeterdi. Pat-lamayla birlikte çıkacak yangın da hesaba katılırsa, burada yapılan tehlikeli araştırmayla İlgili tüm dosyaların yok edileme-mesi için neden kalmıyordu.

Patlayıcı boldu. İyi yerleştirilmiş olduğundan, binayı dört yanından yıkmaya yeterdi. Bu olayda bir takım insanların, ara-da bazı masumların öleceğinden korkuyordu Stefan. Bundan kaçınılamazdı. Bu yüzden daha az plastik kullanmayı göze ala-mazdı. Enstitüdeki her dosyanın her sureti tümüyle yok edilmez-se, projeye hemen tekrar başlanabilirdi. Oysa bu proje, çabu-cak sona erdirilmesi gereken bir projeydi. İnsanoğlunun gele-ceği onun sona erdirilmesine bağlıydı. Bu arada masum in-sanlar ölürse... eh, Stefan bu suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalacak demekti.

İki saat sonra, yani üçü birkaç dakika geçe, tavanarasın-daki işini bitirdi.

Üçüncü kattaki odasına döndü, bir süre masasının başın-da oturdu. Terleri soğumadan, titremeleri geçmeden Vîktor'a görünmek istemiyordu.

Gözlerini yumdu, Laura'nın yüzünü gözünün önüne getir-meye çalıştı. Onu düşünmek sakinleşmesine yardımcı olacak-tı. Laura'nın varlığı yeterdi ona huzur ve cesaret vermeye.

— 4 —

Bob Shane'in arkadaşları, Laura'nın babasının cenazesine katılmasını istemediler. On iki yaşında bir kız çocuğunun böyle

tatsız bir olaydan uzak tutulmasını daha doğru buluyorlardı. Ama Laura direndi. Babasına son bir kere veda etmeyi bu ka-dar çok istediğine göre, kimse bunu engelleyemezdi.

O gün 24 Temmuz 1967'ydi. Laura'nın hayatının en kötü günü o gündü. Babasını kaybettiği Salı gününden bile kötü. Uyuşturucu'şokun etkisi aşınıyordu çünkü yavaş yavaş. Laura her şeyi hissedebilmeye başlıyordu. Duyguları' yüzeye daha yaklaşmış, onları kontrol etmek daha zorlaşmıştı. Kaybının ne büyük olduğunu bilinçlendirmişti artık.

Siyah elbisesi olmadığı için lacivert bir elbise seçti. Siyah ayakkabı, lacivert soket çorap giydi, bu çorapların onu çocuk-su göstereceğine kaygılandı. Ama henüz hiç naylon çorap giy-mediği için, ilk defa babasının cenazesinde giymeyi de pek doğ-ru bulmuyordu. Belki tören sırasında babası bulutlardan başını uzatıp bakardı. Ona eskisi gibi görünmek istiyordu Laura. Eğer babası naylon çorap giydiğini farkederse, büyüklüğe özendiğini sanır, Laura'dan "utanç duyabilirdi.

Tören salonunda en ön sırada, Cora Lance'le Anitcı Passa-dopolis'in arasında oturdu. Cora, Shane'ierin bakkal dükkâ-nından biraz ilerdeki kuaför, Anitcı da kilisenin hayır işlerinde Bob'la birlikte çalışmış bir dosttu. İkisi de altmışa merdiven da-yamış kadınlardı. Büyükanne tipi kadınlar. Laura'ya güven ver-mek istercesine dokunuyor, onu kaygılı bakışlarla her an izli-yorlardı.

Oysa Laura için kaygılanmaları gerekmezdi. Onun ağlama-ya, kendini kaybetmeye, saçını başını yolmaya niyeti yoktu. Ölümün ne olduğunu anlıyordu. Herkes sonunda ölmek zorun-daydı. İnsanlar da, köpekler de, kediler de, kuşlar da, çiçekler de. Kuzey California'nin asırlarca yaşayan ulu ağaçları bile er geç ölürdü. Ama... onlar yine de insanların yirmi katı, otuz katı kadar uzun yaşıyorlardı. Bu pek de adaletli bir durum değildi galiba. Yine de, bin yıl ağaç olarak yaşamak, kırk yıl mutlu bir insan olarak yaşamak kadar ilginç değildi. Babası-nın kalbi kırk yaşına kadar dayanmıştı işte. Genç bir yaştı kırk. Ama dünya böyleydi. Ağlamanın yararı yoktu. Laura sağduyu-sundan gurur duyuyordu.

Hem zaten ölüm bir insanın sonu demek değildi. Ölüm cs-

Unda yalnızca başlangıçtı. Onu daha güzel bir başka hayat iz-liyordu. Laura bunun doğru olduğunu biliyordu, çünkü ona ba-bası söylemişti... babası hiç yalan söylemezdi. Dünyanın en doğru, en iyi, en tatlı adamıydı onun babası.

Papaz tabudun başına yürürken Cora Lance, Laura'ya doğ-ru eğildi. «İyi misin, canım?»

«Evet, iyiyim.» Laura bunu söylerken Cora'ya bakmadı. Kimseyle gözgöze gelmeye cesareti yoktu. Bu yüzden, çevre-deki cansız varlıkları büyük bir ilgiyle inceliyordu.

Ömründe ilk defa bir cenazeci kuruluşun tören salonuna girmişti. Hoşlanmadı buradan. Yerdeki bordo halı gülünç de-necek kadar kalındı. Perdelerle koltuklar da bordoydu. Koltuk-ların yaldızlı kısımları azdı. Lambaların abajurları da bordo olunca, koca oda bordo fetişi olan bir dekoratör

tarafından, döşenmişe benziyordu.

Fetiş kelimesini Laura yeni öğrenmişti. Bu yüzden aşırı kullanıyordu. Yeni kelimeleri hep aşırı kullanırdı. Ama bu sefer kelime yerini bulmuştu.

Geçen ay «münzevî» kelimesini ilk duyduğunda, onu da böyle çok sık kullanmıştı. Sonunda babası ona takılmaya baş-lamış, «Bu sabah benim küçük münzevîm nasıl bakalım?» ya da, «Cips patatesler iyi kâr getiriyor, onları ön rafa alalım, şimdiki yerleri biraz münzevîmsi,» gibi sözler söyler olmuştu. Laura'yı kıkır kıkır güldürmekten pek hoşlanırdı. Sir Thomas Kurbağa olayında da yaptığı gibi. Daha Laura sekiz yaşınday-ken icat ettiği bu İngiliz yaratığın yaşam öyküsünü her gün yeni katkılarla zenginleştirir dururdu. Bazı bakımlardan babası Lau-ra'dan daha çocuksuydu, Laura da onu bu yüzden, daha bile çok seviyordu.

Alt dudağı titredi. Laura dudağını ısırdı. Sertçe ısırdı. Ağ-larsa, babasının öteki dünyayla ilgili anlattıklarından kuşku duy-duğu anlamına gelecekti. Ağladığı anda babasının ölümünü onaylamış olacaktı. Babası kesinlikle ve ebediyen ölmüş, bit-miş oiacaktı.

Dükkânın üst katındaki odaya münzevî gibi kapanmaya can atıyordu. Yatağına girip yorganı tepesine çekmek istiyordu. Bu

fikir öyle çekiciydi ki, herhalde kendimi münzevîleştirmeyi fetiş haline getirebilirim, diye düşündü.

Cenaze töreninin yapıldığı salondan mezarlığa gittiler.

Bu mezarlıkta hiç mezar taşı yoktu. Mezarlar bronz plaka-lara yazılmış yazıların yere yatık mermerlere çakımasıyla işa-retlenmişti. İnişli yokuşlu alana yayılmış yemyeşil çimenler, çi-çekler, burayı park gibi göstermekteydi. Sanki oyun oynana-cak, koşulacak, kahkahalar atılacak bir yerdi. Bir de Bob Sha-ne'i bekleyen o açık mezar olmasa!

Dün gece Laura iki kere uzaktan gelen gök gürlemelerinin sesiyle uyanmış, tam ayılamamasına rağmen pencerelerde şim-şek ışığı görür gibi oimuştu. Bu rüya değil de gerçekse bile, şu anda fırtınadan eser yoktu. Gökyüzü masmavi ve bulutsuz-du.

Törenin yöneticisi tabudu kaldırıp mezara indirecek palan-gayı çalıştırdı, Bob Shane'in vücudu toprağa indirildi.

Bu ağ i r inişi seyretmeye dayanamayan Laura soluk almakta da güçlük çekince dönüp oradan uzaklaşmış, iki fahrî büyük annenin kolları altından sıyrılarak birkaç adım öteye ilerle-mişti. Vücudu buz gibi soğuktu. Gölgeden ayrılmak, güneşe çıkmak zorundaydı. Güneşi bulur bulmaz durdu. Teni ısınır gibi oldu ama ürpertileri geçmedi.

Tepeden aşağıya doğru bir dakika kadar baktıktan sonra, birden mezarlığın öbür ucunda, ağaçların gölgesi altında bir adamın durmakta olduğunu gördü. Bej pantolonu, beyaz göm-leği vardı. Gömlek ışıkta pırıl pırıldı. Adam sanki gecelerin karanlığından bıkıp gün ışığı aramaya

çıkmış bir hayaletti. Lau-ra'ya ve Bob Shane'in mezarı başındaki kalabalığa bakıyordu. Laura bu kadar uzaktan onun yüzünü pek de net olarak seçe-miyordu ama uzun boylu, güçlü kuvvetli ve sarışın olduğunu görebiliyor, üsteiik onu tedirginlik verecek kadar tanıdık bulu-yordu.

İlgilendirmişti onu bu adcım. Nedenini anlayamıyordu. Hip-notize olmuş gibi tepeden aşağıya doğru indi, mezarların ara-

sından geçe geçe ilerledi. Sarışın adcıma yaklaştıkça ona daha da tanıdık gelmeye başlamıştı. Başlangıçta adam onun yak-laşmasına tepki göstermedi. Ama Laura onun kendisini yoğun bakışlarla incelediğini biliyor, o bakışların ağırlığını hissediyor-du.

Cora'yla Anita ona seslendiler, Laura aldırmadı. Açıklan-ması zer bir heyecanla adımlarının hızını artırdı. Yabancıyla arası otuz metre kalmıştı.

Adam ağaçların arasındaki karanlığa çekildi. Laura yaklaşıp dikkatle bakamadan adamın kaçıp kaybo-lacağından 'korktu. Onu iyice görmenin neden bu kadar önem-li olduğunu anlamamakla birlikte... koşmaya başladı, Yeni si-yah pabuçlarının altı kayıyordu. Birkaç kere düşecek gibi oldu. Adamın demin durmakta olduğu yerde çimenler yassılmıştı. De-mek hayalet falan değildi.

Laura ağaçlar arasında bir hareket görür gibi oldu. Beyaz gömlekten bir ışık. Onun peşinden seğirtti. Ağaçların arasına, güneşin parlak ışığından uzağa. Ama ayağının altında kökler dolaşık durumdaydı. Gölgeler etrafta oynaşıyordu. Tökezledi, düşmemek için bir ağacın gövdesine sarıldı, dengesini kazan-dı, başını kaldırıp baktı. Adam kaybolmuştu. ¦

Bu korulukta yaklaşık yüz kadar ağaç vardı. Dalları tepeyi iyice örtüyor, ışık ancak ince altın iplikçikler halinde girebili-yordu. Sanki gökyüzü bir kumaştı da, dokusu sökülüyor, iplik iplik ayrılıyordu. Laura 'hızla ilerledi, karanlıkta gözlerini kısa-rak baktı. Birkaç kere onu görür gibi olduysa da, bunun göl-gelerin oyunundan kaynaklandığını anladı. Rüzgâr çıktığında, yaprakların hışırtısı arasında onun ayak seslerini de doyar gibi oldu, c sese doğru ilerledi, yine bir şey bulamadı.

İki dakika kadar sonra ağaçların arasından mezarlığın baş-ka bir bölümüne çıktı. Kenarda parketmiş arabalar vardı. Yüz metre ilerde bir kalabalık, bir başka mezarın başındaydı.

Laura kenarda durdu, hızlı hızlı soludu, beyaz gömlekli adamın nereye gitmiş olabileceğini, kendisinin neden onu ko-valamak istediğini düşünmeye çalıştı.

Parlak güneş de, rüzgârın dinmesinden doğan o mezarlık sessizliği de rahatsız etti küçük kızı. Güneş sanki Laura say-

dam mı ş gibi içinden geçiyordu. Kendini çok hafif hissetti bir-den. Hiç ağırlığı yokmuş gibi. Başı da dönüyordu. Rüyadaymış gibi, ayakları yere basmıyormuş gibi. Bayılacağım galiba, diye düşündü.

Elini parketmiş arabalardan birinin çamurluğuna dayayıp dişlerini sıktı, bayılmamaya çalıştı.

Yaşı henüz on iki olmakla birlikte genellikle pek çocuk gibi davranmaz, hiçbir zaman kendini çocuk gibi hissetmezdi. Bir tek o anda... mezarlıktaki o anda kendini böyle çok genç, zayıf, çaresiz hissetti.

Bej bir Ford yavaşça karşıdan yaklaştı, giderek yavaşladı. Direksiyonunda beyaz gömlekli adam vardı.

Laura onu gördüğü anda, adamın kendisine neden tanıdık geldiğini anladı. Dört yıl önce. O soygun. Koruyucu melek. O sıra gerçi henüz sekiz yaşındaydı ama bu yüzü asla unutma-yacaktı.

Adam Ford'u iyice yavaşlattı, Laura'nın yanından ağır ağır geçti, geçerken onu süzdü. Birbirlerine uzaklıkları birkaç met-reydi.

Arabanın penceresinden adamın yakışıklı yüzünün her ayrın-tısı belli oluyordu. Tıpkı o korkunç günde onu dükkânda gör-düğü seferki gibi. Gözleri parlak mavi, çok canlıydı. Tıpkı Lau-ra'nın hatırladığı gibi. Bakışları kenetlendi, Laura ürperdi.

Adam hiçbir şey söylemedi, güiümsemedi, yalnızca Laura' yı dikkatle inceledi. Sanki görünüşünün her ayrıntısını ezberle-meye çalışıyordu. Bakışları çölde uzun süre kalmış bir kimsenin bir bardak suya bakışı gibiydi. Sessizliği ve takılı kalan ba-kışları Laura'yı hem korkutuyor, hem de içini açıklanmaz bir güvenlik duygusuyla dolduruyordu.

Araba yanından geçip gitmek üzereydi. «Dur!» diye bağırdı Laura.

Dayanmakta olduğu arabadan uzaklaştı, bej Ford'a doğru koştu. Yabancı gaza bastı, arabayı hızlandırdı, mezarlıktan çık-tı, Laura'yı güneşin altında bıraktı. Hemen o sırada arkadan bir erkek sesi, «Laura?» diye seslendi.

Küçük kız döndüğünde seslenen adamı hemen göreme-di. Adam ona tekrar, yavaşça seslendi, Laura onu o zaman,

beş metre kadar ilerde, ağaçlığın hemen kenarında, mor göl-geler arasında gördü. Siyah pantolon, siyah gömlek giymişti. Bu yaz gününe biç uymuyordu.

Laura merak ve şaşkınlık içinde, acaba bu adam benim koruyucu meleğimle mi ilgili, diye düşünerek adama doğru iler-ledi. Araları iki adım kaldığında, karşısındaki kişinin parlak yaz günüyle oluşturduğu çelişkinin yalnızca kıyafetinden kaynak-lanmadığını hissetti. Kış karanlığı zaten bu adamın ayrılmaz bir parçasıydı. Soğukluk sanki içinden yayılıyordu. Kutup yörele-rinde, karlı dağların buz kaplı mağaralarında yaşamak üzere yaratılmış bir adam.

Araları bir buçuk metre kadar kaldığında Laura durdu. Adam konuşmaksızın ona dikkatle bakıyordu. Bakışlarında aşkınlık okunmaktaydı.

Sol yanağında bir yara izi vardı.

«Neden sen?» diye sordu kışların adamı. Öne doğru bir adım atıp Laura'ya uzandı.

Laura geriledi. Haykıramayacak kadar korkmuştu. Ağaçlığın ortalarından Cora Lance'in sesi, «Laura? İyi misin, Laura?» diye seslendi.

Yabancı Cora'nın sesine tepki gösterdi, döndü, ağaçların arasına daldı, kara kılığıylcı gölgelerde çabucak görünmez oldu. Sanki insan değildi de, kısa bir süre için canlanmış bir karan-lık dilimiydi.

Cenazeden beş gün sonra, yirmi dokuz Temmuz Salı günü, Laura dükkânın üst katındaki odasındaydı. Bir haftadan beri ilk defa kavuşuyordu odasına. Bavulunu hazırlıyor, kendini bildi bileli yuvası olan yere veda ediyordu.

Dinlenmek için duraklayıp yatağın kenarına oturdu, daha birkaç gün öncesine kadar bu odada ne kadar mutlu ve gü-venli yaşadığını hatırlamaya çalıştı. Yüz kadar cep kitabı vardı. Çoğu köpek ve at hikâyeleriydi. Köşedeki rafta duruyorlardı. Elli kadar da biblo. Kedi ve köpek. Kimi camdan, kimi pirinç-

ten, kimi porselenden, kimi pişmiş topraktan. Onlar da yata-ğın başucundaki raftaydı.

Hayvan beslemiyordu. Sağlık yasası, bakkalın üst katın-daki evlerde hayvan beslenmesini yasaklamaktaydı. Günün bl rinde bir köpek sahibi olmayı umuyordu. Hattâ belki at. Daha iyisi, belki büyüyünce veteriner olurdu. Hasta ve yaralı hay-vanları iyileştiren biri olurdu.

Babası ona, «Sen ne istersen olabilirsin,» demişti. «İstei veteriner, ister avukat, ister film yıldızı... ne istersen. Hatla geyik çobanı, balerin bile olursun. Seni hiçbir şey durdum maz.»

Laura gülümsedi. Babasının bunu söylerken nasıl balerin taklidi yapmaya çalıştığını hatırlamıştı. Ama aynı anda, onun artık gitmiş olduğunu, yok olduğunu da hatırladı, içini korkunç bir boşluk doldurdu.

Dolabını boşalttı, elbiselerini dikkatle katladı, iki büyni bavula doldurdu. Bir de sandığı vardı. Oraya en sevdiği kildi» lan, birkaç oyununu, bir de oyuncak ayısını yerleştirdi.

Cora ile Tom Lance evdeki az buçuk eşyanın ve dükkan daki malların listesini çıkarıyorlardı. Laura onlarda kalacak tı. Ama bu kalışın temelli mi, yoksa geçici mi olduğu henü; belli değildi.

Belirsiz geleceğin düşüncelerinden tedirginieşen Laura tek-rar işine döndü. Başucu masalarından birinin çekmecesini çel ti, birden dondu. Babasının nasılsa bulup getirdiği minicik çi/ meler, dört santim boyunda şemsiye ve on santim -boyunda kaşkol duruyordu orada. Sir Thomas Kunbağa'nın gerçekten bu eve kiracı geldiğinin kanıtı olarak getirmişti babası bunları.

Deri işleri yapan »bir dostuna çizmeleri yaptırmıştı. Çizini! ler enliydi. Kurbağa ayağının sığabileceği türdendi. Şemsiyi71 minyatürler satan bir dükkândan almış, yeşil kaşkolü ise pa-çavralardan kendisi yapmıştı. Laura dokuzuncu doğum günün de okuldan döndüğünde çizmelerle şemsiyeyi giriş holündokl duvara dayalı durumda bulmuş, kaşkolü da portmantonun bil

çengeline asılı görmüştü. Babası, «Şşşş!» diye fısıldamıştı te-laşla. «Sir Thomas Kurbağa Ekvator'a yaptığı yorucu bir gezi-den yeni döndü. Kraliçenin orada bir elmas çiftliği varmış. Ki-racımız çdk yorgun. Eminim günlerce uyur. Ama sana mutlu yıllar dilememi benden rica etti, hediyeni de arka bahçeye bı-raktı.» Hediye Sohvvinn marka bir bisikletti. .

Laura şu anda çekmecedeki üç minik eşyaya bakarken ba-basının tek başına ölmediğini anladı. Onunla birlikte Sir Tho-mas Kurbağa da, yarattığı diğer tipler de, Laura'yı eğlendirmek için uydurduğu nice hayaller de gitmişti. Kurbağa ayağına gö-re çizmeler, minik şemsiye, ufacık kaşkol çekmecede pek acıklı görünüyordu. Laura o anda, Sir Thomas Kunbağa'nın da ger-çek olduğuna, şimdi daha iyi bir dünyaya göçtüğüne inanacak gibi oldu. Ağzından hafif, ama derin, bir inilti kurtuldu, kendini yatağın üzerine atıp yüzünü yastığa gömdü, hıçkırıklarının se-sini böylece boğmaya çalıştı. Babasının ölümünden bu yana ilk defa üzüntüsüne teslim oluyordu.

Onsuz yaşamayı istemiyordu ama hem yaşaması, hem de başarılı ve varlıklı olması gerekiyordu. Çünkü hayatının her gü-nü babasına bir ithaf sayılırdı. Yaşının küçüklüğüne rağmen, iyi bir yaşam sürer, iyi bir insan olursa, babasının da kendisi aracılığıyla yaşamayı sürdürebileceğini anlıyordu.

Ama geleceğe iyimser gözlerle bakmak, o gelecekte mut-luluk bulmak kolay olmayacaktı. Hayatın trajedilere, değişim-lere çok açık olduğunu, bir an mavi ve sıcakken öteki anın so-ğuk ve fırtınalı olabileceğini pek iyi biliyordu. Yıldırımın ne zaman bir sevdiğinin başına düşeceğini bilemezdi insan. Hiç-bir şey sonsuza kadar kalıcı değildi. Bu ders onun yaşında bir çocuk için oldukça katı bir dersti. Laura'nın kendini çok yaşlı, çok eski hissetmesine yol açıyordu.

Sıcak gözyaşlarının hızı kesilince kendini toplaması uzun sürmedi. Lance'lerin ağladığını farketmesini istemiyordu. Eğer dünya zalimse, acımasızsa, önceden bilinmez şeylerle doluy-sa, o zaman en ufak bir zayıflık göstermek bile doğru olmazdı.

Minik çizmeleri, şemsiyeyi, kaşkolü ince kâğıtlara sardı, sandığın dibine soktu.

İki başucu masasının da gözlerini, boşalttığında yazı masa-

sına yöneldi. Niyeti orayı da temizlemekti. Sumenin üzerinde katlanmış bir kâğıt gördü. Kendisine bir mektup. Zarif, düzgün yazıyla yazılmış bir mektup.

Sevgili Laura,

Bazı şeyler vardır ki önlenemez. Senin özel koruyu-cun bile önleyemez. Babanın seni çok sevdiğini, az kişi-ye nasip olan bir sevgiyle sevdiğini bil ve bununla mutlu ol. Şu anda, bir daha mutluluğu tadamayacağına inanı-yorsun ama yanılıyorsun. Mutluluk sana ilerde yine gele-cek. Bu boş bir vaat değil, bir gerçek.

Mektubun altında imza yoktu. Ama Laura onu kimin yaz-dığını biliyordu. Mezarlıktaki adam. Arabanın penceresinden ona bakan, yıllar önce onu ve babasını vurulmaktan kurtaran adam. Başka kimse kendine «özel koruyucu»-demezdi. Vücu-dunda bir ürperti dolaştı. Korktuğundan değil... koruyucusu-nun garipliği ve esrarengizliği içini merak ve heyecanla dol-durduğu için.

Yatak odasının penceresine yürüdü, perdeyi açıp baktı. Onu karşı kaldırımda göreceğinden emindi. Ama yoktu ora-da.

Siyahlı adam da yoktu. Hoş Laura onu görmeyi zaten bek-lemiyordu. Her nasılsa, öteki adamın kendi koruyucusuyla iliş-kili olmadığına inandırmıştı kendini. O adamın mezarlığa başka bir nedenle geldiğine inanmayı seçmişti. Adam onun adını bili-yordu... ama belki de Cora'nın daha önceki seslenişini duy-muştu. Laura o adamı unutmayı başarıyordu, çünkü onun ken-di hayatının bir parçası olmasını istemiyordu. Oysa özel bir koruyucusu olmasını pek çok istiyordu.

Mektubu bir daha okudu.

Sarışın adamın kim olduğunu, kendisine neden ilgi gös-terdiğini bilmemekle birlikte, bu mektup ona güven veriyordu. Anlamak her zaman o kadar gerekli değildi. Yeter ki insan inansın.

Ertesi gece, yani enstitünün tavanarasına plastikleri yerleş-îirişinden bir gece sonra, Stefan yine elinde aynı bavulla işye-rine geri döndü, bir kere daha uykusunun kaçtığını söyledi. Vi'ktcr bu sefer geceyarısı ziyaretine hazırlıklıydı. Karısının 'kek-lerinden de biraz getirmişti.

Stefan plastik patlayıcılara biçim verirken bir yandan kek yiyordu. Binanın koskoca bodrumu iki odaya bölünmüştü. Bu-rası tavanarası gibi boş tutulan bir yer değildi. Gündüzleri bu-rada insanlar çalışıyordu. Şarjları ve telleri çok dikkatle gizle-mek zorundaydı.

Birinci odada araştırma dosyaları ve iki de upuzun çalış-ma masası vardı. Dosya dolapları iki metre 'boyundaydı. İki du-var boyunca sıralanmışlardı. Stefan patlayıcıları dolapların üs-tüne yerleştirdi, arkaya doğru itti. Çalışmaya gelenlerin en uzun boylusu bile göremezdi onları orada.

Telleri taktı, duvarda küçük bir delik açıp ucunu öteki odaya geçirmek zorunda kaldı. Deliği dikkat çekmeyecek bir yere açmayı başarmıştı. Telleri görmek zordu.

İkinci odada büro malzemesi ve laboratuar araç gereçleri depolanıyordu. Deney hayvanlarının kafesleri de oradaydı. Birkaç hamster, birkaç beyaz fare, iki köpek, pek enerjik bir may-mun... bu maymun enstitünün ilk deneylerinde kullanılmış, sağ kalmayı başarmıştı. Hayvanlar artık işe yaramamakia (birlikte, yine de burada gözlem altındaydılar. Benzersiz serüvenleri on-lar üzerinde uzun vadede ortaya çıkacak bir iz bıraktı mı di-ye kontrol edileceklerdi.

Stefan bu odanın da köşe bucağına plastikleri yerleştirdi, sonra havalandırma bacasından bir gece önce sarkıttığı telleri yeni fünyelerin telleriyle birleştirdi. Çalışırken hayvanların ken-disini olağanüstü bir dikkatle izlediğini hisseder gibi oluyordu. Sanki yirmi dört saatlik ömürleri kaldığını anlamışlar gibi. Ste-fan'ın yanakları bir suçluluk aleviyle kızardı. Enstitüde çalışan-

ların ölümünü düşünmek, böyle suçluluk duymasına yol aç-mamıştı. Belki de hayvanlar masum olduğu, oysa insanlar ma-sum olmadığı için.

Sabah dörtte Stefan bodrumdaki işi de, çalışma odasına yapması gereken işleri de bitirmişti. Enstitüden ayrılmadan ön-ce ana laboratuara girdi, bir an «Kapı»ya baktı.

Kapı.

Kapının destek makinelerinin vanaları, düğmeleri, turuncu, sarı, yeşil renklerde parlıyordu. Çünkü buranın elektriği hiçbir zaman kapatılmazdı. Kapı silindir biçimindeydi. Dört metre uzunluğunda, iki buçuk metre çapındaydı. Loş ışıkta ancak belli oluyordu. Paslanmaz çelik gövdesi makinelerden gelen renkli ışıkları donuk donuk yansıtıyordu.

Kendisi bu kapıyı defalarca kullanmıştı ama baktıkça hâ-lâ dehşet duyuyordu. Yalnızca şaşırtıcı bir bilimsel başarı ol-duğu için değil, kötülük potansiyeli sınırsız olduğu için. Bu-rası gerçi cehenneme açılan bir kapı değildi. Ama yanlış ellere düşerse... olabilirdi. Ve zaten de yanlış ellerdeydi.

Viktor'a kek için teşekkür edip hepsini yediğini söyledi. Oysa çoğunu hayvanlara vermişti. Enstitüden çıkıp arabasına bindi, evine döndü.

İkinci gecedir fırtına dinmemişti. Kuzeybatıdan esen rüz-gârla birlikte yağmur deliler gibi yağıyordu. Kent neredeyse tü-müyle karanlıktı ve ortalıkta yalnızca askerî personele rastlan-maktaydı. Kapkara kılıklar içindeydiler. Bram Stoker'in Gotik romanlarından fırlamış yaratıklar gibi.

Stefan evine ana yoldan döndü, bilinen kontrol noktala-rından kaçmak için çaba harcamadı. Belgeleri sağlamdı. Soka-ğa çıkma yasağına karşı geçerli izin vardı elinde, iznin vizesi bitmemişti. Üstelik artık yanında yasa dışı yollardan edinilmiş patlayıcı falan da taşımıyordu.

Evine varınca saati kurdu, yatağına yatıp hemen uyudu.

Dinlenmeye fena halde ihtiyacı vardı. O gün öğleden sonra iki

yaman yolculuk yapacaktı. Pek çok insan öldürmek zorunda

kalacaktı. Aklı başında değilse, kendisi kurşun yiyebilirdi.

Rüyasında Laura'yı gördü, bunu iyi bir işaret olarak yorum-ladı.

— 53 —

iki

SÖNMEYEN ALEV

— 1 —

Laura Shane on iki yaşından on yedi yaşına kadar, Cali-fornia çöllerinde rüzgârın savurduğu bir kuru yaprak gibi ora-dan oraya savruldu, arasıra bir yerde biraz kaldı, sakinleşti, sonra oradan da koparılıp alındı, rüzgâr tekrar esmeye başla-dığı anda başka tarafa yöneldi.

Hiç akrabası yoktu. Babasının en iyi dostları olan Lance'le-rin yanında da kalamazdı. Tom altmış iki yaşında, Cora elli yedi yaşındaydı. Otuz beş yıldır evli olmalarına rağmen çocuk-ları yoktu. Genç bir kızı büyütme işi onları ürkütüyordu.

Laura bunu anlıyor, onlara karşı kin beslemiyordu. Ağus-tos ayında Lance'lerin evinden ayrılıp Orange Bölgesi Çocuk Bakım Kurumu'ndan bir kadınla birlikte yola düşerken Laura, Cora'yı da, Tomü da öptü, her şeyin yolunda gideceğine dair onlara güvence verdi. Arabada uzaklaşırken neşeyle el salladı, onları ibra etmiş olacağını umdu.

İbra. Bu da yeni öğrendiği bir kelimeydi. İbra: Bir insanı kendi hareketlerinin sorumluluğundan arındırmak; bir görev-den, zorunluluktan veya sorumluluktan azat etmek. Keşke ken-disini de, sevecen bir babanın rehberliği olmaksızın hayatta

— 54 —

kendi yolunu bulma sorumluluğundan azat edebilseydi. Yaşa-mak ve onun anısını taşımak sorumluluğundan azat edelbilseydi.

Lance'lerin evinden, bir çocuk bakımevine götürüldü. Jvlc-llroy Bakımevine. Burası yirmi yedi odalı, Victoria tarzında ya-pılmış, eski, dökülen bir berhaneydi. Önceleri, Orange Bölge-sinde tarımın parlak olduğu dönemde, tarım ürünleri deposu olarak yapılmış, sonra da, devletin bakımına verilmiş, çocukla-ra yatakhane olarak kullanılmaya başlamıştı. Çocuklar ikide bir aileler yanına veriliyor, aradaki zamanda da burada kalı-yorlardı.

Bakımevi Laura'nın kitaplarda okuduklarına biç benzemi-yordu. Bir kere burada kara etekleri uçuşarak dolaşan rahibe-ler yoktu.

İkincisi de... burada VVilly Sheener vardı.

Laura onu ilk olarak bakımevine geldikten hemen sonra. Bayan Bovvmaine adlı görevli onu kalacağı odaya götürürken gördü. Laura'ya Ackerson ikizleriyle ve Tammy adlı bir kızla ay-nı odayı paylaşacağı söylenmişti. Sheener o sırada saplı sü-pürgeyle holün taşlarını

temizliyordu. ,

Kuvvetli, ince, solgun, çilli, otuz yaşlarında, bakır saçlı, yeşil gözlü bir adamdı. Çalışırken gülümsüyor, hafif hafif ıslık çalıyordu. «Bu sabah nasılsınız. Bayan Bovvmaine?»

«Çok iyiyim, WNIy.» Kadının Sheener'den hoşlandığı «bel-liydi. «Bu Laura Shane, yeni kızımız. Laura, bu da Bay Shee-ner.»

Sheener, Laura'ya sinir edici derin bakışlarla baktı. Ko-nuşmayı başardığında sesi boğuk çıktı. «Eh... Mcllroy'a hoş geldin.»

Laura kadının arkasından giderken dönüp Sheener'e bak-tı. Onu Laura'öan başka gören olmadığından emin olunca adam bir elini kasığına doğru indirdi, tembel bir hareketle ken-dine masaj yaptı.

Laura bir daha ona bakmadı.

Daha sonra, pek az olan özel eşyalarını bavuldan çıkarır,

üçüncü kattaki odanın kendisine düşen çeyreğini yaşanabile-cek bir yuvaya benzetmeye çalışırken, bir ara döndü, Sheener'i kapıda gördü. Laura odada yalnızdı. Öteki çocuklar oynamak üzere arka bahçeye ya da oyun odasına inmişlerdi. Sheener'in bu seferki gülümsemesi, demin Bayan Bowmaine'e sunduğu gülümsemeden farklıydı. Yamyam gülümsemesi gibi soğuktu. Pencereden giren ışık kapıya öyle bir açıdan düştü ki, adamın gözbebeklerini yeşil yerine gümüş renginde parıldattı. Bir ölü-nün kataraktlı gözleri" gibi.

Laura konuşmaya çalıştı ama beceremedi. Geriledi, sonun-da sırtı yatağının yanındaki duvara dayandı.

Adam kollarını iki yanına sarkıtmış, hareketsiz dururken ellerini yumruk yapmıştı.

Mcllroy binasında hava tertibatı yoktu. Yatak odasının pen-cereleri açıktı ama içerisi cehennem gibi sıcaktı. Laura yine de dönüp Sheener'i orada görünceye kadar terlememişti. O anda tişörtünün nemli olduğunu hissetti.

Dışarda çocukların bağırarak, gülerek oynadığı duyuluyor-du... Yakındaydılar... ama uzaktaymış gibiydiler.

Sheener'in solumasının tempolu hışırtısı giderek daha çok duyulur oldu, yavaş yavaş çocukların sesini bastırmaya baş-ladı. Uzun süre ikisi de ne konuştu, ne de hareket etti. Sonra Sheener birden dönüp uzaklaştı.

Laura dizlerinin bağı çözülerek, terden sırılsıklam, yatağın kenarına oturdu, şilte çukurlaştı, yaylar gıcırdadı..

Kalbinin vuruşları normale dönerken, gri duvarlı odayı sü-züp durumunun umutsuzluğunu anladı. Dört köşede dört tane dar, demir somye vardı. Şilteleri eski, yastıkları kıtıklaşmıştı. Her yatağın başucunda eski, formika kaplı bir küçük masa, ma-saların üzerinde madenî birer gece lambası duruyordu. Bir du-vara sekiz çekmeceli eski bir dolap dayanmıştı. Bu çekmecele-rin ikisi onundu. İki de elbise dolabı vardı. Birinin yarısı ona ayrılmıştı. Eski perdeler solmuş, lekelenmişti. Paslı kornişler-den yağlı gibi sarkıyorlardı. Binanın tümü sanki çürümekte, dö-külmekteydi. Havada tatsız bir koku vardı. Willy Sheener de

bu odalarla holleri kötü bir ruh gibi dolaşıp duruyor, sanki kanlı oyunlara başlamak için dolunayı bekliyordu.

O gece yemekten sonra Ackerson ikizleri odanın kapısını kapadılar, birlikte yerdeki havı dökülmüş halının üzerine otu-rup birbirlerine sırlarını anlatmak üzere Laura'yı cesaretlen-dirdiler.

Öteki oda arkadaşları, yani Tammy adındaki garip görü-nüşlü, sessiz, ince sarışın, onlara katılmaya niyetli değildi. Yastıklara dayanıp yatağına uzandı, bir yandan kitabını okur-ken bir yandan durmadan tırnaklarını fare gibi kemirdi durdu.

Thelma ve Ruth Ackersonü Laura bir anda sevmişti. On iki yaşına yeni giren ikizler Laura'dan ay farkıyla küçüktüler. Yaşlarına göre de çok zekiydiler. Dokuz yaşında yetim kalmış, hemen hemen üç yıldır burada yaşıyorlardı. O yaşta çocukları evlât edinecek aile bulmak kolay değildi. Hele de ayrılmamakta kararlı ikizleri.

Güzel değillerdi. Birbirine şaşılacak kadar benziyorlardı. Hiç pırıltısı olmayan kumral saçları, kahverengi miyop gözleri, enli suratları, iri çeneleri, koca ağızlarıyla güzel değillerdi, ama çok akıllı, enerjik ve iyi huyluydular.

Ruth, yakasıyla kol ağızlarında yeşil çizgi bulunan mavi pijamalarını giymişti. Saçları at kuyruğuydu, Thelma'nın üze-rinde çilek kırmızısı pijama, ayağında sarı tavşan terlikler vardı. Terliklerin üzerinde göze benzetilmiş düğmeler dikiliydi. Saç-ları da darmadağındı Thelma'nın.

Gece olunca günün o dayanılmaz sıcağı yok oldu. Büyük Okyanusa uzaklığı on mil olan bu yerde gece çıkan rüzgârlar ortalığı serinletiyor, uyumaya, olanak tanıyordu. Şu anda pen-cereler açıktı. Tatlı bir serinlik eski perdeleri dalgalandırıyor, odanın içinde dolanıyordu.

Halka olup yere oturduklarında Ruth, Laura'ya, «Yazlar burada çok sıkıcı geçer,» dedi. «Bahçenin dışına çıkmamıza izin vermezler, bahçe de dar gelir. Üstelik yaz geldi mi yardım-sever tiplerin hepsi kendi tatüleriyle, deniz kenarına yolculuk-

iarıyla meşgul olur, ,'bizi unuturlar.»

Thelma, «Yılbaşılar harikadır,» diye atıldı.

Ruth, «Kasım'la Aralığın tümü harikadır,» diye düzeltti.

«Öyle,» diye kabullendi Thelma. «Bayram yaklaştı mı işler düzelir. Yardımsever tipler bu sefer, bizim gibi yoksul, evsiz barksız çocuklar gazete kâğıdından entari, mukavvadan pa-buç giyip geçen yıldan artakalan yemeklerle beslenirken, ken-dileri o kadar zengin olmaktan suçluluk duymaya başlarlar. Bi-ze sepetler dolusu ciciler yollar, gelip bizi alır, alışverişe, sine-maya götürürler. Ama iyi filmleıe hiç götürmezler.»

«Kızkardeşimi bağışla,» dedi Ruth, Laura'ya. «Kendini o duyarlı 'yeniyetmelik yaşlarının eşiğinde sayıyor...»

«Eşiğindeyim tabii! İçimden özsuyunun kabardığını hisse-diyorum!» Thelma bunu söylerken incecik kolunu havaya kal-dırdı.

Ruth, «Korkarım ana-baba rehberliğinden yoksun kalmak onu etkiledi,» dedi. «Yetimliğe bir türlü uyum sağlayamadı.»

Thelma da, «Asıl benim: kızkardeşimi bağışia,» diye ekledi. «Yeniyetmelik yaşını atlayıp çocukluktan doğruca bunaklığa sıçramaya karar vermiş.»

Laura, «Şu VVilly Sheener'e ne diyorsunuz?» diye sordu.

Aökerson ikizleri bilmiş bilmiş birbirlerine bakıp bir anda konuşmaya koyuldular. Kelimelerinin arasında hiç boşluk kal-mamacasına, âdeta yarışıyorlardı birbirleriyle. «Ah, o manyak adam!» «İtin biri o!» «Tedaviye ihtiyacı var.» «Yo, asıl kafa-sına beyzbol sopasıyla defalarca vurulup sonra da ömür boyu bir yere kapatılmaya ihtiyacı var.»

Laura onlara Sheener'in oda kapısına nasıl geldiğini anlat-tı.

«Bir şey söylemedi mi?» diye sordu Ruth. «İşte bu kuşku verici. Genellikle, «Sen çök güzel bir kızsın,» der, ya da...»

«Şeker verir,» diyerek yüzünü buruşturdu Thelma. «Düşüne-biliyor musun? Şeker! Sanki sapık olmayı, polisin çocukları sa-pıklara karşı uyarmak için dağıtıp durduğu broşürlerden öğ-renmiş.»

«Şeker falan yoktu,» dedi Laura. Sheener'in güneşten gü-müşleşmiş gözlerini, o ağır, tempolu solumasını hatırlayınca ürperdi.

Thelma öne doğru eğildi, sesini fısıltı düzeyine indirdi. «Ga-liba Beyaz Balığın bu sefer dili tutulmuş, her zamanki replik-lerini bile unutmuş. Belki de sana karşı özellikle manyak bir tutkusu var, Laura.»

«Beyaz Balık mı?»

Ruth, «Sheener işte,» dedi. «Kısaca, Balık.»

Thelma, «Öyle soğuk, öyle kaygan ki, isim ona iyi uyu-yor,» diye açıkladı. «Sanırım Balığın sana özel bir sapık tut-kusu var. Aslında, kardeş, gerçekten çok güzelsin.»

«Yok canım,» dedi Laura.

Ruth, «Şaka mı ediyorsun?» diye söze karıştı. «O koyu renk saçfar, o iri gözler.»

Laura kızararak itiraz etmeye çalıştı ama Thelma onun sözünü kesti. «Bak, Shane, göz kamaştırıcı Ackerson İkilisi, ya-ni Ruth ve ben, böbürlenmeye nasıl dayanamazsak sahte teva-zuya da yine öyle dayanamayız. Biz özü sözü bir insanlarız. Güçlü yanlarımızın neler olduğunu bilir, onlarla gurur duyarız. Tanrı da biliyor ya, ikimiz de Amerika güzeli seçilecek değiliz. Ama zekiyiz. Çok zekiyiz. Aklımızı inkâr etmeye de niyetimiz yok. Sen de çok güzelsin. Onun için, numara yapmayı kes.»

Ruth özür diler gibi bir sesle, «Kızkardeşim bazen fazla dobra dobradır, konuşması da fazla renklidir,» dedi.

Thelma da Laura'ya döndü. «Benim kızkardeşim de habire Rüzgâr Gibi Geçti'deki Melanie rolünü oynamaya çalışır.» Gü-neyli aksanını taklit ederek, abartmalı ve sevimlilikle konuş-tu. «Ama Scarlett'in kötü bir niyeti yok. Scarlett çok güzel bir kız, gerçekten çok güzel. Rhett de çok iyi yürekli biri. Yankee' ler bile iyi yürekii. fara'yı yağmalayan Yankee askerler bile. Tüm hasadımızı yaktıkları, bebeklerimizin derisinden kendileri-ne çizine yaptıkları halde.»

Thelma'mn gösterisinin daha yansında Laura kıkırdamaya başlamıştı.

«Yani kısacası, utangaç bakire numaralarını bırak, Shane! Çok güzelsin.»

«Tamam, tamam. Biliyorum... fena sayılmam.»

«Arkadaş, Balık seni gördüğü anda beyninde bir fiti! alev almış, belli.»

«Evet,» diye ona katıldı Ruth. «Onu şaşkına çevirdin. Hep cebinde taşıdığı şekeri bu yüzden akıl edemedi.»

«Şeker!» diye patladı Thelma. «Torbalar içinde akide şe-keri!»

Ruth, «Laura, dikkatli ol,» diye uyardı. «O adam ruh has-tası...»

«Bir sapık!» dedi Thelma. «Bir lâğım faresi!»

Sarışın kız öyle sessiz, öyle zayıf ve renksiz, saydamlaş-maya öyle yatkındı ki, Laura onun varlığını unutmuştu bile. O sırada, Tammy'nin kitabı yanına bırakıp yatakta doğrulduğu-hu gördü. Kemikli dizlerini karnına çekmiş, kollarını bacaklarına 'dolamıştı. On yaşındaydı. Oda arkadaşlarından iki yaş küçük, üstelik de yaşını göstermeyen (biriydi. Beyaz geceliği, beyaz ço-raplarıyla, gerçek insandan çok bir hayali andırıyordu.

Kararsız, titrek bir sesle, «O kimseye fenalık yapmaz,» derken, sanki Sheener hakkinda fikrini söylemek, daha doğ-rusu herhangi bir şey hakkında fikrini söylemek, altta file ol-maksızın ipte yürümek kadar zormuş gibi davranıyordu.

Ruth, «Yanına kalacağını bilirse yapar,» dedi.

«O yalnızca...» Tammy dudağını ısırdı. «O... çok yalnız.»

Thelma, «Hayır canım, yalnız değil,» dedi. «Kendine o ka-dar âşık ki, hiçbir zaman yalnızlık çekmez.»

Tammy'gözlerini onlardan ayırdı. Ayağa kalktı, terliklerini ayağına geçirdi, mırıldandı. «Hemen hemen uyku vakti.» Gece masasından tuvalet eşyalarını alıp odadan çıktı, kapıyı arka-sından kapattı, Ikoridorun ucundaki banyolardan birine yürü-dü.

Ruth, «Tammy verilen şekeri alır,» diye açıkladı.

Laura'nın benliğini bir tiksinti dalgası sardı. «Yo, olamaz.»

Thelma, «Evet,» diye onayladı. «Şekeri istediğinden değil. Bu kızın... kafası karışmış. Balıktan gelecek takdire ihtiyaç) var.»

Laura, «Ama neden?» diye sordu.

Rum'la Thelma yine bakıştılar. Sanki aralarında tartışıyor, bir iki saniye içinde, kelime kullanmaksızın bir karara varmaya çalışıyorlardı. Ruth içini çekti. «Bak, Tammy'nin o tür takdire ihtiyacı var, çünkü... babası o ihtiyacı duymayı ona öğretmiş.»

Laura sarsıldı. «Kendi öz babası mı?»

Thelma, «Mcllroy'daki çocukların hepsi yetim değil,» diye anlattı. «Bazıları anne veya babaları suç işleyip hapse girdiği için buraya gelir. Kimisi de kendi ailelerinde fiziksel ya da... cinsel sömürüye uğradıkları için...»

Pencereden giren hava, buraya ilk oturdukları zamankine •göre belki yalnızca bir derece daha soğuktu ama Laura'nın içi-ne sanki mevsimler şimşek hızıyla geçmiş, kış gelmiş gibi bir duygu doldu.

«Ama Tammy bundan gerçekten hoşlanıyor olamaz, de-ğil mi?» dedi.

Ruth, «Hoşlandığını sanmıyorum,» diye yorum yaptı. «Ama ibu kız...»

Thelma, «Zorunlu!» dîye kardeşine yardım etti. «Elinde de-ğil. Karakteri çarpılmış.»

Hepsi sessizleştiler. Düşünemeyecekleri şeyleri düşünme-ye uğraşıyorlardı. Sonunda Laura, «Garip ve... çok hüzünlü,» dedi. «Engel olamaz mıyız? Bayan Bowmaine'e ya da başka bir görevliye Sheener'i anlatamaz mıyız?»

Thelma, «İşe yaramaz,» dedi. «Balık inkâr eder, Tammy de inkâr eder. Bizim de elimizde kanıt yok.»

«Ama adamın musallat olduğu tek çocuk o değil ya... öte-kilerden biri...»

Ruth haşini iki yana salladı. «Onların çoğu aileler yanına gitti, evlât edinildi ya da kendi ailelerine döndüler. Burada kalan iki üç tanesi de... eh, ya onlar da Tammy gibi ya da Balıktan çok korkuyorlar. Gammazlayamayacak kadar çok.»

Thelma, «Hem büyükler de ibilmek istemiyor zaten,» diye katkıda bulundu. «'Bu konuyla uğraşmak istemez onlar. Bakım-evi için kötü reklam olur. Bu iş burunlarının dibinde olurken farketmemek de onları budala durumuna düşürür. Zaten ço-cuklara kim inanır ki?» Thelma, Bayan Bovvmaine'i taklit etme-ye başladı. Kadının konuşma biçimindeki sahteliği öyle iyi ya-kalamıştı ki Laura hemen tanıdı. «Ah, şekerim, korkunç şeyler bunlar. Her biri yalancı bu yaratıkların. Gürültücü, yaramaz, can sıkan küçük canavarlar. Bay Sheener'in saygın ismine sırf zevk olsun diye gölge düşürebilecek tipte yaratıklar. Bunları uyuş-

turup duvarlara asmak, damar içi iğneyle beslemek mümkün olsa, sistem ne kadar daha iyi işlerdi, şekerim,., hem onlar için de çok daha iyi olurdu.»

Ruth onun bıraktığı yerden aldı. «O zaman Balık temize çıkar, tekrar işine döner. Bize de yaptığımızı ödetmenin bir yo-lunu bulur. Daha önce burada çalışan bir sapığa öyle olmuştu. . Ferret Fogel diye bir adamdı. Zavallı Denny Jenkins...»

«Denny, Fogel'i gammazladı. Bosvvmaine'e, Fogel'in ken-disine ve başka iki erkek çocuğa, sarkıntılık ettiğini söyledi. Fogel işinden' alındı. Ama öbür iki çocuk Denny'nin söyledik-lerini desteklemediler. Fogel'den korkuyorlardı... bir yandan da onun takdirine de hasta bir ihtiyaç duyuyorlardı. Bovvmaine'le diğer görevliler Denny'yi sorguya çekince...»

Ruth öfkeyle, «Canına okudular, çok sert davrandılar,» di-ye kardeşinin sözünü kesti. «Tuzaklı sorularla onu şaşırtmaya, çelişkiye düşürmeye çalıştılar. Çocuğun aklı karıştı, demin de-diğinin tersini söyledi, ö zaman da, hepsini uyduruyorsun dedi-ler.»

Thelma, «Fogel de işine döndü,» dedi.

Ruth ekledi. «Acele etmedi. Ama zamanla Denny'ye ha-yatı zindan edecek yollar buldu. Gocuğa

hep eziyet etti. So-nunda bir gün... Denny durduğu yerde haykırmaya başladı, sus-mayı beceremediler. Doktor ona iğne yapmak zorunda kaldı. Alıp götürdüler. Ruhsal bozukluk, dediler.». Ruth ağlamak üzereydi. «Onu bir daha görmedik.»

Thelma elini kardeşinin omzuna attı. Laura'ya, «Ruth, Denny'yi pek severdi,» dedi. «Çok cici çocuktu. Ufacık, utan-gaç, tatlı... hiç şansı yoktu zavallının. İşte bu yüzden Balığa karşı sert ve sağlam olmalısın. Ondan korktuğunu belli etme-men gerekir. Bîr şeylere kalkışırsa, haykır. Kasığına tekme vur.»

Tammy banyodan döndü. Onlara bakmadan terliklerini çı-kardı, yatağına girip örtüyü üzerine çekti.

Laura gerçi Tammy'nin Sheener'e teslim olması fikrinden tiksiniyordu, ama narin sarışına tiksintiden çok acıma dolu bir bakışla bakıyordu. O ufacık, yalnız, yenik kızın dapdar, çukur-laşmış yatakta yatışından daha acı verici bir görünüm zor bu-lunurdu.

O gece Laura rüyasında Sheener'i gördü. Başı insan başı, vücudu yılan balığıydı. Beyaz bir yılan balığı. Laura nereye ko-şarsa Sheener de kayarak onu izliyor, kapalı kapıların altından geçebiliyor, başka engelleri aşabiliyordu.

-- 2 —

Stefan bu gördüklerinden tiksinerek ana laboratuardan üçüncü kattaki kendi odasına döndü, başını ellerinin arasına aldı, dehşet, öfke ve korkuyla titreyerek öylece oturdu.

VVİlly Sheener adlı o kızıl saçlı it, Laura Shane'in defalar-ca ırzına geçecek, onu bir daha iyileşemeyecek kadar sarsıl-mış durumda bırakacaktı. Bu bir ihtimal değil, Stefan önlemez-se mutlaka yer alacak bir gerçekti. Daha sonra olacakları da görmüştü. Laura'nın çürüklerle dolu suratını, kırılmış çenesini. En kötüsü gözleriydi. Bomboş bakışlı, yarı ölü. Bir'daha ne-şeyi veya umudu tadacak gücü kalmamış bir çocuk.

Soğuk yağmur odanın pencerelerini dövüyor, kof sesi Ste fan'ın içinde titreşimler yaratıyordu. Sanki gördüğü korkunç şeyler onu yakıp bitirmiş, boş bir kabuğa çevirmiş gibi.

Laura'yı babasının bakkal dükkânında bir sübyancıdan kur-tarmıştı, ama daha şimdiden kızın karşısına ikinci bir sübyan-cı çıkmıştı. Enstitüdeki deneylerden öğrendiği şeylerden biri de, kaderi yeni baştan biçimlendirmenin hiç kolay olmadığıy-dı. Yazgı denilen şey, olacak olanı mutlaka sağlamak için çaba gösteriyordu. Belki de saldırıya uğramak, psikolojik bir yıkıntı haline gelmek Laura'nın kaderinde kaçınılmazdı. Belki Stefan bunun olmasını önleyemeyecekti. Belki onu VVilly Shee-ner'den kurtaramayacak, kurtarsa bile bu sefer kızın hayatı-na bir başka sapık girecekti. Ama yine de elinden geleni yap-malıydı.

O yarı ölü, neşesiz gözler...

—63 —

— 62 —

Mcllroy Bakımevinde yetmiş altı çocuk kalıyordu. Hepsi de on iki yaşına kadar olan çocuklardı. On üç oldular mı, Ana-heim'daki Caswell Hali'a nakledilmekteydiler. Meşe lambrili ye-mek salonuna ancak kırk kişi sığdığından, Laura ile Ackerson ikizleri ikinci servise iniyorlardı.

Laura bakımevindeki ilk sabah kahvaltısında, Thelma'yla Ruth'un arasında kuyruğa girmişti. VVilly Sheener'in tezgâhta servis yapan dört görevliden biri olduğunu gördü. Sütü o da-ğıtıyor, çocukların tepsilerine maşayla birer de çörek koyu-yordu.

Laura sırada ilerlerken Balık servis yaptığı çocuklara bak-maktan çok ona bakmaktaydı.

Thelma, «Seni korkutmasına izin verme,» diye fısıldadı.

Laura, Sheener'le gözgöze gelmekten kaçmadığını belli et-meye çalıştı. Ama yine de gözlerini ilk kaçıran o oldu.

Tezgâha vardığında adam, «Günaydın, Laura,» dedi, tepsi-sine bir çörek koydu. En güzel çöreği saklamıştı ona. Diğerie-rinkinin iki katı boyundaydı.

Perşembe günü Laura'nın bakımevindeki üçüncü günüydü. Birinci kattaki yönetici odasında Bayan Bauvmaine'le «Nasıl uyum sağlıyoruz» görüşmesi yapmak zorunda kaldı. Etta Bow-maine tıknaz bir 'kadındı. Kendisine hiç yakışmayan çiçekli de-senli elbiseler giyerdi. Thelma'mn çok iyi taklit ettiği o sahte ses tonuyla, peşpeşe basmakalıp cümleler sıralayarak konuşur-du. Bir sürü soru sorar, aslında çoğuna pek cevap beklemezdi. Laura burada ne kadar mutlu olduğunu dile getirirken yalan söyledi. Bu yalanlar Bayan Bowmaine'in çok hoşuna gitti.

Üçüncü kattaki odasına çıkarken Laura binanın kuzey ka-nadındaki merdivenlerde Baiıkia karşı karşıya geldi. İkinci kat

sahanlığına ayak bastığında onun bir üst merdivende olduğunu gördii Elindeki bezle trabzanı parlatıyordu. Yanındaki basa-makta kapağı açılmamış bir şişe cila durmaktaydı.

Laura dondu, yüreği iki kat hızlı çarpmaya başladı. Bu adamın burada kendisini beklediğini anlamıştı. Bayan Bow-maine'in odasına çağrıldığını biliyor, Laura'nın edasına çikmak için en yakın merdiveni seçeceğini de tahmin ediyordu.

Yalnızdılar. Her cn birisi çıkagelebilirdi ama şu anda yal-nızdılar.

Laura'nın ilk içinden gelen şey, geri dönüp güney kana-dındaki merdivenlerden çıkmak oldu. Ama sonra Thelma'mn Ba-lığa sert çıkma konusundaki uyarılarını, adamın zayıflara mu-sallat Olduğunu hatırladı. Kendi kendine, en iyisi hiçbir şey söylemeden yanından geçmek, dedi. Ama ayakları sanki yere çivilenmişti. Kıpırdayamıyordu.

Balık bir kat yukardan ona bakarak gülümsedi. Korkunç bir gülümsemeydi bu. Teni bembeyaz, dudakları renksizdi ama çarpık dişleri hem sarı, hem de olgun muzlar gibi kahverengi lekeliydi.

Kabarık kızıl saçları altında suratı palyaçolara benzi-yordu. Sirkte rastlanan palyaçolara değil... Cadılar Bayramında rastlananlara. Tehlikeli olanlara.

«Sen çok güzel bir kızsın, Laura.»

Laura'nın içinden ona, «Cehennemin dibine git,» demek gel-di. Ama ağzını açamadı.

«Seninle dost olmak isterdim,» dedi adam.

Laura her nasılsa merdivenlerden çıkmaya başlayacak gü-cü buldu.

Balık daba da fazla gülümsedi. Belki de dostluk çağrısına cevap geldiğini düşünüyordu. Elini haki pantolonunun cebine attı, bir şeker çıkardı.

Laura'nın aklına yine Thelma geldi. Balığın budalaca kur-nazlıklarını nasıl da anlatmıştı! Birden adam gözüne eskisi ka-dar korkunç görünmemeye başladı. Şeker vermek, yılışık yılı-şık sırıtmak... Sheener gülünç biriydi. Kötülüğün karikatürüy-dü. Tammy'ye ve öbür kızlara neler yaptığını bilmese, neredey-se gülecekti Laura. Gülmeyi beceremedi ama Balığın bu hali ve davranışı ona cesaret verdi, yanından hızla geçmesini sağ-ladı.

_Q5_ Yıldırım — F : 5

Laura'nın şekeri almayacağını, dostlu-k çağrısına da cevap vermeyeceğini anlayan Balık, elini omzuna atıp onu durdurma-ya çalıştı.

Laura onun elini yakalayıp omzundan fırlattı. «Sana sakın dokunayım deme, sapık!»

Hızlı adımlarla merdivenleri çıkarken, koşma isteğini güç-lükle engelliyordu. Koşarsa adam onun kendisinden korktuğunu anlardı. Oysa Laura'da hiçbir zayıflık belirtisi görmemesi gere-kiyordu. Zayıflık adamı daha cesaretlendirdi.

Bir üst kat sahanlığına iki basamak kala, Laura bu çatış-mayı kazandığını ummaya cesaret edebildi. Herhalde sertliğiy-le adamı etkilemişti. O sırada bir fermuar sesi duydu. Balık ar-kasından boğuk bir fısıltıyla, «Hey, Laura, şuraya bak,» diyor-du. «Bak sana ne hazırladım.» Sesinde iğrenç bir delilik tonu vardı. «Bak, elimde ne var, Laura.»

Kız hiç arkasına bakmadı.

Sahanlığa varıp bir sonraki merdiveni çıkmaya başlarken, koşmaya gerek yok, diyordu kendi kendine. Sakın koşayım de-me. Koşma, koşma.

Balık bir kat aşağıdan, «Elimdeki şu şekere bak, Laura,» dedi. «Öbür şekerlerin hepsinden büyük.»

Üçüncü kata varınca Laura doğru banyoya yürüdü, ellerini ova ova yıkadı. Sheener'in elini kendi omzundan atmak için tuttu diye kendini kirlenmiş hissediyordu.

Ackerson ikizleriyle halının üzerine yerleşip gece toplan-tısına başladıklarında, Thelma bu büyük şeker olayını duyar duymaz kahkahayı patlattı. «Benzersiz bir adam, değil mi?» dedi. «Nereden buluyor bu harika sözleri? Yoksa Sapıklar için Klasik Tavlatma Yöntemleri diye kitap falan mı var?»

Ruth kaygılı bir sesle, «İşin önemli yanı, Laura sert çıkın-ca adamın pısmaması,» dedi.' «Karşı çıkan öteki kızlardan ça-buk vazgeçiyor. Ama galiba Laura'dan öyle çabuk vazgeçme-yecek.»

O gece Laura uykuya dalmakta güçlük çekti. Özel koruyu-cusunu düşündü, acaba yine öyle esrarengiz biçimde ortaya çıkar da VVilly Sheener'i halleder mi, diye merak etti. Ama ne-

dense bu sefer koruyucusuna güvenebileceğini pek sanmıyor-du.

Ağustos sonlarına rastlayan ilk on gün boyunca, ay dün-yayı nasıl sadakatle iziiyorsa, Balık da Laura'yı öyle izledi. Ac-kerson ikizleriyle Laura, oyun odasına, iskambil ya da Monopol oynamaya gittiklerinde, on dakika geçmeden Sheener de çıka-geliyor, ya cam silmeye, ya mobilya cilalamaya, ya korniş onar-maya koyuluyor, ama dikkatini Laura'dan hiç ayırmıyordu. Kız-lar binanın arka bahçesine geçip ondan kurtulmaya kalkarlar-sa, Sheener yine çök geçmeden peşlerinden geliyor, budanma-mış veya gübrelenmemiş bir çalı buluyordu. Üçüncü kat yalnız kızların katı olduğu hakte, bakımevinin müstahdem kadrosu te-mizlik ve onarımlar için saat onla dört arasında oraya bile girebilmekteydi. O saatler arasında Laura'nın kaçabileceği hiç-bir yer kalmıyor demekti. Kendi odasına bite saklanamazdı.

Balığın bu sebatından daha kötü bir şey varsa, o da Lau-ra'ya karşı duyduğu o karanlık ihtirasın hızla artmasıydı. Bu hasta tutku, kıza bakışlarının yoğunluğundan, aynı odada bir-kaç dakika kaldıklarında alnından fışkıran ekşi terlerden belli oluyordu.

Laura, Ruth ve Thelma kendilerini bir konuya inandırma-ya çalışmaktaydılar. Balığın harekete geçmediği her gün, teh-didi azaltıyor sayılırdı. Adamın kararsızlığı, Laura'nın uygun bir av olmadığı konusundaki kuşkularını gösteriyor olmalıydı. As-lında ejderhayı irade gücüyle öldürmeye uğraştıklarının için için hepsi farkındaydılar. Ama tehlikenin ne kadar büyük olduğunu bir Cumartesi günü öğleden sonraya kadar pek anlayamadılar. O gün odaya döndüklerinde Tarnmy'yi, Laura'nın kitap koliek-siyonunu yırtıp parçalarken yakaladılar. Kız sapık bir kıskançlık krizi geçiriyordu.

Elli cep kitabından oluşan kütüphane... Laura'nın en sev-diği, bakkalın üstündeki evden getirdiği kitaplar... Laura'nın ya-tağının altına yerleştirilmişti. Tammy onları odanın ortasına çı-karmış, çılgın bir öfkeyle üçte ikisini yırtmıştı bile.

Laura harekete geçmesini engelleyen bir şoka kapıldı. Ama Ruth'la Thelma kızı kitaplardan uzaklaştırıp yakaladılar. .

Laura bu kitapları çok sevdiği için, onları ona babası al-dığı için, kitapları babasıyla arasında bir bağ olarak gördüğü için, ama en çok da hayatta sahip olduğu şeylerin sayısı çok az olduğu için, bu olaydan çok büyük acı duyuyordu. Gerçi sa-hip olduğu şeyler azdı, değerleri ucuzdu ama

bunların kendi-sine hayatın zalimliklerine karşı güç verdiğini anlıyordu.

Tammy nefretinin asıl hedefini karşısında görünce kitap-ları unutmuştu. «Senden nefret ediyorum!» Solgun, süzgün su-ratı kızarmış, heyecanla kırışmrştı. Gözlerinin çevresindeki çü-rük gibi morluklar gerçi yok olmamıştı ama şu anda ona bir zayıflık ifadesi vermiyor, tersine onu vahşi ve yırtıcı gösteri-yordu. «Senden nefret ediyorum, Laura, senden nefret ediyo-rum!»

Thelma kızın kaçmasını engellemeye çalışarak, «Tammy, tatlım, Laura sana bir şey yapmadı ki!» dedi.

Tammy kendini Thelma'yla Ruth'dan kurtarmaya çalışmı-yordu artık. Laura'ya haykırırken soluk soluğaydı. «Yalnız sen-den söz ediyor. Artık bana ilgi göstermiyor. Kendini tutamıyor, hep senden konuşuyor. Senden nefret ediyorum. Ne diye gel-din buraya? Nefret ediyorum- senden!»

Kimden söz ettiğini sormaları gerekmedi. Balık.

«Beni artık istemiyor. Kimseyi istemiyor şimdi. Yalnızca se-ni yakalamasına yardım etmem için istiyor beni. Laura, Laura, Laura. Seni yalnız başına kıstırabileceği bir yere götürmemi is-tiyor. Kendisi için tehlikeli olmayacak bir yere. Ama yapmaya-cağım, asla yapmayacağım! Günkü o zaman... seni elde eder-se benim neyim kalır? Hiç!» Yüzü kıpkırmızıydı. Öfkesinden daha acı olan, ardındaki o korkunç umutsuzluktu.

Laura odadan fırladı, koridorun ucundaki tuvalete koştu. Tiksinti ve korkuyla midesi bulanarak, tuvaletlerden birinin önündeki sarı, çatlak taşlar üzerine diz çöküp kustu. Midesi boşalınca lavabolardan birinin başına geçti, ağzını yıkadı, yı-kadı, suratına soğuk su çarptı. Başını kaldırıp aynaya baktı-ğında nihayet gözyaşları da belirdi.

Bu yaşların nedeni yalnızlığı veya korkusu değildi. Tammy için ağlıyordu. On yaşında bir kız çocuğu bu kadar zavallı du-ruma düşüyorsa, hayatta bir yetişkinden duyacağı tek iyi söz, onu sömüren bir sapıktan geliyorsa, tek gurur duyduğu şey o incecik yeniyetme vücudunun seks gücü olabiliyorsa, bu dünya ne kadar zalim bir dünyaydı böyle!

Laura, Tammy'nin durumunun kendi durumundan çok dan kötü olduğunu anlıyordu. Kitapları elinden gitmiş olsa bile, Laura'nın en azından kendisini seven, iyi bir babaya ilişkin anı-ları vardı. Tammy'ninse yoktu. Tek tuk varlıkları elinden alın-sa da Laura'nın zihni parçalanmamış bir bütündü. Oysa Tammy psikolojik bir enkazdı. Belki bir daha onarılamayacak bir en-kaz.

— 4 —

Sheener, Santa Ana'nın sessiz bir sokağında, bir bunga-lovda oturuyordu. İkinci Dünya Savaşından sonra kurulmuş ma-hallelerden birinde. Buradaki evlerin küçük mimarî ayrıntıları oek ilginçti. 1S63 yılının yazında mahallenin ağaçlan da aynı boya gelmiş, dallarını evlerin üzerine korurcasına uzatmışlardı. Shee-ner'in evini ayrıca fazla irileşmiş çalılar da koruyordu. Açalya-lar, öjenyalar, türlü çiçekler.

Stefan geceyarısma doğru plastik bir âletle arka kapının kilidini açtırıp eve girdi. Bungalovu gezerken ışıkları yakmak-tan çekinmedi, perdeleri kapatmak zahmetine de katlanmadı.

Mutfak çok düzenliydi. Mavi formika tezgâh üstleri pırıl pı-rıl parlıyordu. Kap kaçağın krem kulpları, musluğun armatürü, mutfak sandalyelerinin madenî çerçeveleri ışık saçıyordu. Üst-lerinde bir tek parmak izi lekesi bile yoktu.

Buzdolabını açtı. Ne bulmayı beklediğinden pek de emin değildi. Belki VVilly Sheener'in anormal psikolojisinin bir kanıtı. Belki daha önce saldırıp öldürdüğü, sonra buzdolabına tıkıp dondurarak o çarpık ihtirasının anısını korumak için kullandığı bir ceset. O kadar çarpıcı bir şey bulamadı. Ama adamın bu üzeni ilik fetişi bir kere daha belli oldu. Yiyeceklerin hepsi ay-

nı marka, aynı biçim kaplara yerleştirilmişti.

Onun dışında tek gariplik, hem buzdolabının hem de diğer dolapların şekerlerle, tatlılarla dolu olmasıydı. Her türlüsü. Hay-van biçimli çocuk şekerlerine kadar. Ayrıca yeni çıkan hayvan biçiminde makarnalardan da vardı. Bu evde kileri doldurmak için alışveriş eden bir çocuktu sanki. Büyüklerin kontrolünden kurtulmuş bir çocuk.

Stefan evin iç tarafına doğru ilerledi.

Yırtılan kitapların başındaki karşılaşma, Tammy'nin zaten azıcık olan yaşam ruhunu tüketmeye yetmişti. O olaydan son-ra bir daha Sheener'den söz etmedi, Laura'ya karşı da düş-manca davranmadı. Günden güne kendi kabuğuna dana çok kapanıyordu. Gözlerini herkesten kaçırıyor, başını hep eğik tu-tuyor, giderek daha yumuşak sesle konuşuyordu.

Laura hangisine daha kolay dayanabileceğine karar vere-memişti. Balıktan gelen ardı arkası kesilmez tehdide mi, yok-sa Tammy'nin zaten zayıf olan kişiliğinin giderek daha silikleş-mesine, kızın hemen hemen katatonik bir hale gelmesine mi? Ama 30 Ağustos Perşembe günü bu yüklerin ikisi de Laura'nın sırtından birdenbire kalktı. Ertesi gün, yani Cuma günü, Costa Mesa'daki bir aileye gönderileceğini öğrenmişti.

Ama Aokerson'lardan ayrılacağına üzülüyordu. Onlarla ta-nışalı ancak birkaç hafta olmasına karşın, olağandrşı koşullar altında gelişen dostluklar hem daha hızlı ilerliyor, hem de da-ha dayanıklı oluyordu.

O gece üçü yine odalarında, halka olup yere oturdular. Thelma, «Shane,» dedi. «Eğer gittiğin aile iyi çıkarsa, mutlu bir evse, oraya yerleş, keyfine bak. İyi bir yer bulursan bizi unut, yeni dostlar edin, bayatına devam et. Ama efsanevî Ackerson ikizleri, yani Ruth'la ben, bu aile değirmeninden de nice kere geçtik. Üç kötü aile denedik. Seni uyarmak istiyorum. 'Berbat bir yere düşersen orada kalmak zorunda değilsin.»

Ruth, «Bol bol ağla. ne kadar mutsuz olduğunu herkesin anlamasını sağla,» diye öğüt verdi.

«Eğer ağlayamıyorsan, o zaman da numaradan ağla.»

«Surat as,» diye ekledi Thelma. «Sakarlıklar yap. Ne za-man bulaşık yıkasan t>ir tabak kır. Can sıkan biri ol.»

Laura şaşırmıştı. «Yani siz Mcllroy'a dönmek için mi yap-tınız bunları?»

«Hem bunları, hern de daha başka şeyleri.»

«Ama... suçluluk duymadınız mı... evin eşyalarını kırar-ken?»

Thelma, «Ruth'a tabii bana olduğundan daha zor geldi,» dedi. «Benim içimde şeytan var. Ama. Ruth adı henüz belir-lenmemiş bir on dördüncü yüzyıl azizesinin ruhunu taşıyor.»

Laura, Teagel ailesinin yanında kalmak istemediğini bir günde anladı, ama yjne de kalmaya çalıştı. Çünkü başlangıçta buranın Mcllroy'dan daha iyi olacağını sanıyordu.

Flora Teagel için gerçek hayat yalnızca sisli bir fondu. Tek ilgisi, gazete ve dergilerdeki bulmacaları çözmekti. Gece gün-düz O' sarı mutfaktaki masanın .başında, sırtında hava ne olur-sa olsun giydiği o sabahlığıyla bulmaca kitapları deviriyordu. Bu merakı bem şaşırtıcı hem de budalacaydı.

Laura'ya ancak iş buyurmak için, bir de bulmacaya yaza-cağı kelimeleri danışmak için söz söylüyordu. Laura musluğun başında bulaşıkları yıkarken Flora, «Kedi anlamına gelen yedi harfli bir kelime söylesene!» diyordu.

Laura ise heD aynı cevabı veriyordu. «Bilmiyorum.» «Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum,» diye onunla alay ediyordu Bayan Teagel- «Sen de hiçbir şey bilmiyorsun, kız! Okula falan gitmiyor rtfusun? Lisana, kelimelere önem vermez misin sen?»

Aslında Laura elbette ki kelimelere hayrandı. Kelimeler dünyanın en güzel şeyiydi ona göre. Sihirli bir iksir gibiydi. Bir kelime bir başka Kelimeyle birleşiyor, güçlü etkiler yaratı-yordu. Ama Flora Teagel için kelimeler oyun fişleri gibiydi. Bul-

maca karelerini döktürüyorlardı, o kadar! Boş kalan kareler de pek canını sıkıyordu.

Flora'nın kocası Mike çok esmer, bebek suratlı bir kam-yon şoförüydü. Akşamlarını koltuğuna gömülüp sansasyon ga-zeteleri okumakla geçirirdi. Karısı gibi kendini okuduğu saç-ma haberlere yalnız başına gömse yine iyi olurdu. Ama Lau-ra'nın o sınırlı ders çalışma saatlerinde başına belâ oluyor, ya-zıların en gariplerini ona yüksek sesle okumakta diretiyordu.

Laura bu yazıları aptalca, mantıksız, amaçsız buluyor, ama adama bunu söylemiyordu. Hoş söylese de onun bundan go-cunmayacağını öğrenmişti. Laura'ya acıyan bakışlarla bakacak, sonra insanı çileden çıkaran bir sabırla, kasıntı bir sesle, dün-yanın nasıl olduğunu ona anlatmaya çalışacaktı: Uzun uzadıya. Tekrar tekrar. «Laura,, öğrenmen gereken çok şey var. Was-hington'u

yöneten kodamanlar Atlantis'in sırrını da biliyor, uzaylıların sırrını da...»

Flora gerçi Mike'dan çok farklıydı ama ikisi de aynı inancı paylaşıyorlardı. Onlara göre bakımevinden bir çocuk alıp bak-manın amacı, bedava bir hizmetçiye kavuşmaktı- Laura'dan evi temizlemesi, çamaşırları yıkaması, ütülemesi, yemekleri pişir-mesi bekleniyordu.

Kendi kızları Hazel tek çocuktu. Laura'dan iki yaş büyük ve çok şımarıktı. Hiçbir zaman yemek pişirmez, bulaşık yıka-maz, çamaşıra bakmaz, evi temizlemezdi. Yaşı. on dört olma-sına rağmen elleri manikürlü, tırnakları boyalıydı. Yaşadığı sü-reden ayna karşısında süslenmekle geçirdiği zamanı çıkarsa-nız, kız şimdi ancak beş yaşında olurdu.

Laura eve geldiği ilk gün Hazel ona, «Çamaşır günlerinde ilk önce benim elbiselerimi ütüleyeceksin,» demişti. «Dolaba asarken de renklerine göre sıralamaya dikkat et.»

Laura içinden, ben bunun kitabını da okudum, filmini de gördüm, diye düşünüyordu. Tanrım, Kül Kedisi'nde başrolü ba-na vermişler!

Hazel, «Ben büyüyünce büyük film yıldızı olacağım,» diyor-du. «Onun için de yüzüm, ellerim benim geleceğimdir. Onları korumam gerek.»

16 Eylülde Bayan İnce adındaki o sıska; görevli bu eve

resmî ziyaretini yaptığında, Laura'nın niyeti ondan kendisini Mcllroy'a geri götürmesini istemekti. VVilly Sheener tehlikesi, Teagel'lerle geçen günlük hayatın yanında daha az önemli gö-rünmeye başlamıştı.

Bayan ince geldiğinde Flora iki haftadan bu yana ilk de-, fa bulaşık yıkamaktaydı. Laura ise mutfak masası başına otur-muş, sözde bulmaca çözüyordu. Oysa bulmaca son anda, kapı çalınınca eline tutuşturulmuştu.

Sıra Laura'yla yalnız yapılacak görüşmeye geldiğinde, Ba-yan İnce kulaklarına inanamadı. «Ama şekerim, Bay ve Bayan Teagel örnek bir aile. Bana hiç de işe koşulmuş, canı çıkmış gibi görünmüyorsun. Hattâ birkaç kilo bile' almışsın.»

«Beni aç bırakıyorlar demedim,» diye karşılık verdi Lau-ra. «Ama okul derslerimi yapmaya hiç zamanım'yok. Her gece yatarken kemiklerim sızlıyor...»

Bayan İnce onun sözünü kesti. «Hem bu aileler çocukları yalnız yanlarına almakla değil, onları büyütmekle de yükümlüler. Yani çocuklara nasıl davranılacağmı öğretmek, iyi değer yar-gılarını çocukların zihnine işlemek, çalışkanlık aşılamak onların görevi.»

Bu kadına lâf anlatmaya olanak yoktu.

Laura istemediği bu aileden kurtulmak için Ackerson'ların planlarını uygulamak zorunda kaldı. Ortalığı yalapşap temizle-meye başladı. Bulaşıkları bitirdiğinde tabaklarda hep lekeler kalıyordu.

Hazel'in elbiselerini ütülerken yeni kırışıklar oluştu-ruyordu.

Kitaplarının yırtılması olayı ona mülkiyetin değerine saygı göstermeyi öğretmiş olduğu için Teagel'lerin tabaklarını veya başka eşyalarını kırmadı. Onun yerine bir küçümseme ve say-gısızlık tutumu takındı. Flora bulmaca çözerken, «Altı harfli bir öküz türü nedir?» deyince Laura, «Teagel,» diye karşılık verdi. Mike gazetede okuduğu uçan daire "olayını anlatmaya kalktığı zaman, Laura onun sözünü kesip, mahalledeki süpermarkette değişime uğramış köstebek adamların yaşadığını anlatmaya koyuldu. Hazel'e beyaz perde yolunu- açacak en iyi çarenin, Ernest Borgnine'a dublör olarak işe başlamak olacağını söy-

ledt. «Hık demiş burnundan düşmüşsün, Hazel. Seni dünyada reddedemezler!»

Bu hakaretler sonunda dayağa yol açtı. Mike'm koca na-sırlı elleri yetiyordu. Adamın bir de raket kullanmasına gerek yoktu. Mike vururken Laura dudağını ısırıyor, ağlayıp da onu keyiflendirmek istemiyordu. Kapıdan seyretmekte olan Flora, «Yeter, Mike, kızın vücudunda iz bırakma,» diye uyarılarda bu-lunuyordu. Ama karısı odaya girip elini tutmadan durmadı Mike.

O gece Laura uyumakta zorluk çekti. Kelimelere olan sev-gisini ilk defa kullanmış, istediği sonucu da elde etmişti. Tea-gel'lerin tepkisi, Laura'nın kelimeleri iyi kullandığının kanıtıydı. Kafasında yeni şekillenmeye başlayan ham bir fikir vardı ki, bu daha bile heyecan vericiydi. Belki kelimeleri yalnız kendini savunmak için kullanmakla kalmaz, hayatını onlarla kazanabi-lirdi. Belki en sevdiği türden kitaplar yazan bir yazar olurdu. Babasıyla hep doktor olmaktan, balerin olmaktan, veteriner olmaktan söz etmişlerdi. Ama onlar boş lâftı. O hayallerin hiç-biri içini yazar olmak kadar hevesle doldurmuyordu.

Ertesi sabah mutfağa indiğinde, Teagel'lerin üçünü kab-valtı masasının başında buldu. «Hey, Mike,» diye seslendi. «Tu-valetin içinde Mars'dan gelme zeki bir kalamar yaşıyor, gör-dün mü?»

«Ne oluyor?» diye sordu Mike.

Laura gülümsedi. «Egzotik haber işte.»

iki gün sonra Laura, Mcllroy Bakımevine geri gönderildi.

— 6 —

VVilly Sheener'in salonu ve çalışma odası normal bir "insa-nın odaları gibiydi. Stefan ne beklediğini bilmiyordu. Belki de-lilik belirtileri bekliyordu. Bu tertipli evle karşılaşmayı bekleme-diği kesindi.

Yatak edalarından biri boştu. Ama öteki kesinlikle pek ga-ripti. Yatak olarak yere dar bir şilte atılmıştı. Çarşaflarla yas-tık yüzlerinde çocuklar için kullanılanların desenleri vardı. Ka-

rikatür tavşanlar, antika figürler. Başucu masasıyta çekmeceîi dolap çocuk odası boyutlarındaydı. Renkleri açık maviydi. Çek-mecelerin yanlarına keçe kalemle hayvan resimleri yapılmıştı. Zürafalar, tavşanlar, sincaplar. Sheener'in çocuk kitapları ko-leksiyonu vardı. Resimli kitaplar, içi doldurulmuş bez hayvanlar, altı yedi yaşında çocuklara göre oyuncaklar her yandaydı.

Stefan önce bu odayı mahallenin çocuklarını baştan çıkar-mak için hazırlanmış sandı. Sheener'in tehlikeyi göze alıp bu işi kendi evinde bile sürdürecek kadar manyak olduğunu dü-şündü. Ama evde başka yatak yoktu. Bu odanın çekmeceleri, dolapları erkek giysileriyle doluydu. Duvarlarda kızıl saçlı bir erkek çocuğun bir düzine kadar fotoğrafı asılıydı. Bebekliğin-den yedi sekiz yaşına kadar. Yüzü tanınabiliyordu. Sheener. Ste-fan yavaş yavaş anlamaya başladı. Bu dekorasyon VVilly Shee-ner'in kendi zevkini yansıtıyordu. Kendi yatıyordu bu odada. Yatma vakti gelince, hayali bir çocukluğa kapanıyor, orada hu-zur buluyor olmalıydı.

Stefan bu garip odanın ortasında durup bakarken içini hem hüzün, hem de tiksinti doldurdu. Herhalde Sheener'in çocukla-ra musallat olmasının nedeni, seks zevkinden çok, onların gençliğini emmek, kendisi de onlar gibi gençleşmek içindi. Bu sapıklığıyla varmak istediği yer ahlâk düşüklüğü değil, kay-bettiği o çocuk masumluğuydu, Durumu iğrenç, ama acıydı. Adam yetişkinliğin mücadelesine hazır değildi. Yetersizdi. Ama bu yetersizliği de çok tehlikeliydi.

Stefan ürperdi.

_·_7_

Laura'nın eskiden kullandığı yatak, yani Ackerson ikizleri-nin odasındaki yer şimdi bir başka çocuğa verilmiş olduğundan, bu sefer onu üçüncü katın kuzey tarafında, merdivenlere yakın, iki kişilik bir odaya koydular. Oda arkadaşı dokuz yaşındaki Eloise Fiseher'di. Saçları örgülü, yanakları çilli, davranışı çocuk denemeyecek kadar ciddi bir kız. «Büyüyünce muhasebeci ola-

cağım,» dedi Laura'ya. «Sayıları çok seviyorum. Bir sütun do-lusu sayıyı toplar, her seferinde aynı sonucu bulursun. Sayılar insanlara hiç benzemez.» Eloise'ın annesiyle babası uyuşturu-cu kaçakçılığından tutuklanmış, hapse atılmıştı. Mahkeme kü-çük kızı hangi akrabanın yanına vereceğini kararlaştırana ka-dar Mcllroy'da kalıyordu.

Laura bavulu açıp yerleşir yerleşmez hemen Ackerson'ların odasına koştu. İçeri daldı, «Özgürüm ben, özgürüm!» diye ba-ğırdı.

Tammy ile yeni kız ona boş boş baktılar. Ama Ruth'la Thel-ma hemen koşup Laura'yı kucakladılar. Sanki evine, kendi ai-lesine dönmüştü.

Ruth, «Yeni ailen servi sevmedi mi?» diye sordu.

Thelma, «Abh-baa! Ackerson planını kullanmışsın,» diye akıl yürüttü.

«Hayır, onları uyurlarken öldürdüm.»

«O da olur,» dedi Thelma.

Yeni kızın adı Rebecca Bogner'dî. On bir yaşında falandı. Ackerson'larla pek anlaşamadığı belliydi. Laura'yla ikizleri din-lerken Rebecca durmadan, «Siz garipsihiz,» «Amma garipsi-niz,» «Vay manyaklar,» deyip duruyor, bunu öyle üstten ba-kan, öyle kasıntı bir havada söylüyordu ki, çevresindeki havayı; nükleer patlama kadar zehirlemeyi başarıyordu.

Laura'yla ikizler odadan çıkıp bahçenin bir köşesine gitti-ler. Orada son beş haftanın olaylarını Rebecca'nın batıcı yo-rumları olmadan'paylaşabileceklerdi. Ekim ayının başiarı oldu-ğundan havalar henüz sıcaktı. Ortalık ancak saat beşi çeyrek geçe serinlemeye başladı. Blucinlerini giymiş, spor sahasının kenarında oturuyorlardı. Bahçe tenhaydı şu saatte. Çocukların çoğu akşam yemeği için y;kanmak üzere binaya girmişti.

Onlar spor sahasına geleli beş dakika olmamıştı ki VVilly Sheener elinde elektrikli budama makasıyla belirdi. Onlardan cn metre ötedeki çalıyı budamaya koyuldu.

Yemek saatinde Balık yine servis yapıyordu. Kutu sütlerini ve vişneli turta dilimlerini dağıtıyordu. En büyük turtayı Laura" ya ayırmıştı.

= ».«

Pazartesi günü Laura yeni bir okula başladı. Öbür çocuk-lar dört haftadır oraya gitmekte olduklarından, arkadaş edin-meye vakit bulmuşlardı. Laura'nın bazı derslerine Ackerson' lar da geliyor, o zaman uyum sağlamak daha kolay oluyordu. Ama Laura yine de, bir yetimin hayatındaki en belirgin özelliğin, istikrarsızlık olduğunu bir kere daha hatırladı.

Salı öğleden sonra Laura okuldan döndüğünde Bayan Bovv-maine onu bolde durdurdu. «Laura, seninle odamda konuşabilir miyiz?»

Kadın bu sefer mor çiçekli bir elbise giymişti. Odasının duvar kâğıdı da şeftali rengi çiçeklerle süslüydü. Koltuklar pembe çiçekli kumaşla kaplanmıştı.

Bayan Bovvmaine masasının yanında ayakta durdu. Niyeti Laura'yla çabucak konuşup bu işi bitirmekti. Telaşlı bir kadın-dı Bayan Bovvmaine.

«Eloise Fischer bugün buradan ayrıldı,» dedi.

Laura, «Kimin yanına verildi?» diye sordu. «Büyükannesini seviyordu.»

«Büyükannesine verildi.»

Laura arkadaşının hesabına sevindi, geleceğin saçı örgü-lü muhasebecisinin ilerde sayılardan başka güvenilir şeyler de bulacağını umdu.

«Şimdi senin oda arkadaşın yok,» dedi Bayan Bovvmaine. «Başka odalarda da boş yatağımız yok. Bu durumda seni he-men bir odaya taşıyamayız...»

Laura, «Bir öneride bulunabilir miyim?» diye atıldı.

Bayan Bovvmaine sabırsızlanmış gibi kaşlarını çattı, ko-lundaki saate baktı.

Laura çabucak, «Ruth'la Thelma benim en iyi arkadaşla-rım,» dedi. «Onların odasında Tammy Hinsen ve Rebecca Bog-ner kalıyor. Ama galiba Tammy ile Rebecca, Ruth ve Thelma* dan pek hoşlanmıyorlar. Öyle olunca...»

«Biz çocukların kendilerine benzemeyen kimselerle de ge-çinmeyi öğrenmelerinden yanayız. Hep sevdiğin arkadaşların-la olursan karakterin güçlenmez. Her neyse, mesele şu: Yarın-dan önce yeni ayarlamalar yapamam. Bugün işlerim var. Bu yüzden, bir geceyi odanda yalnız geçirmek konusunda sana güvenebilir miyim, onu bilmek istiyorum.»

«Bana güvenmek mi?» Laura'nm aklı karışmıştı. «Bana gerçeği söyle, küçük hanım. Bu gece yalnız 'katma-na güvenebilir miyim?»

Laura bu kadının bir tek gece yalnız yatan bir çocuktan ne gibi bir sorun beklediğini anlayamamıştı. Belki de Laura odaya barikat kurar, polis kapıyı patlatmak zorunda kalır, göz yaşartıcı gaz falan kullanır diye korkuyordu.

Bir yandan da gücenmişti Laura. «Tabii, kalırım. Bebek değilim ben.»

Bayan Bowmaine'in renkli odasından çıkıp merdivenlere yönelen Laura birden uyandı: Beyaz Balık! Sheener bilecekti onun bu gece yalnız olduğunu. Mcllroy'da olup biten her şeyi bilirdi. .Anahtarları da vardı. Geceyarısı buraya geri dönerdi. Laura'nın odası merdivenlerin hemen başındaydı. Balık merdi-venleri çıkıp hemen o odaya süzülür, Laura'nın kafasına ya bir sopa indirir, ya burnuna bir ilaç tutar, onu çuvala tıktığı gibi götürüp bir mahzene kapatır, kimseler de Laura'ya ne ol-duğunu anlayamazdı.

İkinci kat sahanlığında geri döndü, merdivenleri ikişer iki-şer atlayarak indi, tekrar Bayan Bovvmaine'in odasına doğru koştu. Ama köşeyi dönerken Balıkla çarpışmasına ramak kal-dı. Adamın bir elinde saplı süpürge, bir elinde yerleri silmek için kullanacağı tekerlekli kova vardı. Kovadan dezenfektanlı suyun kokusu yükseliyordu.

Laura'ya sırıttı. Belki Laura'ya öyle gelmiş olabilirdi ama adam onun bu gece yalnız olacağını galiba şimdiden biliyordu.

Aslında onun yanından geçip Bayan iBowmaine'e gitmeli, bu geceki ayarlamayı değiştirmesi için yalvarmalıydı. Sheener'i suçlayamazdı. Suçlasa, Denny Jenkins'e olanlar ona da olur-du. Kimse ona inanmaz, üstelik Balık da eziyet etmeye baş-lardı. Ama Laura herhalde fikrini neden

değiştirdiği yolunda yutulur bir bahane bulmayı başarırdı.

İçinden bir başka şey daha geliyordu. Balığa saldırmak, onu kovanın içine oturtmak, «Ben senden güçlüyüm,» diye hay-kırmak, kendisine bulaşmamasını söylemek. Ama bu adam Teoger'Iere benzemiyordu. Mike, Flora ve Hazel aptal insan-lardı. Cahildiler. Ama deli değillerdi. Balık ise deliydi. Laura onu yere yıktığında ne tepki göstereceği bilinemezdi.

Laura kararsızlık içindeyken adamın çarpık, sarı sırıtışı da-ha da genişledi.

Yanaklarına bir kırmızılık yayıldı. Laura bunun arzudan kay-naklanmış olabileceğini düşündü, içi bulandı.

Oradan uzaklaştı. Merdivenlerde adamın göremeyeceği ye-re varıncaya kadar koşmaya cesaret edemedi, sonra bir koşu koparıp Ackerson'ların odasına daldı.

Ruth, «Bu gece burada yatarsın,» dedi.

Thelma, «Tabii,» diye atıldı. «Ama kontroller bitene kadar kendi odanda kalmak zorundasın. Sonra gizlice buraya gelir-sin.»

Rebecca yatağında matematik ödevini yapmaktaydı. «Bura-da yalnızca dört yatak var,» diye söze karıştı.

Laura, «Ben yerde yatarım,» dedi.

Rebecca, «O kurallara aykırı,» diye karşı çıktı.

Thelma yumruğunu sıktı, kıza ateş saçan bakışlarla baktı.

«Pekâlâ, pekâlâ,» dedi Rebecca. «Kalmasını ben istemiyo-rum demedim ki! Yalnızca kurallara aykırı olduğunu hatırlat-tım.»

Laura asıl Tammy'nin itiraz etmesini bekliyordu. Ama kız yatağına yatmış, örtüyü üzerine çekmiş, gözlerini de tavana dikmişti. Besbelli kendi düşüncelerine dalmış, onların planla-rına hiç ilgi göstermiyordu.

Meşe lambrili yemekhanede o berbat domuz pirzolalarını, tutkal gibi patates püresini, deri gibi fasulyeleri yediler. Balığın dikkatli bakışlarına aldırmayan Thelma bir ara, «Bovvmaine'in sana odada yalnız kalmak konusunda güvensizliği aslında... intihar etmenden korktuğu için,» dedi.

Laura kulaklarına inanamamıştı.

Ruth üzgün üzgün, «Daha önce buna kalkışan çocuklar ol-du,» diye anlattı. «Bu yüzden bir odaya en az iki kişi koyuyor-

— 78 —

—79 —

lar. En küçük odalara bile. İnsan çok fazla yalnız kalırsa... galiba tetiği çekîliveriyor.»

Thelma, «Ruth'la beni iki kişilik odaya koymuyorlar,» diye ekledi. «Biz tek yumurta ikizi olduğumuzdan, bizi tek kişi gibi görüyorlar. Kapımızı kapadığımız anda kendimizi asacağımızı sanıyorlar.»

«Ama bu gülünç,» dedi Laura.

Thelma, «Elbette gülünç,» diye ona katıldı. «Kendini as-mak yeterince gösterişli bir şey değil bir kere. Oysa Harika Ackerson İkilisinin gösterişli şeylere eğilimi vardır. Ya mutfak-tan çaldığımız bıçaklarla hari-kiri yaparız, ya bir demir tes-teresi bulup...»

Yemekhanede alçak sesli konuşmalar sürüp gidiyor, ye-tişkin görevliler de çevrede dolaşıp duruyorlardı. Üçüncü katın görevlisi Bayan Keist onların arkasından geçerken Thelma, «Gestapo.» diye fısıldadı.

• Bayan Keist uzaklaşınca Ruth, «Bayan Bovvmaine iyi ni-yetli ama işini beceremiyor,» diye anlattı. «Seni tanımaya biraz vakit ayırsa, asla intihar etmeyeceğini bilirdi, Laura. Sen ya-şayacak bir tipsin.»

Thelma yutulmaz lokmaları tabağında bir sağa, bir sola iterken, «Bir keresinde Tammy Hinsen banyoda bir paket traş bıçağıyla yakalandı,» dedi. «Bileklerini kesmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu.»

Laura bu mizah ve trajedi karışımından, saçmalık ve katı gerçek karışımından etkilendiğini hissetti.- Böyleydi Mcllroy. Bir an aralarında şakalaşıyorlar, bir an sonra, tanıdıkları kızların intihar eğilimlerini tartışıyorlardı. Bu tür bir gözlem yeteneği-nin kendi yaşlarını aştığını düşündü. Odasına dönünce oturup bunu bir deftere yazmalıydı. Gözlemler defteri demeliydi ona. Böyle bir defter tutmalıydı.

Ruth tabağındaki yemekleri yutmayı başarmıştı. Tekrar ko-nuştu. «Traş bıçağı olayından bir ay sonra odalarımızı apansız basıp aradılar. Tehlikeli bir şey var mı diye. Tammy'de bir te-neke kutu dolusu çakmak benzini ve kibrit buldular. Niyeti duş yerine girmek, benzini kendi üstüne döküp kibriti çakmaktı.» «Tanrım!» Laura incecik, sarışın, soluk suratlı kızı düşün-

—80 —

dü. Kendini yakma planı, onu zaten için için kavuran ateşi hızlandırmaktan başka bir şey değildi.

Ruth, «Onu iki aylığına tedaviye yolladılar,» dedi.

Thelma ekledi. «Geri döndüğünde, herkes onun ne kadar iyileştiğini konuştu durdu. Ama Ruth'a

da, bana da, hep aynı gibi gözüktü.»

Bayan Keist'ın her gece yaptığı kontrol turundan on dakika sonra Laura yatağından kalktı. Üçüncü kat koridorunda yal-nızca üç tane minik, renkli ampul yanıyordu. Laura pijamala-rıyla, elinde yastığı ve battaniyesiyle, yalınayak Ackerson'ların odasına koştu.

Yalnız Rum'un başucu lambası yanıktı. Ruth fısıldadı. «La-ura, sen benim yatağımda yat. Ben kendime yerde yatak ha-zırladım.»

«Eh, o yatağı boz, kendi yatağına gir,» dedi Laura.

Battaniyesini birkaç kere katladı, yere şilte gibi serdi. Ruth' un ayak ucuna. Sonra yastığı başının altına alıp yattı.

Rebecca Bogner kendi yatağından, «Bu yüzden hepimizin başı derde girecek,» dedi.

Thelma, «Ne yapacaklar yani bize?» diye sordu. «Arka bah-çeye götürüp, üzerimize bal sürüp bizi karıncalara mı terkede-cekler?»

Tammy ya uyuyor ya da uyumuş taklidi yapıyordu.

Ruth ışığı kapattı, karanlıkta yattılar.

Kapı birden açıldı, tavan ışığı yandı. Bayan Keist kırmızı sabahlığıyla, kaşları çatık, karşılarında belirdi. «Ya, demek öy-le! Laura, ne işin var burada?»

Rebecca Bogner homurdandı. «Demiştim size başımız der-de girer diye.»

Bayan Keist'in bu kadar çabuk gelmesi kuşku vericiydi. Laura, Tammy'ye doğru baktı. Sarışın kız artık uyku taklidi yapmıyordu. Dirseği üzerinde doğrulmuş, yüzünde hafif bir gü-lümsemeyle seyretmekteydi. Besbelli Balığa Laura'yı fethetme konusunda yardım etmeye karar vermişti, Belki de adamın ken-

dişini yine eskisi gibi sevmesi için.

Bayan Keist, Laura'yı alıp kendi odasına götürdü. La um yatağına yattı, Bayan Keist biran ona baktı. «Hava sıcak. Pen cereni açıyorum.» Tekrar yatağın başına döndü, Laura'yı du şünceli gözlerle inceledi. «Bana söylemek istediğin bir şey vai mı? Bir terslik mi var?»

Laura'nın aklından ona Balığı anlatmak da geçti. Ama ya Bayan Keist adamı bu odaya girerken yakalamak için beklerse, sonra Balık gelmezse? Laura o zaman bir daha Balığı asla suçlayamazdı. Çünkü yalan yere suçlamaktan bir sabıkası var sayılırdı. Ondan sonra Sheener onun ırzına geçerse... adamın yanına kâr kalırdı.

«Yo, hiçbir terslik yok,» dedi.

Bayan Keist, «Thelma yaşma göre fazla büyük ve ken dine fazla güveniyor,» dedi ona. «Sen de onunla bütün bir gece çene çalabilmek için kurallara karşı geldin.»

«Evet, efendim.» Laura ondan bir an önce kurtulmak isti-yor, demin ona durumu anlatmayı düşündüğüne bile pişman oluyordu.

Bayan Keist gittikten sonra Laura yataktan kalkıp kaçma dı. Karanlıkta yattı. Yarım saat sonra bir daha kontrol edilece-ğinden emindi. Herhalde Balık geceyarısına kadar gelmezdi. Saat daha ondu. Bayan Keist gelip gittikten sonra, Balığın ge-lişine kadar, kaçmak için bol bol zamanı olurdu.

Uzaklarda bir yerden gök gürültüsü duyuldu. Laura yata-ğında doğrulup oturdu. Koruyucusu! Örtüleri üzerinden atıp pencereye koştu. Şimşek falan göremedi. Uzaktaki uğultu din-di. Belki de gök gürlemiyordu. On ddkika daha bekledi, hiçbii şey olmadı. Laura düş kırıklığı içinde yatağına döndü.

On buçuğu biraz geçe kapının tokmağı gıcırdadı. Laura gözlerini kapadı, ağzını açtı, uyuyormuş gibi yaptı.

Birisi odaya sessizce girdi, yatağın başında durdu.

Laura düzenli, ağır soluklar alıp veriyor, ama yüreği güm-bür gümbür atıyordu.

Sheener'di. O olduğundan emindi. Ah, Tanrım, onun deli olduğunu, ne yapacağı bilinmez biri olduğunu nasıl da düşüne-memişti. Erken de gelebilirdi elbette. Şu anda enjektörü hazır lıyor olmalıydı. Laura'yı bir çuvala tıktığı gibi omzuna vuracak, çılgın bir Noel Baba gibi taşıyıp götürecekti. Hediye vermeye değil, çocuk çalmaya gelmiş bir Noel Baba gibi.

Saatin tiktakı duyuluyor, serin rüzgâr perdeleri hışırdatı-yordu.

Sonunda başucundaki insan uzaklaştı, kapı kapandı. Demek Bayan Keist'dı.

Laura titreyerek yataktan kalktı, sabahlığını giydi. Batta-niyeyi katlayıp koluna aldı, odadan yalınayak çıktı. Yalınayak yürürse terlikten daha az ses yapardı.

Ackerson'ların odasına dönemezdi. Kuzey merdivenine yü-rüdü, kapıyı açtı, hafif aydınlatılmış basamaklardan indi. Bir yandan Balığın ayak seslerini dinlemeye çalışıyordu. Her an karşısına çıkacağından korkuyordu. Ama birinci kata sağ sa-lim vardı.

Taş döşemenin soğuğu vücuduna yayılıyordu. Oyun odası-na sığındı. Işıkları yakmadı. Pencereden giren sokak ışıklarının yardımıyla ilerledi, battaniyeyi kanepenin arkasına serip yattı.

Çok rahatsız bir uyku uyudu, ikide bir kâbuslarla uyandı. Koca bina gece esrarengiz seslerle doluydu. Üst katta dö-şeme gıcırtıları, aşağıda su borularının o kof homurtusu.

_ 8 —

Stefan bütün ışıkları söndürdü, çocuklara göre döşenmiş yatak odasında 'bekledi. Gece üç buçukta Sheener'in eve dön-düğünü duydu. Stefan sessizce kapının arkasına geçti. Birkaç dakika sonra VVilly Sheener girdi, ışığı yaktı, şilteye doğru baktı. Oraya ilerlerken garip bir ses çıkardı. Yarı iç çekişi, yarı... ini-ne dönmüş bir hayvanin rahatlama homurtusu.

Stefan kapıyı kapadı, Sheener o sese döndü. Özel yuvası-na bir yabancının girmiş olmasından şoka uğramıştı. «Kim... kimsin sen? Burada ne işin var?»

—83 —

Karşı kaldırıma parketmiş Chevrolet'nin içinden Kokoschka, Stefan'ın kapıdan çıkışına, VVilly Sheener'in evinden ayrılışına baktı. On dakika bekledi, arabadan indi, evin arkasına dolan-dı, arka kapıyı açık gördü, tedbirli adımlarla içeriye girdi.

Sheener'i bir çocuk odasında buldu. Fena dayak yemişti. Kan revan içinde ve baygındı. Sen anda kontrolünü kaybedip altına da işemişti.

Kokoschka sert bir kararlılıkla, bir gün Stefan'ın canını bun-dan beter yakacağım, diye düşündü. Onun da, o lanet olası kı-zın da. O kız hainin planlarında ne gibi bir rol oynuyor, bir öğ-reneyim, neden kızın hayatına yeni bir biçim vermek için yıllar ötesine atlayışlar yapıyor, anlayayım, ikisine de cehennem dı-şında hiç çekilmemiş acılar çektireceğim.

Sheener'in evinden çıktı. Arka bahçede başını kaldırıp yıl-dızlara baktı, sonra enstitüye döndü.

— 9 —

Şafaktan biraz sonra, kimse uyanmadan önce, Laura ar-tık Sheener'den gelebilecek tehlikenin geçmiş olduğuna karar verdi. Oyun odasından çıkıp üçüncü kata döndü. Odasındaki her şey bıraktığı gibiydi. Gece birilerinin bu odaya girdiğine dair

hiçbir işaret yoktu.

Laura bitkin durumda, acaba Balığı olduğundan daha ce-saretli mi sandım, diye düşündü, kendini budala gibi hissetti.

Yatağını düzeltti. Her çocuk kendi toplardı burada yatağı-nı. Yastığı kaldırdığı anda birden donakaldı. Bir şeker duruyor-du orada.

O gün Beyaz Balık işe gelmedi. Besbelli Laura'yı kaçırma planları uğruna bütün gece uyumamış, şimdi uykuya ihtiyacı ol-duğunu anlamıştı.

Okul dönüşü oyun alanının kenarında buluştuklarında Ruth,

—84 —

«Öyle bir inşân nasıl uyur?» diye sordu. «Yani... vicdanı sızla-yıp uykusu kaçmaz mı?»

Thelma, «Ruthie, onun vicdanı yok ki,» dedi.

«Herkesin vardır. En kötümüzün bile. Tanrı bizi öyle yarat-mıştır.»

«Shane,» dedi Thelma. «Büyü yapmama yardım edeceksin, hazır ol. Bizim Ruth'un içine yine o rahibenin ruhu girdi.»

Bayan Bovvmaine kendinden beklenmeyecek bir merhamet gösterip Tammy ile Rebecca'yı bir başka odaya geçirdi, Laura' ya Ackerson'ların odasında bir yatak verdi. Dördüncü yatak ilk olarak boştu.

Thelma, «Bu da Faul McCartney'in yatağı olsun,» dedi. İkiz-ler Laura'nın yerleşmesine yardım ediyorlardı. «Beatles'lar bu kente gelirlerse Paul bu yatağı kullanabilsin. Ben de Paul'a kullanabileyim.»

Ruth, «Bazen pek utanç verici oluyorsun,» dedi. «Ben yalnızca sağlıklı cinse! arzularımı ifade ettim.» «Thelma, sen daha cn iki yaşındasın.» Ruthün sesinde bez-ginlik vardı.

«Cn üçe ne kaldı? Neredeyse âdet görmeye başlayacağım. Bir sabah uyandığımızda ortalıkta öyle çok kan olacak ki, ge-ce katliam oldu sanacağız.»

«Thelma!»

Sheener Perşembe günü de işe gelmedi. O hafta iznini Cu-ma ve Cumartesi kullanması kararlaştırılmıştı. Cumartesi ge-cesi Laura'yla ikizler heyecan içinde,. Balığın bir daha hiç gel-memesi olasılığını tartıştılar. Belki kamyon çarpmıştı ona. Belki beriberi hastalığına yakalanmıştı,

Ama Pazar sabahı kahvaltıda Sheener tezgâhtaydı. İki gö-zü mosmordu. Sağ kulağı sargılı, üst dudağı şiş, çenesinin so-lunda cn beş santim boyunda bir yara... iki ön dişi de eksikti.

Kızlar kuyrukta ilerlerken Ruth, «Belki gerçekten kamyon çarptı,» diye fısıldadı.

Diğer çocuklar aralarında Sheener'in yaralarını tartışıyor-lar, kimi kıkırdıyordu. Ama hepsi de ondan ya korkuyor, ya nef-ret ediyor, ya tiksiniyordu. Bu yüzden kimse yüzüne karşı du-rumuyla ilgili bir şey söylemedi.

Laura, Ruth ve Thelma tezgâha yaklaşırken sessizleştiler. Yakından adam daha da beraat görünüyordu. Gözlerdeki mor-luklar yeni değildi. Birkaç gün önceden kalmaydı. Ama eti hâlâ şiş ve rengârenkti. Herhalde başlangıçta iki gözü de iyice ka-panmış olmalıydı. Yarım dudağı kıpkırmızı yaraydı*. Yüzünün ya-ra almamış yerlerinde teni kül rengiydi. Bakırsı kıvırcık saçla-rıyla pek zavallı durumdaydı. Merdivenden yuvarlanmış bir sirk maskarası gibi.

Servis yaparken çocukların hiçbirine bakmıyordu. Laura'nın sırası gelince Sheener gerginleşir gibi oldu ama gözlerini yine de kaldırmadı.

Masaya otururken Laura'yla ikizler sandalyelerini Balığa bakabilecek gibi çektiler. Biri bir saat önce onlara böyle yapa-caklarını söylese şaşarlardı. Ama adam artık korkunç olmak-tan çok ilginç olmuştu. O gün Balıktan kaçacakları yerde hep onu izlediler. Bunu doğal bir biçimde yapmaya çalışıyor, rast-lantı sonucu onun bulunduğu yere gelmiş gibi davranıyorlardı. Gözleri hep ondaydı. Yavaş yavaş anladılar. Adam her an Lau-ra'nın farkındaydı. Ama ona hiç bakmıyordu. Öteki çocuklara bakıyordu. Oyun odasında bir ara durup Tammy Hinsen'le ko-nuşmuştu bile. Ama Laura'nın gözlerine bakmaktan, elektrik te-line dokunmak gibi kaçıyordu.

Öğleye doğru Ruth, «Laiira, bu senden korkuyor,» dedi.

Thelma, «Valla korkuyor,» diye onayladı. «Yoksa onu dö-ven sen miydin, Shane? Karate uzmanı olduğunu bizden mî saklıyordun?»

' «Gerçekten garip, değil mi? Neden korkuyor benden?» Ama Laura biliyordu. Özel koruyucusu. Gerçi Sheener'le kendi kendine başa çrkmak zorunda kalacağını sanmıştı ama koruyucusu bu işi de çözümlemişti. Sheener'i Laura'dan uzak durmak konusunda uyarmıştı.

Esrarengiz koruyıicusuyla ilgili gerçekleri neden Ackerson' iarla paylaşmak istemediğinden pek emin değildi. İkizler onun en iyi arkadaşlarıydı. Onlara güveniyordu. Ama içgüdüsel ola-rak, koruyucusunun sırrını gizlemek gerektiğini hissediyordu. O konuda edindiği bir avuç bilgi kutsaldı. Başkalarına açıklamaya

hakkı yoktu. Kutsal bilgileri dedikodu düzeyine indirmek doğru olmazdı.

İki hafta içinde Balığın çürükleri soldu, kulağmdaki sargı çrktı, alttaki dikiş atılmış kıpkırmızı yara göründü. Kulağının kop-masına ramak kalmıştı adamın. Hâlâ Laura'dan uzak duruyor-du. Yemekhanede servis yaparken artık tatlının en iyi parçasını Laura'ya ayırmıyordu. Onunla gözgöze gelmekten de hâlâ ka-çınıyordu.

Ama Laura arasıra onun tâ karşıdan kendisine ateş saçan gözlerle bakmakta olduğunu görüyordu. Laura bakınca Balık hemen başka tarafa dönüyorsa da, gözlerinde o eski sapık aç-lıktan daha kötü bir ifade taşıdığı belli oluyordu. Anlaşılan ye-diği dayaktan Laura'yı sorumlu tutmaktaydı.

27 Ekim Cuma günü Bayan Bovvmaine, Laura'ya bir başka aile yanına verileceğini söyledi. Ertesi gün Nevvport Plajında oturan Bay ve Bayan Dockvveiler'in evine gidiyordu Laura. Aile onu hevesle beklemekteydi öğrendiğine göre.

Bayan Bovvmaine, «Bu seferkinin daha uygun bir ayarlama olduğundan eminim,» derken sarı çiçekli elbisesiyle masasının yanında, ayakta durmaktaydı. «Teagel'lerde yaptıkların inşallah Dockvveiler'lerde tekrarlanmaz.»

O gece odaya çekildiklerinde Laura'yla ikizler cesaretli gö-rünmeye çalıştılar, yaklaşan ayrılığın yine Teagel'lere gidiş gibi olacağını varsaydılar. Aradan geçen bir ay içinde birbir-lerine daha da yakın olmuşlardı. O kadar ki, Ruth'la Thelma artık Laura'dan kendi kardeşleriymiş gibi söz ediyorlardı. Hat-tâ bir keresinde Thelma, «Harika Ackerson kardeşler, yani Ruth, Laura ve ben,» demişti. Laura o zaman kendini daha çok iste-nen, sevilen, daha canlı biri gibi hissetmişti. 'Babasının ölümün-den bu yana geçen üç ay içinde ilk defa.

«Çok seviyorum sizleri,» dedi onlara.

Ruth, «Ah, Laura,» deyip gözyaşlarına gömüldü.

Thelma kaşlarını çattı. «Göz açıp kapayana kadar döner-sin. Bu Dockvveiler'ler felâket insanlar olacak. Seni. garajda yatıracaklar.»

«İnşallah,» dedi Laura.

«Seni lastik hortumlarla dövecekler...»

«Ne iyi olur!»

Bu sefer hayatına düşen yıldırım iyi bir yıldırımdı. Ya da başlangıçta öyle göründü.

Dockvveiler'ler Newport'un zengin kesiminde, kocaman bir evde oturuyorlardı. Laura'nın ayrı odası vardı. Okyanus man-zaralı. Bej ve kahverengi tonlarda döşenmişti.

Cari Dockvveiler ona odasını ilk defa gösterirken, «Sevdiğin renklerin neler olduğunu bilemedik, odayı eski halinde bıraktık Ama senin istediğin renge boyayıp değiştireceğiz,» dedi. Kırk yaşlarında, ayı gibi iri, fıçı göğüslü, lastik gibi suratı olan bi: riydi. Biraz Jöhn VVayne'i andırıyordu... ama çok daha neşeli bir insandı. «Belki senin yaşında bir kız pembe oda ister.»

Laura, «Yo, ben burayı olduğu gibi sevdim,» dedi. Kavuş-tuğu bu yeni lüksün şoku içinde pencereye yürüdü, körfezin manzarasına baktı, dalgaların salladığı yatları, tekneleri sey-retti.

Nina Dockvveiler yaklaşıp Laura'nın omzuna elini koydu. Güzel bir kadındı. Koyu renk saçlı, menekşe gözlü, porselen bebek gibi bir kadın. «Laura,» dedi. «Bakımevinin dosyasında senin kitapları çok sevdiğin yazılıydı. Ama hangi tür kitapları sevdiğini bilemedik. Şimdi dosdoğru kitapçıya gidiyoruz» ne is-tersen alıyoruz.»

Kitapçıda Laura beş tane cep kitabı seçti, Dockvveiler'ler ona daha çok alması için ısrar ettiler. Ama Laura onlara para harcatmaktan suçiuluk duyuyordu. Cari ve Nina rafları dolaş-tılar, cilt cilt kitaplar seçip arka kapağını, gömlek içindeki yazıları Laura'ya okudular, "o biraz ilgi gösterirse hemen kitabı seçtiklerinin arasına kattılar. Bir ara Cari yerde emekleyerek yetişkinler kesiminin en alt rafını taramaya başladı. «Hey, bu-rada köpekle ilgili bir kitap var. Hayvan hikâyelerini sever mi-

sin? Şu âa casus ...-hikâyesi!» Cari öyle komik görünüyordu ki Laurö' kıkırdamaya başladı. Dükkândan çıkarken arabaya yüz kitap taşıdılar. Torbalar dolusu.

Emirlikte ilk akşam yemeklerini bir pizza salonunda yediler. Nina bir sihirbazlık numarası yaptı, Laura'nın kulağının arka-sından bir yeşil biber halkası aldı, sonra onu yok etti.

«Çok şaşırdım,» dedi Laura. «Bunu nereden öğrendin?»

«Benim bir iç dekorasyon şirketim vardı. Sekiz yıl önce şirketi kapatmak zorunda kaldım. Sağlık nedenleriyle. Çok stres yapıyordu. Evde boş kalmaya alışkın olmadığımdan, iş hayatın-dayken özlemini çektiğim şeyleri yapmaya karar verdim. Sihir-bazlık öğrenmek onlardan biri.»

«Sağlık nedenleri mi?» dedi Laura.

Güvenlik denilen şey, birilerinin durmadan ayağının altın-dan çektiği bir halıya benziyordu. Şu anda da biri yine o halıyı çekme-ye hazırlanıyordu.

Korkusu yüzünden belli olmuş olmalıydı. Cari Dockvveiler, «Kaygılanma,» dedi. «Nina'nın"kalbi doğuştan zayıf. Kusurlu, Ama stresten uzak durursa senin benim kadar yaşayacak.»

«/Vmeliyat edemiyorlar mi?» diye sordu Laura. Demin eli-ne ald'91 Pizza dilimini tabağına bırakmıştı. Birden iştahı kaç-mıştı kızın.

Nfiına, «Kardiovüsküler cerrahi hızla ilerliyor,» dedi. «İki üç yıla k^dar belki ederler. Ama. tatlım, bu kaygılanacak bir şey değil. Ben kendime iyi bakarım. Hele de şimdi artık şımartacak bir kı;£i|m olduğuna göre!»

Ccnrl, «En çok istediğimiz şey çocuklarımız olmasıydı,» diye atıldı. <«Ama olmadı. Evlât edinmeye karar verdiğimizde, Nina' nın kc*l]P durumu nodeniyle yetkililerin bizi kabul edemeyeceğini öğrened'k»

«yAima çocuk cılıp büyütmemize izin verildi,» diye sözü sür-dürdü Nina. «Yani eğer sen bizimle yaşamaktan hoşlanırsan istediğf'Ün kadar kalabilirsin. Gerçekten evlât edinilmişsin gibi.»

O ı9ece yatak odasının penceresinden görünen deniz man-zarası 'âdeta ürkütücüydü. Kapkaranlık uzanan bir boşluk gibi. Laura tkendi kendine, Dockvveiler'leri çok- fazla sevmemesi ge-rektiğiırıii söyleyip duruyordu. Çünkü Nina'nın kalp durumu, ger-

— 8S

—88 —

çek güvenlik olanaklarının önüne set çekmekteydi.

Ertesi gün Pazar'dı. Ona kıyafet alışverişine götürdüler. Laura artık yeter diye yalvarmasa,

neredeyse bir servet har-cayacaklardı. Mercedes arabalarına yeni giysileri yığdılar, (bir Peter Sellers komedisine gittiler. Sinemadan sonra hamburger restoranında yemek yediler. Çok güzeldi.

Laura kızarmış patateslerin üzerine ketçap dökerken, «Ba-kımevi size başka bir çocuk değil de beni verdiği için şansınız var aslında,» dedi.

Cari kaşlarını kaldırdı. «Öyle mi?»

«Siz iyisiniz. Çok iyisiniz. Sandığınızdan çok daha çabuk incinebilecek insanlarsınız. Hangi çocuk olsa, sizin bu duyar-lılığınızı görür, çoğu bundan yararlanmaya kalkardı. Amansızca. Ama ben olunca, korkmanıza gerek yok. Ben asla sizden yarar-lanmaya kalkmam, beni aldığınız için pişman etmem.»

Ona şaşkın bakışlarla bakıyorlardı.

Sonunda Carl'ın bakışları Nina'ya döndü. «Bizi aldattılar. On iki yaşında değil bu. Bir cüce yutturdular bize.»

O gece Laura yatağında uyumaya çalışırken yine o özsa-vunma sloganını tekrarlayıp duruyordu. «Onları fazla sevme, onları fazla sevme...» Ama daha şimdiden çok fazla seviyor-du ikisini de.

Dockvveiler'ler onu bir özel okula yolladılar. Öğretmenlerin devlet oku Harındaki ne göre daha fazla şey 'beklediği bir okula. Ama Laura kendinden bekleneni anladı, bundan hoşlandı ve başarılı olmaya başladı. Yavaş yavaş yeni arkadaşlar edindi. Thelma'yla Ruth'u çok özlüyorsa da, kendi mutluluğuna onla-rın da sevineceğini biliyordu.

Geleceğe güvenip mutlu olmaya cesaret edebileceğini bile düşünmeye başlamıştı. Ne de olsa, bir özel koruyucusu vardı onun, değil mi ya? Hattâ belki koruyucu melekti o. Herhalde koruyucu meleği olan bir kızın yazgısında sevgi, mutluluk ve güvenlik de olmalıydı.

Ama koruyucu melekler tabancayla adam öldürür müy-

dü? Herhangi bir insanı et yığını haline getirene kadar döver miydi? Neyse, ziyanı yok. Laura'nın yakışıklı bir koruyucusu vardı. İster melek olsun, ister olmasın. Sonra üvey ailesi onu seviyordu. Mutluluk üzerine sağnak gibi yağarken herhalde ken-disi mutluluğu reddedecek değildi.

5 Aralık Salı günü, Nina'nın kalp uzmanında aylık ran-devusu vardı. Laura öğleden sonra okuldan döndüğünde evde kimse yoktu. Kapıyı anahtarıyla açıp girdi, kitaplarını holdeki XIV. Louis masaya koydu.

Koca saion, krem, şeftali ve açık yeşil renklerde dekore edilmişti. Bu renkler oraya, büyük olmasına rağmen, sıcak bir hava veriyordu. Manzarayı seyretmek üzere pencerenin önün-de dururken, keşke Ruth'la Thelma da yanımda olsa, birlikte seyretsek ne iyi olurdu, diye düşündü... birden, onların da bu-rada olmasının son derece doğal olduğuna inandı.

Neden elmasındı ki? Carl'la Nina çocuklara bayılıyorlardı. Bir ev dolusu çocuğa yetecek sevgi vardı onlarda. Bin çocuğa yetecek sevgi vardı.

Kendi kendine yüksek sesle, «Shane, sen bir dahîsin,» dedi.

Mutfağa geçip orada odasına götürebileceği bir kahvaltı hazırladı. Bir bardak süt aldı, kakaolu ay çöreklerinden bir tane ısıttı, buzdolabından bir de elma çıkardı. İkizlerin konusunu Dockvveiler'lere nasıl açacağını düşünmekteydi. Bu plan o ka-dar doğaldı ki, elinde tabağı ve bardağı, mutfağın kapısını om-zuyla itip açarken, konuyu nasıl açarsa açsın, başarısızlık ola-nağı bulunmadığına inanmaktaydı.

Balık onu yemek odasında 'bekliyordu. Kızı omzundan ya-kaladığı gibi duvara öyle bir savurdu ki zavallının ciğerindeki hava boşaldı. Elmayla kakaolu ay çöreği tabaktan uçtu, ta-bak elinden uçtu, yemek masasına çarpıp şangırtıyla kırıldı. Adam onu duvardan çekti, sonra bir kere daha çarptırdı, Lau-ra'nın sırtından aşağı bir ağrı kaydı, bakışı bulanıklaştı. Bayıl-maması gerektiğini biliyor, kendini tutmaya çalışıyordu. Olan-ca gücüyle. Acıdan kıvranıyor, soluk alamıyordu. Kafası fena •halde sarsılmıştı.

Neredeydi koruyucusu? Nerede?

Sheener suratını onunkine yaklaştırdı, korku Laura'nın du-

yularını keskinleştirdi. Karşısındaki öfke dolu suratın her ay-rıntısını görebiliyordu. Yırtık kulağıhdaki kırmızı dikiş izlerini, (burnunun derisindeki minik siyah benekleri, vıcık vıcık teninde-ki ergenlik izlerini. Yeşii gözleri insan gözü olamayacak kadar garipti. Kedi gözü gibi ve hınçlı.

Koruyucusu şimdi Balığı yakalayıp geri çekecekti. Öldüre-cekti onu. Her an yapabilirdi.

«Elimdesin artık,» dedi Balık o tiz, manyak sesiyle. «Be-nimsin, tatlım. Bana saldıran o herifin kim olduğunu söyleye-ceksin, ben de onun beynini dağıtacağım.»

Laura'yı iki pazusundan yakalamıştı. Parmakları kızın eti-ne batıyordu. Ayaklarını yerden kesip onu kendi göz hizasına kadar kaldırdı, sırtını duvara dayadı. Laura'nın ayaklan hava-da sallanıyordu.

«Kimdi o it?» Adam cüssesine göre güçlüydü. Laura'nın sırtını duvardan ayırıp tekrar çarptırdı. Onu hâlâ kendi göz hizasında tutuyordu. «Söyle, tatlım, yoksa ben de senin kulağını koparırım.»

Neredeyse çıkacaktı ortaya koruyucusu. Neredeyse,, Sırtı bâlâ acıyordu. Neyse soluk alabilmeye başlamıştı. Ama içine çektiği, karşısındaki adamın soluğa oldu. Ekşi ve iç bulan-dırıcı.

«Cevap ver bana, tatlım.»

Koruyucusunun gelmesini beklerken ölebilirdi.

Balığın kasığına bir tekme savurdu. Çok iyi nişan almıştı. Adamın iki bacağı ayrıktı. Kızların böyle davranışlarına biç alış-kın olmadığı için tekmeyi yiyene kadar da farketmemişti. Göz-len açıldı, bir an için insan gözüne benzedi, ağzından boğuk bir ses çıktı. Elleri Laura'yı bıraktı, Laura yere yığıldı, Sheener geri 'geri sendeledi, dengesini .kaybetti, yemek masasına devrildi, oradan yerdeki Çin halısının üzerine kaydı.

Laura acıdan, şoktan ve korkudan hemen hemen felç ol-muş durumda olduğundan ayağa kalkamadı. Bacakları paçavra gibiydi. Tutmuyordu. O halde emeklemeiiydi. Emekleyebiliyordu. Uzaklaşmalı, saiona geçmeliydi. Balık onu ayak bileğinden ya-kaladı. Laura tekme atarak kendini kurtarmaya çalıştı, olmadı. Bacakları hâlâ paçavraydı. Sheener bırakmıyordu. Buz gibi par-

maklar. Ceset kadar soğuk. Adamdan çok tiz, çığlık gibi bir ses çıktı. Manyakça. Laura'nın eli halıdaki sütten ıslanmış yere değdi; Derken kırık bardağı gördü. Bardağın ağzı parçalanmış-tı. Dibi kalın ve sağlamdı. Kırık ağızda mızrak gibi sivrilikler Vardı. Uçlarında süt damlaları parıldıyordu. Balık hâlâ soluk soluğa, acıdan yarı felçli durumda, kızın öbür ayak bileğini de yakaladı. Çabalayarak onu kendine doğru çekti. Hâlâ bağırı-yordu. Kuşlar gibi ötüyordu. Onu altına alacaktı. Kıpırdaması-na izin vermeyecekti. Laura kırık bardağı kaptı. Başparmağı kesildi, hiçbir şey hissetmedi. Balık aycık bileklerini bırakıp kı-zın oyluklarını yakaladı. Laura debelenerek sırtüstü döndü. San-ki yılan balığı oydu. Bardağın kırık ağzını ona doğru savurdu. Niyeti saplamak değildi. Adamın gerileyeceğini umuyordu. Ama tam o anda Balık da kendi ağırlığını onun üzerine bırakmak-taydı.' Kendini Laura'nın üzerine atarken üç cam ucu boğazına girdi. Adam çekilmeye çalışınca bardağın dönmesine yol açtı. Camlar boğazının içinde kırıldı, Boğulur gibi oldu, vücudu Lau-ra'yı yere mıhladı. Burnundan kanlar boşalıyordu. Laura debe-lendi, adam ona pençe attı. Dizini hızla onun kalçasına çarp-tı. Ağzı Laura'nın boğazına çok yakındı. Isırdı kızı. Yalnızca derisini sıyırdı. Laura izin. verse, bir daha sefere daha derin ısırırdı. Laura çabaladı. Adamın delinen boğazından soluma ıslıkları geliyordu. Laura kendini kurtardı. Balık tekrar atıldı, Laura tekme attı. Bacakları şimdi daha iyi iş görüyordu. Tek-me yerini buldu. Laura salona doğru emekledi, kapının çerçe-vesine sarıldı, kendini çekip ayağa kalktı. Dönüp baktı. Balık da ayaktaydı. Yemek masasının sandalyelerinden birini sopa gibi havaya kaldırmıştı. Savurdu. Laura eğildi. Sandalye kapı-nın çerçevesine çarptı, korkunç bir gürültü çıkardı. Laura sen-deleyerek salona girdi, hole doğru ilerledi. Kapıya. Kurtuluşa. Balık bir sandalye daha fırlattı. Bu seferki kızın omzuna çarptı. Laura yere yıkıldı, yuvarlandı, yukarı baktı. Adam başında duru yordu. Eğilip kızın sol kolunu kaptı. Laura'nın gücü tükeniverdi. Görüş alanını kara bir çerçeve daraltmaya başladı. Adam cin, kolunu da kaptı. İşi bitmişti Laura'nın. Bitecekti, daha doğrusu. Eğer demin boğazına giren cam o sırada bir damarı daha kes rnese. Birden burnundan kanlar boşaldı, Balık, Laura'nın ÜZt

rine devrildi, kaldı. Korkunç bir ağırlıkla. Ölmüştü.

Laura kıpırdayamıyordu. Soluk bile zor alıyordu. Bayılma-mak için mücadele vermek zorunda kaldı. Kendi boğuk hıçkı-rıklarının arasında, kapının açılma sesini duydu. Sonra ayak seslerini.

«Laura, ben döndüm.» Nina'nın sesiydi bu. Önce hafif ve neşeliyken ses birden korku ve dehşetle tizleşti. «Laura? Ah, ulu Tanrım, Laura?»

Laura ölü adamı üzerinden itmek için uğraştı. Yarı yarıya kurtulduğunda, Nina'yı odanın kapısında, ayakta gördü.

Kadın bir an şoktan felç olmuş gibi göründü. Krem, şef-tali ve açık yeşil döşenmiş salona baktı. Zevkli dekoru şimdi kızıl lekelerle bezenmişti. Menekşe rengi gözleri Laura'ya dön-dü, kadın birden transtan çıktı. «Laura, ah, sevgili Tanrım, Laura!» Öne doğru üç adım attı, birden durdu, eğilip kollarıyla bedenini kucakladı. Midesine yumruk yemiş gibi. Ağzından ga-rip sesler çıktı. «Ah, ah, ah, ah.» Doğrulmaya çalıştı. Yüzü bu-ruşmuştu. Dik duramıyordıı. Sonunda yere yığıldı, hiç sesi çık-madı.

Olamazdı. Haksızlıktı bu, lanet olsun.

Laura'nın içine, panik duygusundan ve Nina'ya olan sevgi-sinden kaynaklanan yeni bir güç doldu. Kendini Sheener'den kurtardı, hızla üvey annesine doğru emekledi.

Nina hareketsizdi. Güzel gözleri açık duruyor, ama gör-müyordu.

Laura kanlı elini Nina'nın boynuna dayadı, atar damarı bul-maya savaştı. Bir ara bulduğunu sandı. Çok hafif, düzensiz... ama atan bir şey vardı orada.

Koltuktan yastığı kaptı, Nina'nın başının altına koydu, son-ra mutfağa koştu. Polisin ve itfaiyenin numaraları duvar tele-fonunun üzerinde yazılıydı. Titreyen parmaklarıyla Nina'nın kalp krizi geçirdiğini itfaiyeye haber verip adresi söyledi.

Telefonu kapattığında, işlerin yoluna gireceğinden emindi. Kendisi zaten kalp krizine bir kurban vermişti. Babası. Nina'yı da aynı nedenle kaybetmek çok saçma olurdu. Gerçi hayatın saçma anları yok değildi, ama hayatın kendisi saçma olamazdı. Hayat garip, zor, mucizelerle dolu, çok değerli, yorucu, esra-rengiz bir şeydi ama tümüyle saçma değildi. O linkle Niiki yn sayacaktı, çünkü Nina'nın ölmesinde hiçbir anlam yoklu

Laura hâlâ korku içinde, hâlâ kaygılıydı ama kendini biraz daha iyi hissediyordu. Hızla salona döndü, üvey anne:..mm i><ı şma diz çöküp ona sarıldı.

Nevvport Plajında âcil durum hizmetleri kusursuzdu. Can-kurtaran üç dört dakikada geldi. İki sağlık görevlisi işlerini bl len insanlardı. Yanlarında teçhizatları da tamamdı. Ama bir km. saniye geçmeden Nina'nın ölmüş olduğunu söylediler. Yere yı-ğıldığı anda ölmüş oiduğundan emindiler.

—10 —

Laura'nın Mcllroy'a dönmesinden bir hafta sonra, Noel'e sekiz gün kala, Bayan Bovvmaine, Tammy Hinsen'i Ackerson' ların odasındaki dördüncü yatağa geri yollamaya karar verdi. Laura'yı, Ruth'u ve Thelma'yı odasına çağırıp onlara açıklama yaptı. «Biliyorum, Tammy'nin sizlerle mutlu olmadığını söylü-yorsunuz. Ama yine de en iyi geçinebildiği yer sizin oda. Onu

birkaç başka odaya da koyup denedik ama öbür çocuklar ona dayanamıyorlar. Bu kızı aforozlamalarının nedenini bir türlü an-layamıyorum. Genellikle sonunda onu kum torbası gibi yum-ruklayıp işi bitiriyorlar.»

Odalarına döndüklerinde, daha Tammy gelmeden önce, Thelma yere yoga yapar gibi oturdu, lotus pozisyonunda bağ-daş kurdu. Beatles'lar Doğu felsefelerine hayranlıklarını belirt-tiklerinden beri Thelma yoga'ya merak sarmıştı. Paul McCart-ney'le tanıştığı zaman (bunun kaçınılmaz kaderi olduğu kanı-sındaydı) aralarında bir takım ortak şeyler bulunmasının iyi ola-cağını söylüyordu. Hiç değilse yoga'dan söz edebileceklerdi.

Ama bu sefer meditasyona falan gömülmedi. Konuştu. «Acaba o ineğe, 'Bayan Bovvmaine,' deseydim. 'Kızlar Tammy' yi sevmiyorlar, çünkü o Balığın kendisini ellemesine izin veri-yor. Onun başka zayıf kızları elde etmesine yardım ediyor.

Kızlar Tammy'yi bu yüzden düşman olarak görüyorlar,' desey-dim, ne yapardı kadın?»

Laura kendini yatağa atarken, «Sana iftiracı yalancı derdi,»

dedi.

«Ona kuşku yok. Sonra da beni öğle yemeği diye yerdi. Ka-dının cüssesine baksanıza! Her hafta daha da irileşiyor. O ka-dar iri kimseler hep tehlikelidir. En yakındaki çocuğu her an kapıp yiyebilir. Kemikleriyle, çıtır çıtır. Pasta yermiş gibi rahat-lıkla.»

Ruth pencereden oyun sahasına bakarken, «Öbür çocuk-ların Tammy'ye davranış; haksızlık,» dedi.

Laura, «Hayat haksızlıklarla dolu zaten,» diye onu destek-ledi.

Thelma, «Ama hayat tam bir cehennem de sayılmaz,» dedi. «Aman, Shane, filozoflaşacaksan bile lütfen acılaşma. Biliyor-sun, acılıklardan nefret ederiz biz burada. Radyoyu açıp Bob-bie Gentry'nin ağıtlarını dinlemek bir, acılık iki.»

Tammy bir saat sonra odaya taşındığında Laura çok ger-gindi. Sheener'i o öldürmüştü ne de olsa. Tammy de Balığa pek bağlıydı. Tammy'nin kızgın olacağını sanıyordu. Ama kız onu içten, utangaç, hüzün dolu bir gülümsemeyle selamladı.

Tammy odada ikinci gününü doldurduğunda, Balığın kay-bını sapık bir üzüntüyle karşılarken bir yandan da rahatla-mış olduğu anlaşıldı. Laura'nın kitaplarını yırtarken gösterdiği o öfke dinmişti. Eskisi gibi silik, sıska, güçsüz bir kız olmuştu yine. Laura'nın onu ilk gördüğü günkü gibi, yine insandan çok hayale benziyor, her an duman olup silinecekmiş gibi bir etki yapıyordu.

Balıkla Nina Dockvveiler'in ölümünden sonra Laura'nın haftada iki kere ruh hekimi Doktor Boone'la seanslar yapması ayarlandı. Adam Mcllroy'a Salı ve Cumartesi günleri geliyordu. Boone, Laura'nın bu iki ölümü nasıl olup da psikolojik bir yı-kılma göstermeksizin

kaldırabildiğini anlayamıyordu. Kızın duy-gularını canlı biçimde anlatışına, kullandığı yetişkinlere özgü kelimelere de pek şaşıyordu. Özellikte de Nevvport Plajınclnkı eve uyum sağlayışını anlatırkenki sözleri. Annesiz bir çocuk olan Laura babasını da kaybedip ardından hayatın türlü güç-lükleriyle karşılaşınca.., ama özellikle de babasının o hariku-lade sevgisini tatmış olduğu için, sünger gibi dayanıklı biri ol-muş çıkmıştı. Sheener'den duygusuz bir sesle, Nina'dan sevgi ve üzüntüyle söz ediyordu. Ama ruh hekimi yine de onun bu sözlerini yüzeysel olarak alıyor, gerçek olduğuna inanmıyordu.

«Demek VVilly Sheener'i rüyanda görüyordun, öyle mi?» di-ye sordu kıza.

«Yalnızca iki kere gördüm. Kâbustu ikisi de tabii. Ama bü-tün çocuklar kâbus görür.»

«Nina'yı da rüyanda görüyor musun? O rüyalar da kâbus mıı?»

«Yo, hayır! Onlar çok güzel rüyalar.»

Adam şaşırmıştı. «Nina'yı düşününce üzülüyor musun?»

«Evet. Ama aynı zamanda... onunla alışveriş ederken, elbi-seleri, kazakları prova ederken ne kadar eğlendiğimizi hatır-lıyorum. Gülümseyişini, gülüşünü hatırlıyorum.»

«Ya suçluluk? Nina'ya olanlardan ötürü suçluluk duyuyor musun?»

«Hayır. Belki ben onların evine gidip Sheener'i de peşim-den çekmesem Nina ölmezdi. Ama bundan suçluluk dayamam. Onlara iyi bir üvey evlât olmaya çalıştım. Benimle mutluydu-lar. Sonradan hayat suratımıza bîr pasta fırlattı. O da benim suçum değil. Böyle şeyler önceden bilinemez. Bilinse olmazdı zaten.»

«Pasta mı?» Adam daha da şaşkınlaşmıştı. «Sen hayatı bir komedi gibi mi görüyorsun? Hani insanların birbirine pas-ta fırlattığı falan?»

«Kısmen.»

«Hayat bir şaka m; yani?»

«Hayır. Hayat hem ciddi bir şey, hem de aynı zamanda bir şaka.»

«Nasıl olabilir?»

«Eğer bilmiyorsanız, demek bu odada soruları benim size sormam gerek.»

Laura gözlemler defterinde Doktor Boone'la ilgili bol bol Sayfa doldurdu. Ama bilinmeyen koruyucusu hakkında hiçbir şey yazmadı. Onu düşünmemeye çalışıyordu. Laura'yı yalnız bırakmıştı o. Laura ona güvenmiş, onun daha önceki kahra-manca girişimleri kendini özel biri gibi hissetmesini sağ-lamıştı. Babasının ölümünden bu yuna olanlara bu sayede da-yanabilmişti. Şimdi kurtuluş için kendisinden başkasına güven-miş olmasından ötürü kendini budala gibi görüyordu. Babasının cenazesi kalktığı gün koruyucusunun bıraktığı mektubu bâlâ saklıyor, ama artık çıkarıp tekrar tekrar okumuyordu. Zaman geçtikçe koruyucusunun daha önceki girişimleri hayale daha çok benzemeye başladı. Noel Baba'ya inanmak gibi bir şey. İnsan büyüyünce bu tür inançlardan sıyrılmalıydı.

Noel günü öğleden sonra odalarına döndüklerinde, yardım-severlerden gelen hediyeler kucaklarındaydı. Birlikte Noel şar-kıları söylemeye başladılar. Tammy de onlara katılınca, hem Laura, hem de ikizler pek şaştılar. Kız hafif, titrek bir sesle ka-tılıyordu şarkılara.

İki hafta boyunca Tammy tırnaklarını yemekten hemen he-men tümüyle vazgeçti. Eskisine göre birazcık daha dışa dö-nüktü... çok fazla değil ama.

Thelma, «Çevresinde onu rahatsız edecek bir sapık olma-yınca belki zamanla kendini temiz hissetmeye başlıyordur,» diye akıl yürüttü.

12 Ocak Cuma Laura'nın ön üçüncü yaş günüydü. Ama kutlamadı. Doğum gününün sevinilecek bir yanını göre m iy or-du.

Pazartesi günü de Mcllroy'dan Casvvell Hall'a nakledildi. Daha büyük çocukların kaldığı bu yeni bakımevi beş mil iler-deki Ana hei m'davdı.

Ruth'la Thelma onun eşyalarını alt kat holüne taşımasına

yardım ettiler. Mcllroy'dan ayrıldığına bu kadar üzüleceği Lau-ra'nın hiç aklına gelmezdi.

Thelma, «Biz de Mayıs'ta geliyoruz,» diye güvence verdi ona. «Mayıs'ın ikisinde on üç yaşını doldurup buradan çıkı-yoruz. Yine birlikte olacağız.»

Casvvell'in görevlisi geldiğinde Laura'nın içinden gitmek gelmedi. Ama gitti onunla yine de.

Casvvell Hail eski bir liseyken sonradan değiştirilmiş, ya-takhaneler, dinlenme salonları ve görevliler için odalar yapıl-mıştı. Sonuç olarak burada genel hava Mcllroy'dakinden daha ciddi, daha düzenliydi.

Caslvvell aynı zamanda Mcllroy'dan daha tehlikeliydi, çün-kü burada çocuklar daha büyüktü. İçlerinden birçoğu suç işleme eğiliminde gençlerdi. Esrar ve hap bulunabiliyordu bu-rada. Erkekler arasında, hattâ bazen kızlar arasında kavgalara sık sık rastlanıyordu. Hizipler oluşuyordu Mcllroy'daki gibi. Ama burada o hizipler, sokak çetelerine biraz daba fazla benziyor-du. Hırsızlık da yaygındı.

Doha birkaç haftası dolmadan Laura yeni bir şey daha öğrendi. Hayatta ayakta kalmayı başaranlar, dayanabilenler, iki türlüydü. Birincisi kendisi gibi, eskiden tattığı yoğun sevgiden rezerv güç alabilenler, ikincisi de hiçbir zaman sevilmemiş ol-dukları için nefretle, kuşkuyla ve öç alma duygusuyla beslen-meyi öğrenenler. Bu tipler insanca duyguları hem küçümsü-yorlar, hem de onu hissedebilirle yeteneğine imreniyorlardı.

Laura, Caslvvell'de her adımını kollayarak yaşadı, ama kor-kunun kendisini küçültmesine asla izin vermedi. Kabadayılar gerçi korkunçtu ama aynı zamanda acıklı bir durumları var-dı. O tavırları, o şiddet gösterileri... bazen komikti bile. Acker-son'larla olduğu gibi karamizab duygularını paylaşabileceği kimseyi bulamadı burada. Bu yüzden o duygularım deftere döktü. Düzgün bir yazıyla yazdığı monologlarda, dönüp kendi içine bakıyor, aslında Ackerson'ların on üç yaşını doldurmasını bekliyordu. Bu dönem onun kendini tanıması, hayatın ne me-

ne bir şey olduğunu anlaması için zengin olanaklar sunan bir dönem oldu.

30 Mart Cumartesi günü CasvveH'deki odasında kitap oku-yordu. Hep ağlamaklı sesle konuşan oda arkadaşı Fran VVic-kert'in koridorda bir başka kızla konuşmakta olduğunu duydu. Bir yangından söz ediyorlardı. Yangında çocuklar öldü, diyor-lardı. Laura bu sözlere yarım kulak misafiri olmaktaydı... tâ ki 'MelIray kelimesini duyuncaya kadar.

Vücudunda bir ürperti dolaştı, yüreğini dondurdu, ellerini uyuşturdu. Kitabı kucağından atarak koridora koştu, kızları şa-şırttı. «Ne zaman?» diye bağırdı onlara. «Ne zaman olmuş bu yangın?»

Fran, «Dün olmuş,» dedi.

«Kaç kişi ö-ölmüş?»

«Çok değil. İki çocuk galiba. Belki de bir. Ama duyduğuma göre insanın burnuna yanık et kokuları geliyormuş. Ne feci, değil mi...»

Laura, Fran'in üstüne yürüyerek, «Adları neymiş?» diye sordu.

«Hey, rahat bırak beni.» «Bana adlarını söyle!»

«Ben ad falan bilmiyorum. Tanrım, ne oluyor sana?»

Laura, Fran'i nasıl bıraktığını, bakımevi bahçesinden nasıl çıktığını hiç hatırlamıyordu. Birden kendini Katella Caddesinde, Casvvell Hall'dan hayli uzakta buldu. Katella oranın ticari ke-simindeydi. Bazı yerlerinde yayalar için kaldırım bile yoktu. Lau-ra yolun kenarından doğuya doğru koşuyordu. Casvvell'le Mc-llroy'un arası beş mildi. Yolu pek iyi bildiğinden de emin de-ğildi. Ama içgüdülerine güveniyordu. Soluksuz kalıncaya ka-dar koştu, sonra biraz yürüdü, gücünü toplayınca yine koşma-ya başladı.

Yapılacak en mantıklı şey Casvvell yöneticilerinden birine başvurmak, Mcllroy'da ölen çocukların adlarını sormaktı. Ama Laura nedense Ackerson'ların kaderinin, bu yaptığı yorucu

yol-culuğa bağlı olduğunu hissediyordu. Telefonla sorulursa, onla-rın öldüğünü duyacakmış gibi geliyordu ona. Beş.mil koşup o fiziksel azabı göze alırsa, Ackerson'lar kurtulacaklardı sanki

Batıl inançtı tabii bu. Ama Laura o inanca yine de teslim

Akşam bastırıyordu. Mart akşamında gökler çamürsu kır-mızı ve mor ışıklarla dolmaktaydı. Laura, Mcllroy'u uzaktan gördüğünde bulutların çevrelen alev almış gibiydi. Binanın ön cephesinin yangından zarar görmediğini farkedince biraz ra-hatladı.

Ter içinde, yorgunluktan titrer durumda, başı zonklayarak ilerliyor, hiç yavaşlamıyordu. Binaya daldı, alt kat holünde altı çocuğa, merdivenlerde üç çocuğa rastladı. İkisi ona adıyla seslendiler. Ama Laura durup onlara yangını sormadı. Gözüyle görmesi gerekiyordu.

Son kata çıkan merdivende burnuna yangının kalıntı ko-kusu geldi. Katın koridoruna giren kapıyı açınca, pencerelerin karşılıklı açık olduğunu gördü. Vantilatörler de çalışır durum-daydı.

Ackerson'ların odasına yeni, boyanmamış bir kapı takıl-mıştı. Ama kapının iki yanındaki duvarlar siyah ziftle kaplıydı. Mcllroy'un bütün kapıları gibi bu kapı da kilitsizdi. Üzerine bir tehlike uyarısı yapıştırılmıştı. Laura o işarete aldırmaksızın ka-pıyı açıp odaya girdi... görmekten korktuğu şeyi gördü. Enkaz.

Koridorun ışığıyla pencerelerden giren akşam ışığı odayı yeterince aydınlatamıyordu. Ama yanık mobilyaların çıkarılmış olduğu beiliydi. Boştu oda. Geriye bir tek yangın kokusunun hayaleti kalmıştı. Buram buram. Yerler zift kaplı, kömürleşmiş durumdaydı. Ama sağlamdı. Dolap kapakları kül olmuştu. Men-teşelere takılı yanık tahta parçaları kalmıştı yalnızca. Menteşe-.ler yarı yarıya erimiş durumdaydı. Pencereler ya patlamış ya da alevlerden kaçmak isteyenler tarafından kırılmıştı. Bez ge-rilmiş, raptiyelenmişti oraya. Bereket versin alevler yana değil, yukarıya doğru saldırmış, tavanı yakmıştı. Laura başını kaldı-rınca tavanarasının kararmış kalaslarını gördü. Çatıyı yaka-madan durdurulmuştu alevler. Gökyüzü görünmüyordu,

Sesli sesli solumaktaydı. Sırf koşmuş olduğundan değil, pa-nik duygusu göğsünü sıkıştırdığı için. Soluk almasını güçleş-tirdiği için. İçine çektiği her soluk, birlikte o bulantı verici kar-bon tadını da getirmekteydi.

Yangının nedenini daha Casvvell'deyken, olayı ilk duydu

¦i |

ğunda anlomıştı zaten. Ama kabul etmek istememişti. Tamm Hinsen bir keresinde üzerinde çakmak benzini ve kibritle ya-kalandı, demişlerdi. Kendini yakmaya hazırlanmıştı kız. Laura daha bunu ilk duyduğu anda, Tammy'nin yanarak ölmeyi ken-dine uygun bulduğunu, bunda kesin kararlı olduğunu anlamış-tı. Yıllardır içini kemiren alevlerin bir uzantısı gibi, dîye düşü-nüyordu kız bunu.

Tanrım, ne Olur, odada yalnızken yapmış olsun, ne olur.

Kokudan öğürerek dönüp koridora çıktı.

«Laura?»

Başını kaldırınca Rebecca Bogner'i gördü. Laura kesik kesik soluyordu. Ama her nasılsa isimleri söyieyebildi. «Ruth... Thelma?»

Rebecca'nın yüzündeki karanlık ifade, ikizlerin yangından sağ kurtulmuş olma ihtimalim reddeder gibiydi. Laura o sevgili İsimleri bir daha tekrarladı. Sesinde acıklı bir yakarı tonu yardı.

Rebecca, «Orada,» deyip parmağıyla koridorun kuzey ucu-nu gösterdi. «Sol tarafta, sondan bir önceki oda.»

Laura yeniden kabaran bir umutla gösterilen odaya koştu. Üç yatak boştu. Dördüncüsünde bir kız gece lambasının ışı-ğında, duvara dönmüş, yatıyordu.

«Ruth? Thelma?»'

Yataktaki kız yavaşça doğruldu... Ackerson'lardan biri,., sapasağlam. Üzerinde bumburuşuk gri bir elbise vardı. Saç-ları dağınıktı. Yüzü şişmiş, gözleri yaşlardan ıslaktı. Laura'ya doğru bir adım attı, sonra durdu. Yürümek ona çok zor gel-mişti.

Laura koşup onu kucakladı.

Kız başını Laura'nın omzuna dayamış, yüzünü boynuna gömmüş durumda, acılı bir sesle konuştu. «Keşke ben olsay-dım, Shane. İkimizden biri olacaksa, ben olsam ne olurdu?»

Kız konuşuncaya kadar Laura onun Ruth olduğunu varsay-mıştı.

Dehşeti kabuletmeye yanaşmayarak, «Ruthie nerede?» di-ye sordu.

«Yok. Ruthie yok. Biliyorsun sanmıştım. Benim. Ruthie'm öldü.»

Laura içinden bir şey yırtılıyormuş gibi hissetti. Duyduğu elem öyle yoğundu ki gözyaşlarının hızını aşmıştı. Kendini afal-lamış, uyuşmuş gibi: hissediyordu.

Uzun süre sarılmış durumda kaldılar. Alacakaranlığın so-nu, gecenin içinde eriyip yok oldu. Yatağa yürüyüp kenarına oturdular.

Kapıda bir iki çocuk belirdi. Herhalde Tbelma'nın oda ar-kadaşlarıydı. Laura eliyle onlara gitmelerini işaret etti.

Thelma yere bakarak, «Korkunç çığlıklarla uyandım,» diye anlattı. «Öyle parlak bir ışık vardı ki gözlerimi yakıyordu. Der-ken odanın yanmakta olduğunu aniadım. Tammy yanıyordu. Meşale gibi. Yatağında kendini oradan oraya savuruyor, çığlık-lar atıyordu...»

Laura kolunu onun omzuna sardı, bekledi.

«Alevler Tammy'den uzağa sıçradı... foşşş diye duvarda yükseldi. Yatağı da yaniyordu. Derken yere de yayıldı. Halı ya-nıyordu...»

Laura, Tammy'nin Noel gecesi nasıl, onlarla birlikte şarkı söylediğini, günden güne nasıl sakinleştiğini hatırlıyordu. Sanki bîr iç huzuru bulmuş gibi. Durum şimdi anlaşılıyordu. Kız çek-tiği acıların sonunu getirmeye o zamandan karar vermişti.

Y «Tammy'nin yatağı kapıya en yakın yataktı. Kapı da yan-maya başladı. Ben başucumdaki pencereyi kırdım. Rutb'a ses-tendim. 0... o-o bana, geliyorum dedi. Duman vardı, göremi-yordum. Sonra Heather Dorning... senin eski yatağında yatan kız pencereye geldi. Çıkmasına yardım ettim. Dumanlar pen-cereden dışarıya emiliyordu. Odada görüntüler biraz netleşmişti. O zaman Ruth'u gördüm. Kendi battaniyesini Tammy'nin üze-rine atmak, alevleri s-söndürmek istiyordu. Ama battaniye de alev aldı. Birden... Ruth... Ruth'un da yanmakta olduğunu gör-düm..:»

?işarda son mor ışıklar da yok oldu.

Odanın köşelerindeki karanlıklar koyulaştı.

Yanık kokusu sanki daha güçlendi. ,

«...Ben... ona gidecektim... gidecektim... ama tam o an-da yangın birden... patladı. Odanın her yanını sardı. Duman kapkara ve yoğun oluverdi. Ruth'u artık göremiyordum... hiç-

bir şey göremiyordum... o sırada canavar düdüklerini duy-dum. Çok yakından. Çabuk yetişip Ruth'u kurtaracaklar dedim kendi kendime... yalandı bu... kendime yalan söylüyor, o ya-lana inanmak istiyordum... oradan kaçtım, Shane. Ah, Tanrım, pencereden çıktım ve Ruthie'yi a-a-alevler içinde yanar du-rumda bıraktım...»

Laura, «Başka hiçbir şey yapamazdın,» diye ona güvence verdi.

«Ruthie'yi yanar durumda bıraktım.» «Yapabileceğin bir şey voktu.» «Ruthie'yi bıraktım.» . «Senin de ölmenden bir yarar gelmezdi.» «Ruthie'yi yanar durumda bıraktım.»

Mayıs ayında Thelma on üç yaşını doldurup CasvveH'e nak-ledildi, Laura'yla ikisine bir oda verildi. Görevlilerin buna razı olması, Thelma'mn depresyon durumunda olmasından ve teda-viye cevap vermemesindendi. Belki Laura'yla olan dostluğun-dan biraz güç toplardı.

Thelma aylar boyunca hep kötüye giderken Laura o gidişi çevirmekten umut keser gibi oldu. Geceleri rüyalar görüyordu Thelma. Gündüz de düşüncelere dalıyordu. Sonunda zaman onu tedavi etti. Ama yaraları asla tümüyle kapanmadı. Mizah an-layışı yavaş yavaş geri döndü, zekâsı eskisi kadar keskin ol-du... ama üzerindeki melankoliyi hiçbir zaman tam anlamıyla atamadı.

Casvvell Hall'da beş yıl boyunca aynı odayı paylaştılar, on-dan sonra devletin bakımı ve koruması altından çıktılar, yal-nız kendi kontrollerinde olan hayatlarına başladılar. O yıHar bo-yunca nice kahkahalar paylaştılar. Hayat yeni baştan iyileşti. Ama hiçbir zaman yangından önceki gibi olamadı.

Enstitünün ana laboratuarında uyur gibi duran o cisim ka-pıydı, insan o kapıdan geçerek başka çağlara gidebiliyordu. Kocaman, fıçı biçiminde, dört metre boyunda, iki buçuk metre çapında, pırı! pırıl çeliktendi kapı. İçi bakır kaplıydı. Altında onu yerden elli santim yüksekte tutan bakır ayaklar vardı, Ke-narından kalın elektrik kabloları çıkıyor, içindeki garip akımlar havayı tıpkı su gibi titretiyordu.

Kokoschka zamanının içinden o kapıya döndü, koca silin-dirin içinde maddeleşti. O gün birkaç yolculuk birden yapmıştı. Uzak yer ve zamanlarda Stefan'ı izlemiş, gözlemişti hep. Ve sonunda hainin neden Laura Shane'in hayatını yeni baştan dü-zenlemeye çalıştığını anlamıştı. Hızla kapının ağzına yürüyüp laboratuara indi. Orada iki bilim adamıyla kendi adamlarından üçü onu bekliyordu.

«İtoğîunun hükümete karşı kurduğu planlarla o kızın hiç-bir ilgisi yok. Zaman yolculuklarına son verme girişimleriyle de ilgisi yok,» diye açıklama yaptı Kokoschka. «Bu onun apayrı kişisel bir girişimi.»

Bilim adamlarından biri, «Demek artık yaptığı her şeyi bil-diğimiz gibi, bunları neden yaptığını da biliyoruz,» dedi. «Onu artık öldürebilirsin.»

Kokoschka karşı duvardaki ana program tablosuna yürür-ken, «Evet,» dedi. «Artık hainin sırlarını öğrendiğimize göre onu öldürebiliriz.»

Tablonun başına oturdu. Niyeti kapıyı yeniden ayarlamak, kendisini bir başka zamana götürmesini sağlamaktı. Haini şa-şırtabileceği bir zamana. Kokoschka, Laura'yı da öldürmeye ka-rar yermişti. Kolay işti bu. Kendi başına yapabilirdi. Çünkü şa-şırtma etkeni de ondan yana olacaktı. Zaten yalnız çalışmayı yeğlerdi hep. Fırsat buldukça. İşin zevkini paylaşmaktan hoş-lanmazdı. Laura Shane hükümet için bir tehlike olmadığı gibi, hükümetin dünya geleceğini değiştirme planlan için de bir teh-like değildi. Ama önce onu öldürmeliydi. Stefan'ın gözü önün-de. Haini bir kurşunla' çivilemeden önce üzebilmek için. Hem zaten Kokoschka öldürmekten hoşlanırdı.

Üç

KARANLIKTA BİR IŞIK

— ; —

Laura Shanc'in yirmi ikinci doğum gününde,- yani 12 Ocak 1977'de, postadan ona bir kurbağa geldi. Kutusunda göndere-nin adresi yoktu. İçine not falan da konmamıştı. Laura kutuyu evinin salonunda, pencerenin yanındaki yazı masasında açtı. Hava bir kış gününden beklenmeyecek kadar sıcaktı o gün. Güneşin ışıkları şirin küçük biblonun üzerine düştü. Kurbağa seramiktendi..Beş santim boyundaydı. Seramik bir zambak yap-rağının üstünde duruyordu. Başında şapkası, elinde bastonu vardı.

İki hafta önce kampusun edebiyat dergisinde Laura'nın «Amfibi Epikler» adlı bir kısa hikâyesi yayınlanmıştı. Hikâyede küçük bir kıza babası hayalî hikâyeler anlatıyordu. Hikâyeler hep İngiltere'den gelen Sir Tommy adlı bir kurbağayla ilgiliydi. O hikâyenin aslında gerçek olduğunu bir tek kendisi biliyordu. Ama besbelli birisi bu konunun Laura için taşıdığı gerçek öne-mi sezmişti. Çünkü şapkalı, bastonlu kurbağa olağanüstü bir özenle ambalajlanmıştı. Önce yumuşacık kâğıtlara sarılmış, kır-mızı kurdeleyle bağlanmış, sonra bir daha ince kâğıda sarıl-mış, kutunun içine, pamuklar üzerine yatırılmış, o kutu da da-

ha büyük bir kutunun içine, kırpık kâğıtlar arasına yerleştiril-mişti. Beş dolarlık bir bibloyu korumak için kimse bunca sıkın-tıya girmezdi... meğer ki «Amfibi Epikler» in Laura için duygu-sal açıdan- ne kadar önem taşıdığını sezmiş olsun.

Laura kirayı tek başına ödeyemeyeceği için üniversite kam-pusu dışında, Irvine'da bulunan bu apartman dairesini 4'üncü sınıftan iki kızla paylaşmaktaydı. Meg Falcone ve Julie Ishi-mina'yla. Önce belki kurbağayı onlardan biri yollamıştır diye düşündü. Oysa onlar olamazdı, çünkü Laura'nın ikisiyle de pek bir yakınlığı .yoktu. Kızlar dersleriyle, kendi ilgilendikleri şey-lerle meşguldüler. Hem bu eve daha Eylül ayında taşınmışlardı. Kurbağa konusunda hiçbir şey bilmediklerini söylediklerinde bu inkârları samimi gibiydi.

Laura bu sefer, acaba bibloyu üniversite dergisinin danış-manı Doktor Mdtlin mi yolladı, diye

düşündü. İkinci sınıftayken Matlin'in derslerine girdiğinde adam onu yazma yeteneği konu-sunda cesaretlendirmeye çalışmış, bir takım ustalıklar öğret-mişti. «Amfibi Epikler»i de özellikle beğenmişti. Belki o, 'afe-rin' anlamında yollamış olabilirdi kurbağayı. Ama neden üze-rine gönderen adresi koymuyordu? Bu gizlilik nedendi? Yo, Harry Matlin'in kişiliğine uymuyordu böyle bir tutum.

Laura'nın üniversitede ahpaplık, arkadaşlık ettiği birkaç kişi olmakla birlikte hiçbiriyle fazla yakın değildi. Derin dostluk-lar kurmaya zamanı yoktu. Bir yandan dersleri, bir yandan işi, bir yandan yazıları, uyumanın ve yemek yemenin dışındaki her dakikasını almaktaydı. Bu arkadaşlarının hiçbiri gidip kur-bağa almak, böyle paketlemek ve isimsiz yollamak gibi bir zah-mete girmezdi.

Bir esrar perdesi.

Ertesi gün ilk dersi sabah sekizde, son dersi de ikideydi. Okul bahçesine park ettiği dokuz yaşındaki Chevrolet'nin yanı-na dörde çeyrek kala döndü. Kapıyı açıp direksiyonun başına geçti... ön panelde yeni bir kurbağa görünce şaşırıp kaldı. ¦'

Beş santim yüksekliğinde, on santim uzunluğundaydı. Yine seramiktendi. Zümrüt yeşili. Tek dirseğine dayanıp yere uzan-mış, rüyada gibi gülümsüyordu.

Laura arabayı kilitleyip gittiğinden emindi. Zaten döndüğü zaman da kilitli bulmuştu. Kurbağaları yollayan esrarengiz ki-şi kapıyı anahtarsız açmak için büyük zahmetlere girmiş ol-, malıydı. Belki tel askının ucunu camın tepesinden uzatıp kilit-leme düğmesini yukarı çekmiş, kurbağayı buraya bırakıp git-mişti.

Laura eve dönünce uzanmış yatan kurbağayı başucu masa-sının üzerine, şapkalı ve bastonlu olanının yanına koydu. O geceyi yatakta okuyarak geçirdi. Arasıra dikkati önündeki say-fadan ayrılıyor, seramik figürlere doğru kayıyordu.

Ertesi sabah evinden çıkarken kapıdaki paspasın üzerin-de küçük bir kutu gördü. Yine özenle sarılmış bir kurbağa. Bu seferki alçıdandı. Bir kütüğün üzerine oturmuş, elinde bir bam-jo tutuyordu.

.Esrar derinleşmekteydi.

Okula geldiği ilk yaz, Costa Mesa'daki Hamburger Hamlet de garsonluk yapmıştı. Ama okul açıldığında dersler ağırlaşın-ca ancak haftada üç akşam çalışabilmeye başlamıştı. Hamlet lüks bir hamburger dükkânıydı. Makul fiyatlara lezzetli yiyecek-ler sunardı. Dekoru, genel havası da sıcak ve sakin bir lüksü yansıtıyordu. Kirişli bir tavan, duvarlarda lambri, kocaman, ra-hat koltuklar... buranın müşterileri başka lokantalarda, oldu-ğundan daha rahat ederlerdi.

Zaten havası kötü, müşterileri ikinci sınıf bile olsa, Laura o işten yine de ayrılmazdı. Paraya ihtiyacı vardı. Dört yıl önce on sekiz yaşını bitirdiğinde, babasının kendisi için bir fon he-sabı açmış olduğunu öğrenmişti. Ölümünde satılan malların paraları konmuştu o hesaba. Fon anlaşmasına göre, devlet o paraya dokunamıyor, kızın Mcllroy ve Casvvell Hall'daki mas-raflarını oradan tahsil edemiyordu. Fondaki para on sekiz ya-şında Laura'ya teslim edilmiş, o

da onu yaşama masraflarına ve üniversite eğitimine kullanmaya karar vermişti. Babası zen-gin biri değildi! Altı yıllık faiziyle birlikte hesapta on iki bin do-lar vardı. Üniversite süresince dört yıl kira ödemeye, yiyip iç-meye, giyinmeye ve okulun parasını ödemeye dünyada yetmez-

di. Bu yüzden Laura aradaki farkı garsonluk yaparak kapatı-yordu.

16 Ocak Pazar akşamı Hamlet'teki vardiyasının ortalarına vardığında, metrdotel altmışlık bir çifti Laura'nın masalarından birine getirip oturttu. Yaşlı çift listeyi incelerken birer Miche-lob istediler. Az sonra Laura elinde biralarla bardan döndü-ğünde, masanın üzerinde bir seramik kurbağa gördü. Şaşkın-lıktan neredeyse elindeki tepsiyi düşürüyordu. Önce adama, sonra kadına baktı. İkisi de ona sırıtıyorlar, hiçbir şey söylemi-yorlardı. Laura, «Bana kurbağalar yollayan siz misiniz?» dedi onlara. «Ama ben sizi tanımıyorum bile... tanıyor muyum?»

Adam, «Bundan başka kurbağalar da mı geldi size yani?» diye sordu.

«Bu dördüncü. Bunu bana siz getirmediniz, değil mi? Ama iki dakika önce bu burada yoktu. Kim koydu masaya bunu?»

Adam karısına göz kırptı, sonra Laura'ya, «Gizli bir hayra-nın var, yavrum,» dedi.

«Kim?»

«Şu masada oturan genç.» Yaşlı adam parmağıyla göste-riyordu. O taraftaki maşalara Amy Hoppleman servis yapar-dı. Gösterilen masa şimdi boştu. Komi kirli tabakları yeni top-luyordu. «Sen bizim biraları almaya gidince o buraya geldi, bu-nu senin için buraya bırakmasına izin vermemizi istedi.»

Bu seferki Noel kurbağasıydı. Noel Baba kılığında, sakal-sız, omzunda oyuncak torbasıyla.

Kadın, «Kim olduğunu gerçekten bilmiyor musun?» diye sordu.

«Hayır. Nasıl biriydi?»

«Uzun boylu,» dedi adam. «Cok uzun. Sesi peşten ve bo-zukça. Kumral saçlı.»

Karısı,- «Gözleri de kahverengiydi,» dedi. «Yumuşak bir sesle konuşuyordu.»

Laura kurbağayı eline alıp baktı. «Bu işte... beni tedirgin eden bir şey var,» dedi.

«Tedirgin eden mi?» diye sordu kadın. «Ama belli ki bu genç seni beğeniyor, yavrum.»

«Acaba?»

Laura az sonra Amy Hoppleman'ı salata servisinin başın-da yakaladı, kurbağa yollayanın daha iyi bir tarifini almaya ça-lıştı.

«Mantarlı omlet, kızarmış ekmek yedi, Coca Cola içti,» dedi Amy. Bir yandan elindeki tabaklara salata doiduruyordu. «Orada otururken görmedin mi onu?»

«Dikkat etmedim.»

«İri kıyımdı. Blucinli. Kareli mavi gömlek. Saçları fazla kı-sa kesilmişti. Ama boş biriydi... eğer öyle iri tiplerden başla-nırsan. Fazla konuşmadı. Biraz utangaç gibiydi.»

«Hesabı kredi kartıyla mı ödedi?»

«Hayır, nakit.»

«Allah kahretsin,» dedi Laura.

Noel Baba kurbağayı eve götürüp öteki kurbağaların ya-nına koydu. Ertesi sabah evinden çıkarken paspasın üzerinde bir beyaz kutu daha buldu. İsteksiz bir hareketle açtı. Bu se-ferkinde saydam cam bir kurbağa vardı.

Öğleden sonra Laura dersten döndüğünde Julie Isbimina yemek masasının başında gazete okuyor, kahve içiyordu. «Bir tane daha geldi,» diyerek parmağıyla tezgâbın üzerindeki ku-tuyu gösterdi. «Postadan.»

Laura zarif bağlanmış paketi açtı. Altıncı kurbağa aslında iki taneydi. Tuzluk ve biberlik.

Onları da başucuna, ötekilerin yanına koydu, uzun sü yatağın kenarına oturup bu büyüyen koleksiyona baktı. Kaş-ları çatıktı.

Öğleden sonra saat beşte Los Angeles'e telefon açtı, Thel-ma Ackerson'u aradı, ona kurbağaları anlattı.

Tbelma'nın fon hesabı falan olmadığı için üniversiteyi hiç düşünmemişti. Ama kendisinin de dediği gibi, bu pek trajedi sa-yılmazdı. Zaten okumaya meraklı biri değildi. Liseyi bitirince Casvvell Hall'dan çıkıp doğruca Los Angeles'e gitmiş, komedyen olarak gösteri mesleğinde kendine bir yer edinmeye uğraşı-yordu.

Hemen hemen hsr gece, saat akşamın altısından gecenin ikisine kadar komedi kulüplerindeydi. Improv'da, Comedy Sto-re'da, onları taklit eden diğer kulüplerde. Altı dakikalık beda-va bir gösteri yapabilmek için fırsat kolluyor, temaslar yapı-yor (ya da yapmayı umuyor), bir yığın genç komedyenle reka-bete girişiyordu.

Gündüzleri çalışıyordu. Kirayı ödeyebilmek için. Bir işten bir işe geçiyordu. Girdiği bazı işler gerçekten pek garip şey-lerdi. Çılgın bir pizza salonunda, tavuk kılığında, şarkılar söy-leyerek masalara servis bile yapmıştı. Yazarlar Sendikasının grevinde grev gözcülüğü yapmıştı. Yazarlardan bazıları grev yerinde döviz toşımaktansa, birine üç beş kuruş verip işin için-den çıkmayı yeğlemişlerdi çünkü.

Laura ile Thelma'mn oturdukları yerlerin arası doksan da-kika olmakla birlikte, yılda ancak iki üç kere görüşebiliyorlar-dı. Hayatları dopdoluydu çünkü. Ama arası ne kadar uzarsa uzasın, karşılaştıkları anda birbirinin yanında hemen rahatlı-yor, en gizli düşünce ve tecrübelerini paylaşıyorlardı. Thelma bir keresinde, «Mcllroy-Casvve!! bağı bu,» demişti. «Gerçek kardeşlikten ileri, Mafya üyeliğinden güçlü, Fred Çakmaktaş'la Barney Çakıltaş arasındaki bağdan sağlam. Oysa o ikisi bir-birine, çok yakın.»

Laura'nın hikâyesini dinleyen Thelma, «Eee, peki derdin ne, Shane?» diye sordu. «Anlaşılan iri yarı, utangaç biri sana gönlünü kaptırmış. Kaç kadın zevkten bayılırdı!»

«Öyle mi acaba? Masum bir kapılma mı?»

«Başka ne olacak?»

«Bilmiyorum. Ama beni... tedirgin ediyor.»

«Tedirgin mi ediyor? Kurbağalar şirin küçük hayvanlardır, öyle değil mi? Bu sana gelenlerden herhangi birinin suratında hırlayan bir ifade falan var mı? Elinde kasap bıçağı tutanı var mı? Ya da seramikten zincir testeresi?»

«Yok.»

«Sana kafası olmayan kurbağa falan da yollarnadı, değil mi?» , .

«Hayır, ama...»

«Shane, bu son birkaç yılın oldukça sakin geçti. Eski yıl-

kırın çok fırtınalı olmuş olsa bile. Bu adamın Charles Manşon' un kardeşi olmasını beklemen doğal. Ama bence nasıl görünü-yorsa öyle biri. Sana uzaktan hayranlık besliyor. Belki biraz utangaç. Romantik yanı da hayli güçlü. Senin seks hayatın nasıl?»

«Hiç yok,» dedi Laura.

«Niye o? Bakire değilsin. Geçen yılki o delikanlı vardı...»

«Eh, o olmadı, biliyorsun.»

«Ondan beri kimse yok mu?»

«Yok. Ne sanıyorsun,., nimfomanyak falan mıyım?»

«Şşşş! Yirmi iki yılda iki sevgilisi olan bir kadına Papa bile nimfomanyak diyemez. Rahat bırak kendini biraz. Sakin ol. Kaygılanmayı kes. Suyu akıntısına bırak, nereye varacak-mış, bir gör. Bakarsın bu delikanlı rüyaların prensidir.»

«Eh... belki de öyle yaparım. Galiba haklısın.»

«Ama, Shane?»

«Efendim?»

«Sırf uğur için, sen yanında bir ,357 Magnum taşı.» «Çok komik.»

«Komiklik benim mesleğim.»

Bundan sonra üç gün boyunca Laura'ya kurbağa gelmedi. Ama Cumartesi sabahı o yine aynı derecede öfkeli, şaşkın ve korku içindeydi. Herhalde gizli bir hayranı olsa oyunu bu ka-dar uzatmazdı. Her yeni kurbağa, Laura'ya iltifat gibi değil, alay etmek gibi geliyordu. Verenin ısrarında bir tutku niteliği de seziliyordu.

Cuma gecesini salondaki pencerenin yanında, büyük kol-tukta, karanlıkta oturarak geçirmişti. Yarı açık perdelerden ve-randayı ve kapının dışını görebiliyordu. Adam gelirse onu ya-kalamak niyetindeydi. Gece üç buçukta esrarengiz delikanlı hâlâ gelmeyince Laura koltukta uyukladı. Sabah uyandığında kapıda paket yoktu.

Duş yapıp hızla kahvaltı etti, kapıdan çıkıp binanın arka-sına dolandı. Arabayı oraya, kendi özei park yerine koyuyordu.

Kütüphaneye ğPPmek, elindeki araştırma üzerinde çalışmak ni-yetindeydi. Hava tam bu tür işe göre, gri ve kapanıktı. Fırtına öncesinin ağırlığı vardı havada. İnsanı tedirgin ediyordu. Bu tedirginlik, kilitli Chevrolet'nin ön paneii üzerinde bir kutu da-ha bulunca hayli arttı. Çaresizlikten avaz avaz bağırmak geldi içinden.

Direksiyon başındaki yerinde paketi açtı. Şimdiye kadar ge-len biblolar pahalı değildi. Her biri etse etse' on on beş dolar ederdi. Bazıları belki üç dolara kadar inebilirdi. Ama bu yenisi çok nadide tür porselendi. En azından elli dolarlık bir şey. Lau-ra ise kurbağadan çok ambalajına ilgi göstermekteydi. Önce gelenler gibi beyaz kâğıda sarılmamıştı bu paket. Alındığı dük-kânın kâğıdına sarılmıştı. Collectibles adlı bir hediye dükkânı. Güney Plaza'daki çarşıda.

Laura arabayı dosdoğru oraya sürdü, dükkânın açılmasın-, dan on beş dakika önce vardı. Oradaki

bir kanepeye oturup bekledi. Kapı açıldığında içeriye ilk giren müşteri oydu. Dükkâ-nın sahibi ve yöneticisi, ufak tefek, kır saçlı, Eugenia Farvor adında bir kadındı. Laura'nın hikâyesini dinleyip porselen kur-bağaya baktıktan sonra, «Evet, bunları biz satıyoruz,» dedi. «O gence de dün ben kendim sattım.»

«Adını biliyor musunuz?»

«Üzgünüm ama hayır.»

«Nasıl biriydi?»

«Onu cüssesinden ötürü iyi hatırlıyorum. Çok uzun boylu. Bir doksan falan sanırım. Omuzları da çok geniş. İyi giyinmiş-ti. Çok iyi. Gri, ince çizgili takım, mavili grili, yine çizgili kra-vat. Elbisesini gerçekten çok beğendim. O da, bedenine göre elbise bulmanın kolay olmadığını söyledi.»

«Parayı nakit mi ödedi?»

«Durun bakayım... yo, galiba kredi kartı kullandı.» «Fişi hâlâ sizde olabilir mi?»

«Tabii bizde. Genellikle kredi kartı.' ajansına bir iki gün sonra yollarız.» Bayan Farvor, Laura'yı vitrinlerin önünden geçirip dükkânın arka tarafına götürdü. Oraya varınca birden fikrini değiştirir gibi oldu. Müşterisini ele vermenin doğru olup olmayacağından emin değilmiş gibiydi. «Eğer niyeti m as um-

sa, size hayran biriyse... ki gerçekten de bana zararsız gö-ründü,., hoş bir gençti. Nazikti. O zaman her şeyi mahvetmiş olar um. Oyunun zevkini. Herhalde kendini planına göre tanıt-mak istiyor.»

Laura kadını etkileyip duygularını kendine çevirmek için çok uğraştı. Kimseyle bu kadar etkili, bu kadar duygulu ko-nuştuğunu hatırlamıyordu. Genellikle sözlü ifadede, yazıdaki kadar başarılı olmazdı. Gözlerine yükselen gerçek yaşlar yar-dımına koştu, Eugenia Favor'dan çok kendisini şaşırttı.

Tüm hesapların işlendiği karttan adını öğrendi Laura onun. Daniel Packard. Telefon numarasını da öğrendi. Dükkândan çıkınca dosdoğru çarşıdaki genel telefona yürüdü, rehberden adresi aradı. Rehberde iki Daniel Packard vardı. Ama numarası tutan, Tustin'deki Nevvport Caddesinde oturuyordu.

Otoparka yürürken yağmur çiselemeye başlamıştı. Manto-sunun yakasını kaldırdı. Yanında şapka veya şemsiye yoktu. Arabanın yanına vardığında saçları ıslanmış, vücudu ürperiyor-du. Costa Mesa'dan Kuzey Tustin'e kadar yol boyu hep ür-perdi durdu.

Onu evde bulma ihtimali fazlaydı herhalde. Öğrenciyse, Cumartesileri ders yoktu. Her gün dokuzdan beşe kadar işe giden biriyse, yine bugün gitmezdi. Hava koşulları hafta sonu faaliyetlerinin çoğunu olanaksız kılıyordu Güney Califomia'lılar için.

Adresi ikişer katli, İspanyol tarzı bir dizi apartmanda bul-du. Yanyana birörnek sekiz bina vardı. Bahçe içinde. Birkaç dakika boyunca bir binadan ötekine yürüdü. Aradığı yeri bu-lunca, birinci katta bir daire olduğunu gördü. Sokağa en uzak binada. Bunca dolaşmadan saçları terden başına yapışmıştı. Üşümesi de artıyordu Bu rahatsızlıklar korkularını geri plana itti, öfkesini artırdı; kapıyı hiç kararsızlık göstermeden çaldı.

Delikanlı belli ki gözetleme deliğinden bakmamıştı. Kapıyı tuttuğu gibi açtı, onu karşısında görünce afalladı. Laura'dan belki beş altı yaş daha büyüktü. Gerçekten iri yarıydı. En azın-dan bir doksan. Kilosu yüzün üstünde olmalıydı. Ama hep ada-le. Blucin ve açık mavi tişört giymişti. Üstü başı makine yağı içindeydi. Kara kara. Gelişmiş kolları karşı konacak cinsten değildi. Yüzünde henüz traş olmadığını belli eden sakallar, ay-rıca yine yağ lekeleri vardı. Elleri de kapkaraydı.

Laura geride, onun ulaşamayacağı yerde durarak açık açık, «Niçin?» dedi.

«Çünkü,..» Genç adam ağırlığım bir ayağından ötekine ge-çirdi. Altında durduğu kapıya sığmayacaktı neredeyse. «Çün-kü,..».

«Bekliyorum.»

Genç adam yağlı elini alnından ve saçlarının arasından geçirdi, sonuçta ortaya çıkan pisliğin farkında değilmiş gibi göründü. Gözleri Laura'dan ayrıldı, konuşurken hep yağmu-run yıkadığı bahçeye baktı durdu. «Nasıl... nasıl anladın ben olduğumu?»

«Önemi yok. Önemli olan, seni tanımıyor olmam, daha ön-ce hiç görmemiş olmam ve yine de evimde senden gelen kur-bağa dolu bir hayvanat (bahçesi oluşması. Geçeyarısı gelip ka-pıma bırakıyorsun, arabama girip panele bırakıyorsun, bu böyle haftalardır sürüp gidiyor, o halde artık meselenin aslını öğren-me zamanım gelmedi mi sence?»

Genç adam hâlâ ana bakmıyordu. Yüzü kızardı. «Şey, tabii, ama ben... hazır değildim... zaman uygun değil gibi geldi.»

«Zaman bir hafta önce uygundu!»

«Hımmm.»

«O halde söyle bana. Niçin?»

Genç adam yağlı ellerine bakarak, «Şey, bak...» dedi. «Evet?»

«Seni seviyorum.»

Laura kulaklarına inanamamış gibi bakıyordu. Sonunda genç adam da ona baktı. Laura, «Beni

seviyorsun, öyle mi?» dedi. «Ama beni tanımıyorsun bile. İnsan hiç karşılaşmadığı birini nasıl sever?»

Genç adam gözlerini yine kaçırdı, kirli ellerini bir daha saçlarından geçirdi, omuzlarını kaldırdı. «Bilmiyorum, ama öy-le... hem ben... ıh... şey, ımmm, bende bir duygu var, ömrü-mün geri kalanını seninle geçirecekmişim gibi bir duygu.»

Buz gibi yağmur suları saçlarından süzülüp ensesinden içeriye girerken, kütüphanede çalışma planı çoktan mahvolmuş olan Laura (tabii, böyle çılgın bir sahneden sonra aklını nasıl başına toplayabilirdi ki) esrarengiz hayranının böylesine kirli, terli, konuşma yeteneğinden yoksun bir ayı olduğunu da gö-rünce, «Bakın, Bay Packard,» dedi. «Artık bana kurbağa yolla-manızı istemiyorum.»

«Şey, bakın, gerçekten göndermek istiyorum.»

«Ama ben gelmelerini istemiyorum. Yarın yolladıklarınızı si-ze geri postalayacağım. Bugün. Bugün geri postalayacağım.»

Yine gözgöze geldiler. Genç adam gözlerini şaşkınlıkla kır-pıştırdı, «Kurbağaları seversin sanıyordum,» dedi.

Laura'nın öfkesi giderek artıyordu. «Kurbağaları severim. Bayılırım. Bence en şeker canlı 'kurbağadır. Şu anda, keşke ben de kurbağa olsaydım diyorum. Ama senin kurbağalarını istemi-yorum. Anladın mı?»

«Hımmmm.»

«Beni rahatsız etme, Packard. Belki bazı kadınlar senin o manyakça zorlama romantizmine ve terli erkeksi cazibene teslim olur, ama ben onlardan değilim. Kendimi korumasını da bilirim. Bilmiyorum sanma. Göründüğümden çok daha sertim-dir. Senden beterleriyle başa çıktım.»

Ona arkasını döndü, verandadan geçip yağmura çıktı, ara-basına döndü, binip Irvine'a sürdü. Eve dönene kadar hep tit-redi durdu. Yalnız ıslandığı, üşüdüğü için değil, öfkesi hâlâ dinmediği için. Amma cesaret vardı adamda!

Evine varınca soyundu, kalın sabahlığını giydi, bir kahve pişirdi, ısınmaya çalıştı.

Kahvesinden bir iki yudum ancak almıştı ki telefon çaldı. Laura mutfaktakini açtı. Arayan Packard'dı.

Hızla konuşuyor, cümleleri birbirinin içine giriyor, nokta vir-gül tanımıyordu. «Lütfen yüzüme kapatma, haklısın, ben bu tür işlerde aptalın biriyim, tam budalayım, ama bir dakika za-man ver de açıklayayım, sen geldiğinde bulaşık makinesini tamir ediyordum, ondan o kadar kir pas içindeydim, yağlı ve kirliydim, makineyi tezgâhın altından kendim çekip çıkarmak zorunda kaldım, ev sahibim tamir ettirirdi, ama yönetici kanalıy-la istekte bulunmak bir hafta sürüyor, benim de elim bu işlere yatkındır, ne olsa tamir ederim, hava yağmurluydu, başka ya-

pacak işim yoktu, bari kendim yapayım dedim, senin geleceğin aklıma bile gelmedi. Adım Daniel Packard, ama onu zaten bili-yorsun, yaşım yirmi sekiz, 1973'e kadar ordudaydım, Irvinel daki California Üniversitesini bitirdim, üç yıl önce İşletmeden mezun oldum, şimdi borsa komisyoncusu olarak çalışıyorum, ama üniversitede bir iki gece kursuna da gidiyorum, kampusun edebiyat dergisindeki hikâyene o yüzden rastladım, kurbağalı hikâyeye, harikaydı, bayıldım, muhteşem bir hikâye, gerçekten, kalkıp kütüphaneye gittim, derginin eski sayılarını taradım, yaz-dığın her şeyi okudum, çoğu da iyiydi, bayağı iyiydi, hepsi de-ğil ama çoğu. Bu arada, bir noktada sana âşık oldum, yazıla-rından tanıdığım insana, çünkü yazılar çok güzel ve çok ger-çekti. Bir akşam kütüphanede oturmuş senin hikâyelerinden birini okuyordum, dergilerin eski sayılarını dışarı vermiyorlar, Orada okumak zorundasın, ciltlemişler çünkü, kütüphaneci de arkamdan geçiyordu, eğilip hikâyeyi beğendim mi diye sordu, ben beğendiğimi söyledim, o da bana, 'Yazarı işte şurada,' dedi. 'Beğendiğini kendisine söylemek istersin belki,' dedi, sen oradaydın, üç masa ilerde, önünde bir yığın kitapla araştırma yapıyordun, kaşların çatıktı, notlar alıyordun, bir harikaydın. Bak, ruhunun güzel olacağını biliyordum çünkü hikâyelerin çok güzeldi, içindeki duygu güzeldi, ama senin dışının da güzel olacağı hiç aklıma gelmemişti, oysa sana yaklaşabilmemin bir yolu yoktu çünkü dilim hep tutuktur, güzel kadınların kar-şısında ayaklarım dolaşır, belki annem çok güzel ama soğuk Ve sert olduğundan, şimdi ben bütün güzel kadınlar beni red-dedecek sanıyorum, bu biraz ham bir psikanaliz oldu, ama sen çirkin biri olsan ya da silik olsan, işim çok daha kolay olur-du. Hikâyenden ötürü, bari kurbağaları kullanayım dedim, he-diye yollayan gizli hayran yöntemiyle seni yumuşatmayı, üçün-cü veya dördüncü kurbağadan sonra kendimi tanıtmayı plan-ladım, gerçekten öyle planladım, ama durmadan erteledim, çün-kü reddedilmek istemiyordum galiba, bir yandan işin çığrın-dan çıkmakta olduğunu da görüyordum, kurbağa ardından kur-bağa ardından kurbağa, ama kendimi tutamıyor, seni de unu-tamıyordum, karşına çıkmaya da cesaretim yoktu, hepsi bu. Sana bir kötülük yapmak istemedim, canını sıkmak da hiç is-

temedim, beni bağışlayabilecek misin, inşallah bağışlarsın!» Sonunda sustu. Tükenmişti.
«Şeyy,» dedi Laura.

Packard, «Benimle çıkar mısın?» diye sordu.

Laura, «Evet,» derken kendi cevabına kendi de şaştı.

«Akşam yemeği ve sinema?»

«Peki.»

«Bu gece? Altıda alayım mı?» «Olur.»

Kulaklığı yerine koyduktan sonra Laura bir süre orada du-rup telefona baktı. Sonunda yüksek sesle, «Shane, sen deli mi-sin?» dedi, ardından bu soruya cevap1 da verdi. «Ama bana yazılarımın çok güzel ve çok gerçek olduğunu söylüyor.»

Yatak odasına gidip başucu masasında duran kurbağa ko-leksiyonuna baktı. «Bir an konuşmayı beceremiyor, sessiz ka-lıyor, bir an sonra geveze kesiliyor,» dedi. «Bu adam psikopat bir katil olabilir, Shane.» Buna da cevap verdi. «Evet, olabilir tabii. Ama aynı zamanda yaman bir edebiyat eleştirmeni.»

Packard akşam yemeğiyle sinema önerdiğine göre, Laura gri etek, beyaz bluz ve kahverengi kazak giydi. Packard ise kapıya lacivert elbise, beyaz gömlek, kolalı manşet, lacivert ipek kravat, ince kravat zinciriyle geldi. Sanki operanın mev-simlik galasına gidiyorlardı. Elinde şemsiye de vardı. Laura'yı kapıdan kendi arabasına götürürken bir eliyle onu kolunun al-tından tutuyor, adımlarını kolluyor, sanki başına bir yağmur damlası düşerse eriyecekmiş, ayağı kayıp düşerse kırılıp bir milyon zerreye ayrılacakmış gibi davranıyordu.

Kıyafellerindeki farka, hele de cüsselerindeki farka bakılır-sa, Laura babasıyla ya da ağabeyiyle çıkmış gibi görünüyor-du. Kendisi bir altmış, o bir doksandı. Otuz santim farkları var-dı. Kilo açısından ise Daniel onun iki katı olmalıydı. Laura pek de ufak tefek sayılmazdı. Ama onun kolunda, şemsiyesinin altında, pek minik kalıyordu.

Arabaya bindiklerinde genç adamın konuşkanlığı üzerip-

de değildi. Bunu kötü havada araba kullanırken dikkat etmek •gerektiğine yorumluyordu. Costa Mesa'daki küçük bir İtalyan lokantasına gittiler. Laura daha önce de birkaç kere orada ye-mişti. Masaya oturup listeleri ellerine aldılar. Ama daha gar-son kız ne içeceklerini bile soramadan Daniel, «Bu olmayacak, her şey yanlış gidiyor, başka bir yer bulalım,» dedi.

Laura şaşırmıştı. «Ama neden? Burası güzel. Yemekleri de İyidir.»

«Hayır, gerçekten, her şeyi yanlış. Atmosferi yok, stili yok, şey sanmanı istemem... ımmm,» yine telefondaki gibi sayıp dökmeye başladı. «Immmm, şey, her neyse, burası olmaz, ilk çıkışımız için uygun değil, çok özel olmasını istiyorum.» Ayağa kalktı. «Immm, galiba nereye gideceğimizi buldum, özür dile-rim bayan, umarım zahmet vermedik,» dedi garson kıza. Lau-ra'nın sandalyesini arkaya çekiyor, onun kalkmasına yardım ediyordu. «Yeri buldum, beğeneceksin, orada hiç yemedim ama iyi diyorlar, nefismiş.» Diğer müşteriler onlara bakıyordu. Lau-ra bu yüzden itiraz etmeyi kesti. «Yeri de yakın, buradan bir-kaç blok ilerde.»

Arabaya döndüler, iki blok ileri gittiler, mağazaların ara-sındaki mütevazı bir Fransız lokantasının önünde durdular.

Bu arada Laura onu bir dereceye kadar tanımıştı. Kapıyı onun açmasını beklemek yerinde olacaktı herhalde. Daniel do-laşıp geldi, kapıyı açtı, Laura onun yirmi santim derinliğinde bir su birikintisine basmakta olduğunu gördü. «Ah, pabuçların!» dedi.

«Kururlar. Dur, şemsiyeyi başına tutayım, sonra da seni bu gölün üzerinden aşırtayım.»

Laura kucağa alınıp havuzun üzerinden geçirilmeye itiraz etmedi. Nasılsa tüy gibi ftafrf geliyordu herhalde ona. Daniel onu kaldırıma bıraktı, şemsiyeyi eline verdi, kendisi gidip

ara-banın kapısını kapattı.

• Fransız lokantasının atmosferi deminki italyan lokanta-sınınkinden bile gösterişsizdi. Onlara mutfağa yakın, yerde, kö-şede bir masa verildi. Oraya varıncaya kadar Daniel'in sırıl-sıklam pabuçları yol boyu hışırdadı, gıcırdadı durdu.

Oturup içkilerini söylediklerinde Laura, «Zatürree ol sın,» diye kaygılandı.

«Ben olmam. Bağışıklık sistemim sağlamdır. Hiç hastalan-mam. Vietnam'da, çarpışma sırasında birliğimden ayrı düşmüş-tüm, ormanda bir hafta kendi başıma kaldım, aralıksız yağmur yağıyordu, dost topraklara varana kadar iliklerime işledi, ama bir kere hapşırmadım bile.»

¦İçkilerini yudumlarlarken listeyi incelediler, yemeklerini ıs-marladılar. Daniel ilk olarak rahattı. Aslında mantıklı, hoş, hattâ eğlendirici bir sohbeti vardı. Ordövrler geldiğinde, ye-meklerin hiç de iyi olmayacağı anlaşıldı. Oysa fiyatlar demin-ki italyan lokantasının iki katıydı. Masaya her yeni yemek gel-dikçe Daniel'in utancı da artıyordu. Sohbeti sürdürme yete-neği bununla ters orantılı olarak zayıfladı. Laura yediği her şeyin harika olduğunu söyledi, tabağında bir lokma bırakmadı, ama yararı yoktu. Kandıramıyordu Daniel'i.

Mutfak da, servis de yavaştı. Daniel hesabı ödeyip onu arabaya götürdüğü, tekrar kucağına alıp su birikintisinden at-lattığı sırada, görmek istedikleri film başlayalı yarım saat ol-muştu.

«Ziyanı yok,» dedi Laura. «Yarısında gireriz, sonra öbür seans başladığında da başını seyrederiz.»

«Hayır, olmaz. Film seyretmenin en kötü şekli o. Mahvo-lur film. Beğenemezsin. Oysa ben bu gecenin kusursuz olma-sını istiyordum.»

«Sakin ol. Ben eğleniyorum.»

Danny ona inanmaz bakışlarla baktı, Laura gülümsedi, o da gülümsedi. Ama onunki hasta bir gülümsemeydi.

Laura, «Sinemaya şimdi gitmek istemiyorsan ziyanı yok,» dedi. «Nereye gitmek istersen ben uyarım.»

Danny başını salladı, arabayı çalıştırdı, sürdü. Birkaç mil gittiklerinde Laura onun kendisini eve götürmekte olduğunu anladı.

Arabadan Laura'nın kapısına kadar, Danny hep bu kötü akşam için özür diledi, Laura da habire, her dakikasından zevk aldığını tekrarladı. Laura kapıya anahtarı soktuğu anda Danny dönüp yıldırım hızıyla merdivenlerden indi. Ne bir veda öpücü-

ğü istedi, ne de onun kendisini içeriye davet etmesine fırsat verdi. ' \ ' . '

Laura merdiven başına yürüyüp onun inişine baktı. Yarı yolda rüzgâr Danny'nin şemsiyesini tersine çevirdi. Danny yol boyu onunla savaştı durdu, iki kere dengesini kaybetmesine ramak kaldı. Aşağıdaki kaldırıma vardığında şemsiyeyi düzel-tebildi, bir saniye geçmeden rüzgâr onu yine ters çevirdi. Danny çaresizliğin getirdiği öfkeyle şemsiyeyi yakındaki çalılığa fır-lattı, başını kaldırıp Laura'ya baktı. O zamana kadar tepeden tırnağa sırılsıklam kesilmişti. Sokak lambasının ışığında, elbi-sesinin üzerinden biçimsiz bir şekilde sarktığı görülüyordu. Çok iri bir adamdı. Boğa kadar güçlüydü. Ama ufacık şeyler ye-re vuruyordu onu. Bir su birikintisi, bir rüzgâr üfürmesi... bü-tün bunların hayli komik bir yanı vardı. Laura gülmemesi ge-rektiğini biliyordu. Gülmeye cesaret edemezdi. Ama yine de elinde olmadan ağzından bir gülme sesi kaçıverdi.

Danny kaldırımdan, «Çok güzelsin, Laura Shane,» diye ba-ğırdı. «Tanrı yardımcım olsun, gerçekten aşırı güzelsin.» Son-ra karanlığa dalıp hızla uzaklaştı.

Laura güldüğü için utanarak, yine de kendini tutamayarak eve girdi, pijamalarını giydi. Saat daha dokuza yirmi vardı.

Bu adam ya umutsuz bir salak ya da babasından bu yana tanıdığı en şeker erkekti.

Dokuz buçukta telefon çaldı. Danny, «Benimle bir da-ha çıkar mısın?» diye sordu.

«Hiç aramayacaksın sanmıştım.»

«Yani çıkar mısın!!!»

«Elbette.»

«Akşam yemeği ve sinema?» «Kulağa iyi geliyor.»

«O felâket Fransız lokantasına gitmeyiz. O konuda üzgü-nüm. Gerçekten üzgünüm.»

«Nereye gittiğimizin önemi yok,» dedi Laura. «Ama bir ke-re bir lokantaya girip oturunca oradan çıkmayacağımıza söz

ver.» -

«Ben bazı konularda çok taşkafayımdır. Hem daha önce de dediğim gibi... güzel kadınların yanında elim ayağım do-laşıyor.»

«Annen.»

«O doğru. Bana uzaktı. Babama uzaktı. O kadından hiçbir sıcaklık görmedim. Ben on bir yaşımdayken de bizi bırakıp gitti.»

«İncinmiş olmalısın.» , ı

«Sen ondan güzelsin ve bu yüzden beni çok korkutuyor-sun.»

«Ne büyük iltifat.»

«Şey, üzgünüm ama iltifat etmeye çalışmıştım zaten. Me-sele şu aslında. Çok güzelsin ama yazılarının yarısı kadar bile güzel değilsin, bu da beni daha bile çok korkutuyor. Çünkü... senin gibi bir dâhi, benim gibi. bir adamda ne bulabilir? Belki ancak gülüp rahatlamayı bulabilir.» ,

«Bir tek sorum var, Daniel.»

«Danny.»

«Bir tek sorum var, Danny. Borsa simsarı olarak nasılsın? İşinde becerikli misin?»

«Birinci sınıfım » Bunu söylerken sesinde öyle bir gurur vardı ki Laura onun gerçeği söylediğini hemen anladı. «Müş-terilerim benim adıma yemin edecek kadar güvenirler bana. Kendim için de bir portföyüm var. Üç yıldır piyasayı yeniyor. Borsa analizleri, simsarlık ve yatırım danışmanlığında, rüzgâ-rın şemsiyemi ters çevirmesine asla fırsat tanımam.»

— 2 —

Bodruma patlayıcıları yerleştirdiği günün öğleden sonra-sında Stefan, Yıldırım Yolunda, sondan bir önceki olacağına inandığı yolculuğa çıktı. 10 Ocak 1988 yılına izinsiz bir gezi. Bu gezi resmi programda olmadığı gibi, mesiekdaşlarının da bilgisi dışında yapılıyordu.

San Bernardino dağlarına vardığında hafif bir kar yağ-maktaydı. Ama Stefan zaten kışa göre giyinmişti. Ayağında lastik çizmeleri, ellerinde deri eldivenleri, üzerinde kalın laci-vert paltosu vardı. Sık bir çamlığa sığındı, yıldırımın ışığı geç-sin diye bekledi.

\ Kolundaki saate bulutlu gökten gelen, gün ışığında baktı-ğında, ne kadar geç gelmiş olduğunu görüp şaşırdı. Laura öl-çmeden yetişmek istiyorsa, kırk dakikadan az zamanı kalmış de-mekti, İşi yüzüne gözüne bulaştırır da geç kalırsa, ikinci bir şansı daha olmayacaktı.

Şimşekler çakar, gökler gürlerken yola koyuldu. Daha faz-la bekleyemezdi. Yokuştan aşağıya indi, kendini geçmiş tipiler-den kalma diz boyu karlar içinde buldu. Kar gerçi donmuş gi-biydi ama her adımda kırılıyordu. Derin suda yürüyormuş gibi zorlukla ilerledi. İki kere düştü, çizmelerinin tepesinden içeriye kar girdi, hırçın bir rüzgâr, sanki onu mahvetmeyi bilinçli ola-rak istiyormuş gibi üzerine saldırdı. Tarlanın ucuna vardığında bir bayırı tırmandı, kendini Arrovvhead'ie Big Bear arasındaki iki şeritli yolda buldu. Pantolonu, paltosu kar içindeydi. Ayakları donuyordu. Beş dakikadan fazla zaman kaybetmişti.

Yol yeni temizlenmiş olduğundan karsız sayılırdı. Yalnızca araş ıra rüzgârın üfürdüğü taneler savruluyordu üzerinde. Ama fırtınanın da şiddeti artmaktaydı. Kar, tanelerinin boyu yarı yarıya ufalmış, hızları iki kat artmıştı deminkine göre. Çok geç-meden yol da tehlikeli olmaya başlardı..

Kenarda bir levha gördü. ARROVVHEAD GÖLÜ 1 MİL. Lau-ra'nın bulunduğu yere ne kadar uzak olduğunu anlayınca şoka uğradı.

Rüzgâra karşı gözlerini kırpıştırarak kuzeye baktı, uzakta bir elektrik ışığının pırıltısını gördü. Tek katli bir bina, çevre-sinde park etmiş arabalar. Üç yüz metre kadar ilerde, sağ ta-rafta. Hemen oraya yöneldi. Başını eğik tutarak rüzgârın yü-züne çarpmasını önlemeye çalışıyordu.

Bir araba bulmak zorundaydı. Laura'nın bir saatten az öm-rü kalmıştı. Hem şu anda Laura buraya on mil uzaktaydı.

— 3 —

İlk birlikte çıktıkları o geceden beş ay sonra, 16 Terornuz 1977 Cumartesi «günü, üniversitenin altı haftalık mezunu Lau-ra Shane, Danny Packard'la evlendi. Medenî nikâhla, yargıç karşısında evlendiler. Danny'nin babası Sam Packard'la Thel-ma Ackerson tanıklarıydı.

Sam yakışıklı, gümüş saçlı, bir yetmiş beş boyunda bir adamdı. Oğlunun yanında cüce gibi duruyordu. Kısa tören bo-yunca hep ağladı. Danny ikide bir ona dönüyor, «İyisin ya, ba-ba?» diye soruyor, Sam başını evet anlamında sallayıp burnunu siliyor, törene devam edilmesini söylüyordu. Ama bir dakika sonra yeniden ağladığı görülüyor, Danny tekrar aynı soruyu soruyor, Sam kazları taklit edermiş gibi bir sesle burnunu siii-yordu. Yargıç sonunda, «Evlâdım, babanınki mutluluk gözyaş-ları,» dedi. «Biz kesintisiz devam edelim artık. Bunun arka-sından üç nikâh daha kıyacağım.»

Damadın babası çok heyecanlı olmasa da, damat yufka yürekli bir dev olmasa da, Thelma Ackerson sayesinde o gün yine unutulmaz bir gün olurdu. Thelma'mn saçları acayip, si-metrisiz bir biçimde kesilmiş, alnında ponpon gibi bir tutam saç bırakılmışı o da mora boyanmıştı. Yaz ortasında düğüne kırmızı topuklu pabuç, üzerine sımsıkı oturan siyah pantolon, yırtık pırtık bir bluz giymişti. Yırtıkları hesaplı ve bilinçliydi blu-zun. Beli, kemer diye kullanılan adî bir çelik zincirle oturtul-muştu. Thelma'nın tuvaleti abartmalı mor farlar, kan kırmızısı ruj, olta kancasına benzeyen bir küpeyle tamamlanıyordu.

Törenden sonra, Danny babasıyla iki kelime konuşurken Thelma da Laura'yı adliye binasının bir köşesine çekti, bu kılı-ğının anlamını açıkladı. «Buna punk modası diyarlar. İngilte-re'de en yeni moda. Henüz burada kimse başlamadı. Hattâ İn-giltere'de bile pek kimse uygulamıyor henüz. Ama birkaç yıl içinde herkes böyle giyiniyor olacak. Benim gösterilerime çok uyuyor. Öyle kaçık görünüyorum ki, ben sahneye çıkar çıkmaz

insanlar gülmeye başlıyor. Hem bana iyi gidiyor. Yani... kabul et mek gerek, Shane, yaşlanmanın bana pek yakıştığı söylenemez. Çirkinlik bir hastalık olsa, ona karşı kampanya açılsa, poster-lere benim resmimi basarlardı. Ama bu punk modasının iki iyi yanı var. Bir kere, kilolarca boyanın, acayip saçların geri-sine saklanıyorsun, kimse aslında ne kadar çirkin olduğunu göremiyor.

İkincisi de, zaten amaç garip görünmek. Tanrım, Shane, bu Danny ne kadar iri böyle! Bana onu telefonda o ka-dar anlattın da, böyle dev olduğunu söylememiştim. Onu God-zilla kılığında New York'a salsan, sonuçları filme çeksen, hiç set ve dekor kurmadan dehşet filmi çevirmiş olurdun. Demek onu seviyorsun, ha?»

«Tapıyorum,» dedi Laura. «İyi olduğu kadar da yumuşak. Belki Vietnam'da gördüğü, yaşadığı onca vahşetin etkisi, belki de yaratılıştan yufka yürekli. Çok tatlı bir insan, Thelma. Düşün-celi de. Ayrıca okuduğu en iyi yazarlardan birinin ben olduğu-ma inanıyor.»

«Sana kurbağa göndermeye ilk başladığında onu psiko-pat sanıyordun.»

«Küçük bir yanılgı.»

Yanlarından iki üniformalı polis geçti. Eli kelepçeli bir gen-cin iki yanında yürüyor, onu duruşma salonlarından birine gö-türüyorlardı. Tutuklu geçerken Thelma'y: şöyle bir süzdü. «Hey, abla, haydi, var mısın?»

«Abbb, Ackerson cazibesi işte,» dedi Thelma, Laura'ya. «Sen yarı Yunan tanrısı, yarı oyuncak ayı, yarı Bennet Cerf gibi bir herif buluyorsun, ben de toplumun dışladığı itlerden kaba teklifler alıyorum. Ama düşünürsen, eskiden onları da almazdım. Demek günüm geliyor olabilir.»

«Kendini çok küçümsüyorsun, Thelma. Hep öyle yaptın. Bir gün özel biri çıkacak, senin ne mene bir hazine olduğunu anlayacak...» '

«Herhalde Charles Manşon... kefaletle bırakıldığı zaman.»

«Hayır. Günün birinde sen de benim kadar mutlu olacak-sın. Buhu biliyorum. Yazgı bu, Thelma.»

«Vay canına, Shane, sen çılgın bir iyimser olmuş çıkmış-sın! Ya yıldırımdan ne haber? Hqni Casvveirdeyken uzun uzun

konuşurduk, hatırlamıyor musun? Hayatın bir komedi olduğuna, arasıra trajedi şimşekleriyle kesildiğine, bu sayede hikâyeye denge kazandırıldığına inanıyor, o kesintilerden sonra zırva komedinin daha da komik geleceğini söylüyorduk.»

Laura, «Belki o yıldırım hayatıma son kere düştü,» dedi.

Thelma. ona derin derin baktı, «Vay canına! Ben seni iyi tanırım, Shane. Bu kadar mutlu olmayı yalnız istemekte bile kendini ne büyük bir tehlikeye attığını bildiğinden eminim. Uma-rım haklısındır, arkadaş. Bahse girerim ki haklısın da. Herhalde senin geleceğinde başka yıldırım olmaz artık.»

«Sağol, Thelma.»

«Danny de gerçekten dünya tatlısı. Bir mücevher. Ama sa-na benim kendi fikrimden çok daha değerli bir şey daha söy-leyeyim. Ruthie olsa o da çok severdi onu. Kusursuz bulurdu.»

Birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Bir an için yine gençliklerine dönmüşlerdi. Meydan okuyan, ama aynı zamanda çıt diye kı-rıtabilecek genç kızlar. Yeniyetmelik yıllarını dolduran o karı-şımı, gözü kara cesaretle kör talihe karşı korkuyu yeni baştan içlerinde hissettiler.

^©^

24 Temmuz günü bir haftalık balayı için gittikleri Santa Barbara'dan döndüklerinde yiyecek alışverişine çıktılar, sonra birlikte yemek pişirdiler. Karışık salata, mayalı ekmek, mikro-dalgalı fırında köfte ve makarna. Tustin'deki evdeydiler. Laura kendi dairesinden çıkmış, nikâhtan birkaç gün önce onun evi-ne taşınmıştı. Planlarına göre bu apartmanda iki yıl ya da belki üç yıl oturacaklardı. Geleceklerinden öyle sık ve öyle ayrıntılı söz etmişlerdi ki, Plan kelimesini artık büyük harfle yazılıymış gibi söylüyorlardı. Sanki nikâhlarında uzaydan bir kitap inmiş, kan kocalık hayatlarının geleceğini adım adım onlara göste-riyordu. İki yıl ya da üç yıl geçince, Danny'nin portföyüne el sürmeksizin kendilerine uygun bir evin peşinatını yatıracak du-ruma gelecekler, ancak o zaman buradan taşınacaklardı.

Mutfağa bitişik küçük odadaki yuvarlak masada yemekle-rini yerken, öğleden sonra güneşinde çamların görünümünü sey-

rediyor, Plan'ın kilit noktalarını tartışıyorlardı. Bir süre eve Danny bakacak, Laura evde oturup ilk romanını yazacaktı. Danny makarnaları çatalına dolarken, «Sen çılgınca zengin ve ünlü olunca, ben de simsarlığı bırakıp paramızı yönetmekle il-gilenirim,» dedi.

«Ya servete ve üne hiç kavuşamazsam?»

«Kavuşacaksın.»

«Ya yazdıklarım hiç basılamazsa?» «O zaman seni boşarım.»

Laura elindeki ekmek kabuğunu ona fırlattı. «Hayvan.» «Cadı.»

. «Bir köfte daha ister misin?» «Atacaksan istemem.»

«Öfkem geçti. Köfteyi iyi yapıyorum, değil mi?» «Nefis,» dedi Danny.

«Bunu kutlamak gerek, ne dersin? Güzel köfte yapan bir karın var.»

«Kesinlikle kutlamaya değer.»

«Öyleyse sevişelim.»

«Yemeğin ortasında mı?» dedi Danny.

«Hayır, yatağın ortasında.» Sandalyesini geri itip ayağa kalktı. «Haydi, gel. Yemeği sonra tekrar ısıtırız.»

O ilk yıl boyunca sık sık seviştiler. Bu yakınlıkta Laura cinsel boşalmadan daha fazla bir şeyler buldu. Beklediğinden fazla. Danny ile birlikte olmak, ona yakın olmak, bazen bir tek kişiymişler gibi, bir tek vücutları, bir tek zihinleri, bir tek ruhları! bir tek hayalleri varmış gibi bir duygu veriyordu. Laura onu bütün kalbiyle seviyordu, evet. Ama o tek olma duygusu sevgiden daha fazla bir şeydi. En azından, sevgiden başkaydı. Birlikte kutladıkları ilk Noelde, Laura bu duygusunun kaynağını keşfetti. Daha önce hiç tatmadığı 'ait olma' duygusuydu bu. Bir aile duygusu. Danny onun kocası, o Danny'nin karısıydı. Bir gün bu beraberlikten çocuklar doğacaktı. Plana göre, iki üç yıl sonra. Aile yuvasında, başka yerde bulunamayacak bir barış havası vardı.

Eskiden olsa Laura böyle kesintisiz bir mutluluk, uyum ve güvenlik havası içinde yaşamanın zihinsel tembelliğe yol açа™

cağını sanır, yazılarının aşırı mutluluktan zarar göreceğine ina-nır, sanatçı için iyi ve kötü günlerin dengeli olması gerektiğini düşünürdü. Ama aslında sanatçının en iyi ürünlerini vermek için acı çekmesi gerektiği fikri, genç ve tecrübesizlerin ka-sıntılımdan kaynaklanmaktaydı. Kendisi ne kadar mutlu olur-sa o kadar iyi yazıyordu.

İlk evlilik yıldönümlerinden altı hafta önce Laura romanını bitirdi. Romanın adı Jericho Geceleri'ydi. Bir kopyasını New York'lu yayın ajanı Spencer Keene'e yolladı. Keene bir ay ön-ce yazdığı sondaj mektubuna olumlu cevap vermişti, İki haf-ta sonra Keene telefonla aradı, kitabı temsil etmeyi kabul et-tiğini, çok satacağına inandığını, Laura'nın romancı olarak geleceğini parlak bulduğunu bildirdi. Ajan kendisini bile şaşır-tan bir hızla, kitabı ilk gösterdiği yayınevine, Viking'e sattı, pek fazla sayılmayacak, ama yine de saygın bir rakam sayılabile-cek on beş bin dolarlık avansı aldı. Anlaşma 15 Temmuz 1978 Cuma günü, Laura ile Danny'nin evlilik yıldönümünden iki gün önce imzalandı.

— 4 —

Stefan'ın uzaktan gördüğü yer, ulu Ponderosa çamlarının gölgesinde bir lökanta-bar karışımıydı. Ağaçlar belki altmış met-re boyundaydı. Gövdeleri desen oluşturan yarık kabuklarla süs-lü, dalları üstlerinde biriken karın ağırlığıyla yere doğru sark-mıştı. Tek katlı bina kütüklerden yapılmıştı. Ağaçların altına öy-le sokulmuştu ki, damı kardan çok, çam yapraklarından oluş-muş bir örtüyle kaplıydı. Camları ya buğulanmış ya da don-muştu. İçerinin ışığı camlarda yarı saydam bir film gibi görü-nüyordu.

Park yerindeki arabalar arasında iki cip, iki kamyonet, bir de Tfounderbird vardı. Stefan kimsenin kendisini camlardan gö-remeyeceğinden memnun, dosdoğru ciplerden birine yürüdü, kapıyı denedi, kilitli olmadığını gördü. Direksiyona geçip ka-pıyı kapadı.

Paltosunun içine taktığı omuz askılığından Walther PPK/S ,380'i çıkarıp yanındaki koltuğa koydu.

Ayakları donuyordu. Durup botlarının içindeki karı boşalt-mak istedi. Ama zaten geç kalmıştı. İlk planı şimdiden yatmıştı. Bir dakika bile ziyan edemezdi. Hem ayakları acısa bile, henüz donmuş olamazlardı. Tehlike yoktu daha.

Anahtarlar kontağa takılı değildi. Koltuğu geriye itti, eğil-di, ön panelin altında arandı, kontak tellerini buldu, bir dakika geçmeden motoru çalıştırmayı başardı.

Stefan doğrulurken cipin sahibi, soluğu bayat bira koka koka kapıyı açtı. «Hey, ne yapıyorsun, ahbap?» , Otoparkta başka kimse yoktu. Yalnızdılar.

Laura yirmi beş dakika sonra ölecekti.

Cipin sahibi uzandı, Stefan adamın kendisini direksiyon başından çekip indirmesine izin verdi, inerken yanında duranı tabancayı da aldı. Kendini adama doğru fırlattı, ağırlığıyla onu geriye doğru sendeletti. Yerler kaygandı. Düştüler. Yere çarp-tıklarında Stefan üstteydi. Namluyu adamın çenesinin altına da-yadı.

«Tanrım! Bayım, öldürme beni.»

«Şimdi ayağa kalkıyoruz,» dedi Stefan. «Ağır ol, salak. Anî hareket yok.»

Kalktıklarında Stefan adamın arkasına geçti, VValther'i kav-rayış biçimini hızla değiştirdi, onu sopa gibi kullanıp bir tek kere vurdu. Kalıcı bir zarar vermeksizin adamın kendinden geç-mesini sağlamıştı. Adam tekrar yıkıldı, yıkıldığı yerde hareket-siz kaldı.

Stefan lokantaya doğru baktı. Başka çıkan olmamıştı.

Otoyolda trafik yoktu. Ama rüzgârın uğultusu belki moto-run sesini bastırırdı.

Kar hızlanırken Stefan tabancayı cebine soktu, baygın ada-mı en yakındaki arabanın, Thunderbird'ün yanına çekti. O da kilitli değildi. Adamı arka kanepeye yatırdı, kapıyı kapadı, cipe döndü.

Motor susmuştu. Yeniden kısa devre yaptırdı. Geri vitese takıp otoparktan çıkarken yan pencerede rüz-gâr deli gibi uğulduyordu. Kar daha da yoğunlaştı. Tipi. Dün

yağmış karlar yerden havalanıyor, dönen sütunlar oluşturuyor-du. Dev çamlar kışın saldırısı altında sallanmakta, titremek-teydi.

Laura'nın yirmi dakikadan az ömrü kalmıştı.

Jericfoa Geceleri'nin yayın anlaşmasını ve evliliklerinin ilk yılının uyumunu kutlamak için ilk yıldönümlerini çok sevdikleri bir yerde, Disneyland'da geçirdiler. Gökyüzü mavi, bulutsuz, hava kuru ve sıcaktı. Disneyland'ı basmış yaz kalabalığının far-kına bile varmaksızın Karayip Korsanları'yla teknelerde gezdi-ler, Miki Maus'la resimler çektirdiler, Çılgın Şapkacı'nın çay fincanı içinde fır dönerken sarhoş oldular, karikatüristlere port-relerini çizdirdiler, sosisli sandviç ve dondurma yiyip ardından çöpe geçirilmiş muz şekerini gövdeye indirdiler, New Orieans Alanında gece boyunca Dixieland orkestrası eşliğinde dans edip durdular.

Gece olunca park daha da sihirli bir görünüm kazanıyor-du. Mark Twain adlı yandan çarklı gemiye binip Huck Finn ada-sının çevresinde üçüncü turu atarken, burunda, parmaklığın ya-nında, kollarını birbirinin beline sarmış, duruyorlardı. Dany, «Bu-rayı neden bu kadar çok seviyoruz, biliyor musun?» diye sordu. «Burası dünyanın henüz kirletemediği bir başka dünya, da on-dan. Evliliğimiz gibi.»

Daha sonra Karanfil Kulübünde, ışıklarla süslenmiş ağaç-lar altında çilekli dondurmalarını yerken Laura, «Bir yıllık emeğe on beş bin dolar... pek servet sayılmaz,» dedi.

«Ama köle bahşişi de sayılmaz.» Danny dondurmasını ke-nara itti, masaya eğildi, Laura'nın dondurmasını da itti, uzanıp karısının ellerini tuttu. «Para sonunda gelecek, çünkü sen çok parlak birisin. Ama,benim üstünde durduğum şey para değil. Önemli olan, senin paylaşacak çok özel bir şeye sabip ol-man. Yo, demek istediğim o da değil. Sen yalnız özel bir şeye sahip olmakla kalmıyorsun, kendin önemli bir şeysin. Bunu ben

anlıyorum ama anlatamıyorum. Senin içinde olan o şey pay-laşıldığı zaman insanlara bol umut ve sevinç getirecek, onu biliyorum. Çok uzak yerlerdeki insanlara. Tıpkı yanıbaşınday-ken bana getirdiği gibi.»

Laura gözlerine birden dolan yaşları gidermeye çalışarak, «Seni seviyorum,» dedi.

Jericho Geceleri on ay sonra, 1979'un Mayıs ayında basıl-dı. Danny onun kitapta genç kızlık soyadını kullanmasında di-retti. Çünkü Mcllroy'da ve Casvvell Hall'da çektiklerine daya-nırken onca yıl boyunca hep büyüyüp babasına lâyık bir evlât olmayı umduğunu biliyordu. Tanımadığı annesine de. Kitap aşı-rı satış yapmadı, hiçbir kitap kulübü onu ayın kitabı olarak seç-medi, sonunda Viking yayınevi onu küçük bir avans karşılığın-da cep kitapları yayınlayan bir yayınevine devretti.

«Önemi yok,» dedi Danny. «Zamanla olur. Hepsi olur za-manla. Sen sen olduğun için.»

O sırada Laura ikinci romanı Shadrach üzerinde, harıl ha-rıl çalışmaktaydı. Günde on saatten haftada altı gün çalışarak kitabı temmuz ayında bitirdi.

Bir Cuma günü kitabın bir kopyasını New York'daki Spen-cer Keene'e postaladı, ikinci kopyasını da Danny'ye verdi. İlk Okuyan o olmalıydı. Danny o gün işinden erken döndü, öğle-yin saat birde okumaya başladı. Salondaki koltukta oturuyor-du. Az sonra yatak odasına geçti. O

gece yalnızca dört saat uyudu. Cumartesi sabahı saat onda salondaki koltuğa dön-düğünde kitabın üçte ikisini bitirmiş durumdaydı. Üzerinde hiç konuşmuyordu. Tek kelime bile söylemiyordu. «Bitirmeden ol-maz. Yarısındayken analizler yapmaya, tepki göstermeye baş-larsam sana haksızlık olur. Daha kitabın tam planını kavrama-mış olurum. Zaten bana da haksızlık olur, çünkü konuşursak elinde olmadan sonunu belli edersin.»

Laura arasıra onu gözetliyor, kaşları çatık mı, yüzü gü-lümsüyor mu, hikâyeye herhangi bir şekilde tepki gösteriyor mu, diye bakıyor, o tepki okuduğu sahneye karşı yanlış tepki olursa diye kaygılanıyordu. Cumartesi saat on buçukta Laura artık evde duramaz oldu. Arabaya binip Güney Costa Plaza'ya sürdü, kitapçılara girdi çıktı, acıkmadığı halde öğle yemeğini

erkenden yedi, VVestminster çarşısına gitti, vitrinlere baktı, bir külah donmuş yoğurt yedi, Orange Mail çarşısına sürdü, birkaç dükkân daha dolaştı; bir kek satın aldı, yarısını yedi. «Shane,» dedi kendi kendine. «Evine dön. Yoksa akşam yemeğine kadar Orsan Weiles'e dublörlük edecek hale geleceksin.»

Arabayı apartmanın önüne park ederken Danny'nin araba-sının yerinde olmadığını gördü. Eve girdiğinde ona seslendi, cevap alamadı.

Shadrach'ın sayfaları yemek masasının üzerindeydi.

Bir not aradı, bulamadı.

«Ah, Tanrım,» dedi.

Kötüydü kitap. Leş. Kokuşmuş bir şey. Katır kusmuğu gi-bi. Zavallı Danny herhalde bir bira içmeye çıkmış, cesaretini toplamaya çalışıyordu Döndüğünde ona, tesisatçılık kurslarına git de henüz gençken kendine bir başka meslek edin diyecekti.

Laura kusmak üzereydi. Hızla banyoya yürüdü, bulantı bir-den geçti. Yüzünü soğuk suyla yıkadı.

Kitap katır kusmuğu gibiydi.

Pekâlâ, bunu kabullenmesi gerekiyordu. Kendisi Shadrach' ın bayağı iyi olduğuna inanmıştı. Jericha Geceleri'nden çok daha iyi. Ama besbelli yanılıyordu. Eh, bir kitap daha yazardı.

Mutfağa gidip b'r bire açtı. İki yudum aldığında Danny elinde koskoca bir hediye paketiyle kapıdan girdi. Basketbol topu sığardı o pakete. Kutuyu yemek masasına bıraktı. Kitap sayfalarının hemen yanına. Ağırbaşlı bir sesle, «Bu senin için,» dedi.

Laura 'hediyeye bakmadı bile. «Söyle bana.» «Önce hediyeni aç.»

«Ah, Tanrım, o kadar mı kötüydü? Darbenin etkisini hedi-yeyle yumuşatmaya mı çalışıyorsun? Söyle bana. Dayanırım. Dur, önce oturayım.» Masadan bir sandalye çekip üzerine çök-tü. «Vur

bakalım, dev adam. Ben güçlüyüm, dayanırım.»

«Tiyatro duygun amma da güçlü, Laura.»

«Ne diyorsun sen? Kitap melodramatik mi yani?»

«Kitap değil sen. En azından şu anda. Lütfen yıkılmış genç sanatçı rolünü bırakıp şu hediyeni açar mısın?»

«Pekâlâ, pekâlâ, seni konuşturmak için önce hediyeyi aç-

inak şartsa, açıyorum lanet olası hediyeyi.»

Kutuyu kucağına aldı. Ağırdı. Kurdeleyi çekip çıkardı. Danny bir sandalye çekip karşısına oturmuş, onu seyrediyordu.

Kutu pahalı bir dükkândandı. Ama Laura yine de içinde-kine hazır değildi. Kocaman, harikulade güzel bir Lalique kâse. Saydamdı. Yalnızca iki kulpu, yarı yeşil, yarı donuk kristal ren-gindeydi. Kulplar ikişer sıçrayan kurbağa biçimindeydi. Toplam dört kurbağa.

Laura başını kaldırdığında gözleri iri iri açılmıştı. «Danny, ömrümde böyle bir şey görmedim. Bundan güzel bir parça yok-tur.»

«Beğendin mi yani?» «Ulu Tanrım, kaçaydı bu?» «Üç bin.»

«Danny, buna çıkışamayız.» «Çıkışırız.»

«Çıkışamayız. Gerçekten çıkışamayız. Ben boktan bir kitap yazdım diye, sen beni avutmak isityorsun diye,.,»

«Boktan bir kitap yazmadın. Kurbağalara lâyık bir kitap yazdın. Dört kurbağa değerinde. Dört üzerinden dört yıldız gi-bi. Bu kâseye çıkışabiliriz çünkü sen Shadirccch'ı yazdın. Kitap harikulade güzel, Laura. Geçen kitapla ölçülemeyecek kadar güzel. Güzel, çünkü sensin bu kitap. Sen neysen bu kitap da o. Pırıl pırıl parlıyor.»

Laura heyecanından ve onu kucaklama hevesinden nere-deyse üç bin dolarlık kâseyi yere düşürüyordu.

— 6 —

Yeni yağan kar yolun yüzünü kaplamıştı artık. Dört çekişli cipin lastiklerine zincir takılmıştı. Bu sayede Stefan koşullara rağmen oldukça hızlı gidebiliyordu.

Ama yetmiyordu.

Cipi çaldığı lokanta herhalde Packard'ların evine on bir mil uzaklıktaydı. Çünkü ev Big Bear'in hemen güneyinde, 330 nu-

maralı otoyolun az ilerisindeydi. Dağ yolları dar, virajlı, yokuş-luydu. Kardan görüş uzaklığı kısalmıştı. Stefan'ın hız ortalama-sı saatte kırk mil kadardı. Daha hızlı sürmeye cesaret edemi-yordu. Eğer tedbirsiz gider de bir yardan aşağı uçarsa, Laura' ya, Danny'ye ve Chris'e hiçbir yardımı olamazdı. Bu hızla, on-lar çıktıktan on dakika sonra evin önünde olurdu.

Aslında niyeti, tehlike geçene kadar onların evden çıkma-sını geciktirmekti. Ama artık o plan işlemezdi.

Ocak ayında gökyüzü fırtınanın ağırlığıyla öyle alçalmıştı ki, iki yandaki çalıların, alçak ağaçların tepesine değer gibiydi. Rüzgâr ağaçlan sallıyor, dallar kamyonete sürtünüyordu. Ön cama yağan karlar hemen donuyor, Stefan direksiyonun üze-rine abanıp gözlerini kısıyor, temizlenmemiş camdan önünü görmeye çabalıyordu.

Saatine baktığında on beş dakikadan az zamanı kaldığını gördü. Laura, Danny ve Chris şu anda Chevrolet Blazer ara-balarına biniyor olmalıydılar. Hattâ belki bahçe yolundan so-kağa çıkmaktaydılar.

Onları yolun üzerinde durdurmak zorundaydı. Ölümlerin-den birkaç saniye önce.

Rizikoya girmeksizin cipin hızını biraz daha artırmaya ça-lıştı.

— 7 —

Danny'nin Lalique kâseyi getirmesinden beş hafta sonra, 15 Ağustos 1979'da, öğleyin saat on ikiyi birkaç dakika geçe, Laura mutfakta tavuk çorbasını ısıtırken Spencer Keene tele-fonla Ne!w York'dan aradı. Viking yeni kitabı çok sevmişti. Yüz bin teklif ediyordu.

«Dolar mı?» diye sordu Laura.

Spencer, «Elbette dolar,» dedi. «Rus rublesi mi verecekler-di? Yüz bin rubleyle ne alabilirsin ki? Belki bir şapka.»

«Ah, Tanrım!» Laura'nın dizleri kesilir gibi oldu, mutfak tezgâhına yaslanmak zorunda kaldı.

Spencer, «Laura, tatlım,» dedi. «Senin için olduğuna ancak sen karar verebilirsin. Ama açık artırmanın ta-banı olarak yüz bin teklif ettiklerine göre, ben o fiyatı reddet-meyi düşünüyorum.»

Laura inanamamış gibi, «Yüz bin doları reddetmek mi?» diye sordu.

«Kitabı altı ya da sekiz yayınevine yollamak niyetindeyim. Açık artırma günü bildireceğim,

neler olacak, göreceğiz. Sanı-rım ne olacağını biliyorum, Laura. Hepsi Shadrach'ı benim ka-dar sevecekler. Ama beri yandan... belki de öyle olmaz. Bu zor bir karar. Bana cevap vermeden önce uzak bir yere kapa-nıp kendi kendine düşünmen gerek.»

Spencer veda edip telefonu kapattığı anda Laura hemen Danny'yi bürosundan aradı, telkifi anlattı.

Danny, «Açık artırma yüz binden başlamazsa reddet,» dedi.

«Ama Danny, bunu göze alamayız, öyle değil mi? Bak, be-nim arabam on bir yıllık. Dökülüyor. Seninki bile neredeyse dört yıllık.»

«Dinle. Sana bu kitap için ne demiştim, hatırlamıyor mu-sun? Bu kitap sensin dememiş miydim? Seni yansıtıyor deme-miş miydim?»

«Cok tatlısın. Ama...»

«ıReddet. Bak, Laura, sen sanıyorsun ki yüz bini reddeder-sen Tanrılarım suratına tükürmüş gibi olursun, hep sözünü et-tiğin o yıldırımı üzerine çekersin. Ama bu ödülü alnının teriy-le kazandın sen. Kader bunu hileyle senin elinden alacak de-ğil.»

Laura hemen Spencer'i aradı, kararını bildirdi.

Heyecan içinde, sinirli, kaçırdığı yüz bin doları şimdiden özleyerek çalışma odasına geçti, daktilonun başına, bitmemiş kısa hikâyenin karşısına oturdu, daldı. Az sonra burnuna ta-vuk-çorbası kokuları gelince birden çorbayı ocakta bırakmış olduğunu hatırladı, koştu, çorbanın bir santim kadarının du-man olup uçtuğunu gördü. Yanık şehriyeler dibe yapışmıştı.

İkiyi on geçe, yani New York saatiyle beşi on geçe, Spen-cer tekrar aradı, Viking'in yüz bini artırma tabanı olarak kabul ettiğini bildirdi. «Demek ki Shadrach'tan en az bu kadar ka-

zanobilirsin,» dedi. «Yüz bin dolar. Artırma günü olarak Ey-lül'ün yirmi altısını seçmek istiyorum. Büyük olay olacak, Lau-ra, Seziyorum.»

Laura öğleden sonra boyunca mutluluğun tadını çıkarma-ya çalıştıysa da kaygıyı üzerinden atamadı, Shadrach şimdi-den büyük başarı 'kazanmıştı. Artırmada ne olursa olsun. Kay-gıya gerek yoktu. Ama yine de rahatlayamıyordu.

Danny o gün işinden elinde bir şişe şampanya, bir buket gül, bir kutu Godiva çikolatasıyla geldi. Kanepeye oturup çiko-lata yer, şampanya içerken çok parlak görünen bir gelecek-ten söz ediyorlardı. Ama Laura'nın kaygıları bâlâ dinmemişti.

Sonunda Laura, «Ne çikolatayı istiyorum, ne şampanyayı, ne gülleri, ne de yüz bin doları,» dedi. «Yatağa götür beni.»

Uzun uzun seviştiler. Yaz sonu güneşi pencerelerden çekildi, karanlık bastırdı, ancak ondan sonra birbirlerinden istemeyerek ayrıldılar. Karanlıkta yanyana yatarlarken Danny onun göğüslerini, boynunu, gözlerini şefkatle öptü, sonunda dudaklarını da öptü. Laura kaygılarının sonunda dinmiş oldu-ğunu farketti. Korkularını gideren cinsel boşalma değildi. Ya-kınlık, kendini tümüyle teslim etmek, paylaşılan umutların, ha-yallerin, yazgıların getirdiği duygu. Bunlardı asıl ilaç. Danny ile paylaştığı o harikulade aile duygusu, buz gibi kaderi etkin biçimde öteye iten bir tılsımdı.

= 9 =

26 Eylül Çarşamba günü Danny işe gitmedi. New York'dan haber geldiğinde Laura'nın yanında olmak istiyordu.

Sabah yedi buçukta, yani New York saatiyle on buçukta Spencer Keene arayıp Random House yayınevinin artırma ta-vanı üzerindeki İlk fiyatı verdiğini bildirdi. «Yüz yirmi beş bin dediler ve daha da çıkıyoruz.»

İki saat sonra Spencer tekrar aradı. «Herkes öğle yeme-ğine gitti, biraz ara veriyoruz. Şu anda üç yüz elli bindeyiz, hâlâ fiyat yükselten altı yayınevi var.»

Laura, «Üç yüz elli bin mi?» diye tekrarladı.

—136 —

Danny mutfak musluğunun başında bulaşıkları çalkalarken bir tabağı yere düşürdü.

Laura telefonu kapayıp Danny'ye baktığında o sırıttı. «Ben mi yanılıyorum, yoksa katır kusmuğu olacak diye korktuğun kitap bu kitap mıydı?»

Dört buçuk saat sonra mutfak masası karşısında kâğıt oynuyormuş gibi yapıp oyuna hiç dikkat etmedikleri bir sırada Spencer Keene yine aradı. Danny karısının peşinden telefo-nun başına yürüdü, en azından onun söylediklerini kaçırmadan dinlemeye hazırlandı.

Spencer, «Oturuyor musun, tatlım?» diye sordu.

«Hazırım, Spencer. Sandalyeye ihtiyacım yok. Söyle bana.»

«Bitti. Simon ve Schuster aldı. Bir milyon iki yüz yirmi beş bin dolar.»

Laura şokun etkisiyle zayıf çıkan bir sesle on dakika ka-dar daha telefonda konuştu. Kapadığında, fiyatı öğrendiği an-dan sonraki konuşmaların hiçbirini doğru dürüst hatırlamıyor-du. Danny ona beklenti dolu bakışlarla bakmaktaydı. Laura onun olup biteni bilmediğini farketti. Ona alıcı yayınevinin adı-nı ve ödeyeceği fiyatı söyledi.

Bir an sessizce birbirlerine baktılar.

Sonra Laura, «Belki şimdi artık bir çocuğumuz olabilir,» dedi.

_8 —

Stefan bir tepeyi aştı, önünde görünen yarım mil boyun-daki yol şeridine baktı. Solunda, güneye giden şeritte, ağaçlı yamaç aşağıda kalan geniş otoyola doğru dimdik iniş yapı-yordu. Yolcuları o ölümcül düşüş ihtimalinden koruyacak kor-kuluk falan da yoktu.

Stefan'ın karşısında uzanan yolun ucu sonradan sola dö-nüp görünmez olmaktaydı. Aşağıdaki o virajla, yukarda Ste-fan'ın demin aştığı tepe arasında, iki şeritli yolda hiç trafik yoktu.

— 137 —

Saatine göre Laura bir dakika sonra ölecekti. En çok iki dakika sonra.

Birden farkına vardı. Packard'lara doğru koşmaya çalış-momalıydı aslında. Hele de geç kaldığını anladıktan sonra. Onun yerine, Röbertson'ların taşıtını tanımaya, onları durdur-maya uğraşmalıydı. Yolun gerisinde, Arraw'head tarafında. O da aynı işi görürdü.

Ama iş işten geçmişti.

Stefan'ın geri dönmeye vakti yoktu. Kuzeye, Packard'lara doğru yoluna devam etmeyi de göze alamazdı. Ölümlerinin tam ânını bilmiyor, ama felâketin hızla yaklaşmakta olduğunu bili-yordu. Yarım mil daha gidip onları bu kara kaderli yokuşa var-madan durdurmaya çalışırsa, belki yokuşun dibine varır, vi-rajda onların karşıdan gelişini son anda görür, durduramaya-bilirdi. Dönse de peşlerinden yetişemezdi. Röbertson'ların kam-yonu çarpardı onlara bu arada.

Yavaşça fren yaptı, solundaki geliş şeridine doğru direk-siyon kırdı, yolun o tarafındaki geniş bankete geçip inen yo-kuşun ortalarında durdu. Yamaca o kadar yakındı ki sürücü kapısından inemedi. Cipi park ederken yüreği âdeta sızlayarak, acıyarak çarpıyordu. El frenini çekti, motoru durdurdu, kane-pede kaydı, yolcu kapısından indi.

Rüzgâr karları yüzüne çarptı. Dağın yamacında rüzgâr çığlıklar atıyor, haykırıyordu. Belki de bu ses Yunan mitoloji-sindeki üç kızkardeşin, Kader Kardeşlerin sesiydi. Belki Ste-fan'ın kendi planlarına karşı çıkmaya çalışmasıyla alay ediyor-lardı.

— 9 —

Laura editörlerden gerekli önerileri aldıktan sonra Shad-rcich'ı şöyle bir gözden geçirip son haliyle 1979 Aralık ayı or-tasında teslim etmeyi kabul etti, Siman ve Schuster yayınevi de kitabı

1980 Eylülünde yayınlamayı programına aldı.

Laura ile Danny için o yıl çok meşgul bir yıl oldu. Bu ara-

da Laura, İran'la olan rehineler olayını, başkanlık seçimlerini hayal meyal farkettiği gibi, bir yığın yangını, uçak düşmesini, asit dökülmesini, toplu cinayetleri, selleri, depremleri, türlü tra-jedileri de pek bilinçlendiremedi. Tavşanın öldüğü yıldı o. Lau-ra'yla Danny'nin ilk evlerini satın aldıkları yıldı. Dört yatak odalı, iki buçuk banyolu, İspanyol tipi bir ev. Orange Park Ac-res'de. Tustin'deki apartmandan taşındılar. Laura üçüncü ro-manına başladı. Altın Kenar. Günün birinde Danny ona kitabın nasıl gittiğini sorduğunda Laura, «Katır kusmuğu,» dedi. Danny, «Harika!» diye karşılık verdi. Eylül ayının ilk günü Sfoadraeh'ın film hakları karşılığında yüklü bir çek daha aldılar. Filmi MGM çevirecekti. Danny simsarlık işini kapattı, Laura'nın tam gün menajeri oldu. 21 Eylül Pazar günü Shadrach, piyasaya çıkalı henüz üç hafta olduğu halde, Nemi York TImes'ın en çok satan kitaplar listesine girdi. 5 Ekim 1980'de Laura, Ohristopher Ro-bert Packard'ı doğururken, Shadrach da üçüncü baskısını yapı-yor, Times listesinde sekizinci sırayı koruyordu. Aynı gazete-nin kitap sayfasında da nefis bir eleştiri yazısı çıkmıştı.

Çocuk öğleden sonra 2.23'de dünyaya geldi. Bebekleri do-ğum öncesi karanlığından kurtaran bol bir kan ırmağıyla bir-likte. Laura ağrılar ve kanamalardan bitkindi. Öğleden sonra ve akşam boyunca ona hep kan verildi. Geceyi beklediğinden iyi geçirdi. Sabah olduğunda yorgun, ağrılı, ama tehlikeden kurtulmuş durumdaydı.

Ertçsi gün ziyaret saatinde Thelma Ackerson, bebeği ve yeni anneyi görmeye geldi. Hâlâ punk kılığında ve zamanının ilerisindeydi. Başının sol tarafındaki saçlar uzundu. Bir tutam beyaz meç vardı saçında. Frankeştayn'ın gelini gibi. Sağ ta-raftaki saçlar ise kısaydı. Meçi de yoktu. Laura'nın özel oda-sına daldı, dosdoğru Danny'ye yürüdü, kollarını onun boynuna sarıp sımsıkı kucakladı. «Tanrım, amma da kocamansın,» de-di. «'Değişim geçirmişsin sen. İtiraf et. Packard, belki annen insan olabilir ama baban kesinlikle ayıymış.» Laura'nın yas-tıklara yaslanmış olduğu yatağa yaklaştı, onu alnından ve yanağından öptü. «Buraya gelmeden bebek servisine uğradım, camdan Christopher Robin'e bir göz attım, dünya tatlısı. Ama kitaplardan kaç milyon kazanabil irsen kazanmaya bak, arka-

daş, çünkü o çocuk babasına çekecek, yiyecek masrafınız da ayda otuz bin doları bulacak. Sen onu evcilleştirene kadar bütün mobilyaları yiyip bitirecek o çocuk.»

Laura, «Geldiğine sevindim, Thelma,» dedi.

«Kaçırır mıyım? Belki Nöw York'daki Mafya kulüplerinden birinde çalışıyor olsam kontratı bozup gelemezdim. O adam-larla yaptığın kontratı bozarsan baş parmaklarını kesip fi-til diye kullandırıyorlar. Ama ben dün gece haberi aldığım-da Mississippi'deydim. Bana iki şey engel olabilirdi ancak. Ya bir nükleer bomba ya da Paul McCartney'le bir randevu.»

Thelma iki yıl kadar önce İmprov'da sahneye çıkmayı ba-şarmış, ânında çok tutulmuştu.

Kendine bir menajer bulmuş, ön-ce üçüncü sınıf, sonra ikinci sınıf kulüplerde gösteriye çıkmak üzere anlaşmalar imzalamaya başlamıştı. Ülkenin her yanını dolaşıyordu. Laura'yla Danny iki kere arabayla Los Angeles'e gitmiş, onun gösterisini seyretmişler, Thelma da ortalığı kah-kahadan kırıp geçirmişti. Kendi gösteri metnini kendi yazıyor,, çocukluktan beri sahip olduğu o güldürücü zaman ayarlaması yeteneğiyle oynuyordu. Aradan geçen yıllar yeteneğini daha da keskinleştirmişti. Thelma'mn gösterilerinde sık rastlanma-dık bir nitelik vardı. O nitelik ya onu ulusal çapta üne ulaş-tıracak ya da unutulup silinmesini kesinleştirecekti. Esprileri-nin dokusu arasında çok sağlam bir de melankoli ipliği vardı. Hayatın harikuladeliği ve mizahı yanında trajedilerini de sezi-yor olmanın belirtisi. Ton olarak Laura'nın romanlarında kul-landığına benziyordu bu nitelik. Ama romanda hoşa giden bir şey belki gülmek için para ödemiş bir salon dolusu insanın hoşuna gitmeyebilirdi.

Thelma yatağın parmaklığına abanıp Laura'ya yakından baktı. «Hey, solgun görünüyorsun sen,» dedi. «Gözlerinin çev-resindeki o halkalar...»

«Thelma, hayatım, hayallerini yıkmak istemem ama be-bekleri aslında leylek getirmez. Annenin onu rahminden iterek çıkarması gerekir. Kolay bir savaş değildir.»

Thelma ona dikkatle baktı, sonra aynı dikkati Danny'ye çevirdi. Danny bu arada yatağın öbür yanına geçmiş, Laura' nın elini tutmuştu. «Neler oluyor burada?»

Laura içini çekti, yüzünü buruşturarak pozunu değiştirdi, Danny'ye, «Gördün ya,» dedi. «Bu kız bir av tazısıdır dememiş miydim sana?»

Thelma, «Kolay bir gebelik değildi, değil mi?» diye sordu.

Löura, «Gebelik kolay olmasına kolaydı,» dedi. «Sorun olan doğurmaktı.»

«Sakın... ölüme yaklaşmadın, değil mi, Shane?»

Laura, «Yo, hayır, hayır,» dedi. Danny'nin eli Laura'nınkini daha sıkı kavramıştı. «O kadar dramatik şeyler olmadı. Doğu-mun zor olacağını başından biliyorduk. En iyi doktoru bulduk. O da gözünü üstümden eksik etmedi. Yalnız... başka çocuk doğuramayacağım. Christopher son çocuğumuz olacak.»

Thelma, Danny'ye, sonra Laura'ya baktı, alçak sesle, «Üz-günüm,» dedi.

Laura zorla gülümsedi. «Ziyanı yok ama. Küçük Chris'imiz var. Çok da güzel.»

Garip bir sessizlik oldu, sonunda Danny, «Ben daha öğle yemeği yemedim, karnım da çok acıktı,» dedi. «Aşağıya, kafe-teryaya iniyorum. Yarım saat kadar.»

Danny gidince Thelma, «Aslında karnı aç değil, değil mi?» dedi. «Kız kıza konuşmak isteyeceğimizi anladı.»

Laura gülümsedi. «Harika bir erkektir.»

Thelma yatağın yan parmaklığını indirdi. «Şuraya çıkıp oturursam için dışına çıkmaz, değil mi? Üstüme başıma kana-maya kalkma da!»

«Yapmamaya çalışırım.»

Thelma hastane yatağına çıktı, Laura'nın bir elini kendi iki eli arasına aldı. «Dinle. Shadrach'ı okudum. Çok iyiydi. Her ya-zarın yapmaya çalıştığı, pek ender başarabildiği şeylerden.»

«Çok tatlısın.»

«Ben sert, alaycı, inatçı bir kadınım. Bak, o kitap konu-sunda ciddiyim. Parlak bir eser. Kitapta Bovine Bowmaine'i bul-dum, Tammy'yi buldum. Sonra çocuk psikologu Boone'u da buldum. Adları değişikti ama gördüm onları. Çok iyi yansıtmış-sın, Shane. Ah, Tanrım, zaman zaman canlandılar sandım. Sır-tımda ürpertiler dolaştı. Kitabı elimden bırakmak, çıkıp güneş-te yürümek zorunda kaldım. Bazen de deliler gibi güldüğüm oldu.»

Laura'nın her kası, her eklemi ağrıyordu. Yastıklardan doğ-rulup kollarını arkadaşının boynuna saramadı. Yalnızca, «Seni çok seviyorum, Thelma,» dedi. «Balık yoktu tabii.» «Onu başka bir kitaba saklıyorum.»

«Bir de ben. Allah kahretsin, ben de yoktum kitapta. Öm-ründe tanıdığın en renkli tip olduğum halde.» «Seni de sırf sana ait bir kitaba saklıyorum.» «Ciddisin, değil mi?»

«Evet. Şimdi yazmakta olduğum değil ama ondan sonraki.» «Oinle, Shane, beni ya harika güzel bir tip olarak çizersin ya da seni mahkemeye veririm, anladın mı?» «Anladım.»

Thelma dudağını kemirdi, sonra, «Acaba...,» diyecek oldu. «Evet, Ruthie'yi de koyacağım o kitaba.» Bir süre sessizce, elele oturdular.

Laura'nın bakışlarını akamayan gözyaşları bulandırıyordu. Ama Thelma'nım da gözlerini kırpıştırıp yaşları yok etmeye ça-lıştığını görebildi. «Yapma. Punk makyajın akacak.»

• Thelma bir ayağını havaya kaldırdı. «Şu çizmeler manyak değil de ne? Siyah deri, burunlar sivri, topuklar çivi kakmalı. Beni tam> sapık gibi göstermiyor mu?»

«İçeri girdiğinde ilk merak ettiğim, son zamanlarda kaç erkeği kırbaçladığın oldu.»

Thelma içini çekti, sonra da burnunu hızla çekti. «Shane, beni dinle, hem de dikkatle dinle. Sendeki bu yetenek belki sandığından daha değerli olabilir. Sen insanların hayatını bir sayfa üzerinde toparlayabiliyorsun. O insanlar gidince, sayfa kalıcı oluyor. Höyat kalıcı oluyor. Duyguları dökebiliyorsun kâ-ğıda. Kim olursa olsun, nerede olursa olsun, kitabı eline aldı mı aynı şeyleri hissedebiliyor. Uzanıp insanların yüreğine do-kunabiliyorsun. İnsan olmanın ne demek olduğunu bize hatır-latıyorsun. Hem de unutmaya çok eğilimli bir dünyaya

hatır-latıyorsun. Bu yetenek, uğrunda yaşamaya değer bir şey. Çoğu kimsenin yaşamak için böyle bir nedeni yok. Bu yüzden... bak, aile sahibi olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum. Şimdi ne kadar acı çektiğini de anlıyorum. Ama hayatında Danny ile

—-142—-

Ohristopher var, bu şaşırtıcı yetenek var,., bunlar çok büyük şey!»

Laura'nın sesi titrek çıktı. «'Bazen... öyle korkuyorum ki!» «Neden korkuyorsun, canım?»

«Ben kalabalık aile istiyordum, çünkü... hepsinin elimden alınması daha zayıf ihtimal olurdu.»

«Kimse elinden alınacak değil.» 1 «Yalnız Danny ve küçük Chris olunca... yalnız ikisi... bir şey olabilir.»

«Bir şey olmayacak.»

«O zaman yalnız kalırım.»

«Hiçbir şey olmayacak,» diye tekrarladı Thelma.

«Her an bir şeyler oluyor gibi görünüyor. Hayat böyle.»

Thelma yatağın üzerinde kayıp ona daha çok yaklaştı, Lau-ra'nın yanına uzandı, başını onun omzuna dayadı. «Zor doğum oldu dediğin zaman... rengin de öyle solgun olunca... korktum birden. Los Angeles'de arkadaşlarım yok değil tabii, ama on-lar sahne tipleri. Yakın olduğum tek gerçek insan sensin. Pek sık görüşmediğimiz halde. Birden aklıma seni neredeyse ka...»

«Ama ölmedim.»

«Ölebilirdin ama.» Thelma ekşi ekşi güldü. «Allah kahret-sin, Shane, insan bir kere yetim oldu mu hep yetim kalıyor, ha?»

Laura ona sarıldı, saçlarını okşadı.

Ohris'in ilk doğum gününden hemen sonra Laura Altın Ke-nar'ı teslim etti. Kitap on ay sonra basıldı, çocuğun ikinci do-ğum gününde de Times'ın en çok satan kitaplar listesinde bir numara oldu. Laura bunu ilk defa başarmış oluyordu.

Danny, Laura'nın kitabından gelen paraları öyle akıllıca, öyle tedbirli biçimde yönetti ki, birkaç yıl içinde, gelir vergileri çok arttığı halde iyice zengin oldular. Öyle böyle değil, tüm ölçülere göre zengin. Laura bunu nasıl karşıladığınım farkında değildi. Hayatta zengin olmayı hiç beklememişti. Kıskançlık uyandıracak yaşam biçimini düşündükçe, herhalde sevinmem gerekir diyor, dünyada ne çok insanım ihtiyaç içinde kıvrandı-ğını hatırlıyor, şaşırıyor, ama yine de para konusunda şu ya da bu biçimde duygulanamıyordu. Paranın getirdiği güvence-den hoşlanıyordu tabii. İnsan kendini daha rahat hissediyordu. Ama dört odalı rahat evlerinden taşınmaya niyetleri yoktu. İs-teseler kendilerine malikâne alabilirlerdi. Para vardı. Vardı. O kadar. Daha fazlasını

düşünmüyordu pek. Hayat demek, para demek değildi. Hayat demek, Danny ile Chris demek, onlardan sonra da, kitapları demekti.

Evin içinde yeni yürüyen bir bebek varken Laura haftada altmış saati daktilonun karşısında geçiremiyor, geçirmeyi de istemiyordu. Chris konuşmaya, yürümeye başlamıştı. Çocuk ba-kımı kitaplarında anlatılan o huysuzlukları, o saçma asî davra-nışları hiç göstermiyordu. Genellikle onunla birarada olmak bir zevkti. Laura onu şımartmaksızın ne kadar birlikte olabilir-se, olmaya çalışıyordu.

Dördüncü romanı Harika Appleby İkizleri, 1984'ün Ekim ayı-na kadar basılmadı: Altın Kenar'dan bu yana iki yıl geçmişti. Yine de okuyucuları azalmadı. Oysa bazen yazarlar yılda bir kitap çıkarmadılar mı, okuyucu onları unutuyordu. Bu seferki kitaba ödenen avans hepsinden fazla oldu.

Ekim'in Tinde, salondaki kanepede Danny ve Ghris'le otur-muş, çizgi film seyretmekteydi. Filmin kahramanı şimşek hı-zıyla bir yerden bir yere giderken Christopher, «Vüum! Vuum!» diyor, bir yandan da mısır patlağı yiyordu. O sırada Thelma, Chi-cago'dan gözyaşları içinde telefon etti. Laura telefonu mut-faktan açmıştı. Bitişikten televizyonun gürültüsü öyle çok ge-liyordu ki, Laura, «Danny, ben çalışma odasından konuşmaya gidiyorum,» dedi.

Ohris'in doğumundan beri geçen dört yıl içinde Thelma' nın meslekî başarı grafiği de dosdoğru yukarı çıkış kaydetmişti. Vegas gazinolarından ikisinde çalışmıştı bu arada. («Hey, Sha-ne, ben enikonu iyiyim herhalde. Bu gazinoda garson kızlar neredeyse çıplak servis yaptığı halde, memeleri, kalçaları ha-rika olduğu halde, bazen seyirciler arasındaki erkekler onlara değil de bana bakıyor. Ama beri yandan... belki de ben ancak iktidarsızlara çekici geliyorum.») Son yıl içinde Thelma bu se-

fer MGiM'in Dean Martin Şcvu'nun açılış numarası olarak İ kıyordu sahneye. Johnny Carson'un televizyondaki Bu G«< programına dört kere konuk sanatçı olarak katılmıştı. Thelrnı ya göre bir film çevirme, bir televizyon dizisi hazırlama söylor tileri dolaşmaktaydı. Kendisi de komedi yıldızlığına hazırdı. Ş sıra Chicago'da büyük bir kulüpte programlarıma başlafttl üzereydi.

Belki de Laura'nın Thelma'yı hıçkırıklar içinde duyunca h< men korkmasının nedeni, hayatlarında uzun süreden beri ya nızca olumlu gelişmeler olmasmdandı. Zaten ne zamandan bl bekliyordu gökyüzünün tepelerine yıkılmasını. Kendini çalışırı odasındaki koltuğa attı, telefonu kaptı. «Thelma? Ne var, 3 oldu?»

«Şimdi... yeni kitabı bitirdim.»

Harika Appleby İkizleri'nin nesi Thelma'yı bu kadar derll den derine sarsmış olabilirdi acaba? Laura bunu çözemiynnii Birden, belki de Carrie ve Sandra Appleby'nin tiplenmesi Ih,

ma'yı gücendirmiş olabilir mi, diye kaygılandı. Gerçi kitui.....

hayalî olaylar, Ruthie'yle Thelma'mn hayatında olanlara bfl zemiyordu ama kitap yine de

Ackerson'ları temel almakluy* Tiplerin ikisi de sevgiyle, neşeyle çizilmişti. Herhalde Tinim, yı gücendirecek bir şey olamazdı. Laura panik içinde bunlu anlatmaya çalışıyordu.

«Yo, hayır,'Shane, budala seni!» dedi Thelma gözyaşla arasında. «Gücenmiş değilim. Ağlamayı kesemeyişîmin nodlj senin harikulade bir şey yapmış olman. Carrie Appleby tl'Pflti benim tanıdığım Ruthie. Ama senin kitabında Ruthie çok n.u yaşayacak. Ruthie'yi yaşatıyorsun sen, Shane. Gerçek hayati Tanrı'nın yapabildiğinden çok daha iyi seninki.»

Bir saat kadar konuştular, çoğunlukla Ruthie'den :;<>/ n tiler, eski anıları yaşayıp bol bol gözyaşı döktüler. Ama buf lar sevgi gözyaşlarıydı. Danny ile Chris birkaç kere odan açık kapısında belirip kendilerini terkedilmiş gibi gösterdll«ri de Laura onlara eliyle öpücükler yolladı, ama telefonu Kapa madı. Bu öyle bir andı ki, ölenleri hatırlamak, yaşayanların ıi tiyaçlarını karşılamaktan daha önemli olmuştu.

= @ =

Yıldırım I'-

1.985 Noel'inden iki hafta önce, Chris beş yaşını geçmiş-ken. Güney Califomia'da yağmur mevsimi başladı, palmiyeler kemik gibi takırdadı, sokakları sular bastı. Chris dışarda oyna-yamaz olmuştu. Babası bir emlâk yatırımını inceleyip değerlen-dirmek üzere gitmişti o ara. Çocuk kendini eğlendirebilecek .havada değildi. Laura'yı çalışma odasında habire rahatsız et-mek için bahaneler buluyordu. Saat on bir olduğunda Laura yeni kitap üzerinde çalışmayı kesti. Çocuğu mutfağa, fırında kullanılan yağlı kâğıtları dolaptan çıkarmaya yolladı, az sonra pişireceği, çikolatalı bisküvilerin hazırlanmasına yardımcı ol-masını istedi.

Ohris'in yanına gitmeden önce Sir Tommy Kurbağa'nın ge-niş çizmelerini, minik şemsiyesini ve kaşkolünü yatak odasın-daki çekmeceden çıkardı. Onları zaten böyle bir güne saklı-yordu. Mutfağa yürürken elindekileri holdeki portmantoya bı-raktı.

Daha sonra, bisküvileri fırına sürerken, Chris'i ön kapıya yolladı. Postacıdan beklediği paketi getirip getirmediğine bir bakmasını istiyordu. Chris heyecandan alı al, moru mor mut-fağa döndü. «Anne, gel çabuk... gel de gör!»

Holde annesine üç minyatür eşyayı, gösterdi, Laura, «Her-halde Sir Tommy'nin bunlar,» dedi. «Ha, sana yeni aldığımız kiracıdan söz etmeyi unuttum muydu? İngiltere'den Kraliçenin işleri için gelen kibar bir kurbağa.»

Babası Sır Tommy'yi ilk icat ettiğinde kendisi sekiz yaşın-daydı. Bu yüzden harika kurbağayı eğlenceli bir fantezi olarak değerlendirmişti. Oysa Chris henüz beş yaşındaydı. İşi daha ciddiye aldı. «Nerede yatacak? Yedek odada mı? Büyükba-bam kalmaya geldiğinde ne yapacağız o zaman?»

Laura, «Biz Sir Tommy'ye tavanarasmdaki odayı kiraladık,» dedi. «Onu rahatsız etmemeliyiz, varlığından da, baban dışında kimseye söz etmemeliyiz. Çünkü Sir Tommy buraya Kraliçe-nin

gizi işleri için gelmiş,»

Çocuk gözlerini fincan gibi açmış, ona bakıyordu. Laura' nın içinden gülmek geldi, buna cesaret edemedi. Chris'in de saçları annesiyle babası gibi kumral, gözleri onlar gibi kahve-rengiydi. Ama hatları daha narindi. Ufacık olmasına rağmen

Laura onun büyüyünce uzun boylu olacağını, Danny gibi yapık olacağını sanıyordu. Chris annesine uzanarak fısıldadı. «Sir Tommy casus mu?»

Öğleden sonra boyunca bir yandan bisküvileri pişirir, bu-laşıklarını yıkar, birkaç el oyun oynarlarken bir yandan da Ch-ris habire Sir Tommy konusunda sorular yağdırıyordu. Laura çocuklara masal uydurmanın, büyükler için roman yazmaktan, bir bakıma daha zor olduğunu keşfetti.

Dany dört buçukta eve döndüğünde, garajdan hole giren kapıda onları bağırarak selamladı. Chris hemen çay masasın-dan fırladı, babasını çabucak susturdu. «Şşşş, baba, Sir Tommy uyuyordur belki. Upuzun yoldan geldi. İngiltere Kraliçesi o. Bi-zim tavanarasında casusluk yapıyor!»

Danny kaşlarını çattı. «Evden birkaç saatliğine çıktım di-ye yuvamız hemen derisi kabuklu, travesti İngiliz casusla-rının işgaline mi uğruyor?»

O gece Laura yatakta kendini bile şaşırtan bir ihtirasla sevişti. Danny, «Ne oldu sana bugün?» diye sordu. «Bütün ak-şam öylesine keyifli, öylesine coşkundun ki!»

Laura örtülerin altında ona sarılıp çıplak vücudunun onun-kine değmesinin tadını çıkardı. «Bilemiyorum. Galiba hayatta olduğum için... Chris hayatta, sen hayatta, hepimiz birarada olduğumuz için. Sonra bu Tommy Kurbağa olayı da var.»

«Hoşuna mı gidiyor?»

«Gidiyor, evet. Ama o kadarla kalmıyor. Bir bakıma bana... hayatın devam ettiğini anlatıyor. Hep devam edeceğini, daire çemberinin habire yenilendiğini... Çok çılgın bir düşünce gibi geliyor kulağa, değil mi? Yani hayat bizim için de devam ede-cek. Hepimiz için. Çok uzun süre.»

«Şey, evet, sanırım haklısın,» dedi Danny. «Ama her se-vişememizde bu kadar enerjik olmaya kalkarsan beni üç ayda öldürürsün.»

= ® =

1986 Ekim'inde Chris altı yaşındayken Laura da beşinci romanı Uçsuz İrmek'ı yayınladı. Bu seferki eskilerinden daha iyi eleştiriler aldı ve daha çak satıldı. Zaten editörü bilmişti böyle olacağını. «Bunda da Laura Shane romanlarının tüm mi-zahı, tüm gerilimi, tüm trajedisi, tüm o garip karışımı var, ama bu ötekiler kadar karanlık değil,» demişti. «Bu da kitabı özel-likle çekici kılıyor.»

Laura ile Danny iki yıldır Ohris'i ayda en az bir hafta so-nu San Bernardino dağlarına, Arrovvhead gölüne, Big Bear'e götürüyorlardı. Yazın da, kışın da. Bütün dünyanın Orange böl-gesi gibi kentleşmiş olmadığını öğretmeye çalışıyorlardı ona. Laura'nın meslekî başarılarının devamı ve Danny'nin yatırım stratejileri sayesinde Laura artık iyimserliği yalnız düşünmekle kalmayıp yaşamaya da karar verdiği için, bir hovardalık yapıp kendilerine dağda ikinci bir ev almaya karar verdiler.

On bir odalı taş ve ahşap karışımı bir evdi. Yedi buçuk dönüm arazisi vardı. 330 numaralı eyalet yoluna yakın, Big Bear'in birkaç mil güneyindeydi. Aslında o ev, hafta içinde oturdukları asıl evlerinden daha pahalıydı. Bahçesinde çeşitli çamlar vardı. En yakın komşuları bile gözükmüyordu. İlk git-tiklerinde, bahçede kardan adam yaparlarken ormanın kena-rına üç geyik gelmiş, yirmi metre uzaktan durup onları seyret-mişlerdi.

Chris bayılmıştı geyiklere. Gece yatağa yattığında o ge-yiklerin Noel Baba'nın geyikleri olduğundan emindi. «Neşeli şişko bayram bitince buraya geliyor, Kuzey Kutbuna gitmiyor,» eliyordu.

Rüzgâr ve Yıldızlar adlı roman '87 Ekim'inde çıktı, bu da önceki kitapları aştı. Şükran Bayramında Uçsuz Irmak'ın filmi piyasaya çıktı, yılın gişe rekorunu kırdı.

8 Ocak 1988 Cuma günü, Rüzgâr ve Yıfdızlaır'ın Times lis-tesinde birinci sıradaki yerini beşinci hafta da koruyacağını anladılar, Chris okuldan döner dönmez Big Bear'e doğru yola koyuldular. Haftaya Salı günü Laura'nın otuz ikinci yaş günü olacaktı. O günü üçü başbaşa, biraz erken kutlamak niyetindey-diler. Dağdaki evde. Pastanın kreması yerine karlar, müzik ye-rine rüzgârın sesiyle.

Geyikler artık onlara alışmış olduklarından, Cumartesi sa-bahı eve yirmi metre kadar sokuldular. Ama Chris artık yedi

yaşındaydı. Okuldan Noel Baba'nın gerçek olmadığına dair söylentiler duymuştu. Bu geyiklerin normal geyik olmadıkla-rından artık pek o kadar emin olamıyordu.

Hafta sonu çok güzel geçti. Dağda bu kadar güzelini ge-çirmemişlerdi. Ama kısa kesmek zorunda kaldılar. Pazartesi sabahı altıda yola çıkmak, Chris'i doğruca okula bırakmak is-temişlerdi ama bölgeye fırtına geliyordu. Bu yüzden Pazar ak-şamı yola koyuldular. Kıyının yumuşacık iklimiyle aralan dok-san dakika olmasına rağmen hava raporuna göre buralarda altmış santim kar yağışı bekleniyordu. Kara saplanmak, Chris' in bir gün okula gidememesine yol açmak istemiyorlardı. Dört çekişil Blazer arabalarına rağmen, yine de olabilirdi öyle bir şey. Big Bear'deki dağevinî kapadılar, 330 numaralı yola saat dört buçuğu biraz çıkıp evlerine doğru ilerlemeye başladılar.

Şu dünyada insanın karlar arasından çıkıp tropikal iklime iki saatten kısa sürede vardığı ender yerlerden biriydi Güney California. Laura bu yolculuktan hep hoşlanır, pek de şaşardı. Üçü de kar kılığındaydılar. Yün çoraplar, çizmeler, sıcak iç ça-maşırı, kalın pantolonlar, sıcacık kazaklar, kayak ceketleri. Ama bir saat on beş dakika sonra yumuşak bir iklime varacaklar, oradaki

insanları böyle, sarılıp sarmalanmış bulmayacaklardı. İki saat giderlerse, kısa kollu gezilebilecek bir yere varacak-lardı.

Arabayı Laura kullanıyor, Danny ön koltukta, Chris de onun arkasında oturuyordu. Yolda baba oğul, kendi keşfettikleri bir kelime oyunu oynayıp eğlenmekteydiler. Ağır kar yağışı yolun ağaçlar arasında kalan bu kesimini bile kaplamıştı. Laura ara-bayı dikkatli sürüyor, iki saatlik yolun üç ya da dört saat sür-mesine aldırmıyordu. Nasılsa erken çıkmışlardı. Bol bol vakit-leri vardı.

Evlerinin birkaç mil güneyindeki büyük virajı alıp yarım millik yokuşun dibine vardığında Laura sağ bankete parket-miş kırmızı bir cip, yolun ortasında da lacivert paltolu bir adam gördü. Adam yokuştan onlara doğru iniyor, iki kolunu sallıyor, onları durdurmaya çalışıyordu.

Danny öne eğildi, gözlerini kısıp baktı. «Galiba arabası bo-zulmuş, yardım istiyor.»

Ohris arka kanepeden, «Packard Kurtarma Ekibi görev ba-şına!» dedi.

Laura yavaşlarken yolun üstündeki adam onlara sağ ban-kete yanaşmaları için telaşlı işaretler yapmaya başlamıştı.

Danny tedirgin bir sesle, «Bu adamda bir gariplik...» diye

söze başlarken Laura da garipliği farketti. Adam onun özel

koruyucusuydu. Onu bunca yıldan sonra tekrar görmek Lau-ra'yı nem şoka uğrattı, hem de çok korkuttu.

10 —

Stefan çalınmış cipten yeni inmişti ki Blazer tepenin dibin-deki virajı alıp ortaya çıktı. Stefan ona doğru koşarken Lau-ra'nın Blazer'i yavaşlatarak tepenin üçte birine ağır ağır geldi-ğini gördü. Ama hâlâ yolun ortasındaydı. Stefan kollarını daha telaşla salladı, ona bankete geçmesini işaret etti. Dağa yakın tarafa. Laura önce ağır ağır ilerlemeyi sürdürdü. Sanki Ste-fan'ın başı dertte bir sürücü mü, yoksa tehlikeli biri mi oldu-ğuna karar veremiyormuş gibiydi. Ama birbirlerine iyice yak-laşıp da Laura onun yüzünü görünce, hattâ belki tanıyınca, hemen denileni yaptı.

Gaza basıp Stefan'ın yanından geçti, Blazer'i banketin ge-niş yerine doğru sürdü. Stefan'ın cipinden altı metre daha aşa-ğıya. Stefan geri dönüp ona doğru koştu, sürücü kapısını tu-tup açtı. «Bankete kaçmak yeter mi bilmiyorum. İnin. Yamaca tırmanın. Çabuk. Haydi, hemen!»

Danny, «Hey, bir da...» diye başlayacak oldu

Laura, «Ne diyorsa yap!» diye bağırdı. «Ohris, haydi, in çabuk!»

Stefan, Laura'nın elini yakaladı, onun arabadan inmesine yardım etti. Danny ile Ohris de

arabadan inerken Stefan bir-den rüzgârın arasında bir motor sesi duydu. Tepeye, yolun ile-risine doğru baktı, kocaman bir kamyonetin tepeyi aşmış, on-lara doğru inmeye başlamış olduğunu gördü. Laura'yı arkasın-dan çekerek Blazer'in burnundan dolaştı.

Koruyucusu, «Yukarı, yamaca, yürüyün,» dedi, sertleşmiş, üzeri çatır çatır karlara basa tbasa tırmanmayı sürdürdü.

Laura yolun yukarısına doğru bakıp kamyoneti gördü. Ara-larında çeyrek mil vardı. Kamyonet tepeyi asalı otuz metre an-cak olmuştu. Birden tehlikeli yol üzerinde iç bulandırıcı biçimde kaymaya başladı. Yoldan aşağı yan yan geliyordu. Durmamış olsalar, koruyucusu onları geciktirmemiş oisa, kamyonet kont-rolden çıktığı anda onlar da tepeye yaklaşmış olacaklardı. Da-ha şimdiden çarpmış olurdu onlara kamyonet.

Laura'nın yanında, Cnris'i ensesine oturtmuş ilerlemekte olan Danny de besbelli tehlikeyi görmüştü. Koca taşıt belki bü-tün yokuşu sürücünün kontrolü dışında inebilirdi. Gelip hem cipe hem Blazer'e çarpabilirdi. Chris'in bacaklarına daha sıkı sarılıp karlı yamaca tırmanmayı sürdürdü, Laura'ya acele et-mesi için seslendi.

Laura da tırmanıyordu. Elleriyle uzanıyor, tutunacak yer-ler arayıp buluyor, tekme vurup kendine basacak kovuklar ya-ratıyordu. Kar yalnız donmuş değil, yer yer mermerleşmiş, yer yer çürümüştü. Parça parça kopuyordu. Laura iki kere sırtüs-tü, bankete gerisingeri düşecek gibi oldu. Yoldan beş metre yüksekte koruyucusunun, Danny ve Chris'in bulunduğu yere vardığında kendini dar, karsız bir kayanın üzerinde buldu. Ağaç-lara pek yakındı burası. Laura kendini dakikalardır tırmanıyor-muş gibi yorgun hissediyordu. Ama aslında zaman kavramı korkudan çarpılmış olmalıydı. Yolun yukarısına baktığında kam-yonetin hâlâ onlara doğru kaymakta olduğunu gördü. Hâlâ yet-miş metre vardı araları. Olduğu yerde üç yüz altmış dere-celik bir tur atmış, tekrar yan dönmekteydi.

Karların üzerinde, ağır çekim gibi geliyordu. Kaderin ta kendisi, birkaç ton çelik kılığında. Kamyonetin kasası üzerin-de bir kar taşıtı göze çarpıyordu. Görünüşe göre zincirle fa-lan bağlı değildi. Sürücü budalalık etmiş, ağırlık onu yerinde

tutar sanmıştı. Oysa şimdi kar taşıtı sağa sola savruluyor, kasanın yanlarına vuruyor, ön kabinin arkasına çarpıyordu. Çeyrek millik kayış sırasında onun hırçın savrulmaları kamyo-netin dengesini, kontrolünü bozuyordu. Sonunda kamyonet öy-le yalpaladı ki, bir dönüşü daha tamamlayamadan devrilecek-miş gibi gözüktü.

Laura sürücünün direksiyonla savaştığını görüyordu. Ya-nında bir kadın vardı. Bağırıyordu. Laura içinden, Ah Tanrım, zavallı insanlar, diye düşündü.

Koruyucusu onun düşüncelerini sezmiş gibi, rüzgârda se-sini duyurabilmek için bağırdı. «Sarhoş onlar. İkisi de. Zincir de takmamışlar.»

Laura bu sefer, onlar hakkında o kadar çok şey biliyor-san kim olduklarını da biliyorsundur. O halde onları neden dur-durmadın, neden onları da kurtarmadın, diye geçirdi içinden.

Kamyonetin burnu korkunç bir çatırtıyla cipin yan tarafına çarptı, kadın güvenlik kemerini bağlamamış olduğundan ön camdan dışarı savruldu, orada, yarı bedeni içerde, yarısı dı-şarda, asılı kaldı.

Laura, «Ohris!» diye bir çığlık attı. Ama Danny'nin çocu-ğu sırtından indirmiş, kucaklamış olduğunu gördü. Başını da uzağa çevirmişti çocuğun. Kazadan uzağa.

Çarpışma kamyoneti durduramadı. Fazla hız almıştı. Ta-ban aşırı kaygandı. Zincirsiz lastikler tutunamıyordu. Birden sürücünün sağına doğru savruldu, arka arka yokuştan aşağı, yoluna devam etti. Kar taşıtı kasanın arkasını yıkarak fırladı, havada uçtu, park etmiş Blazer'in tepesine düştü, ön camı parçaladı. Bir an sonra kamyonetin arkası da Blazer'in önü-ne çarptı. Öyle bir hızla çarptı ki, arabayı el frenine rağmen üç metre geriye itti.

Laura bu olayları yamaçtan güven içinde seyrediyor olma-sına rağmen uzanıp Danny'nin koluna sarıldı. Blazer'in önüne veya arkasına sinip siper almış olsalar yaralanacakları, belki de ölecekleri kesindi.

Kamyonet Blazer'den ayrıldı. Kan içindeki kadın tekrar ta-şıtın içine düştü. Kamyonet hâlâ kayıyordu. Daha yavaş kayı-yordu ama kontrol hâlâ sağlanamamıştı. Üç yüz altmış dere-

çelik bir tur daha attı, esrarengiz bir ölüm balesi yapar gibi yolun karşı şeridine geçti, bankete indi, korkuluksuz kenardan boşluğa fırladı, görünmez oldu.

Artık görülecek bir dehşet olayı kalmamıştı ama Laura ellerini yüzüne kapamış, belki de hayalindeki sahneyi, kamyo-netin yolcularını aşağıdaki kayalara götürüşünü görmemeye çalışıyordu. Yarın derinliği yüzlerce metreydi. Sürücüyle yanın-daki kadın dibe çarpmadan ölmüş olacaklardı. Rüzgâra rağ-men, kamyonetin bir kayaya, sonra bir başkasına çarptığı du-yuldu. Ses hemen söndü, geriye bir tek fırtınanın o deli çığlığı kaldı.

Şaşkınlık içinde, kaya tutuna, bankete, ciple Blazer'in ara-sına indiler. Karlı yerlere cam kırıkları saçılmıştı. Blazer'in al-tından dumanlar çıkıyordu. Kaloriferin sıcak yakıtı donmuş ban-kete damlamaktaydı. Mahvolmuş araba, tepesine konmuş kar taşıtının ağırlığı altında gıcırdamaktaydı.

Ohris ağlıyordu. Laura ona uzandı, Ohris annesinin kuca-ğına geçti. Laura onu kaldırdı, bağrına bastı, Ohris yüzünü onun boynuna gömüp hıçkırdı.

Danny gözleri kamaşmış durumda, kurtarıcılarına döndü. «Kim... kimsiniz siz, Tanrı aşkına?»

Laura koruyucusuna baktı, onun gerçekten orada bulun-duğunu kabul etmek zor geldi. Yirmi yılı aşkın süredir görme-mişti onu. On iki yaşından beri. Babasının cenazesinde, mezar-lıkta uzaktan kendilerini seyrettiği günden beri. Yakından gör-meyeli ise yirmi beş yıl olmuştu. Babasının bakkal dükkânında koruyucusu o serseriyi vurduğundan beri. Kendisini Balıktan kurtarmaya gelmeyince, o olayın çözümünü Laura'ya bırakın^ ca, Laura güvenini yitirmeye başlamıştı ona. Duyduğu kuşkular, Nina Dockvveiler de kurtarılmayınca, ardından Ruthie de gidin-ce daha

güçlenmişti. Aradan bunca zaman geçtiğinde koruyu-cusu artık bir hayal haline gelmeye başlamıştı. Gerçekten çok bir masal. Son birkaç yıldır onu hemen hemen hiç düşünme-mişti bile. Ohris son zamanlarda Noel Baba'yı nasıl bir ke-nara bırakıyorsa, Laura da koruyucusuna inanmaktan vazgeç-mişti artık. Babası öldüğünde yazı masasında bulduğu mek-tubu hâlâ saklıyordu tabii. Ama o mektubun da sihirli bir ko-

ruyucu tarafından değil, Cora veya Tam Lance tarafından ya-zılmış olduğuna kendini çoktan inandırmıştı. Oysa şimdi koru-yucusu onu bir kere daha kurtarmıştı. Mucize sayılacak biçim-de. Danny de bu adamın kim olduğunu bilmek istiyordu. Bunu bilmeyi Laura da istiyordu tabii.

İşin en garip yanı, koruyucusu dükkânda o serseriyi öl-dürdüğünde nasıl idiyse, hâlâ tıpatıp öyleydi. Tıpatıp. Laura onu hemen tanımıştı. Onca yıldan sonra. Çünkü hiç yaşlanma-mıştı. Yaşı hâlâ otuz beşin biraz üstündeydi. İnanılacak şey değildi ama yıllar onun üzerinde hiçbir iz bırakmamıştı. Ne sarı saçları kırlaşmış, ne yüzünde kırışıklar oluşmuştu. O kanlı gün-de dükkâna geldiğinde, babasının yaşında vardı. Şimdi ise Lau-ra'nın kuşağından biriydi. Ya da ona yakıldı.

Adam Danny'nin sorusuna cevap veremeden, belki de ce-vap vermekten kaçmak için bir yo! bulamadan, bir araba te-peyi aştı, yokuş aşağı, onlara doğru inmeye başladı. Yeni mo-del bir Pontiac'dı. Zincirli lastikleri yolun tabanı üzerinde bir ezgi söylüyordu. Sürücü cipin ve Blazer'in uğradığı zararı gör-dü/kayan kamyonetin bıraktığı, rüzgânn ve karın henüz örte-mediği izleri farketti, yavaşladı. Yavaşlayınca lastiklerin ez-gisi bir takırtıya dönüştü. Adam arabayı ters şeride kaydırdı. Ama bankete ineceği yerde, yanlış şeritte yoluna devam etti, onlara beş metre kala durdu. Cipin arkasına yakındı. Kapıyı bızla açıp Pontiac'dan indiğinde, uzun boylu, koyu renk giyimli biri olduğunu gördüler. Elinde taşıdığı şeyi de ne yazık ki çok geç gördüler. Bir makineli tüfek.

Koruyucusu, «Koskosohka!» dedi.

Daha bu kelime söylenirken Kokoschka ateş açtı.

Vietnam'dan bu yana on beş yıl geçmiş olduğu halde Danny askerî içgüdüleriyle tepki gösterdi. Kurşunlar önlerin-deki kırmızı cipten ve arkalarındaki Blazer'den sekerken Danny hemen Laura'yı yakaladı, Chris'le ikisini iki arabanın arasına, yere çökertti,

Laura ateş hattından aşağıya saklanırken Danny'nin sır-tından vurulduğunu gördü. En az bir, belki iki kurşun yemişti. O kurşunlar kendisine saplanmış gibi irkildi Laura. Danny, Bla-zer'in burnu üzerine kapaklandı, dizüstü çöktü.

Laura bir çığlık attı, tek koluyla Chris'i tutarak kocasına doğru uzandı.

Hâlâ yaşıyordu. Hattâ dizleri üzerinde Laura'ya doğru dön-dü. Yüzü yağan karlar kadar beyazdı. Laura sanki yaşayan bir 'insanın değil de, bir hayaletin yüzüne bakıyormuş gibi oldu. '«Cipin altına gir,» dedi Danny. Laura'nın elini itti. Sesi boğuk ve ıslaktı. Boğazında bir yer yarılmış gibi.

«Çabuk!»

Kurşunlardan biri sırtından girip göğsünden çıkmıştı. La-civert anorağının göğsü kanlanıyordu.

Laura kararsızlık gösterince Danny elleri ve dizleri üze-rinde ona emekledi, onu birkaç metre ilerdeki cipe doğru itti.

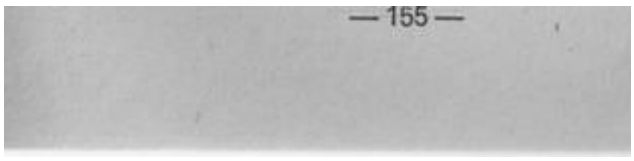
Makinelinin çatırtısı tekrar duyuldu.

Silahlı adam besbelli yavaşça cipin önüne dolanacak, on-ları orada vuracaktı. Kaçabilecekleri bir yer yoktu ama. Yama-ca tırmanmaya, ağaçlara uiaşmaya çalışırlarsa adam onları yolda avlardı. Yolun karşı tarfına geçmek isteseler, oraya vara-madan kurşunu yerlerdi. Hem karşı tarafta o dik uçurumdan başka bir şey yoktu. Yolun üstünde yokuş yukarı koşsalar ada-ma doğru gitmiş olacaklar, yokuş aşağı koşsalar sırtlarına kur-şunu yiyeceklerdi.

Makineli çatırdıyor, arabanın pencereleri patlıyordu. Kur-şunlar madenî levhaları takır tukur delmekteydi.

Laura, Chris'i yanında çekerek cipin önüne emeklerken ko-ruyucusunun taşıtla yamaç arasındaki dar yere süzülmekte olduğunu gördü. Çamurluğun gerisine çömelmiş, Kokoschka 'dediği adamın göremeyeceği yere gizlenmişti. Korku içindey-ken hiç de sihirli ve esrarengiz görünmüyordu. Koruyucu me-leğe benzemiyor, düpedüz insana benziyordu. Hattâ artık Lau-ra'nın kurtarıcısı bile sayılmazdı. Ölümün aracı olmuştu. Katili buraya onun varlığı çekmişti çünkü.

Danny'nin zorlaması üzerine Laura telaşla cipin altına doğ-ru emekledi. Ohris de aynı şeyi yaptı. Artık ağlamıyordu. Ba-basının hatırı için cesur davranmaktaydı. Ama o görmemişti ba-basının vurulduğunu. Yüzü o sırada Laura'nın göğsüne daya-lıydı. Aslında cipin altına girmekte yarar yoktu. Kokoschka on-ları nasılsa bulurdu. Hiçbir yerde bulamayınca, taşıtın altına bakardı. Bunu düşünemeyecek kadar budala olamazdı. Buraya

©aklanmakla ancak ölümü ertelemiş oluyorlardı. Belki bir daki-kalık ömür kazanıyorlardı. En iyi ihtimalle.

Laura tümüyle cipin altına girip Chris'i yanına çekti, vü-cuduyla ona biraz daha siper oimaya çalıştı. O sırada Danny' nin arabanın burun tarafından kendisine bir şeyler söylediğini duydu. «Seni seviyorum.» Bu iki kelimenin aynı zamanda veda anlamına geldiğini düşününce Laura'nın içini bir acı sardı.

, -

Stefan ciple yamacın kirlenmiş karların arasına kaydı. Ara-lık dardı. Park ederken o kapıdan inememişti bile. Arka çamur-luğa doğru sıkışa sıkışa ilerlemeye, Kokoschka'nın beklemediği bir

yerde ortaya çıkmaya belki ancak olanak bulurdu. Belki ^Kokoschka dönüp onu makineliyle taramadan önce ona doğru dürüst bir el ateş etme fırsatı bulurdu oradan.

Kokoschka. Ömründe bu kadar şaşırmamıştı Stefan. Ko-koschka'nın o Pontiac'dan indiğini gördüğünde hayatının şaş-kınlığına uğramıştı. Demek ki enstitüde Stefan'ın hain eylem-lerini biliyorlardı. O halde. Laura ile gerçek kaderin arasına girmiş olduğunu da biliyor olmalıydılar. Kokoschka Yıldırım Yo-lunu kullanırken besbelli hem -haini, hem de Laura'yı öldürmek niyetiyle gelmişti.

Stefan başı eğik durumda, elinden geldiği kadar hızla dar •aralıkta ilerlemeye çalıştı. Makineli takırdadı, Stefan'ın tepe-sinde camlar patladı. Arkasındaki yamaç yer yer buz tutmuş, buzlar sırtına fena halde batıyordu. O dayanıp vücuduyla zor-layınca buzlar kırılıyor, altındaki karlar sıkışıp ona geçecek ka-dar yolu ancak açıyordu. Rüzgâr uğulduyordu bu dar aralıkta. Arabanın saç kaportasıyla karların arasında çığlıklar atıyordu. Stefan sanki orada yalnız değilmiş de, bağırıp duran bir görün-mez yaratıkla birlikteymiş gibi hissetti.

Laura'yla Chris'in arabanın altına girdiklerini görmüş, bu-nun onlara en çok bir dakikalık ömür kazandıracağını, belki ondan bile az kazandıracağını düşünmüştü. Kokoschka araba-nın burnuna varıp onları orada göremeyince aşağıya da bakar-dı. Eğilir, yolun hizasına iner, ateş açar, onları orada parça parça ederdi.

Ya Danny? Çok iri adamdı o. Fıçı gibi göğsüyle herhalde ardbanın altına sığmış olamazdı. Zaten vurulmuştu bile. Acı-dan kazık kesilmiş olmalıydı. Hem Danny öyle tehlikeden kaça-cak, saklanacak adamlardan değildi. Bu tür tehlikeden bile.

Stefan sonunda arka tamponun oraya vardı. Başını ihti-yatla uzatıp baktı, Pontiac'ı üç metre uzakta, yolun üzerinde durmuş, sürüoü kapısı açık durumda gördü. Motoru da çalışı-yordu. Kokoschka görünürlerde yoktu. Stefan elinde Walther PiPK/S .380'iyle yamaçtan uzaklaştı, cipin arkasına geçti. Tam-ponun gerisine çömeldi, uzanıp yola baktı.

Kokoschka yolun ortasındaydı. Cipin burnuna doğru iler-liyor, herkesi orada sinmiş bulacağını umuyordu. Elindeki silah Uzi'ydi. Bu sefere onu bilerek getirmişti. Çağdışı bir silahla gelmek istememişti. Kokoschka tam cipie Blazer'in ara-sındaki boşluğa vardığında yeniden ateş açtı, makinelinin nam-lusunu soldan sağa çevirdi. Kurşunlar saçtan sekti, lastikleri patlattı, yamaca çarptı.

Stefan, Kokoschka'ya ateş etti, ıskaladı. Birden Danny Packard çılgın bir cesaretle kendini Kokosch-ka'nın üzerine attı. Saklandığı yerden mermi hızıyla fırlamıştı. Cipin burnunda, kalorifer ızgarasının dibinde, yamyassı yatıyor olmalıydı. Son kurşunlardan ancak öyle kurtulmuş olabilirdi. İlk başta yara almış olmasına rağmen hâlâ hızlı ve güçlüydü. Bir an için silahlı adama ulaşacak, onu altedecek gibi göründü. Kokoschka makineliyi soldan sağa çeviriyordu. Hedeften uzak-laşırken birden Danny'nin üzerine gelmekte olduğunu gördü, olduğu yerde dönmek zorunda kaldı, namluyu da çevirmesi ge-rekti. Yolun ortasında değil de, cipe biraz daha yakın yerde olsa, Danny'yi vaktinde çivileyemezdi.

«Danny, yapma!» diye bağırdı Stefan. Bir yandan, daha Packard saldırısının ortasındayken Kokoschka'ya üç el daha ateş etti.

Ama Kokosohka mesafeyi tedbirli ayarlamıştı. Namluyu dosdoğru Danny'ye çevirdi. Araları bir metre yirmi santim ka-darken ateş açtı. Danny birkaç kurşun birden alıp geriledi.

Stefan, Danny vurulurken Kokoschka'nın da vurulduğunu gördü ama buna sevinemedi. VValther'in iki kurşununu yemişti

kara adam. Birini sol oyluğuna, ötekini sol omzuna. Yere dev-'rilmişti. Düşerken makineliyi de elinden düşürdü, silah yerde 'kaydı, döndü.

Laura cipin altında bağırıyordu.

Stefan arka tamponun gerisindeki siperinden çıktı, Ko-koschka'ya doğru koştu. Kara adam yokuşun on metre kadar aşağısında, Blazer'in hizasındaydı. Stefan kayıyor, dengesini korumaya çalışıyordu.

Kokoschka fena yaralı, kesinlikle şok içinde olduğu hal-de, onun geldiğini yine de gördü. Uzi'ye doğru yuvarlandı. Silah Blazer'in arka lastiğinin yanında yatıyordu.

Stefan koşarken üç el daha ateş etti ama iyi nişan alma-ya durumu elverişli değildi. Kokoschka yerde silaha doğru yu-varlanırken Stefan yine ıskaiadı itoğlunu. Derken ayağı tekrar kaydı, yolun ortasına yıkılırken tek dizini yere dayadı. Öyle hızlı çarpmıştı ki sancının oyluğuna, kalçasına vurduğunu his-setti.

Yuvarlanmakta olan Kokoschka makineliye uzandı.

Stefan onun yanına vaktinde varamayacağını anlayınca iki dizini de yere bastı, VValther'i kaldırdı, iki eliyle tuttu. Kokosch-ka'ya uzaklığı yedi metreydi. Fazla sayılmazdı. Ama koşullar kö-tüyse en iyi nişancılar bile yedi metreden ıskalayabilirdi. Koşul-ları kötü eden de panik duygusu, nişan açısının rahatsızlığı, rüzgârın hızı olabilirdi.

Yokuşun aşağısında, yerde yatmakta olan Kokoschka, Uzi' yi yakaladığı anda tekrar ateş açtı. Daha namluyu ayarlama-dan. İlk yirmi kadar kurşunu Blazer'in altında ziyan etti, las-tikleri patlattı.

Kokoschka silahı Stefan'a doğru çevirirken Stefan son üç kurşununu dikkatle sıktı. Rüzgâra ve açıya rağmen isabet ettir-mek zorundaydı. Iskalarsa silahı tekrar doldurmaya vakti yoktu.

VValther'in ilk kurşunu hedefi bulmadı.

Kokoschka makineliyi hâlâ çevirmekteydi. Ateş çemberi ci-pin önünü buldu. Laura, Chris'le birlikte o cipin altındaydı. Ko-koschka da yer hizasından ateş ediyordu. Bir iki kurşun mut-laka taşıtın altından geçmiş olmalıydı.

Stefan bir daha ateş etti. Kurşun Kokoschka'nın göğsüne

—158 —

girdi, makinelinin sesi kesildi. Stefan'ın son kurşunu da Ko-koschka'nın kafasını buldu. Her şey bitti.

Laura cipin altından Danny'nin inanılmaz cesur saldırısını, sonra tekrar yere yıkılıp sırtüstü, hareketsiz yatışını görmüştü. Öldüğünü hemen anlamıştı onun. Bu sefer kendine gelme ihti-mali yoktu. Korkunç bir patlamanın ışığını andıran bir elem ya-yıldı içine. Aklından Danny'siz bir geleceği geçirdi. Karşısın-daki f>u geleceğin görünümü öyle dayanılmazdı ki neredeyse bayılıp kendinden geçecekti.

Sonra Chris'i düşündü. O hâlâ yaşıyor, kendisine sokulup korunmaya çalışıyordu. Laura elemi kendinden uzağa itti, ona daha sonra geri dönmeye karar verdi. Eğer sağ kalırsa. Şu anda önemli olan Chris'i sağ tutmak, mümkünse ona babasının kurşunlanmış vücudunu göstermemekti.

Danny, Laura'nın görüş alanını kısmen tıkıyordu. Ama Ko-koschka'nın vurulduğunu yine de görebildi. Koruyucusunun dev-rilen silahlı adama yaklaştığını da gördü. Bir an için, olayın en kölü kısmını atlatmış gibi geldi. Derken koruyucusunun ayağı kaydı, yolun üzerine, tek dizi üstüne düştü. Kokoschka bu ara-da demin düşürdüğü makineliyi yakalamış, çeviriyordu. Yine kurşun sesleri. Bir saniyede bir sürü ses. Laura birkaç mer-minin cipin altından da geçtiğini duydu. Çok yakından. Hava-nın içnden kurşunun geçme fısıltısı. Dünyadaki başka her ses-ten yüksek bir ses.

Slah seslerinin sonundaki sessizlik başlangıçta salt bir sessi2İikti. Laura ne rüzgârı, ne de oğlunun hıçkırıklarını duya-biliyofdu. Yavaş yavaş o sesler kendilerini duyurur oldu.

Koruyucusunun hayatta olduğunu gördü, bir bakıma ra-hatladı. Ama beri yandan sağ kaldığı için ona mantıksız bir öfke duydu. Çünkü Kdkoschka'yı beraberinde sürükleyip ge-tiren oydu. Kokoschka da Danny'yi öldürmüştü. Ama buna karşılk Danny, hattâ Laura, ve Ohris, kamyonun çarpmasından nasılsa öleceklerdi. O olayı koruyucusu engellemişti. Kimdi o? Nerecen gelmişti? Laura'ya neden bu kadar ilgi duyuyordu?

159 —

Laura korku, öfke, şok içindeydi. Ruhu hastaydı o anda. Ka-fası da son derece karışıktı.

Koruyucusu canının yanmakta olduğunu belli eden bir hareketle dizleri üzerinden doğrulup kalktı, Koskoschka'ya doğru topallayarak ilerledi. Laura hafif kıpırdadı, yokuşun aşa-ğısını görebileceği, Danny'nin hareketsiz başının görüşü engel-lemeyeceği bir yere geldi. Koruyucusunun ne yaptığını tam ola-rak göremiyordu. Galiba Kokoschka'nın giysilerini açmaya

uğra-şıyordu.

Bir süre sonra koruyucusu yine topallayarak yokuş yukarı geldi, eğilip cipin altına, Laura'ya baktı. «Çık artık. Bitti.» Yüzü solgundu. Şu geçen birkaç dakika içinde, kaybolan yirmi beş yılının en az iki yılı kadar yaşlanmış gibiydi. Hafifçe ök-sürüp boğazını temizledi. Gerçekten derin bir üzüntü yansıtı-yormuş gibi gelen bir sesle, «Üzgünüm, Laura,» dedi. «Çok, pek çok üzgünüm.»

Laura karnı üzerinde cipin arkasına doğru kaydı, kafasını taşıtın altına çarptı. Chris'i çekti, kendisiyle gelmesi için ona cesaret verdi. Ön taraftan çıkarlarsa çocuk babasını görebilir-di. Koruyucusu onları çekip çıkardı. Laura sırtını tampona da-yayıp oturdu, Chris'i kucaklayıp bağrına bastı.

Çocuk titrek bir sesle, «Babamı istiyorum,» dedi.

Ben de istiyorum onu, diye düşündü Laura. Ah, yavrum, ben de istiyorum onu. O kadar çok istiyorum ki, dünyada tek istediğim şey baban.

Fırtına tam bir tipiye dönüşmüştü. Kar korkunç bir basınç-la yağıyor, gökten sanki pompalanıyordu. Akşam olmakta, ışık solmaktaydı. Ortalık pek kasvetliydi. Zaten gri olan gün, yerini karlı gecenin acayip, fosforlu ışığına bırakıyordu.

Böyle bir havada pek az kişi yolculuğa çıkardı. Ama Ste-fan birinin çıkageleceğinden emindi. Hem de çok geçmeden. Laura'nın Blazer'ini durdurduğundan bu yana henüz on dakika bile geçmemişti. Yerin ıssızlığına, fırtınanın kötülüğüne rağmen trafik boşluğu fazla devam edemezdi. Bu kanlı karşılaşmanın

hesapları ortaya dökülmeden önce Laura'yla konuşmak ve bu-radan gitmek zorundaydı.

Annenin ve ağlayan çocuğun karşısına çömeldi. «Laura, be-nim buradan gitmem gerek. Ama çabuk döneceğim. Bir iki gü-ne kadar...»

«Kimsin sen?» diye öfkeyle sordu Laura.

«Şimdi ona vaktimiz yok.»

«Bilmek istiyorum, lanet olsun. Bilmeye hakkım var.»

«Evet, var. Sana birkaç güne kadar söyleyeceğim. Ama şu anda, senin neler anlatacağını kararlaştırmalıyız. Bakkal dükkânında yaptığımız gibi. Hatırladın mı?»

«Cehennemin dibine git.»

Stefan aldırmadı. «Senin iyiliğin için, Laura. Yetkililere ger-çeği olduğu gibi anlatamayız çünkü gerçek gibi görünmüyor, öyle değil mi? Uyduruyorsun sanırlar. Hele de benim gidişimi

gördükten sonra anlatacaklarını... yani... onlara nasıl gittiğimi anlatırsan seni ya cinayete ortak ya da delinin biri sanırlar.»

Laura ona hınçla baktı, hiçbir şey söylemedi. Stefan onu kızdığı için suçlamıyordu. Belki Stefan ölse sevinirdi Laura. Ama genç adam buna da anlayış gösteriyordu. İçinde Laura' ya karşı şu anda yalnızca sevgi, acıma ve büyük bir saygı duymaktaydı.

Yine konuşmaya başladi. «Onlara şöyle söyle. Sen virajı alıp yokuşu çıkmaya başladığında burada üç taşıt vardı. Ban-kete parketmiş duran cip, ters şeritte duran Pontiac, kuzeye giden yolda durmuş bir araba daha. Dört de adam vardı. İkisi silahlıydı. Cipi yoldan onlar çıkarmıştı herhalde. Sen buraya yanlış zamanda geldin, o kadar. Bir makinelinin namlusunu sa-na çevirdiler, bankete geçmeni sağladılar, seni, Danny'yi ve Ch-ris'i arabadan indirdiler. Sen bir ara adamların aralarında ko-kainden söz ettiklerini duydun. Herhalde uyuşturucu işi yapı-yorlardı. Ne yaptıklarını bilmiyorsun, ama uyuşturucu konusun-da tartışıyorlardı. Cipteki adamı izleyerek gelmişlerdi besbelli buraya...»

Laura tiksinti dolu bir sesle, «Bu ıssız yerde uyuşturucu kaçakçıları!» dedi.

«Belki bu civarda laboratuar falan kurmuşlardır. Ormanlar

atasında bir kulübe. Belki orada PCP yapıyorlardır. Bak, eğer anlattığın hikâyede bir nebze anlam varsa hemen inanmak is-teyeceklerdir. Gerçek olayda ise hiç anlam yok, bu yüzden onu anlatamazsın. O sırada Rabertson'ların kamyonlartyla te-peyi aşıp ortaya çıktığını söyle. Tabii adlarını bilmiyorsun. Yolu bu saydığım arabalar tıkamış durumda. Robertson'lar fren ya-pınca kamyon kaymaya başlıyor...»

«Aksanın var senin,» dedi Laura öfkeyle. «Az var ama bel-li oluyor. Nerelisin?»

«Sana her şeyi birkaç gün içinde anlatacağım.» Stefan'ın sesinde sabırsızlık vardı. Karlı yolun yukarısına, aşağısına ba-kıyordu. «Gerçekten anlatacağım. Ama şimdilik bu uyd-urma hikâyeyi kullanacağına söz ver. Onu elinden geldiği kadar süs-le, ama onlara asla gerçeği söyleme.»

«Başka seçeneğim yok ki!»

«Yok.» Stefan onun durumu anlamasına memnun olmuştu.

Laura oğluna sarıldı, hiçbir şey söylemedi.

Stefan yarı donmuş ayaklarında yine acıyı hissetmeye baş-lamıştı. Olaylar sırasında hissetmediği şeyi şimdi hissediyor, bir yandan ürperiyordu. Kokoschka'nın belinden aldığı kemeri Laura'ya uzattı. «Bunu kayak ceketinin içine sakla. Kimsenin görmesine izin verme. Evine dönünce bir yere kaldır.»

«Nedir bu?»

«Sonra anlatırım. Birkaç saate kadar geri döneceğim. Yal-nızca birkaç saat. Şimdilik bana onu saklayacağına dair söz ver. Meraklanmaya kalkma, onu beline takma ve Tanrı aşkına üzerindeki sarı düğmeye basma.»

«Neden?»

«Günkü seni götüreceği yere gitmek istemezsin.»

Laura gözlerini kırpıştırdı. Aklı iyice karışmıştı .«Götüre-ceği yer mi?»

«Anlatacağım ama şimdi değil.»

«Neden bunu yanına alıp götürmüyorsun?»

«Bir bedende iki kemer... bir anomali sayılır. Enerji ala-nında bir bozukluk yaratabilir. Kendimi nerede, ne durumda bu-lurum, Tanrı bilir.»

«Anlamıyorum. Neden söz ediyorsun?»

«Daha sonra. Ama, Laura, eğer bir şey olur da ben döne-mezsem senin bazı önlemler almanı istiyorum. » «Ne tür önlemler?»

«Silahlan. Hazırlıklı ol. Gerçi beni ele geçirirlerse ayrıca senin peşine düşmeleri için hiçbir neden yok ama yine de ya-pabilirler. Sırf bana ders olsun diye. Beni küçük düşürmek amacıyla. İntikama bayılırlar. Eğer sana gelirlerse... bir man-ga insan gelecektir. Ağır silahlı.»

«Kim bunlar?»

Stefan cevap vermeden ayağa kalktı, sağ dizindeki acı yüzünü buruşturmasına yol açtı. Geri gitti, Laura'ya son bir kere uzun uzun baktı, sonra döndü. Onu orada, yerde oturur durumda, soğuğun ve karın içinde bırakmıştı. Korku içindeki oğlu ve ölü kocasıyla.

Yavaşça yolun orta yerine yürüdü. Yerdeki karların ışığı gökyüzünün ışığından fazlaydı sanki. Laura ona seslendi, o aldırış etmedi.

Boşalmış tabancasını ceketinin kol altındaki yerine soktu, elini gömleğinin içine daldırdı, kendi yolculuk kemerinin sarı düğmesini aradı, buldu, bir kararsızlık geçirdi.

Kokoschka'yı onu durdursun diye yollamışlardı. Şu anda enstitüde heyecan içinde işin sonucunu bekliyor olacaklardı. Stefan oraya adımını atar atmaz tutuklanırdı. Belki bir daha Yıldırım Yolu'nu kullanmaya, söz verdiği gibi Laura'nın yanına dönmeye fırsat bulamazdı.

Burada kalmanın çekiciliği dayanılır gibi değildi.

Ama eğer kalırsa, onu öldürmek üzere bir başkasını gön-derirlerdi. Ömrünü hep peşpeşe

katillerden kaçmakla geçirir, bir yandan da çevresindeki dünyanın istemediği biçimde değiş-tiğini seyretmek zorunda kalırdı. Dayanılmayacak değişiklikler. Oysa geri dönerse, ufacık bir ihtimalle bile olsa, belki ensti-tüyü yok edebilirdi. Doktor Penlovski'yle ötekiler besbelli Ste-fan'ın bu kadının hayatındaki olayların doğal akışını değiştirdi-ğini öğrenmiş olmalıydılar. Ama belki enstitünün tavanarasıyla bodrumuna patlayıcı yerleştirdiğini henüz öğrenmemiş olabilir-lerdi. Eğer durum öyleyse, bir an kendi çalışma odasına git-mesine izin verirlerse, hemen şalteri çeker, orayı patlatırdı.

Tüm araç gereci tüm dosyalarla birlikte cehennemin dibine yol-layabilirdi. Ait oldukları yere. Hoş büyük ihtimalle patlayıcıları bulmuş, söküp atmış olmalıydılar. Ama projeyi sona erdirmek, Yıldırım Yolu'nu tıkamak konusunda en ufak bir şans varsa, Stefan enstitüye dönüp o şansı kullanmaya kendini zorunlu hissediyordu. Laura'yrbir daha göremeyecek olsa bile.

Gün sona ererken fırtına daha canlanıyordu. Yokuşun yu-karısında rüzgâr uğulduyor, ulu çamlarda ötüyor, dallar deli gibi hışırdıyordu. Sanki yokuştan aşağı çok ayaklı dev bir yaratık koşmaktaydı. Kar taneleri incelmiş, kuru kuru olmuştu. Minik buz parçalarıydılar sanki.-Dünyayı aşındırıyor, törpülüyorlardı. Zımpara kâğıdının tahtayı törpülediği gibi. Sonunda ne tepe, ne vadi kalacaktı. Yalnızca dümdüz bir ova. Göz alabildiğince.

Stefan kemerindeki sarı düğmeye üç kere hızla peşpeşe bastı, tetiği çekmiş oldu. Pişmanlık ve korku içinde kendi za-manına döndü.

Hıçkırıkları biraz dinmiş olan Ohris'e sımsıkı sarılmış du-rumdaki Laura hâlâ cipin arkasında, yerde oturuyordu. Demin koruyucusunun karlar arasında, Kokoschka'nın Pontiac'ı ar-dından dolaşıp yola çıkışını seyretmişti.

Adam yolun orta yerinde, uzun süre, arkası Laura'ya dö-nük olarak durmuş, sonra inanılmaz bir şey olmuştu. Önce hava ağırlaşmıştı birden. Laura garip bir basınç hissetmişti. Daha önce ömründe hissetmediği bir şey. Dünyanın atmosferi kozmik bir olayın etkisiyle yoğunlaşıyormuş gibi. Soluk al-makta güçlük çekti. Havada garip bir koku da vardı. Değişik ama tanıdık. Birkaç saniye sonra anladı. Elektrik tellerinin, ya-nan izolasyon malzemesinin kokusu gibi. Birkaç hafta önce mutfaktaki ekmek kızartma makinesi kısa devre yaptığında duyduğu kokuya benzer bir şey. Bu seferki kokunun içine onu bastıran bir şey daha karışıyordu. Keskin, ama pek de tatsız gelmeyen ozon kokusu. Fırtınalarda ortalığı kaplayan koku. Basınç daha da arttı, Laura kendini yere çivilenmiş gibi his-setti. Hava çevresinde sanki şuymuş gibi kıpır kıpır dalgala-

nıyordu. Şişeden fırlayan dev bir mantarın sesi gibi bir sesle koruyucusu morumsu gri akşam ışıklarından silinip yok oldu. Aynı anda hışırtılı bir rüzgâr ortalığı doldurdu. Sanki bol mik-tarda hava, demin var olan bir hava boşluğunu doldurmaya koşuyordu. Gerçekten de Laura bir an kendini bir vakum için-de hissetti, hiç soluk alamadı. Sonra ezici basınç kayboldu, havada yalnızca kar ve çam kokusu kaldı, her şey normale döndü.

Bir tek farkla. Laura'nın demin gördüklerinden sonra bir daha hiçbir şey onun gözünde normal sayılmayacaktı.

Ortalık çok kararmıştı. Danny olmayınca, bu gece Laura' nın ömrünün en kara gecesiydi. Tâ uzaklardaki mutluluk umu-duna doğru verdiği mücadelede bir tek ışık kalmıştı ona yol .gösterecek: Ohris. Laura'nın karanlığı içinde tek'ışık oydu.

Daha sonra, yokuşun tepesinde bir araba belirdi. Farları karanlığı deldi, yağan kar tanelerini gösterdi.

Laura davranıp ayağa kalktı, Chris'i yolun ortasına gö-türdü, ellerini, kollarını sallayıp yardım istediğini belli etti.

Araba yavaşlarken Laura, acaba içinden makineli tüfek taşıyan bir adam daha mı inecek, iner inmez ateş mi açacak, diye kaygılanıyordu. Bir daha kendini asla güvende hisset-meyecekti.

-165 —

Dört

İÇTEN GELEN ATEŞ

— 1 —

13 Ağustos 1988 Cumartesi günü, yani Danny'nin vurulma-sından yedi ay sonra, Theima Ackerson dağdaki eve, dört gün kalmaya geldi.

Laura arka bahçede, Smith & <Wesson .38 Chief Speciai ta-bancasıyla hedef talimi yapıyordu. Tabancayı yeni doldurmuş, silindiri yerine oturtmuş, kulak tıkacını başına geçirmek üzereydi ki çakıllı yolda bir arabanın yaklaşmakta olduğunu duydu. Ayak-larının dibinde durmakta olan dürbünü aldı, gelenin istenmeyen bir konuk olup olmadığını görmeye, emin olmaya^ çalıştı. Direksi-yonda Thelma'yı görünce dürbünü yine yere bıraktı, hedefe atış yapmaya devam etti. Hedef bir saman balyasına yaslanmış, kar-tondan bir baş ve gövde kalıbıydı.

Chris yakındaki çimenlere oturmuş, seyrediyordu. Yanın-daki kutudan altı mermi daha aidi, annesi elindeki son kurşunu atınca ona vermeye hazırlandı.

Hava sıcak, berrak ve kuruydu. Bahçenin ötelerinde yüzler-ce yaban çiçeği pırıl pırıfdı. Onların ilerisinde orman başlıyordu.

—166 —

Az önce çimenlerde sincaplar oynamakta, kuşlar şarkı söylemek-teydi. Ama silah sesleri onları geçici olarak korkutmuş, uzakiaştırmıştı.

Belki Laura'nın bu dağeviyle kocasının ölümü arasında bir bağlantı kurması, burayı satması beklenirdi. Ama o, bu evin yerine, Orange bölgesindeki evi satmıştı. Dört ay önce. Sonra da Chris'ie birlikte San Bernardino dağlarına taşınmıştı.

Laura'nın inancına göre, geçen Ocak ayında 330 numaralı yolda başlarına gelen nerede olsa

olabilirdi. Bu evi suçlamak yersizdi. Kusur Laura'nın kaderindeydi. O dert dolu hayatındaki esrarengiz güçlerdeydi. Laura bunu içgüdüsel olarak biliyordu. Eğer koruyucusu o karlı günde onu korumak için çıkagelmese, başka bir kriz ânında, başka bir yerde girecekti hayatına. O yer neresiyse, Kokoschka da makinelisiyle orada belirecek, aynı acı, şiddet dolu olaylar yine yer alacaktı.

Öteki evde Danny'ye ilişkin anılar daha çoktu. Oysa dağ evinde Laura üzüntüsüyle daha kolay başa çıkabiliyordu.

Ayrıca, ne kadar garip gelirse gelsin, dağlar ona daha bir güven veriyordu. Orange bölgesinin kalabalığı içinde, sokaklarda iki milyon insan kaynaşırken, düşmanı harekete geçene kadar tanımak mümkün değildi. Ama dağlarda yabancılar hemen belli olurdu. Hele de ev yedi buçuk dönümlük arazinin ortasında oldu-ğuna göre.

Hem. koruyucusunun uyarısını da unutmuş değildi: Silah-lan. Hazırlıklı ol. Eğer üstüne gelirlerde... bir manga halinde geleceklerdir.

Laura tabancasındaki son kurşunu sıkınca kulaklıkları çı-kardı, Chris ona altı kurşun daha uzattı. Sonra o da kulaklıklarını çıkardı, hedefin oraya, annesinin nişancılık derecesini kontrol etmeye koştu.

Karton hedefin arkasındaki saman balyası iki metre boyun-da, bir buçuk metre kalınlığındaydı. Eni ise beş metreydi. Daha geride dönümlerce çam ormanı uzanıyordu. Laura'nın kendi ara-zisi. Bu durumda bu kadar güvenli bir barikat önlemine aslında

gerek yoktu. Ama Laura kimseyi vurmak istemiyordu. En azın-dan, kazayla vurmak istemiyordu.

Chris samanın önüne yeni bir karton hedef dikip eskisini al-dı, Laura'nın yanına döndü. «Altı taneden dördü isabet, anne. İkisi ölümcül, ikisi ağır yara. Ama galiba biraz sola kaçıyorsun.»

«Bakalım o kusuru düzeltebilecek miyim.»

Laura'nın çevresindeki çimenlere yüz elli kadar boş kartuş saçılmıştı. Bilekleri, kolları, omuzları, boynu sürekli geri tepmeler-den ağrımaya başlamıştı. Ama bugünkü talime son vermeden bir silindir daha boşaltmak istiyordu.

Geriden, evin yakınından, Thelma'nın araba kapısını kapat-tığı duyuldu.

Chris kulaklıkları tekrar taktı, dürbünü aldı, annesi ateş eder-ken hedefi gözlemeye hazırlandı.

Laura çocuğa bakarken içine hüzün doldu. Yalnızca baba-sız kaldığı için değil. Sekizinci doğum gününe iki ay kalmış bir çocuğun şimdiden hayatın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmesi, sürekli şiddet beklentisi içinde yaşaması çok üzücü bir şey ol-duğu için. Hayatlarında mümkün olduğu kadar neşeye de yer vermek için elinden geleni yapıyordu Laura. Tommy Kurbağa masalı hâlâ

onları eğlendiriyordu. Ama Chris artık Tommy'nin gerçek olduğuna inanmıyordu. Laura sahip olduğu zengin ço-cuk kitaplığı sayesinde ona kitaplardan alınacak zevki, insa-nın nasıl kitaplara sığınabileceğini de gösteriyordu. Hatta hedef talimini bile bir oyun haline getirmeye çalışıyor, çocuğun dikka-tini en azından kendilerini koruma gereğinden uzaklaştırmaya uğraşıyordu. Ama her şeye rağmen şu an için hayatlarında ka-yıp duygusuyla tehlike sezgisi egemendi. Bilinmeyene karşı bir korku. O gerçeği çocuktan saklamaya olanak yoktu. Bunun ço-cuk üzerinde derin ve kalıcı etkiler bırakması da engellenemezdi.

Chris dürbünü indirdi, annesine bakıp neden ateş etmediğini anlamaya çalıştı. Laura oğluna gülümsedi, o da ona gülümsedi.

Oyle tatlı bir gülümsemesi vardı ki Laura yüreğinin sızladığını hissetti.

Hedefe döndü, ,38'i kaldırdı, iki eliyle tuttu, yeni serinin ilk kurşununu sıktı.

Laura dört atış yaptığında Theima da arkadan ona yaklaştı. Parmaklarını kulağına tıkayıp suratını buruşturarak bekledi.

Laura son iki kurşunu da sıktı, kulaklıkları çıkardı, Chris he-defi getirmeye koştu. Annesi Thelma'ya dönüp onu kucaklarken dağlarda atışların yankıları henüz dinmemişti.

Theima, «Ne bu silah merakı?» diye sordu. «Clint Eastwood için senaryo falan mı yazacaksın? Dur, daha iyisi geldi aklıma. Sen Clint'in kadın karşıtını yaz. Pasaklı Harriet. Ben de tam o rolü oynayacak kadınım. Sert, soğuk, Bcgart'ın kanını dondura-cak bir alaycı gülümseme.»

«O rol için seni aklımda tutarım,» dedj Laura. «Ama ası! Clint'i o kılıkta seyretmek isterdim.»

«Hey, espri yeteneğin hâlâ var, Shane.»

«Olmayacak mı sanmıştın?»

Theima kaşlarını çattı. «Seni zehir dişi çürümüş bir yılan gibi tehlikeli, habire kurşun atarken görünce ne düşüneceğimi şaşır-dım.»

«Özsavunma,» dedi Laura. «Her kız biraz bilmeli.»

«Ama sen profesyonel gibi atıyordun.» Theima çimenlerdeki boş fişeklere baktı. «Ne kadar sık yapıyorsun bu işi?» ,

«Haftada üç kere, ikişer saat falan.»

Chris elinde hedefle döndü. «Merhaba Theima Teyze. Anne, bu sefer altıda dördü ölümcül, bir ağır yara, bir de ıska.»

«Ölümcül mü?» dedi Theima.

Laura çocuğa, «Hâlâ sola çekiyor mu?» diye sordu.

Chris ona hedefi gösterdi. «Geçen seferki kadar değil.»

Theima, «Hey, Christopher Robin,» diye atıldı. «Beni öyle kuru kuru, 'Merhaba Theima Teyze' diye mi karşılayacaksın?»

Chris hedefi eski kartonların üzerine bıraktı, Thelma'ya yü-rüdü, onu içtenlikle kucakladı, öptü. Misafirin artık punk kılığın-da olmadığını görünce de, «Hey, ne oldu sana, Theima Teyze?» dedi. «Normal görünüyorsun.»

«Normal mi görünüyorum? Ne demek bu... iltifat mı yoksa hakaret mi? Bak, kulağına küpe olsun, delikanlı, Theima Teyzen belki normal görünebilir ama aslında asla normal falan değildir. O dâhi komiktir. Göz kamaştırıcı bir nükte yayıncısıdır. Kendi kitabının efsanesidir. Her neyse, punk'ın modasının geçtiğine ka-rar verdim.»

Thelma'yı da işe koştular, saçılmış boş fişekleri toplattırdı-lar.

Chris gururla, «Annem harika bir atıcı,» dedi. «Bunca çalışmaya olsun bari. Buradaki bu maden zımbırtı-lar bir koca Amazon ordusunu doyurmaya yeter.» Chris annesine, «O ne demek?» diye sordu. Laura, «On yıl sonra ser, söylerim,» dedi.

Eve girdiklerinde Laura mutfak kapısını kilitledi. İki sürgü çekti. Pencerelerin pancurlarını indirdi, kimsenin kendilerini gör-memesini sağladı.

Theima bu-yerleşmiş uygulamayı ilgiyle seyretti ama bir şey söylemedi.

Chris oturma odasında videoya bir uzay serüveni filmi tak-tı, elinde bir torba mısır patlağıyla karşısına geçti, Ccca Cola'sı-nı da yanına aldı. Bitişikteki mutfakta Laura'yla Theima masanın basma oturup kahve içtiler. Laura bir yandan .38'i söküp temiz-ledi.

Mutfak büyüktü ama sıcak bir havası vardı. İki duvarı koyu renk lambri, iki duvarı da tuğlaydı. Bakır davlunbazı, kancalar-da asılı bakır kapları, lacivert seramik yer döşemeleriyle pek hoştu. Televizyon dizilerindeki ailelerin saçma sapan krizlerini yaşadıkları, otuz dakikada (reklamlar dışında) hepsini de çözüm-ledikleri mutfaklara benziyordu. İnsan öldürmek için yapılmış bir silahı burada temizlemek Laura'ya bile biraz garip gelmek-teydi.

«Gerçekten korkuyor musun?» diye sordu Theima. «Hem de nasıl!»

«Ama Danny'nin ölmesi, şanssızlık sonucu bir uyuşturucu olayına tanık olmanızdandı. O insanlar çoktan uzaklaştı artık, tamam mı?»

«Belki öyle, belki değil.»

«Ama kendilerini teşhis edeceğinden korksaiar çoktan ge-lirlerdi üstüne.»

«İşi şansa bırakmam.»

«Biraz rahatlaman şart, arkadaş. Ömrünü hep birinin üze-rine atılacağını bekleyerek geçiremezsin. Tamam, evde silah bu-lundur. Bu akıllıca bir şey herhalde. Ama bir daha hiç dünyaya, insan içine çıkmayacakmış gibi davranma. Her yere o silahı yanında taşıyamazsın ya!»

«Taşırım. Ruhsatım var.»

«Şu bazuka için ruhsatın mı var?»

«Bir yere giderken çantama koyuyorum.»

«Vay canına! Taşıma ruhsatını nasıl aldın?»

«Kocam bilinmeyen kimseler tarafından garip koşullar al-tında öldürüldü. O katiller oğlumu ve beni de vurmak istediler. Hâlâ da serbestler. Bu yetmiyormuş gibi, ben zengin ve oldukça ünlü bir kadınım. Taşıma ruhsatı vermeseler biraz garip olurdu.»

Theima bir dakika kadar sessiz kaldı, kahvesini yudumladı, Laura'nın silahı temizleyişini seyretti. Sonunda konuştu. «Ben-ce bu biraz manyak bir iş, Shane. Seni bu konuda bu kadar cid-di, bu kadar gergin görmek garip. Yani... tam yedi ay oldu... Danny öleli. Ama sen, birisi sana dün ateş etmiş gibi gepgergin-sin. Bu gerilimi ya da hazırol durumunu, adına ne dersen de; hep böyle sürdüremezsin. O yolun sonu deliliğe varır. Paranoya-ya varır. Ömrünün sonuna kadar her an tetikte olamayacağını kabul etsen iyi edersin.»

«Tetikte olabilirim ama. Mecbursam.»

«Ya, öyle mi? Ya şu anda? Tabancan sökülmüş durumda. Ya diline dövme yaptırmış itin biri mutfak kapısını tekmelemeye başlarsa?»

Sandalyelerin lastik tekerlekleri vardı. Laura önündeki ma-sayı itip oturduğu yerde geriye kaydı, buzdolabının yanındaki; tezgâh çekmecesinden bir .38 daha çıkardı.

Theima, «Ne?» deyiverdi. «Ben burada bir cephanelik orta-sında mı oturuyorum?»

Laura ikinci tabancayı yerine koydu. «Haydi gel, seni gezdi-reyim.»

Theima onu kilere kadar izledi. Kiler kapısının arkasında yarı otomatik bir Uzi asılıydı.

«Bu makineli tüfek. Evde bulundurmak yasaya uygun mu?»

«Federal hükümetten izin kâğıdın varsa silah satan dükkân-lardan alabilirsin. Ancak yarı otomatik olanını. Değiştirip tam o~ tomatik hale getirmek yasaya aykırı.»

Theima onu inceledi, sonra içini çekti. «Bu değiştirildi mi?»

«Evet. Tam otomatik. Ama ben bunu bu haliyle kaçakçıdan aldım, dükkândan değil.»

«Manyaklık bu, Shane. Gerçekten.»

Laura, Thelma'yı yemek odasına götürdü, silah yandaki rafın altına tutturulmuştu. Holün kapısının arkasında da ikinci bir oto-matik Uzi asılıydı .Çalışma odasında, yukardaki oturma odasında,, büyük yatak odasında, banyoda da çekmecelerde tabancalar vardı. Ayrıca yatak odasında da bir Uzi saklıyordu Laura.

Theima onun yatağın altından çıkardığı Uzi'ye bakarken, «Gi-derek daha manyak hale geliyor bu durum,» dedi. «Serti iyi ta-nımasam çıldırdığını sanırdım, Shane. Tabanca tutkusu edindin, paranoya oldun sanırdım. Ama iyi tanıdığıma göre, bu kadar korkuyorsan, bir nedeni vardır diyorum. Peki, ya Chris'le bu si-lahların birarada olması?»

«Onlara dokunmaması gerektiğini biliyor. Ben de ona güve-niyorum. İsviçre'de ailelerin çoğunun milis kuvvetlerinde akraba-ları var. Her erkek vatandaş ülkesini korumaya hazırlıklı, bunu' biliyor muydun? Her evde silahlar var. Ama dünyada kazayla adam vurma oranının en düşük olduğu ülke orası. Çünkü silah-lar orada yaşamın bir parçası. Çocuklar silahlara saygı duyma-yı erken yaşta öğreniyorlar. Chris'e bir şey olmaz.»

Laura Uzi'yi yatağın altına sokarken Theima, «Silah kaçak-çısını da nereden buldun?» dedi.

«Ben zenginim, unuttun mu?»

«Yani para her şeyi satın alabilir, öyle mi? Eh, belki de hak-lısın. Ama... anlatsana, senin gibi bir kız silah kaçakçısını ne-reden bulabilir? Herhalde bu tür adamlar çamaşırhane duvarları-na ilan asmıyorlardır.»

«Ben birkaç karmaşık roman için araştırma yaptım, Theima. İhtiyacım olan her şeyi nereden bulup alabileceğimi öğrendim.»

Mutfağa dönerlerken Theima sessizdi. Oturma odasından kahramanlık ilham eden bir marş müziği geliyordu. Indiana Jo-nes programının müziği. Laura masaya oturup silahını temizle-meyi sürdürürken Theima iki fincana da yeniden kahve doldur-du.

«Açık konuş, arkadaş. Eğer gerçekten bunca silahı haklı gösterecek bir tehlike varsa, sen tek başına başa çıkamazsın de-mektir. Neden birkaç fedai tutmuyorsun?»

«Kimseye güvenmiyorum. Bir tek sana, bir de Chris'e, o ka-dar. Bir de Danny'nin babasına... ama c Florida'da.»

«Ama böyle devam edemezsin... tek başına... korku için-de...»

Laura spiral fırçayı namlunun içerisine sokarken, «Korku-yorum,» evet,» dedi. «Ama hazırlıklı olunca kendimi iyi hissedi-yorum. Ömrüm boyunca hep bir kenarda durdum, sevdiğim in-sanların elimden alınışını seyrettim. Tek yaptığım dayanmaktı. Artık öyle şeyler cehennemin dibine. Bundan böyle, savaşaca-ğım. Eğer Chris'i elimden almaya kalkan çıkarsa, beni aşıp al-maları gerekecek. Bir savaş yapmak zorunda kalacaklar.»

«Laura, neler hissettiğini biliyorum. Ama dinle bir dakika, izin ver, ben ruh hekimi rolünü üstleneyim. Sen gerçek bir

— 172 —

—173 —

tehdide karşı tepki göstermekten çok, kaderin karşısında çare-siz kalma duygusuna aşırı tepki gösteriyorsun. Kaderi saptırma-ya olanak yoktur, arkadaş. Tanrı'yla pokere oturup da, çantan-da bir .38'lik var diye kazanmayı umamazsın. Gerçi Danny'yi bir şiddet olayında kaybettin, o doğru. Belki bana diyeceksin ki, eğer birisi Balığın beynine kurşunu ilk hak ettiğinde sıksaydı Nina Dockweiler de yaşıyor olurdu. Ama sevdiğin insanların ta-bancayla kurtarılabileceği olaylar yalnızca bu ikisi. Annen do-ğumda öldü. Baban kalp krizinden öldü. Ruthie'yi elimizden bir yangın aldı. Kendini tabancayla savunmayı öğrenmek iyi, güzel de insan gerçeklik duygusunu kaybetmemeli, bizlerin bir tür olarak zayıf olduğumuzu gözden kaçırmamalı, yoksa adamı tımarhaneye kapatırlar, ağaçlarla konuşan, kendi göbek deliğindeki kirleri yi-yen biri olur çıkarsın. Tanrı korusun ama, ya Chris kanser olursa?: Ona elini süreni uçurmaya hazırsın. Ama kanseri tabancayla öl-düremezsin. Ayrıca korkarım onu korumak fikrinde öylesine çıl-gınca kararlısın ki, öyle bir şey olsa, karşına başa çıkamayaca-ğın bir durum çıksa, parça parça olursun. Senin için kaygılanı-yorum, arkadaş.»

Laura başını salladı, içinden arkadaşına karşı sıcak bir sev-gi kabardı. «Kaygılandığını biliyorum, Theima. Ama rahatlamaya bak. Otuz iki yıldır yalnızca dayandım. Şimdi artık elimden geldiği kadar mücadele edeceğim. Eğer ben ya da Chris kanser olur-sak, en iyi doktorları tutar, mümkün olan en iyi tedaviyi yaptırı-rım. Hepsi başarısızlığa uğrarsa, örneğin Chris kanserden ölür-se, o zaman yenilgiyi kabul ederim. Mücadele etmek, dayana-bilirle yeteneğini yok etmez. Önce savaşı veririm,' o savaşta yenilirsem, o zaman dayanmayı göze alırım.»

Theima masanın karşısından ona uzun uzun baktı, sonunda başını salladı. «Ben de bunu duymayı umuyordum. Tamam. Tar-tışma bitti. Başka konuya geçelim. Ne zaman tank satın alacak-sın, Shane?»

«Pazartesiye getirip teslim ediyorlar.» «Ya uçaksavar, elbombası, bazuka?»

—174 —

«Salıya. Eddie Murphy filmi ne oldu?» «Anlaşmayı imzaladık. İki gün oldu.»

«Sahi mi! Benim Thelma'm Eddie Murphy filminde yıldız mı olacak?»

«Senin Thelma'n Eddie Murphy filminde gözükecek. Henüz yıldız olduğumu sanmıyorum.»

«Steve Martin filminde dördüncü roldeydin, Chevy Chcse'in filminde üçüncü roldeydin. Bu da ikinci rol, tamam mı? Bu Gece programında kaç kere sunuculuk yaptın? Sekiz, değil mi? Kabul-lensen iyi edersin, yıldızsın sen.»

«Küçük bir yıldız belki. Ne garip, değil mi, Shane? İkimiz de sıfırdan geliyoruz. Mcllroy Bakımevinden. Ve doruğa yükseliyo-ruz. Garip mi bu?»

«O kadar da garip değil,» dedi Laura. «Zorluklar insanı güçlü yapar. Başarıya da güçlüler ulaşır. Sağ kalanlar onlar o-lur.»

— 2 —

Stefan, San Berbardino' dağlarının karlı gecesinden ayrıldı, bir an sonra kendini Yıldırım Yolu'nun diğer ucunda, kapının için-de buldu. Kapı kocaman bir fıçıya benziyordu. Lunaparklarda-kiler gibi. Tek farkı, iç yüzünün ahşap değil, pırıl pırıl" bakır ol-masıydı. Bir de, insanın ayağının altında dönmüyordu tabii. Ça-pı iki buçuk metre, boyu dört metreydi. Stefan iki adımda onun içinden çıktı, enstitünün giriş katındaki laboratuara adımını attı. Oradan kendisini silahlı adamların karşılayacağından emindi.

Ama laboratuar bomboştu.

Sırtında omuzları karlı paltosuyla bir an şaşkın şaşkın dur du, çevresine inanmaz bakışlarla baktı. Salonun üç duvarı yer-den tavana kadar çeşitli makinelerle doluydu. Hepsi mırıltılar çı-kararak çalışmaktaydı. Başlarında kimse yoktu. Tavan lamba-

larının çoğu sönük olduğundan ışık loş ve esrarengizdi. Bu ma-kineler kapıyı yönetmekteydi. Turuncu yeşil düğmeler, telefon gibi çevrilen âletler doluydu duvarda. Hepsi kapı için. O kapı, zamanın içinde bir sapmaydı. Herhangi bir zamana giden tünel-di. Hiç kapatılmazdı. Bir kere kapanırsa, yeniden çalıştırması hem zordu, hem de çok enerji gerektiriyordu. Böyle açık tutulması kolay ve daha tasarrufluydu. Bugünlerde araştırmaların çoğu kapının kendisine yönelik değildi artık, Bu nedenle buraya enstitü personeli ancak makinelerin bakımı için geliyor, bir de, tabii, bir zaman yolculuğu projesi sözkonusu olduğu zaman ge-liyordu. Eğer durum böyle olmasa, Stefan asla Laura'nın hayatı-nı kontrol etmek ve bazen de düzeltmek için o kaçak yolculuk-ları yapamazdı.

Ama laboratuarın çoğunlukla boş olmasında şaşılacak bir şey bulunmamasına rağmen şimdi boş olması akla sığar gibi de-ğildi, çünkü Stefan'ı durdurmak için peşinden Kokoschka'yı gön-dermişlerdi. Kokoschka'nın o karlı California dağlarında ne so-nuç aldığını merak ediyor, burada bekliyor olmaları gerekmez miydi? Kokoschka'nın yenilmesi, 1988'den yanlış adamın dön-mesi ihtimalini düşünmemiş olabilirler miydi? Durum aydınlana-na kadar burada nöbetçi olmalıydı aslında. Kara pardesülü gizli polisler neredeydi? Kendini karşılamak için bekleyen silahlar neredeydi?

Duvardaki büyük saate baktı, on biri altı dakika geçtiğini gördü. Öyle olması da gerekirdi. Stefan bu yolculuğa on bire beş kala başlamıştı o sabah. Her yolculuk başladıktan tam on bir dakika sonra biterdi. Bunun nedenini kimse bilmiyordu. Ama zaman yolcusu gittiği yerde ne kadar uzun süre kalırsa kalsın, bu tarafta tam on bir dakika geçmiş oluyordu. Kendisi Sen BernaV-dino dağlarında bir buçuk saate yakın oyalanmıştı ama kendi hayatından yalnızca on bir dakika harcamıştı. Kemerindeki sarı düğmeye basmaksızın Laura'nın yanında aylarca kalsa, yine de enstitüye on bir dakikada dönerdi.

Ama yetkililer, silahlar, çileden çıkmış meslekdaşlar nere-deydi? Laura'nın hayatına bulaştığını öğrendikten, Kokoschka' yı peşinden, onu ve Laura'yı öldürsün diye yolladıktan sonra ne-den kapıyı boş bırakıp gitmişlerdi? Olayın sonucunu öğrenmek için yalnızca on bir dakika beklemeleri yeterdi oysa.

Stefan çizmelerini, paltosunu, omzundaki silah askılığını çı-kardı, köşeye, birkaç âletin arkasına sokup sakladı. Beyaz labo-ratuar ceketini giderken bıraktığı yerde buldu, sırtına geçirdi.

Şaşkındı. Kaygılıydı. Onu düşmanlar karşılamadığı halde yi-ne de çok kaygılıydı. Koridora çıktı, belasını aramak üzere yola koyuldu.

— 3 —

Cumartesiyi Pazara bağlayan gece saat iki buçukta Laura yatak odasına bitişik çalışma odasında, yazı makinesinin başın-daydı. Üzerinde pijaması, sabahlığı vardı. Bir bardak elma suyu-nu yudumluyor, yeni bir kitap üzerinde çalışıyordu. Odadaki tek ışık, karşısındaki bilgisayar ekranının yeşil ışığıyla gündüz not aldığı kâğıtlara dönük masa lambasından geliyordu. Kâğıtların yanında bir de tabanca durmaktaydı.

Odanın açık duran kapısından holün karanlığı görünüyordu. Bugünlerde Laura banyo kapılarından başka kapıları hiç kapa-maz olmuştu. Çünkü kapalı bir kapı, eve giren birini duymasını engellerdi. Gerçi eve ileri bir alarm sistemi de takılmıştı ama o yine de iç kapıları her ihtimale karşı açık tutuyordu.

Thelma'nın ayak seslerini duydu, arkadaşı kapıda belirirken dönüp baktı. «Gürültü edip seni uyutmadımsa özür dilerim.»

«Yok canım. Biz gece kulüplerinde çalışanlar erken uyuma-yız. Ama ben sabahları öğlene kadar kalkmam. Ya sen? Bu sa-atlerde hep böyle ayakta mısındır?»

«Artık pek iyi uyuyamıyorum. Dört beş saat uyku bana ye-tiyor. Yatakta yatıp sinirleneceğime, kalkıp yazı yazıyorum.»

Theima bir sandalye çekti, oturdu, ayaklarını kaldırıp Laura' nın masasına dayadı. Yatak kı-lığı gençliğindekinden daha süslü pusluydu. Şalvar pantolonlu ipek pijamaları kırmızı, yeşil, mavi ve sarı, soyut desenlerle süslüydü. Kareler, dairelerle.

«Hâlâ tavşan terlikler giydiğine sevindim,» dedi Laura. «Ki-şilik istikrarını gösteriyor.»

«Ben öyleyimdir. Kaya gibi. Artık benim ayağımın numarasın-da tavşan terlik bulamıyorum. Kendi numaramda kürk terlik alı-yorum, bir de çocuk numarasında tavşan terlik alıyorum. Sonra tavşanın gözlerini, kulaklarını makaslayıp onu büyük terliğin üze-rine dikiyorum. Ne yazıyorsun sen?»

«Kapkara bir kitap.»

«Tam plajda hafta sonu geçirmeye giderken okunacak bir şeye benziyor.»

Laura içini çekti, arkasına yaslandı. «Konusu ölüm ve ölü-mün adaletsizliği. Yazmakla aptallık ediyorum, çünkü başarıla-mayacak bir şeyi başarmaya çalışıyorum. İfade edilemeyecek bir şeyi ifade etmek peşindeyim. İdeal okuruma ölümü anlatmaya uğraşıyorum ki o arada belki kendimde anlarım diye. Bu ki-tabın konusu, sonunda öleceğimizi bile bile neden mücadele et-mek zorunda olduğumuz, neden savaşmak ve dayanmak zorun-da olduğumuz. Kapkara, kasvetli, huysuz, iç karartıcı, acı ve çok tedirgin edici bir kitap.»

«Böyle bir şey için de piyasa var mı?»

Laura güldü. «Herhalde hiç piyasası yoktur. Ama bir yaza-rın aklına bir kere bir fikir gelip de onu esir aldı mı... tıpkı için-de yanan bir ateşe benzer. Önce onu ısıtır, kendini iyi hissetme-sini sağlar, ama daha sonra onu yakmaya başlar. İçin için kemi-rir. O ateşten kaçamazsın. Yanmayı sürdürür o. Söndürmenin tek yolu o lanet olası kitabı yazmaktır. Ben de öyle yapıyorum. Bir yerinde takıldığım zaman, Sir Tommy Kurbağa konulu çocuk kitabımı yazmaya devam ediyorum.»

«Sen delisin, Shane.»

«Tavşan terlik giyen ben miyim?»

Havadan sudan çene çaldılar/yirmi yıllık dostluklarının ge-tirdiği rahatlığa kendilerini bıraktılar. Laura belki şimdi kendini yedi ay öncesinden bile daha yalnız hissettiği için, belki bilinme-yenden çok korktuğu için, arkadaşına özel koruyucusunu an-latmaya başladı. Şu koca dünyada bu hikâyeye ancak Theima inanırdı. Gerçekten de Theima onu hipnotize olmuş gibi dinli-yordu. Az sonra ayaklarını masadan indirdi, öne doğru eğildi, din-lemeyi o pozda sürdürdü. Hiç inanmazlık belirtmiyordu. Hi-kâye bakkal dükkânında o serserinin vurulmasından başladı, dağ yolunda koruyucu ortadan kaybolana kadar sürdü.

Laura bu iç ateşi de söndürünce Theima, «Bana bunu ne-den daha önce anlatmadın?» diye sordu. «Neden yıllar önce söz etmedin bu koruyucudan? Mcllroy'dayken neden söylemedin?»

«Bilmiyorum. Bana bu... sihirli bir şeymiş gibi gelmişti. Giz-li tutmam gerektiğine, gevezelik eder de kimseyle paylaşırsam etkiyi bozacağıma, onu bir daha göremeyeceğime inanmıştım. Ama sonra Balığın karşısında beni yalnız bıraktı, Ruthie'yi kurtar mak için hiçbir şey yapmadı, ben de galiba ona inanmaktan vazgeçtim.. Danny'ye hiç anlatmadım, çünkü Danny'yi tanıyana kadar artık koruyucu benim gözümde Noel Baba gibi bir şey olmuştu. Sonra birdenbire... karlı yolun ortasında, karşımda bul-dum onu.»

«O gece dağda sana birkaç gün içinde dönüp her şeyi an-latacağım demiş...»

«Ama ondan beri görmedim onu. Yedi aydır bekliyorum. Ve bana öyle geliyor ki, günün birinde birisi karşımda belirdiğinde, benim koruyucum olabileceği gibi, elinde makinelisiyle bir başka Kokoschka da olabilir.»

Bu hikâye Thelma'yı elektriklendirmişti. Sandalyesinde kı-pırdandı, vücudundan bir akım geçmiş gibi oldu. Sonunda aya-ğa kalkıp dolaşmaya koyuldu. «Peki, ya Kokoschka? Polisler o-nun hakkında bir şey öğrenebildiler mi?»

«Hiçbir şey. Üzerinde kimlik falan yoktu. Bindiği Pontiac ça-lınmış arabaydı. Tıpkı kırmızı cip gibi. Parmak izini her dosyada

aradılar, boşa çıktı. Bir cesedi sorguya çekmeye de imkân yok. Kim olduğunu da, nereden geldiğini de, bizi neden öldürmek is-tediğini de bilmiyorlar.»

«Sen bunların hepsini düşünmeye vakit bulduğuna göre... bir fikrin var mı? Kim bu koruyucu? Nereden geliyor?»

«Bilmiyorum.» Laura'nın gerçi bir fikri yok değildi ama ku-lağa çok delice geliyordu. Hem o varsayımı destekleyecek hiçbir kanıtı da yoktu. Thelma'ya onu anlatmadı. Delice olduğu için, üstelik de pek egomanyak bir varsayım olduğu için anlatmadı. «Hiç bilemiyorum.»

«Sana bıraktığı o kemer nerede?»

«Kasada.» Laura başını odanın köşesine doğru salladı. Ha-lının altında saklıydı gömme kasa.

Birlikte duvardan duvara halıyı söktüler, kasanın kapağına baktılar. Kasa silindir biçimindeydi. Otuz santim çapında, kırk santim derinliğinde. İçinde bir tek şey vardı. Laura onu çekip çıkardı.

Masaya döndüler, esrarengiz parçayı aydınlıkta incelemek istediler. Laura boyunlu masa lambasını ayarladı.

Kemerin eni on santimdi. Esnek siyah bir dokumadan yapıl-mıştı. Belki naylondan. İçinden bakır teller geçiyor, garip desen-ler oluşturuyordu. Enli olduğu için tek değil, çift küçük tokayla tutturuluyordu. Onlar da bakırdandı. Ayrıca tokaların hemen so-luna, eski sigara tabakalarına benzeyen yassı bir kutu dikilmiş-ti. On santime yedi buçuk santim kadar bir şeydi. Dikkatle ba-kınca bile, bakır kutunun nasıl açılabileceği belli olmuyordu. Sol alt köşesinde, çapı iki santim kadar olan bir sarı düğme vardı.

Theima dokuyu elledi. «Düğmeye basınca ne olur dediydi, bir daha söylesene.»

«Bana yalnızca ödüğmeye Tamı aşkına basmamamı söyle-di. Neden diye sorunca da, seni götüreceği yere gitmek istemez-sin de ondan, dedi.»

Masa lambasının ışığında yanyana durmuş, Thelma'nın elin-

deki kemere bakıyorlardı. Saat gecenin dördü olmuştu. Evin içi aydaki kraterler kadar sessizdi.

Sonunda Theima, «Hiç içinden o düğmeye basmak gelmedi mi?» diye sordu.

Laura kararsızlık göstermeksizin, «Hayır, hiç,» dedi. «Keme-rin beni götüreceği yerden sözederken... gözlerinde feci bir bakış vardı. Kendisi de oraya çok isteksiz döndü, biliyorum. Ne-reden geldiğini bilmiyorum, Theima, ama eğer gözlerinde gördü-ğüm o ifadeyi yanlış yorumiamadımsa, o yer cehennemden bir adım bu yânda bir yer olmalı.»

Pazar öğleden sonra şortlarını, tişörtlerini giydiler, arka ça-yıra iki battaniye yaydılar, tembelce uzun süren bir piknik yaptı-lar. Yemekleri patates salatası, söğüş et, peynir, meyva, çips patates ve tarçınlı çörekti. Chris'le oyunlar oynadılar. Çocuk çok eğlendi. Bunun bir nedeni de Thelma'nın komiklik motorunu ça-lıştırması, sekiz yaşındakilere göre espriler yumurtlamasıydı.

Chris çayırın ucunda, ağaçlığın kenarında sincapların oynaş-tığını görünce onlara yiyecek vermek istedi. Laura çocuğun eli-ne bir çörek tutuşturdu, «Bunu koparıp koparıp at onlara,» dedi. «Fazla yaklaşmana izin vermezler. Ayrıca benden pek uzaklaş-ma, tamam mı?»

«Tabii, anne.»

«Ormana girme. Yarı yola kadar git.»

Chris battaniyelerden on metre kadar ileri koştu. Ağaçlığa kadar olan uzaklığın yarısından biraz fazlaydı orası. Durup dizle-rinin üzerine çöktü, çörekten lokmalar koparıp sincaplara fır-lattı, minik yaratıkların her lokma için biraz daha yaklaşmasını sağladı.

«İyi çocuk,» dedi Theima.

«En iyilerinden.» Laura, Uzi'yi kendine doğru çekti. Theima, «Aramız on, on iki metrecik,» dedi.

«Ama bana yakın olduğundan çok, ormana yakın.» Laura çamların altındaki karanlığı inceliyordu.

Theima torbadan birkaç çips aldı. «Hiç makineli taşıyan bi-riyle pikniğe gitmemiştim. Hoşuma gitti. Ayıdan falan korkma-ya gerek yok.»

«Karıncaların da canına okur.»

Theima battaniyeye uzandı, başını kıvrık koluna dayadı. Ama Laura bağdaş kurmuş durumda oturmayı sürdürdü. Turun-cu kelebekler sıcak ağustos havasında keyifle uçmaktaydı.

Theima, «Çocuk uyum sağlıyor gibi,» dedi.

«Az çok,» diye kabullendi Laura. «Çok kötü bir dönem geçir-di. Çok ağlıyordu. Duygusal açıdan dengesi pek sağlam değildi. Ama geçti artık. O yaşta çok esnek oluyorlar. Çabuk uyum sağ-lıyor, çabuk kabul ediyorlar. Ama çok iyi görünmesine rağmen... korkarım içinde eskiden varolmayan bir karanlık var ve geçmi-yor.»

«Hayır, geçmez,» dedi Theima. «Yüreğinde bir .gölge gibi. Ama yine de yaşar, mutlu da olur. Zaman zaman o gölgeyi hiç farketmez bile.»

Theima, Chris'in sincapları yaklaştırmaya çalışmasını seyre-derken Laura da arkadaşını inceliyordu. «Ruth'u hâlâ özlüyorsun, değil mi?»

«Yirmi yıldır her gün. Sen babanı özlemiyor musun?»

«Tabii. Ama onu düşündüğüm zaman galiba duygularım se-nin duyduklarınla aynı değil. Çünkü annemizle babamızın bizden önce ölmesini normal kabul etmişizdir. Çok erken bile ölseler. Nasılsa er geç olacağını biliyoruzdur. Ama ölen kişi insanın karısı, kocası, çocuğu...' ya da kardeşiyle durum farklı. Onla-rın erken ölüp bizi yalnız bırakmasını beklemeyiz. Dayanması da-ha 'zor. İkiz kardeş için belki özellikle zor.»

«İyi bir haber aldığımda... mesleğimle falan ilgili yani... ilk düşündüğüm, Ruthie olsa benim için ne kadar sevinirdi demek oluyor. Ya sen, Shane? Sen uyum sağlayabildin mi?»

«Geceleri ağlıyorum.»

«Bu şimdilik sağlıklı bir şey. Gelecek yıl da sürdürürsen sağ-lıklı sayılmaz.»

«Uyanık yatıp kalbimin vuruşlarını dinliyorum. Pek yalnız bir ses. Çok şükür Chris var. Bana bir amaç veriyor. Bir de sen varsın. Sen ve Chris olunca biz bir tür aileyiz, öyle değil mi?»

«Bir tür değil. Gerçekten aileyiz. Sen ve ben... kardeşiz.»

Laura gülümsedi, uzanıp Thelma'nın püskül saçlarını karış-tırdı.

«Ama,» dedi Theima. «Kardeşiz diye benim elbiselerimi giy-mene izin verecek değilim.»

— 4 —

Stefan koridorlarda meslekdaşlarına rastlıyor, açık kapılar-dan arkadaşlarının odalarda çalışmakta olduğunu görüyordu. Hiçbirinin ona özel bir ilgi gösterdiği yoktu. Asansöre binip üçün-cü kata çıktı, kendi odasının kapısına yakın yerde Doktor VVlady-slaw Januskaya'ya rastladı. Bu adam Doktor Penlovski'nin ko-ruduğu bir bilimadamıydı. Enstitüde zaman yolculuğu projesinin ikinci başı sayılıyordu. Projeye başlangıçta Scytbe adı takılmış-tı ama birkaç aydır herkes şifre adı olarak Yıldırım Yolu'nu kul-lanıyordu.

Januskaya kırk yaşındaydı. Penlovski'den genç olmasına rağmen daha yaşlı dururdu. Çünkü Penlovski canlı, enerjik adam-dı. Januskaya ise kısa boylu, fazla kilolu, saçları dökülmeye başlamış, cildinde kızarıklıklar olan, iki ön dişi altın biriydi. Göz-lerini 'boyalı yumurtaya benzeten kalın gözlükler takardı. Ko-medyen olsa yadırganmazdı. Ama devlete olan çılgın sadakati, totaliter amaçlar uğruna adanmışcasma çalışması, bu komik havayı silmeye yetiyordu. Yıldırım Yolu'yla ilgili kişiler arasında en tedirginlik vereni oydu aslında.

«Stefan, sevgili Stefan,» dedi Januskaya. «Ekim ayında yap-

tığın o öneri için sana ne kadar minnettar olduğumuzu hep söy-lemek istiyordum. Kapıyı jeneratöre bağlayıp akımın kesilmesine karşı önlem alma önerin için. Projeyi senin bu ileri görüşlülüğün kurtardı. Eğer hâlâ belediyenin verdiği elektrikle çalışıyor olsay-dık... kapı şimdiye kadar defalarca mahvolmuştu, biz de progra-mın çok gerisinde kalmış olurduk.»

Enstitüye tutuklanmayı bekleyerek dönen Stefan, ihanetinin anlaşılmamış olmasına çok şaşırıyor, hele bu tırtıldan iltifat din-lemeye dayanamıyordu. Kapıyı jeneratöre bağlamayı önermesi-nin nedeni, proje geri kalmasın diye değil, Laura'nın hayatına yaptığı gezilerin elektrik kesintileri yüzünden felâketle sonuçlan-maması içindi.

Januskaya, «Ekim ayında bugünlerin böyle olacağını sanmı-yordum,» dedi. «Oysa artık kamu hizmetlerine hiç güvenilmez oldu. Sosyal düzen çok bozuldu. İnsanlarımız hayallerindeki sos-yalist devletin zaferi için nelere katlanmak zorunda kalıyor, ha?»

«Bunlar kara günler,» diye karşılık verdi Stefan. Onun< de-mek istediği, Januskaya'nınkinden farklıydı.

«Ama zaferi kazanacağız,» derken Januskaya'nın sesinde kararlılık vardı. Merceklerin irileştirdiği gözleri deli deli bakıyor, Stefan bu ifadeyi çok iyi tanıyordu. «Yıldırım Yolu sayesinde ka-zanacağız.»

Stefan'ın omzunu okşadı, yürüyüp uzaklaştı. Stefan onu bakışlarryla asansörlere kadar izledi, sonra, «Şey, Doktor Januskaya!» diye seslendi. Şişman adam dönüp ona baktı. «Evet?» «Bugün Kokoschka'yı.gördünüz mü?» «Bugün mü? Hayır, bugün henüz görmedim.» «Burada, değil mi?»

«Bilmem, herhalde buradadır. Binada çalışanlar olduğu süje-ceo da genellikle kalır, biliyorsun. Çalışkan adamdır. Kokosch-ka gibi adamların sayısı çok olsa, zafer kesinlikle bizim olurdu. Onunla konuşmak mı istiyorsun? Görürsem sana yollayayım mı?»

«Yo, hayır,» dedi Stefan. «Acelesi yok. İşini engellemek is-temem. Er geç görürüm nasılsa.»

Januskaya yoluna devam etti, Stefan da odasına girip ka-pıyı kapattı.

Havalandırma deliğinin yarısını kapatsın diye yerinden oy-nattığı dosya dolabının yanına

çömelcli, elini dolabın arkasına uzattı. Bakır teller havalandırma deliğinin ızgarasından giriyor, dolabın arkasında pek görünmüyordu. Uçları bir saate bağlan-mış, saatten çıkan tel de prize takılmıştı. Bağlantılar sökülmüş değildi kendisi yokken. Şimdi saati ayarlayabilir, bir dakikayla beş dakika arasında enstitüyü havaya uçurabilirdi.

Neler oluyor, diye merak etti.

Masasında bir süre oturdu, iki pencereden görünen gökyü-züne, kirli bulutlara baktı.

Sonunda odasından çıktı, binanın kuzeyindeki merdivenler-den dördüncü kata, oradan da tavanarasma vardı. Kapı açılır-ken pek az gıcırdadı. Stefan ışığı açtı, yerdeki tahtalara hafif basmaya çalışarak ilerledi. İki gece önce yerleştirdiği plastikler yerli yerindeydi.

Bodruma bakması gerekmezdi. Tekrar kendi odasına indi.

Belli ki enstitüyü uçurma niyetinden de, Laura'nın hayatını bir dizi trajediden arındırmak için yaptığı kaçak yolculuklardan da kimsenin haberi yoktu. Kokoschka dışında yani. Allah kah-retsin, Kokoschka biliyor oimalıydı. Çünkü elinde makineliyle dağ yoluna gelmişti.

O halde neden kimseye söylememişti Kokoschka bu bil-diklerini?

Gizli polistendi o. Gerçek bir fanatikti. Emir dinleyen, he-vesli bir hükümet hizmetkârıydı. Yıldırım Yolu'nun güvenliğin-den şahsen sorumluydu. Enstitüde bir hainin varlığını sapta-yınca, hemen manga manga adam çağırtması, binayı kuşattır-ması, kapıyı kontrol altına alması, herkesi sorguya çekmesi gerekirdi.

Herhalde Stefan'ın dağ yolunda Laura'nın yardımına koş-

masına izin vermez, sonradan elinde silahla peşlerine düşmek zorunda kalmazdı. Zaten öldürmeksizin sorguya çekmek ister-di Stefan'ı. Enstitüde başka hainler de var mı diye.

Kokoschka, Stefan'ın bir kadının hayatındaki olaylara ka-rıştığını öğrenmişti. Enstitüdeki patlayıcıları öğrenmiş olabilir, olmaya da bilirdi. Herhalde öğrenmemişti. Yoksa telleri keser-di. Demek ki kendine ait nedenlerle, polis gibi hareket etme-miş, tek başına hareket etmeyi seçmişti. Bu sabah Stefan'ın peşinden kapıya girmiş, onu 1988'in o karlı Ocak gününe ka-dar izlemişti. Hiç anlaşılamayan nedenlerle.

Akla uymuyordu. Ama böyle olmuş olmalıydı.

Neydi niyeti Kokoschka'nın?

Belki de hiç öğrenemeyecekti.

Şimdi Kokosohka 1988 yılının karlı otoyolunda ölü yatıyor-du. Yakında enstitüden biri onun kaybolduğunu farkederdi.

Öğleden sonra ikide Stefan'ın kapıdan geçip resmi bir yol-culuğa çıkması programlanmıştı. Januskaya ile Penlovski'nin denetimi altmda. Niyeti enstitüyü saat birde patlatmaktı. Za-' man yolculuğundan önce. Şimdi saat on biri kırk üç geçiyordu. Daha çdbuk olması gerektiğine karar verdi. Birileri Kokosch-ka'nın kaybolduğunu farketmeden bitirmeliydi bu işi.

Yüksek dosya dolaplarından birine yürüdü, en alttaki çek-meceyi açtı. İçi boştu çekmecenin. Stefan onu yerinden çı-kardı, arkasına telle tutturulmuş tabancayı eline aldı. Colt Commander 9 mm Pardbellum. Dokuz mermi atıyordu. Bunu gizli yolculuklarından birinde edinmiş, enstitüye getirmiş-ti. Bir başka çekmecenin arkasından iki tane ileri teknolojili susturucu çekti, dört de doldurulmuş yedek şarjör aldı. Ma-sasına dönüp hızla susturucuyu namluya vidaladı. Biri kapıyı vurmadan girerse diye telaş ediyordu. Emniyeti kapattı, diğer susturucuyu ve şarjörleri laboratuar ceketinin ceplerine pay-laştırdı.

Enstitüden son kere ayrıldığında, Penlovski, Januskaya ve başka birkaç bilimadaminin ölümünü patlayıcılara emanet ede-

mezdi. Patlama binayı kesinlikle yıkar, dosyaları da yok eder-di... ama ya kilit araştırmacılar sağ kalırsa? Yeni bir kapı ya-pacak bilgiler Penlovski ile Januskaya'nın kafalarındaydı. Ste-fan o ikisini, bir de Volkavv adlı üçüncü bir adamı gitmeden önce öldürmek istiyordu. Sonra patlama saatini ayarlayıp ka-pıdan geçebilir, Laura'ya dönebilirdi.

Susturucu takılınca tabanca artık laboratuar gömleğinin cebine sığmadı. Stefan cebin içini dışına çekti, dibini yırttı. Parmağı tetikte, tabancalı elini o dipsiz cebe daldırdı, öylece tutarak kapıyı açıp koridora çıktı.

Yüreği deli gibi atıyordu. Planın en tehlikeli bölümü buy-du. Öldürmeler. Öyle çok şey ters gidebilirdi ki! Bu işi bitirince odasına dönüp patlama saatini ayarlaması gerekiyordu.

Laura çok uzaklardaydı. Onu bir daha hiç göremeyebilirdi.

— 5 —

Pazartesi öğleden sonra Laura'yla Chris gri eşofmanlarını giydiler. Theima jimnastik yataklarını arka terasa sermelerine yardım^ etti. Ana oğul yanyana, önce soluma alıştırmaları yap-tılar.

Theima, «Bruce Lee kaçta gelecek?» diye sordu. «İkide,» dedi Laura.

Chris umutsuz bir sesle, «Bruce Lee değil, Theima Teyze,» dedi. «Sen ona Bruce Lee deyip duruyorsun ama Bruce Lee öldü.»

Bay Takahami gerçekten de tam ikide geldi. Lacivert eşof-man giymişti. Eşofmanın sırtında okulun sloganı yazılıydı: SES-SİZ GÜÇ. Thelma'yla tanıştırıldığı zaman, «Çok komik bir ha-nımsınız,» dedi. «Plağınıza bayılıyorum.»

Theima bu iltifattan mest, «Ben de size samimiyetle söy-lüyorum, keşke savaşı Japonya kazansaydı,» diye karşılık ver-di.

—187 —

Henry güldü. «Bence kazandık,» dedi.

Terasta oturup buzlu çayını yudumlayan Theima, Henry' nin Laura'yla Chris'e özsavunma dersi verişini seyretti.

Kırk yaşındaydı adam. Vücudunun üst kısmı pek gelişmiş, bacakları ise tel gibiydi. Judo ve karatenin ustasıydı. Ayrıca tekmeli boksta da uzmandı. Onlara çeşitli kavga sanatların-dan özsavunma taktikleri öğretiyordu. Kendi geliştirdiği bir sistemdi bu. Haftada iki kere Riverside'dan otomobiliyle geli-yor, burada üç saat geçiriyordu.

Tekmeler, yumruklar, dürtmeler, homurtular, bükmeler, at-malar, kalça üzerinden yuvarlamalar arasında devam eden ders, bir yaralanmaya yol açmayacak kadar yumuşak, öğretebilecek kadar kuvvet kullanarak yapılmaktaydı. Chris'in dersi Laura' nınkinden daha basit ve kolaydı. Henry çocuğa arasıra dinlen-me molaları da veriyordu. Laura ise dersin sonunda ter için-de, canı çıkmış durumdaydı.

Henry gidince Laura, Chris'i üst kattaki duşa yolladı, ken-disi Thelma'yla birlikte yerdeki yatakları topladı.

«Hoş adam,» dedi Theima.

«Henry mi? Herhalde.»

«Belki ben de judoya veya karateye başlarım.» «Son zamanlarda seyircilerin o kadar mı şikâyetçi sen-den?»

«Belden aşağı vuruyorsun, Shane.»

«Düşman güçlü ve amansız olunca her şeye izin vardır.»

Ertesi gün öğleden sonra Theima bavulunu Camaro'nun bagajına yerleştirip Beverly HiHs'e dönmeye hazırlanırken, «Hey, Shane,» dedi. «Mcllroy'dayken gönderildiğin o ilk aileyi hatırlıyor musun?»

«Teagel'ler,» diye karşı i ık verdi Laura. «Flora, Hazel ve Mike.»

—188 —

Theima arabanın güneşten ısınmış tarafına, Laura'nın ya-nına dayandı. «Hani bize Mike'ın National Enquirer tipi sansan-yon gazetelerine tutkunluğunu anlatmıştın ya?»

«Teagel'leri daha dün yanlarındaymışım gibi hatırlıyorum.»

«Bak,» dedi Theima. «Senin bu başına gelenleri düşünü-yordum... bu koruyucu... hiç yaşlanmaması, havaya karışıp yok olması... sonra da aklıma Teagel'ler geliyor. Garip bir du-rum bu bence. Mcllroy'dayken geceleri o kaçık Mike Teagel'e güler dururduk,., şimdi ise sen öyle bir sansasyon durumuyla karşı karşıyasın.»

Laura hafifçe güldü. «Belki de Cleveland'da yaşayan uzay-lılarla ilgili hikâyeleri yeniden düşünüp ciddiye alsam iyi olur, ha?»

«Yani benim demek istediğim... hayat şaşırtıcı olaylarla, sürprizlerle doiu. Bazıları tatsız sürpriz, tamam,... bazıları sı-radan bir politikacının kafasının içi kadar karanlık. Ama bu-na karşılık bazen öyle anlar oluyor ki, dünyaya bir sebeple gel-diğimizi kavrar gibi oluyorum. Anlayamadığımız bir sebep bile olsa. Gelişimiz anlamsız değil. Anlamsız olsaydı hiçbir esraren-gizlik olmazdı. Ekmek kızartma makinesi kadar sıkıcı, içi dışı belli, bilinmeyeni olmayan bir şey olurdu.»

Laura başını salladı.

«Şu halime bak!» dedi Theima, «Dilimizin canına okuya-rak ham bir felsefe atıyorum ortaya. Anlamı da... başını dik tut, arkadaş.»

«Sen ham biri değilsin.»

«Esrar,» diye mırıldandı Theima. «Mucize. Sen bunların or-tasındasın, Shane. Hayat da bu zaten. Şu anda karanlık... ama bu da geçecek.»

Arabanın yanında kucaklaştılar. Başka bir şey söylemele-rine gerek yoktu. Chris evden, elinde Theima için yaptığı re-simle fırladı. Bu resmi yanında Los Angeles'e götürmesini isti-yordu. Acemice çizilmiş, şirin bir Tommy Kurbağa, bir sine-manın kapısında durmuş, afişte Thelma'nın adını okuyordu.

Chris'in gözünde yaşlar vardı. «Ama gerçekten gitmen şart mı, Theima Teyze? Bir gün daha kalamaz mısın?»

Theima onu kucakladı, sonra resmi dikkatle rulo yaptı. Sanki paha biçilmez bir sanat eseri verilmişti kendisine. «Seve seve kalırdım, Chrıstopher Robin. Ama olmaz. Bana hayran seyircilerim o filmi çevireyim diye ağlıyorlar. Hem yüklü bir ipotek durumum var.»

«İpotek nedir?»

«Dünyanın en etkili özendiricişidir,» diyerek onu son kere öptü Theima. Arabaya binip motoru çalıştırdı, camı indirdi, Lau-ra'ya göz kırptı. «Sansasyon haberleri, Shane.»

«Esrar.»

«Mucize.»

Laura onu Uzay Yolu filmindeki gibi üç parmağıyla selam-ladı.

Theima güldü. «Başaracaksın, Shane. Tabancalara rağ-men, Cuma günü geldiğimden beri tüm öğrendiklerime rağ-men, senin için eskisi kadar kaygılanmıyorum.»

Ohris, Laura'nın yanında duruyordu. Thelma'nın arabası gözden kayıboluncaya kadar arkasından baktılar.

¦ - 6 —

Doktor Vladimir Penlovski'nin geniş çalışma odası dör-düncü kattaydı. Stefan resepsiyon salonuna girdiğinde orayı boş buldu. Ama bitişik odadan sesler geliyordu. Aradaki kapı da açıktı. Stefan oraya yürüyüp kanadı biraz daha itti, Pen-lovski'nin Anna Kaspar adındaki sekreterine mektup dikte et-mekte olduğunu gördü.

Peniovski başını kaldırdı, Stefan'ı görünce hafif bir şaş-kınlık gösterdi. Sonra genç adamın yüzündeki gerilimi görmüş olmalı ki kaşlarını çattı. «Bir terslik mi var?»

«Terslik çoktan beri var,» dedi Stefan. «Ama bundan böy-le her şey iyi olacak sanıyorum.» Penlovski'nin kaslarındaki çatıklık artarken Stefan susturuculu Colt'u cebinden çıkardı, bilimadamını göğsünden iki kere vurdu.

Anna Kaspar sandalyesinden firladı, kalemini, kâğıdını elinden düşürdü, atacağı çığlık boğazına tıkandı.

Stefan kadınları öldürmekten hoşlanmazdı. Hiç kimseyi öldürmekten hoşlanmazdı. Ama şu anda başka çare yoktu. Ona da üç el ateş etti, masaya sırtüstü devirdi. Çığlığı boğa-zından kurtulmaya vakit bulamadan.

Kadınının ölüsü masanın üzerinden kayıp yere yığıldı. Kur-şun sesleri öfkeli bir kedinin tıslamasını aşmamıştı. Vücudun devrilmesi de pek dikkat çekecek bir gürültü sayılmazdı.

Peniovski koltuğuna yığılmış, gözleri ve ağzı açık, görme-den bakıyordu. Kurşunlardan biri kalbini delmiş olmalıydı. Göm-leğinde ufacık bir kan beneği vardı. Soluması ânında kesil-mişti.

Stefan geri çekilip kapıyı kapadı, resepsiyon salonunu ge-çip koridora çıktı, çıkarken dış kapıyı da kapadı.

Yüreği gümbür gümbür atıyordu. Bu iki cinayetle, artık kendini yaşadığı çağdan koparmış oluyordu. Bundan sonra ya-şayabileceği tek hayat Laura'nın zamanındaki bir hayat ola-bilirdi. Bu işin geri dönüşü yoktu.

Elleri (ve tabii tabanca) ceplerinde, Januskaya'nın odasına doğru yürüdü. Kapıya yaklaşırken içerden iki iş arkadaşı çık-maktaydı. Yanından geçerlerken ona merhaba dediler. Stefan durdu, arkalarından baktı, Penlovski'nin odasına gidip gitme-yeceklerini anlamaya çalıştı. Oraya girerlerse onları da öldür-mek zorundaydı.

Asansöre yürüdüklerini görünce rahatladı. Etrafta ne ka-dar az ceset bırakırsa o kadar iyiydi.

Birinin cesetlere rastla-ma ihtimali azalır, kendisini saati kurup Yıldırım Yolu'ndan kaç-madan yakalama şansları da ona göre azalırdı.

Januskaya'nın odasına girdi. Onun da bir resepsiyon sa-

lonu vardı. Dış masadaki sekreter, tıpkı Anna Kaspar gibi, gizli polisin görevlendirdiği bir kadındı. Başını kaldırıp gülümsedi.

«Doktor Januskaya burada mı?» diye sordu Stefan.

«Hayır. Evrak odasında Doktor Volkavv'Ia beraber.»

Volikavv da derhal tasfiye edilmesi gereken üçüncü önemli adamdı. Januskaya ile aynı yerde bulunması iyi bir rastlantıydı herhalde.

Evrak odasında pek çok belge ve kitap bulunurdu. Ayrıca gazeteler, dergiler, zaman yolcularının getirdiği diğer malzeme de vardı. Bugünlerde Yıldırım Yolu'nu düşünen beyinler, olay-ların doğal akışını nasıl değiştirebileceklerini, tarihi kendi iste-dikleri gibi nasıl etkileyebileceklerini tartışma telaşı içindeydi-ler.

Stefan asansöre yürürken tabancanın susturucusunu de-ğiştirip yenisini taktı. Birinci susturucu da daha bir düzine atı-şın sesini boğmakta kullanılabilirse de, Stefan tedbirli gitmek-te kararlıydı. Yeni susturucu daha garantili olurdu. Yarı boşal-mış şarjörü de çabucak değiştirip dolusunu taktı.

Birinci kat koridoru kalabalıktı. İnsanlar bir laboratuardan birine, bir araştırma odasından öbürüne gidip geliyorlardı. Ste-fan elini cebinden çekmeksizin evrak odasına doğruldu.

İçeriye girdiğinde Januskaya ile Volkavv koca masanın ba-şında aydkta durmuş, bir derginin üzerine eğilmiş, alçak sesle, ama heyecanla tartışıyorlardı. Başlarını kaldırıp şöyle bir bak-tılar, sonra tartışmalarını sürdürdüler. Stefan'ın oraya kendi araştırmalarından biri için geldiğini sanmışlardı.

Stefan, Volkaivv'un sırtına iki kurşun sıktı.

Volkauv yüzüstü masanın üzerine uçunca Januskaya şaş-kınlık ve şok dolu bir tepki gösterdi. Stefan, Januskaya'yı sura-tından vurdu, sonra dönüp odadan çıktı, kapıyı arkasından kapattı. Arkadaşlarıyla doğru dürüst konuşmayacağını bildi-ğinden, düşüncelerine dalmış bir adam pozunda ilerledi. Böy-le yaparsa kendisine kimsenin sokulmayacağım umdu. Koşmak-sızın ne kadar hızlı yürüyebflirse o kadar hızlı, asansörlerin

'".I \

oraya vardı, üçüncü kattaki edasına çıktı, dolabın arkasına uzanıp saati mümkün olduğu kadar geç bir zamana ayarladı. İbrenin dönebileceği kadar uzağa. Şimdi artık kapıya ulaşıp enstitü kül haline gelmeden kurtulmak için tam beş dakikası vardı.

-7 —

Okulların açılma zamanı geldiğinde, Laura da Chris'in eği-timine evde özel olarak devam etmesi için gerekli izni kopar-mıştı. Devletin kabul edeceği bir öğretmen eve gelip ders ve-recekti çocuğa. Kadının adı ida Palomar'dı. Laura'ya, Marjo-rie Main'i hatırlatıyordu. İda iri yarı, sert görünüşlü bir kadın olmakla birlikte iyi bir insandı. Öğretmenliği de iyiydi.

Şükran bayramında okullar tatil olunca Laura'yla Ohris kendilerini eve hapsolmuş hissetmediler. İkisi de bu yarı mün-zevî hayata alışmışlardı artık. Hattâ hayatlarına pek az yaban-cının girmesi nedeniyle aralarında oluşan o özel yakınlıktan zevk almaya bile başlamışlardı.

Şükran bayramı günü Theima onları Beverly Hills'den ara-dı, bayramlarını kutladı. Laura telefonu mutfaktan açtı. Orta-lık fırındaki hindinin kokusuyla dopdoluydu. Ohris oturma oda-sıında, Shel Silverstein okuyordu.

Theima, «Bayramını kutlamaktan başka, Noel haftasını benimle ve Jason'Ia geçirmek üzere seni buraya davet etmek için aradım,» dedi.

«Jason mu?» diye sordu Laura.

«Jason Gaines. Rejisör,» dedi Theima. «Çevirmekte oldu-ğum filmi o yönetiyor. Onun evine taşındım.» «(Kendisinin haberi var mı henüz?» «Bana bak, Shane, esprileri ben yaparım burada.» «Özür dilerim.»

— 193 —

Yıldırım — F : 13

—192 —

«Beni sevdiğini söylüyor. Deli mi ne? Yani... yahu... adam yüzüne bakılır biri. Benden peri peh beş yaş büyük. Görünür bir sakatlığı yok. Çok başarılı bir sinema yönetmeni. Milyon-ları var. Hangi yıldız adayına hişt dese koşa koşa gelir. Ama o kalkıyor, beni istiyor. Herhalde beyninde bir bozukluğu fa-lan var. Ama konuşurken hiç belli olmuyor, normal gibi duru-yor. Beni sevme nedeni olarak, bende kafa olduğunu...»

«Senin kafadan ne kadar hasta olduğunu da biliyor mu?»

«İşte yine aynı şeyi yapıyorsun, Shane. Benim kafamı ve espri anlayışımı seviyormuş. Hattâ vücudum bile heyecanlan-dırıyor onu. Eğer heyecanlandırmıyorsa, ömründe uyarılma taklidi yapabilen ilk erkeğe rastladım demektir.»

«Senin vücudun güzeldir.»

«valla, sandığım kadar da biç imsiz olmama ihtimalini dü-şünmeye başlıyorum. Tabii sırf kemikten bir vücudu dişisel güzellik için esas sayarsan. Gerçi aynada artık vücuduma ba-kabiliyorum ama üzerinde yine bu surat takılı.»

«Yüzün de çok güzel. Hele de şimdi artık çevresinde ye-şil ve mor saçlar olmayınca.»

«Ama senin suratın gibi değil, Shane. Yani Noel'de seni buraya davet etmek için delirmiş olmam gerekir. Jason seni görür görmez ben kendimi şu kaldırımdaki çöp sepetinin için-de bulacağım. Ama... ne diyorsun? Gelir misin? Los Angeles içinde ve çevresinde çekimler yapıyoruz. On Aralıkta bitecek. Ondan sonra Jason'un işleri pek çok. Yok montajdı, yok bil-mem neydi. Ama Noel geldi mi duruyoruz. Burada olmanı iste-riz. Gelirim de, ne olur.»

«Sana âşık olacak kadar, zeki bir adamı elbet tanımak is-terim, Theima. Ama bilemiyorum. Burada kendimi... güvende hissediyorum.»

«Ne yani,.., biz tehlikeli miyiz?»

«Ne demek istediğimi biliyorsun.» yv

«Yanında bir Uzi getirebilirsin.»

«Jason nasıl karşılar bunu?»

«Ona senin radikal bir solcu olduğunu söylerim. Balina neslini kurtarmaya çalışan bir hevesli olduğunu söylerim. Pa-pağanların özgürlüğü için savaşıyor derim. Uzi'yi hep yanında tutuyor, ihtilâl apansız patlak verirse gafil avlanmamak istiyor* derim. Yutacaktır. Burası Hollywood, arkadaş. Jason'Ia çalışan artislerin çoğu politika açısından daha bile kaçık.»

Laura kapı aralığından Chris'in koltukta, kucağında kitapla oturuşunu görüyordu. İçini çekti. «Belki de arasıra dış dünyaya çıkmaya başlamamızın zamanı geldi. Hem Chris'le ben yalnız kalırsak Noel zorlaşır. Danny'siz ilk Noel'imiz bu. Yine de içim-de bir tedirginlik,..»

«On ayı geçti, Laura.» dedi Theima yumuşak bir sesle.

«Ama savunmayı elden bırakacak değilim.»

«Bırakmak zorunda da değilsin. Uzi konusunda ciddiydim. Kendini daha rahat hissetmene yarayacaksa bütün cephaneliği taşı getir. Tek gel de.»

«Eh... peki.»

«Harika! Jason'Ia tanışmanı iple çekiyorum.»

«Bu beyni hasta Hollywood ünlüsünün sana duyduğu aş-ka karşılık mı veriliyor, yoksa bana mı öyle geldi?»

«Onun için deli oluyorum,» diye itiraf etti Theima.

«Senin için çok sevindim, Theima. Yüzümdeki gülümse-meyi engelleyemiyorum. Aylardır hiçbir şey beni bu kadar mut-lu etmemişti.»

Bu dediklerinin hepsi doğruydu. Ama telefonu kapadıktan sonra Danny'yi her zamankinden fazla özlediğini hissetti.

— 8— '

I

Stefan patlamanın saatini ayarladıktan sonra hemen oda-sından çıkıp giriş katına, ana laboratuara indi. Saat on ikiyi

on dört dakika geçiyordu. Planlanmış zaman yolculuğu saat ikide olduğundan laboratuar şimdilik boştu. Pencereler zaten örülü, tavan ışıklarının çoğu da sönüktü. Bir saat önce Ste-fan, San Bernardino'dan döndüğünde olduğu gibi. Destek ma-kinelerinin ibreleri, düğmeleri, kadranları yeşil ve turuncu renk-lerde parlıyordu. Kapı ise, gölgeler arasında onu beklemek-teydi.

Patlamaya dört dakika vardı.

Dosdoğru ön program tablosuna yürüdü, vanaları, şalter-leri, levyeleri, düğmeleri dikkatle ayarladı, kapıyı gitmek iste-diği hedefe göre ayarladı: Güney California, Big Bear yakın-ları, saat akşam sekiz, 10 Ocak .1988. Yani Danny Packard'ın ölümünden birkaç saat sonra. Gerekli hesapları günler önce yapmıştı. Hesap kâğıdı önündeydi. İkide bir bakıyordu ona. Bu yüzden programlama işi bir dakikada bitti.

On Ocak öğleden sonrasına yolculuk etmesi mümkün ol-sa, kazadan ve Kokoschka'yla yaptıkları silahlı çatışmanın ön-cesine gidebilse, Danny'yi de kurtarmak için bunu zevkle ya-pardı. Ama öğrenmiş oldukları bir gerçek vardı. Zaman yolcusu, daha önce ziyaret ettiği bir yere, o ziyaretten kısa bir süre öncesinde tekrar gidemiyordu. Onun o yerde kendi kendine rastlamasını engelleyen bilmedikleri doğal bir mekanizma var-dı. Big Bear'e, Laura'yı o gece bıraktığı zamandan sonrasına gidebilirdi. Oradan ayrılmıştı çünkü. Kendisiyle karşılaşma teh-likesi yoktu. Ama makineyi erkene ayarlar da, kendisiyle kar-şılaşma ihtimali ortaya çıkarsa, düğmeye basınca kendini yine enstitüde bulur, hiçbir yere gidemezdi. Zaman yolculuklarına başladıklarından beri keşfettikleri bir sürü esrarengiz olgudan biri de buydu. Biliyor, ona göre çalışıyor, ama tam da anlaya-mıyorlardı.

Kapıyı programlamayı bitirince, enlem boylam kontrol pa-neline tekrar baktı, Big Bear yakınlarına ineceğinden emin ol-maya çalıştı. Sonra saate baktı, kaçta varacağını kontrol etti, birden sarsıldı. Zamanı saat sekize ayarlamıştı ama 10 Ocak

1988'e değil, 10 Ocak 1989'a ayarlamıştı yanlışlıkla. Kapı onu Big Bear'e, Danny'nin ölümünden birkaç saat sonraya değil, tam bir yıl sonraya götürecekti.

Yaptığı hesapların doğru olduğundan emindi. Onları dik-katle yapacak, tekrar tekrar kontrol edecek vakti olmuştu son birkaç haftadır. Anlaşılan şu anda sinirli ve heyecanlı olduğu için sayıları devreye işlerken hata yapmıştı. Kapıyı yeni baş-tan programlaması gerekiyordu.

Patlamaya üç dakika vardı.

Gözlerini kırpıştırıp içlerine giren terleri yok etmeye ça-lıştı, kâğıttaki rakamlara baktı. Bu programı iptal edip yenisini işlemek üzere elini kontrol tokmağına uzattığı sırada binanın alt kat holünde telaş çığlıkları yükseldi. Kuzey kanattan gelir gibiydi çığlıklar. Evrak odasının bulunduğu taraftan.

Birisi Januskaya ile Volkavv'un cesetlerini bulmuştu.

Yeni çığlıklar yükseldi. Birileri koşuyordu.

Stefan laboratuarın kapalı duran kapısına sinirli bir bakış-la baktı, kapıyı yeniden programlamaya vakti olmadığına karar verdi. Laura'ya bir yıl geç dönmeye razı olmak zorundaydı.

Susturuculu Colt Commander sağ elinde, program kon-solunun başından kalkıp kapıya doğruldu. İki buçuk metre yük-sekliğinde, dört metre boyunca, bir ucu açık duran, içi bakır astarlı fıçıya. Paltosunu sakladığı yerden almaya bile zaman kalmamıştı.

Koridordaki bağırtılar daha da arttı.

Kapıya iki adım yolu' kaldığında laboratuarın kapısı öyle bir hızla açıldı ki, kanat arkadaki duvara tasladı.

«Olduğun yerde dur!»

Stefan sesi tanıdı ama inanmak istemedi. Hasmıyla yüzleş-mek üzere dönerken silahını kaldırdı. Laboratuara dalan adam Kokoscbka'ydı.

İmkânsız bir şey! Kokoschka ölmüştü. Stefan'ın peşinden 10 Ocak 1988'e gelmiş, Stefan da onu karlı yolun üzerinde öl-dürmüştü.

Şaşkın durumda iki el ateş etti, ikisi de hedeften uzağa

gitti.

Kokoschka onun ateşine karşılık verdi. Kurşunlardan biri Stefan'ın göğsünü buldu. Sol tarafa, oldukça yukarıya sap-landı, onun geriye doğru sendeleyip kapının kenarına çarpma-sına yol açtı. Ama Stefan ayakta kalmayı başardı, Kokoschka' ya üç el daha ateş etti, itoğlunun siper bulmak için laboratuar tezgâhlarından birinin ardına dalış yapmasını sağladı.

Patlamaya iki dakikadan az zaman kalmıştı.

Stefan acı duymuyordu. Şok içindeydi çünkü. Ama sol kolu işe yaramaz durumda, omzundan sarkmış kalmıştı. Görüş ala-nının çevresindeki o inatçı, yağlı kara gölgeler de bir türlü gitmek bilmiyordu.

-Tavanda ancak birkaç ışık yanıktı. Ama bir anda onlar da göz kırpıp söndü, oda yalnızca makinelerin ışığına kaldı. Ste-fan bir an için bu kararmayı kendi baygınlığına yorumlayacak oldu. Ama sonra anladı. Kentin elektriği yine kesilmişti. Bes-belli yeni bir sabotaj daha. Çünkü hava saldırısını haber ve-ren alarm düdükleri duyulmuyordu.

Kokoschka karanlıkta iki el daha ateş etti, namlusundan çıkan parıltılar yerini belli etti. Stefan da üç mermi daha han cadı.,Oysa mermer tezgâhın ardında Kokoschka'yı vurmasına zaten olanak yoktu.

Kapının jeneratörle çalışmasına şükrederek tabancayı elin-den fırlatan Stefan sağlam eliyle kapının kenarına sarıldı, ken-dini yukarı çekti, iç uzunluğun dörtte üçüne kadar telaşla emekledi. O noktada enerji alanım geçecek, buradan ayrılıp 1989'un Big Bear'ine gidecekti.

İki dizi ve sağlam koluyla emeklerken birden aklına geldi. Patlama zamanının saati de' kent elektriğine bağlıydı. Akım kesilince patlama da gecikecekti.

Onun ardından, Kokoschka'nın neden 1988'de Big Bear' de ölmüş olmadığını da anladı. Kokoschka henüz o yolculuğu yapmamıştı ki! Stefan'ın ihanetini yeni öğrenmişti daha. Ja-

nuskaya ile Volkavv'un cesetlerini bulunca. Elektrikler gelme-den gidip Stefan'ın odasında arama yapacak, fünyeyi bulacak, patlayıcıları durduracaktı. Enstitü havaya uçmayacaktı artık.

Stefan kararsızdı. Acaba geri mi dönsem, diye düşünü-yordu.

Arkasından konuşma sesleri duydu^ Diğer güvenlik görev-lileri de Kokoschka'ya yardıma gelmişlerdi. İleri doğru emekledi.

Peki, ya Kokoschka? Güvenlik şefi besbelli 10 Ocak 1988'e bir yolculuk yapacak, Stefan'ı 330 numaralı yol üzerinde öl-dürmeye çalışacaktı. Ama bunu başaramayacak, yalnızca Dan-ny'yi öldürüp sonra da kendi ölecekti. Stefan, Kokoschka'nın ölümünün kaçınılmaz bir yazgı olduğundan hemen hemen emindi. Ama zaman yolculuklarının paradokslarını ince ince düşünmesi, Kokoschka'nın 1988'de öldürülmekten kurtulması-nın bir yolu olup olmadığını incelemesi gerekiyordu. O ölüme Stefan tanık olmuştu bile.

Zaman yolculuklarının karmaşık ilkeleri, insan aklı başın-da düşünürken bile yeterince kafa karıştırıcıydı. Bu yaralı ha-liyle, bayılmamaya uğraşırken düşünmek büsbütün başını dön-dürüyordu. Bunlara daha sonra kaygılanırdı.

Arkadan, laboratuarın karanlığı içinden birisi kapının içine ateş etmeye başladı, Stefan'ı yolculuğa başlayacağı yere ya-ramadan öldürmeyi amaçladı.

Stefan son elli santimi de emekledi. Laura'ya doğru. Uzak bir zamandaki yeni bir hayata doğru. Aslında geride bıraktığı dünyayla gideceği dünya arasındaki köprüyü ebediyen kapat-mayı tasarlamıştı. Oysa kapı açık kalacaktı. Bu adamlar zama-nın içinde Stefan'ı izleyecek, onu öldürmeye çalışacaklardı... Laura'yı da.

Laura'yla Chris Noel'i Theima ile birlikte, Jason Gaines'in Beverly Hills'deki evinde geçirdiler. Burası yirmi odalı, Tudor tarzında bir malikâne gibiydi. Üç dönüm bahçesinin çevresi duvarlarla çevrilmişti. Arsanın metrekare fiyatı akıllara sığma-yacak düzeyde artan bir yerde, bu gerçekten pek hovardaca bir bahçe sayılırdı. Ev 1940'lı yıllarda, komediler ve savaş film-leri çeken bir film yapımcısı tarafından yapılmıştı. Kaliteden hiç ödün verilmemiş, odalara işlenen ince detaylar bugün on katı fiyata yaptırılamayacak şeyler olarak değer kazanmıştı. Tavanlar kartonpiye, bir kısmı meşe, bir kısmı bakirli, pence-reler oymalı, renkli veya kesme camlıydı. Kapkalın duvarlara öyle gömüktüler ki, insan pencerenin içine oturabiliyordu. Şa-to penceresi gibi. İç kirişler el oyması panellerle süslüydü. As-ma, gül, bayrak, koşan geyik, kuş, kurdele desenleriyle. Dış sütunlar ise granit oymaydı. Bahçe özel bir park haline geti-rilmişti. Çok bakımlıydı. Kıvrımlı taş yollar, palmiyeli tropikal manzaranın içine girip çıkıyor, türlü türlü çiçekler ortalığı neşe-lendiriyordu. Laura buradaki çiçeklerin hepsini tanımıyordu bile.

Laura'yla Ohris Perşembe öğleden sonra, yani Noel'den bir gün önce, erken saatte geldiler. Theima onlara önce evi ve bahçeyi üzün uzun gezdirdi. Sonra kakao içip pasta yedi-ler. Pastaları aşçı hazırlamış, hizmetçi de yüzme havuzunun başında servis yapıyordu.

«Amma çılgın bir hayat, Shane, değil mi? On yıla yakın zamanını Mcllroy ve Caövvell gibi kovuklarda geçirmiş bir kızın sonunda gelip burada prenses gibi yaşayacağım aklın kesiyor ma senin?»

Ev öyle görkemliydi ki, ona sahip> olanın kendini (büyük harfle). Önemli hissetmesine yeterdi. Ama Jason Gaines saat

dörtte geldiğinde, Laura'nın tanıdığı en rahat ve alçakgönül-lü adam olduğu anlaşıldı. Hele de on yedi yıldır film; işinde çalışan biri olarak! Otuz sekiz yaşında, yani Thelma'dan beş yaş büyüktü. Robert Vaughn'a benziyordu. Thelma'nın dedi-ğinden daha yakışıklıydı. Daha eve geleli bir saat olmadan Oh-ris'le ikisi evin üç 'hobi' odasından birine çekilmiş, kocaman elektrikli tren takımıyla oynamaya başlamışlardı.

O gece Chris, Laura'ya bitişik odada yattı. Çocuk uyuduk-tan sonra Theima arkadaşını ziyarete geldi. Pijamalarıyla ya-tağa bağdaş kurup oturdular. Çocukluklarına dönmüş gibiy-diler. Tek

farkı, bisküvi yiyip süt içmek yerine, bu sefer şam-fıstığı yiyip şampanya içmeleriydi.

«Shane, işin en garip yanı, nereden geldiğimi bilmeme rağ-men, kendimi buraya aitmişim gibi hissediyorum. Tedirgin ol-muyorum bu evde.»

Oluyormuş gibi de görünmüyordu zaten. Hâlâ Theima Ac-kerson'du ama son birkaç ayda hayli değişmişti. Saçları daha iyi kesilmiş, biçimlendirilmişti. Ömründe ilk defa güneşten yan-mıştı. Hareketlerinde kahkaha arayan bir komedyen havasın-dan çok, bir kadın havası vardı. Her komik sözüyle beğeni öz-lediğini belli eden hali gitmişti. Pijamaları her zamankinden da-ha az çarpıcı, daha seksiydi. Üstüne yapışan, desensiz, şef-tali rengi ipek. Ama ayağında yine tavşan terlikler vardı.

«Bu terlikler bana kim olduğumu hatırlatıyor,» dedi. «İn-san tavşan terlik giyiyorsa fazla kasılmaz. Kendini yıldız san-ma ya da zengin kadın gibi davranma hevesine kapılmaz. Hem tavşan terlikler bana güven veriyor. Bir şey demek isti-yor onlar. Diyorlar ki, 'Dünya bana ne yaparsa yapsın, ben sululuğumu ve uçarılığımı kaybetmem.' Ölür de kendimi ce-hennemde bulursam, ayağımda tavşan terliklerim varsa oraya da dayanırım.»

Noel günü harika bir rüya gibiydi. Jason'un çocuksu merakı hiç eksiîmemiş, duygusal biri olduğu anlaşıldı. Onlara sabah olunca pijama ve robdöşambrlarıyla ağacın altında top-

lanmayı önerdi. Hediye paketlerini, bağları şaklatarak, kâğıtları 'büyük gürültülerle yırtarak açacaklar, bir yandan Noel şarkıları söyleyecekler, sağlıklı kahvaltı konusunu kafalarından atıp fın-dık fıstık, kek, şeker ve karamela yiyeceklerdi Jason'un öne-risine göre. Önceki akşam Chris'le trencilik oynarken bunu sırf iyi bir ev sahibi olmak için yapmadığı da anlaşıldı. Gün boyu çocukla ikisi bir oyundan bir oyuna geçip sürekli oyna-dılar. Hem1 evde, hem bahçede. Jason'un çocuklarla iyi anlaş-tığı ortadaydı. Akşam yemeği zamanı geldiğinde Laura o gün Ohris'in on bir ayda güldüğünün toplamından fazla gülmüş ol-duğunu farketti.

Gece çocuğu yatağına yatırıp üstünü örterken Chris, «Ne enfes bir .gündü, ha, anne?» dedi.

Laura, «Eşi az bulunur günlerden,» diye ona katıldı.

Chris uykuya doğru kayarken, «Tek istediğim, keşke ba-bam da olup bizle oynasaydı,» diye mırıldandı.

«Ben de aynı şeyi isterdim, tatlım.»

«Ama bir bakıma o da buradaydı, çünkü bugün onu çok düşündüm. Hep hatırlayacak mıyım onu, anne? Olduğu gibi hatırlayacak mıyım? Düzinelerce yıl geçse de?»

«Hatırlamana ben yardım edeceğim, yavrum.»

«Çünkü bazen onunla ilgili bazı ufak tefek şeyleri hatırla-yamadığımı farkediyorum. Hatırlamak için çok düşünmem ge-rekiyor. Ama unutmak da istemiyorum, çünkü o benim ba-bamdı.»

O uyuyunca Laura iki odanın arasındaki kapıdan kendi yatağına yürüdü. Birkaç dakika sonra Theima yine kız kıza sohbete geldiğinde içi çok rahatladı. Theima olmasa o birkaç saati pek kötü geçirecekti.

Theima, Laura'nın yatağına çıkarken, «Eğer çocuklarım olursa, Shane,» dedi. «Acaba sosyetede yaşamalarına izin ve-rilir mi, yoksa cüzzamlılar vadisinin çirkin çocuklar için olan karşılığı gibi bir yere mi itilirler?»

«Saçmalama.»

«Onlara elbette ki masif estetik ameliyatlar yaptırırım. Hangi familyanın hangi türünden oldukları pek belli olmasa bile, insan diye kabul edilecek hale getirebilirim.»

«Bazen kendine karşı bu zalimliklerin beni kızdırıyor.»

«Özür dilerim. Beni destekleyen bir anne ve babadan yok-sun oluşuma ver. Yetimlerin tüm özgüvenine ve tüm kuşku-larına sahip biriyim.» Bir an sessiz kaldı, sonra güldü. «Hey, sana bir şey söyleyeyim mi? Jason benimle evlenmek istiyor. Önce içine şeytan girdi de dilini kontrol edemiyor sandım. Ama tütsüye falan ihtiyacımız olmadığına inandırdı beni, Belli ki hafif bir krizmiş atlattığı, o kadar. Ne dersin?»

«Ben mi ne derim? Onun ne önemi var? Ama fikrimin bir nebze değeri varsa, harika bir adam. Onu kaçırmayacaksın, değil mi?»

«Bana göre fazla diye kaygılanıyorum.»

«'Kimse sana göre fazla değil. Evlen onunla.»

«Belki yürümez diye kaygılanıyorum. O zaman çok yıkılı-rım.»

«Denemezsen yıkılmaktan beter olursun. Yalnız kalırsın.»

— 10 —

Stefan zaman yolculuklarının o tanıdık, tatsız ürpertisini hissetti. Teninin üzerinden içine geçen, kaslarından kayıp ke-mik iliklerine kadar varan bir ürperti. Sonra da aynı yolla dö-nen bir ürperti. Pop-vuşşşş diye bir sesle kapıdan ayrıldı, aynı anda kendini California dağlarının karlı bir yamacında buldu. 10 Ocak 1989'da.

Tökezledi, yaralı tarafı üzerine düştü, yamacın dibine yu-varlandı, çürük bir kütüğe dayanıp kaldı. Vurulduğundan beri ilk defa acıyı duydu. .Bir çığlık atıp sırtüstü serildi, bayılma-mak için dilini ısırdı, gözlerini kırpıştırarak gecenin göklerine baktı.

Gökyüzünü bir yıldırım dona deldi, ışık bir yaradan fışkırır gibi titredi. Karlı alanın parıltısıyla şimşek ışıkları arasında, Stefan ormanların ortasında bir açıklıkta bulunduğunu anladı. Yapraksız kara ağaçlar çıplak dallarını kara göklere doğru uzatıyor, şiddet tanrısına dua eden fanatiklere benziyorlardı. Yaprak dökmeyen ağaçların dalları karın ağırlığıyla sarkmış olduğundan, ,onlar daha süse düşkün bir başka dinin papaz-ları gibiydiler.

Zaman yolcusu kendi zamanının dışında bir başka zamana geldiğinde, doğa güçlerini bir bakıma bozuyor, büyük miktar-da enerjinin yer değiştirmesine yol açıyordu. İndiği yerde ha-va koşulları nasıl olursa olsun, bu dengesizliği gidermek için gökleri yırtan şimşek ve yıldırımlar oluşuyordu. Zaten zaman yolculuklarına bundan ötürü Yıldırım Yolu denmekteydi. Kim-senin henüz tam saptayamadığı nedenlerle, enstitüye dönüş-te, yani yolcunun kendi zamanına dönüşünde böyle göksel pi-roteknik olaylar yer almıyordu.

Şimşekler sona erdi. Hep ererdi. Önce hafifledi, sonra uzaklaştı, sonra da yok oldu. Bir dakika geçtiğinde gece yine karanlık ve sakin oluvermişti.

Şimşekler solunca Stefan'ın ağrıları arttı. Demin gökleri yırtan ışıklar sanki şimdi onun göğsü içinde çakıyordu. Sol omzunda, sol kolunda. İnsan etinin dayanamayacağı bir güçle.

Dizüstü doğruldu, titreyerek ayağa kalktı. Bu ormandan sağ çıkma şansının pek fazla olamayacağına kaygılanıyordu. Karlı açıklığın dışında gece kömür gibi karaydı. Rüzgâr yoktu ama hava buz gibiydi. Stefan'ın üzerinde ise incecik bir laboratuar ceketi vardı. Pantolonuyla gömleğinin üzerine geçir-mişti onu.

Daha da beteri, belki de mevki tayini yapabileceği bir nok-tadan kilometrelerce uzakta olabilirdi. Kapı gerçi bir tüfek gibi nitelendiriliyordu. Atışlarının hedefi bulması bir harikaydı. Ama henüz kusursuz sayılmazdı. Zaman yolcusu bazen kendini is-tediği zamandan on on beş dakika farklı bir zamanda bulurdu.

Buna ek olarak, indiği coğrafi mevki çok daha büyük hatalar gösterebilirdi. Bazen istediği yerden birkaç yüz metre uzağa, bazen de on on beş mil uzağa indiği olurdu. 10 Ocak 1988'de Laura, Danny ve Ohris'i kayan kamyonetten kurtarmaya geldi-ği sefer olduğu gibi.

Geçmiş yolculuklarında hep yanında harita ve pusula ge-tirirdi. Böyle ıssız bir yere inerse diye, Ama bu sefer paltosu-nu laboratuarın köşesinde bırakıp yola çıkmak zorunda kaldı-ğından, ne haritası vardi, ne de pusulası. Gökyüzü bulutlu ol-duğuna göre yıldızlara bakarak yolunu bulması da olanak dı-şıydı.

Dizlerine kadar gelen karların ortasında durdu. Ayağında sokak pabuçları vardı. Çizmeli değildi. Hemen kıpırdamazsa donacaktı olduğu yerde. Açıklığın çevresine bakınıp ilham ara-dı, sezgi

bekledi, ama sonunda yönünü rastgele seçti, sola doğru yürüdü. Ormandan geçebilmek için geyik izi ya da pa-tika arıyordu.

Sol yanı boynundan beline kadar zonklamaktaydı. İnşallah kurşun vücuduma girip çıkarken damar yırtmam ıştır, kan kay-bı beni Laura'ya ulaşmadan bayıltmaz, diye umuyordu. Ölme-den önce o çok sevdiği yüzü bir kere daha görmeyi öyle çok istiyordu ki!

ş= @

Danny'nin birinci ölüm yıldönümü Pazar'a rastladı. Zaten ölümü de bir Pazar günüydü. Chris o günün önemine hiç değinmedi ama farkındaydı. Olağanüstü sessizdi o gün. Hava kötü ve karanlık olduğundan gün boyu oturma odasında uzay askerleriyle oynadı, sonra odasına çıkıp yatağına uzandı, komik çizgi romanlar okudu. Laura'nın onu bu yalnızlığından çekip çı-karma çabalarına yüz vermedi. Belki de böylesi daha iyiydi. Laura'nın da neşeli görünme çabaları sahteydi çünkü. Chris bunu hissederse daha çok üzülürdü.

— 205 —

Theima birkaç gün önce arayıp onlara Jason'Ia evlenme tararını bildirmişti. O akşam yediyi beş geçe yine aradı. Sırf çene çalmak için. Sanki yıldönümünün farkında değilmiş gibi, Laura telefonu çalışma odasında açtı. Hâlâ o karamsar kitap üzerinde ça 1 ışmaktaydi.

«Hey, Shane, bil bakalım ne oldu! Paul McCartney'le ta-nıştım! Bir plak anlaşması için Los Angeles'deydi. Cuma ge-cesi aynı partiye davetliydik. Onu ilk gördüğümde ağzına bir ordövr lokması tıkmaktaydı. Merhaba derken dudaklarında kı-rıntılar vardı. Bir harikaydı, inan. Filmlerimi görmüş, beni iyi bulmuş. Konuşurken... bilmem inanır mıstn ama yirmi dakika konuştuk onunla... bu arada dünyanın en garip şeyi oldu.»

«Bir de baktın ki farkında olmadan adamı soymuşsun, çı-rılçıplak bırakmışsın.»

«Eh, doğrusu hâlâ yakışıklı. Yirmi yıl önce bayıldığımız o melek surat yine aynı. Yalnız şimdi artık tecrübenin izlerini ta-şıyor. Gözlerinde çok zarif, çok çekici bir hüzün gölgesi var. Esprili ve hoştu. Başlangıçta belki de elbiselerini yırtmak içim-den gelmiştir. Hayalimi sonunda gerçekleştirebilmek için. Ama konuştukça tanrılığı azaldı, insanlığı arttı. Birkaç dakika için-de efsane bitmişti artık, Shane. Karşımda çok hoş, çekici, or-ta yaşlı bir adam vardı. Ne dersin buna?»

«Ne demem gerekiyor?»

«Bilmiyorum,» dedi Theima. .«Biraz tedirgin oldum. Canlı bir efsane, karşılaştıktan yirmi dakika sonra yok olmalı mı? Bugüne kadar pek çok ünlü yıldız tanıdım, hiçbiri de tanrı gibi kalamadılar. Ama bu seferki McCartney'di!»

«Benim fikrimi istiyorsan, efsaneliğini kaybetmesi onun -aleyhine bir not sayılmaz, senin ise lehine bir not sayılır. Ol-gunluğa eriştin, Ackerson.»

«Yani Cumartesi sabahları gösterilen o filmleri artık sey-retmemem mi gerekiyor?»

«Seyretmene izin var ama lokma kapma kavgaları artık .geçmişinde kalmak zorunda.»

— 206 —

Theima sekize on kala telefonu kapattığında Laura ken-dini biraz daha iyi hissediyordu. Karamsar kitabı bırakıp Sir Tommy Kurbağa masalına döndü. Henüz iki cümle yazmıştı ki pencereler insana nükleer patlamaları hatırlatan parlak bir yıldırımın ışığıyla aydınlandı. Onu izleyen gök gürültüsü evi, temelden çatıya sarstı. Sanki duvarlara gülle çarpmıştı. Lau-ra şaşırarak ayağa kalktı. Öyle afallamıştı ki, bilgisayarın «Bellek» düğmesine bile basmadı. İkinci bir yıldırım geceyi tek-rar yardı, pencereler televizyon ekranı gibi aydınlandı, gürle-me tekrar duyuldu.

«Anne!»

Döndüğünde Chris'i odanın kapısında durur gördü. «Bir şey yok,» dedi çocuğa. Chris annesine koştu. Laura sallanan kol-tuğa oturup onu kucağına aldı. «Bir şey yok, korkma, tatlım.»

«Ama yağmur yağmıyor,» dedi çocuk. «Madem yağmıyor,, niye böyle gürlüyor gök?»

Dışarda inanılmaz şimşekler birbirini izlerken güriemeler de onları izledi, bu böyle yaklaşık bir dakika kadar sürdü, sonra> dindi. Olayın gücü öylesine fazlaydı ki, Laura sabahleyin gök-yüzünü kırılıp parça parça dökülmüş bulacaklarından emindi.

==© =

İndiği açıklıktan ayrılıp beş dakika kadar yürüdüğünde.; Stefan durup bir ağaç gövdesine yaslanmak zorunda kaldı. Ya-ranın acısı her yanından ter boşalmasına neden oluyor, bir yan-dan da buz gibi Ocak soğuğunda titriyordu. Başı ayakta durma-sını zorlaştıracak kadar dönmekteydi. Oturmaya korkuyor, uyu-yup kalır da donar diye ödü kopuyordu. Dayandığı ağacın dal-ları, sanki ölümün kara cübbesi altına sığınmış gibi bir duygu, veriyordu. Belki hiç çıkamayacaktı o gölgelerden.

=5 © 52

—207 —

Laura o gece Chris'i tekrar yatırmadan önce bademli don-durmayı şurupla çırpıp birer bardak koyu içecek hazırladı. Mut-fak masasının başına geçtiler. Çocuğun sıkıntısı biraz geçmişe benziyordu. Belki de bu hüzünlü yıldönümünün böyle şaşırtıcı doğal olaylarla bitmesi, ölüm düşüncesinin yerine mucize düşün-cesini getirmekteydi. James VVhale'in filminde yıldırımın nasıl uçurtma ipinden kayarak Doktor Frankestein'in laboratuarına girdiğini hatırlıyordu. O filmi birkaç hafta önce ilk kez görmüş-tü. Sonra Donald Duck'ın fırtınadan nasıl korktuğunu anlattı.

Derken aklına 101 Dalmaçyalı filmindeki o fırtınalı gece geldi. Drussila DeVille'in minik köpeklere tehdit savurduğu gece.

Laura onu yatağa yatırıp üstünü örttüğünde Chris yüzünde bir gülümsemeyle uykuya hazırlanıyordu. Yarım bir gülümseme bile olsa. Laura onu yanağından öptü. O uyuyana kadar yatağın yanındaki koltukta oturdu. Çocuk gerçi artık korkmuyordu. An-nesine, ihtiyacı yoktu. Ama o yine de oturdu. Kendisinin onu seyretmeye ihtiyacı vardı çünkü.

Dokuzu çeyrek geçe çalışma odasına döndü. Makinenin ba-şına oturmadan önce pencerede durup karlı bahçeye baktı. Yıl-dırım nedense tedirgin etmişti onu. Derinden derine. Tehlikeli değildi gerçi. Ama yıldırımın o doğaüstü gücü Laura'ya tanıdık gelmişti. Böyle bir fırtınayı bir kere daha yaşadığını hatırlar gi-biydi. Ne zaman olduğunu çıkaramıyordu. Tarsız bir tfeja vu duygusu. Laura'nın yakasını bırakmadı o duygu.

Büyük yatak odasına geçip evin alarm sistemini bir daha kontrol etti. Yatağın altında Uzi'yi çıkarıp eline aldı. Uzatmalı haznesinde dört yüz mermi vardı. Çalışma odasına döndüğünde makineliyi koltuğunun yanına, yere koydu.

Tam oturacağı sırada şimşek ışığı yine gökleri yardı, onu korkuttu. Peşinden gelen gürleme kemiklerini sarstı. Bir dizi yıl-dırım birbirini izleyip duruyor, sanki camlarda ektoplazmik haya-let suratları oluşturuyordu.

Laura hemen Chris'in odasına, onu avutmaya koştu. Ama "bu seferki gürlemeler deminkinden çok daha güçlü olduğu hal-

de Chris uyanmamıştı. Belki de 101 DalmaçyaJı yavru köpekle-fırtınalı bir yolculuk yaptığını görüyordu rüyasında. Yine yağmur yağmadı.

Şimşekler ve gök gürlemeleri çabucak geçti, Laura'nın kay-gılan azalmadı.

Stefan karanlıkta abanoz gibi garip hayaletler görüyordu. Ağaçlar arasından kayıyor gibiydi o hayaletler. Vücutlarından daha kara gözleriyle Stefan'a bakıyorlardı. Bundan korkuyordu ama aslında gerçek olmadıklarını biliyordu. Durumundan ötürü hayal görmekteydi. Soğuğa rağmen sendeleyerek ilerlerken içi alev alevdi. Göğsünde ve kolunda hissettiği ağrı öyle şiddetliydi ki, içten içe fareler kemiriyormuş gibi geliyor, farelerin oraya nasıl girmiş olabileceğini anlayamıyordu.

Bir saat kadar ilerlediğinde, ona sanki birkaç saat, hattâ birkaç gün yürümüş gibi geldi. Ama olamazdı. Çünkü güneş doğmamıştı daha. O sırada ormanın kenarına vardı, yarım mil-lik meyilli açıklığın ötesinde evi gördü.

İnanamayarak durdu. Belki de ormanda kendisine eşlik eden hayaletler gibi bir seraptı bu ev. Oraya doğru ilerlemeye başladı. Belki hayal değildir diye.

Birkaç adım attığında şimşekler yine başladı. Gece kırbaçla dövülüyordu. Kırbaç tekrar tekrar

sakladı. Her seferinde onu da-ha güçlü bir kol şaklatıyormuş gibi göründü.

Stefan'ın gölgesi bir sağında, bir solunda sıçrıyordu. Bir an korkudan felç oidu. Bazen iki yanda çakan şimşekten, aynı anda iki gölgesi oluyordu. Eğitimli avcılar şimdiden düşmüşlerdi pe-şine. Yıldırım Yolu'ndan geliyorlardı. Laura'yı uyarmaya fırsat bu-lamadan durdurmak istiyorlardı onu. ,

Geriye, içinden geçtiği ağaçlara doğru baktı, orada avcı falan göremedi.

Son şimşeğin ışığı karardığında yine eve doğru sendeledi.

İki kere düştü, debelenip kalktı, mücadeleyi sürdürdü. Bir daha düşerse kalkamayacağından, duyuracak kadar da bağıramaya-cağından korkuyordu.

Laura gözlerini bilgisayarın ekranına dikmiş, Sir Tommy Kurbağa'yı düşünmeye çalışıyor, onun yerine elinde olmaksızın deminki yıldırımları düşünüyordu. Daha önce böyle olağandışı bir fırtınayı ne zaman yaşadığını birden hatırladı. Babası ken-disine Sir Tommy'den ilk söz ettiği gün. Soyguncunun bakkala geldiği gün. Koruyucusunu sekiz yaşındayken ilk kez gördüğü gün.

Doğrulup koltuğunda dimdik oturdu.

Yüreği gümbür gümbür atmaya başladı.

Böyle olağanüstü güç sergileyen yıldırımlar, özelbir belâ-nın göstergesiydi. Laura'ya yönelik bir belânın. Danny'nin öldü-ğü günde ya da babasının gömüldüğü, koruyucusunun mezarlık-ta belirdiği günde yıldırım hatırlamıyordu doğrusu. Ama açıkla-yamadığı bir güvenle biliyordu işin aslını. Demin tanık olduğu doğa olayları Laura Shane için korkunç anlamlar taşımaktaydı. Bir işaretti onlar. İyiye işaret de değildi.

Uzi'yi kaptı, üst katı bir dolaştı. Pencereleri yokladı, Chris'e baktı, her şeyin yolunda olduğundan emin olmaya çalıştı. Sonra alt kata indi. Odaları da dolaşacaktı ama önce mutfağa girdi. Birden arka kapıya bir şey çarptığını duydu. Laura şaşkınlık ve korkudan soluğunun ağzından sesli çıktığını duydu. Oldu-ğu yerde dönüp Uzi'yi arka kapıya çevirdi. Neredeyse ateş açа-caktı.

Ama deminki ses kapıyı kırıp içeriye girmeye çalışan biri-nin kararlı vuruşu değildi. Tehdit niteliği olmayan bir vuruştu. Sanki kapı tıkırdatılıyordu. Belki biraz kuvvetlice. Peşpeşe iki kere. İnsan sesi de duyar gibi oldu. Birisi sanki zayıf bir ses-le onun adını söylüyor, ona sesleniyordu.

Sessizlik.

Kapıya yavaşça sokuldu, yarım dakika kadar dinledi. Çıt çıkmıyordu.

Kapı güvenlik sisteminin bir parçasıydı. İki yanı ahşap kap-lamalı çelik. Dışardan birinin kendisine ateş etmesinden korkma-sı gerekmiyordu. Laura yine de kapının arkasına geçip gözleme deliğinden bakmakta kararsızdı. Belki deliğin dışına da bir göz dayanmış, bana bakmaya çalışıyordur, diye korkuyordu. Sonfcın-da cesaretini bulduğunda mercek ona dış sahanlığın geniş açılı görünümünü verdi. Betonun üzerinde bir adam, serilmiş yatı-yordu. Kolları iki yanına açılmıştı. Sanki kapıyı vururken sırtüstü devrilmiş gibiydi.

Tuzak, diye düşündü. Tuzak. Hile.

Dış sahanlığın ışığını yaktı, pencereye doğruldu, pancurun bir dilimini dikkatle kaldırdı. Yerde yatan adam, onun özel koru-yucusuydu. Pabuçları, pantolonu kar içindeydi. Üzerinde labora-tuvar gömleğine benzer beyaz bir şey vardı. Göğsü kan lekeleriy-le doluydu.

Görebildiği kadarıyla sahanlıkta ya da bahçe parmaklığında çömelmiş gölgeler yoktu. Ama belki de birisi bu cesedi buraya atmış, Laura'nın evden çıkmasını bekliyor olabilirdi. Geceyarı-sı, bu koşullarda kapıyı açmak çılgınlık olurdu.

Yine de, onu o durumda bırakamayacağı ortadaydı. Hele de koruyucusunu. Ya ölmemiş de can çekişiyorsa?

Alarmın baypas düğmesine bastı, çifte sürgüyü açtı, istek-siz adımlarla, elinde Uzi'si hazır durumda, soğuk geceye adımını attı. Kimse ona ateş etmedi. Karların hafifçe aydınlattığı bahçe,, ormanın başladığı yere kadar bomboştu.

Koruyucusuna yürüdü, yanına çömeldi, nabzını yokladı. Ya-şıyordu. Göz kapaklarından birini yukarı çekip baktı. Baygındı. Sol omuz altındaki yara kötü gibiydi. Ama şu anda kanamıyordu.

Henry Takahami'yle yaptığı antremanfar ve sürekli jimnas-tikler gücünü hayli artırmış olmakla birlikte, yaralı adamı tek koluyla kaldıramazdı. Uzi'yi kapıya dayadı, ama onu iki koluyla

do kaldıramadığını gördü. Ağır yaralı birini kımıldatmak tehlikeliy-di ama onu bu soğukta burada bırakmak daha tehlikeliydi. Hele de peşinde onu izleyen biri varken. Sonunda koruyucusunu ya-rı kaldırıp yarı sürükleyerek mutfağa sokmayı başardı, yere ya-tırdı. Rahatlayarak Uzi'yi aldı, kapıyı tekrar kilitledi, alarmı ye-niden çalıştırdı.

Koruyucusu çok solgun, teni de çok soğuktu. İlk iş olarak pabuçlarını ve çoraplarını çıkarmak gerekiyordu. Kar tutmuştu ayakları. Laura sol ayağı soyup sağına geçerken adam çok ga-rip bir dilde bir şeyler mırıldanmaya başiadı. Dili dolandığından konuştuğu dili tanımaya olanak yoktu. Arada İngilizce olarak da patlayıcılardan, kapılardan, ağaçlar arasındaki hayaletlerden dem vuruyordu.

Laura onun sayıklamakta olduğundan emindi. Kendisi onu nasıl anlayamıyorsa o da Laura'yı anlayamayacaktı şu anda. Ama yine de onu avutmak istercesine, «Sakin ol,» dedi. «Rahat bırak kendini. İyileşeceksin. Ayağını şu buzdan kurtardığım an-da doktor çağıracağım.»

Doktor kelimesi onu bir an kendine getirir gibi oldu. Laura' nın koluna güçsüz eliyle sarıldı, derin, korku dolu bakışlarını o-nun gözlerine dikti. «Doktor olmaz. Kaçmak gerek... kaçmak şart. »

«Bir yere gidebilecek durumda değilsin,» dedi Laura ona. «Ancak cankurtaranla hastaneye gidebilirsin.»

«Kaçmalı. Çabuk. Geliyorlar... hemen geliyoriar...» Laura Uzi'ye baktı. «Kim geliyor?»

«Katiller,» dedi o telaşla. «İntikam için öldürmeye. Seni, Chris'i. Geliyorlar. Şimdi.» v

Bu sefer sesinde de, gözlerinde de sayıklama ifadesi yoktu. Solgun, terli suratı korkuyla capcanlıydı.

Laura'nın kavga sanatlarındaki onca eğitimi artık isterik ça-balar gibi görünmüyordu. «Pekâlâ,» dedi. «Şu yaraya bir baka-yım, hemen kaçarız. Pansuman gerekiyor mu, bir bakalım.»

«Hayır! Şimdi. Şimdi kaçmalı.»

«Ama...»

imdi,» diye diretti koruyucusu. Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki. Laura'ya sanki sözünü ettiği katiller insan değilmiş de ıl'Midiıstü yaratıklarmış, acımasız, ruhsuz şeytan la rmış gibi geldi. «Peki,» dedi. «Hemen kaçalım.»

Koruyucusunun eli Laura'nın kolundan ayrılıp düştü, göz-lorlndeki bakışlar bulanıkldştı, ağzından yine sayıklamalar dökül-dü.

Laura hızla mutfağı geçti. Niyeti yukarı çıkıp Chris'i uyan-dırmaktı. Arkasından koruyucusunun sesi, kocaman, kara bir ö-lüm makinesinden söz ediyordu. Laura buna hiçbir anlam vere-medi ama yine de korku duydu.

Bölüm İki

TAKİP

Upuzun yaşama alışkanlığımız yüzünden ölüme hazır değiliz.

— SIR THOMAS BROWNE

Beş

GÖLGELER ORDUSU

— 1 —

Laura ışığı yaktı, Chris'i sarsarak uyandırdı. «Giyin tatlım.

«Ne oluyor?» Çocuğun sesi uykuluydu. Minik yumruklarıyla gözlerini ovalıyordu.

«Birkaç kötü adam geliyor. Onlar gelmeden buradan kaç-mak zorundayız. Acele et.»

Chris bir yılını yalnız babasına yanmakla değil, günlük yaşa-mı bozacak yeni bir olayın patlamasını beklemekle geçirmişti. Böyle olaylar arasıra volkan gibi patlıyordu. Babasının öldürüldü-ğü gün olduğu gibi. Chris aradan geçen süre içinde annesinin yaman bir nişancı haline gelişini, kendine bir cephanelik kuruşu-nu izlemiş, onunla birlikte özsavunma dersleri almıştı. Bir yan-dan gerçi çocuksu görüş ve davranışlarını korumuştu, dış görü-nüşte başka çocuklardan bir farkı yoktu, yalnızca zaman zaman biraz daha melankolikti, o kadar. Ama böyle bir kriz ânında tep-kisi başka sekiz yaşındakiler gibi olmadı. Sızlanıp gereksiz so-rular sormaya kalkışmadı. Hır çıkarmadı, inatlaşmadı, söz din-lemezlik etmedi. Hemen yatağın örtülerini atıp firladı, dolaba koştu.

—217 —

«Beni mutfakta bul,» dedi Laura. «Tamam, anne.»

Laura onun bu sorumluluk sahibi tepkisinden gurur duy-muş, gecikmeyeceklerini anlayınca rahatlamış, ama aynı zaman-da da çocuğun sekiz yaşındayken böyle şeyleri anlayabilir hale gelmesinden biraz hüzün duymuştu.

Laura'nın üzerinde bulucin ve mavili kareli pazen gömlek vardı. Yatak odasına geçip üzerine bir de kazak giydi, ayağına lastik yürüyüş çizmelerini geçirdi, bağladı.

Danny'nin elbiselerini çoktan dağıtmıştı. Aşağıdaki yaralı adama giydirecek bir palto yoktu evde. Ama battaniye pek çok-tu. İki tanesini holdeki dolaptan çekip kucakladı.

Sonradan aklına gelmiş gibi çalışma odasına girdi, kasayı açtı, koruyucusunun bir yıl önce verdiği bakır kakmalı kemeri çı-kardı, omuzdan askılı koca çantaya tıktı.

Alt kata indiğinde holdeki dolaptan lacivert bir anorak çek-ti, oradaki Uzi'yi de aldı. Bir yandan da kulağı alışılmadık sesle-ri dinliyordu. Dışardan gelebilecek konuşma seslerini, araba mo-toru seslerini. Ama dışarda çıt çıkmıyordu.

Mutfakta iki makineliyi masanın üzerine bırakıp koruyucusu-nun yanına çömeidi. Adam yine kendinden geçmişti. Laura onun laboratuar ceketinin düğmelerini açtı, sonra gömleğini de çöz-dü, göğsündeki kurşun yarasına baktı. Sol omzuna yakın yer-deydi. Kalpten epey yukardaydı. Bu iyiydi gerçi... ama çok kan kaybetmişti. Giysileri kandan sırılsıklamdı.

«Anne?» Chris kapıdaydı. Kış gecesi sokağa çıkmaya hazır bir kılıktaydı.

«Masadaki Uzi'lerden birini ai, kilerin kapısındakini de al, cipe koy.»

«Bu adam o!» Chris'in gözleri şaşkınlıktan iri iri açılmıştı.

«Evet, o. Böyle yaralı geidi. Uzi'lerden başka, iki de taban-ca al. Şu çekmeeedekiyle yemek odastndakini. Dikkat et de ka-zayla...»

«Kaygılanma, anne,» diyerek koştu çocuk.

Laura yavaşça koruyucusunu sağa döndürdü. Adam inle-diyse de ayılmadı. Laura sırtında kurşunun çıkış deliği olup ol-madığına bakmak istiyordu. Evet. Kurşun içinden geçip arkasın-dan çıkmıştı. Kürek kemiğinin hemen altından. Sırtı da kan için-deydi. Ama kanama durmuştu. Belki iç kanama olabilirdi. Laura onu göremezdi.

Giysilerinin içine o kemerlerden bir tane takmıştı koruyucu-su. Laura tokayı açtı. İkinci kemer çantasının orta gözüne sığ-madı. Laura çantanın fermuarlı dış gözündeki eşyaları boşaltıp kemeri oraya sokmak zorunda kaldı.

Gömleği tekrar ilikledi, laboratuar ceketini çıkarsam mı, diye düşündü. Islaktı ceket. Ama kollarını soymak zor olacaktı. Laura adamı bir sağa bir sola çevirerek gri bir yün battaniyeyi altına serdi, sonra sarıp sarmaladı.

O yaralı adamı sararken Chris de silahlarla cipe bir iki kere gidip geldi. Çamaşır odasından garaja geçen iç kapıyı kullanı-yordu. Son seferinde, altmış santim eninde, yüz yirmi santim bo-yunda, altı tekerlekli bir tahtayla çıkageldi. Mobilyaları getirenler burada bırakmışlardı bunu giderken. Chris ona basıp kaykay kul-lanır gibi mutfağa doğru kayarken, «Kurşunları, tüm cephaneyi de almalıyız ama ben taşıyamam,» dedi. «Çok ağır. Buna yük-leyeceğim.»

Laura onun bu zekâsına hayran olmuştu. «Tabancalarda on iki kurşun, üç Uzi'de de bin iki yüz mermi var. Daha fazla-sının gerekeceğini sanmıyorum. Sen o tahtayı buraya getir. Ça-buk ol. Bu adamı cipe sarsmadan nasıl taşıyacağız diye kaygı-lanıyordum. Sen bulmuşsun işte.»

Çok hızlı hareket ediyorlardı. Sanki tam böyle bir olay için eğitilmişler gibi. Ama Laura yine de fazla zaman kaybettikleri kanısındaydı. Elleri titriyor, karnı durmadan gurulduyordu. Her an birisinin kapıyı yumruklamasını bekler gibiydi.

Chris tahtayı tutarken Laura yaralı adamı bindirdi. Başını, omuzlarını, sırtını ve kalçalarını tahtanın üzerine kaydırdığında, ayakları tutup havaya kaldırınca tekerlekli tahtayı itmek kolay

oldu. Chris ön taraftan çekmekteydi. Bir eliyle yaralıyı omzun-dan tutuyor, düşmesini engellemeye çalışıyordu. Onu çamaşır odasının eşiğinden aşırıp garaja sokmaları fazla güç olmadı.

Mercedes solda, cip ise sağdaydı. Orta park yeri boştu. Ko-ruyucuyu cipe doğru götürdüler.

Chris arka kapağı açmıştı bile. İçeriye de jimnastik şiltele-rinden birini yaymıştı. (

«Harika bir çocuksun,» dedi Laura oğluna.

Birlikte yaralıyı bindirmeyi başardılar.

«Mutfaktan öbür battaniyeyi ve adamın pabuçlarını getir,» dedi Laura çocuğa.

Chris istenenleri getirdiğinde Laura da koruyucusunu şil-teye sırtüstü yatırmıştı. Çıplak ayaklarını ikinci battaniyeyle ört-tüler, ıslak pabuçlarını da yanına koydular.

Laura arka kapağı kapadı. «Chris, ön koltuğa bin ve güven-lik kemerini tak.»

Hızlı adımlarla eve döndü. Tüm kredi kartlarını koyduğu çan-tası mutfak masaşındaydı. Askısını omzuna geçirdi. Üçüncü Uzi'yi alıp tekrar çamaşır odasına doğru döndüğünde arka ka-pıya bir şey büyük bir kuvvetle çarptı.

Laura tüfeği doğrultarak döndü.

Kapıya o şey tekrar çarptı. Ama çelik kanat ve çifte sürgü kolay teslim olmuyordu.

Ondan sonra kâbus gerçekten başladı.

Bir makineli çatırdadı, Laura kendini buzdolabının yan tara-fına atıp siper aldı. Arka kapıyı patlatarak açmaya çalışıyorlar-dı. Ama ağır çelik kapı o saldırıya da dayanıyordu. Yine de ka-pının sarsıldığı, kurşunların iki yandaki duvarı deldiği görülmek-teydi.

İkinci bir makinelinin ateş açtığı duyuldu, bitişik odayla mut-fağın pencere camları patladı. Jaluziler dalgalandı, levhaları, ara-larından kurşunlar geçerken birbirine çarptı, bazıları eğrildi, ama kırılan camın parçalan daha çok o jaluzilerin arkasında kaldı. Dolap kapakları kurşunlar çarptıkça yanlıyor, parçaları havada

uçuşuyordu. Duvarların birinden tuğla parçaları koptu, kurşun-lar bakır davlunbazdan sekti, onu da eğriltti, üzerinde çentikler açtı. Tavandaki kancalardan sarkan bakır tencere ve tavalar epey isabet aldı, çeşitli dairi dun sesleri çıkardılar. Tavan ampul-lerinden biri patladı. Jaluzilerden biri sonunda rayından çıktı, birkaç levhası fırlayıp buzdolabına çarparken Laura'nın çok ya-kınından geçti.

Yüreği deli gibi atıyordu. Vücudunun salgıladığı adrenalin duyularını çok keskinleştirmişti. Onlar farketmeden kendini ga-raja atıp cipe binmek istiyordu. Ama içindeki ilkel savaşçı sez-gisi de yerinde kalmasını emrediyordu. Buzdolabının yanına yamyassı yapıştı. Ateşin doğrusal hattından çekilmişti. Seken bir kurşunun kendisine değmemesini umdu.

Kimsiniz siz, diye düşündü öfkeyle.

Ateş kesildi, Laura'nın içgüdüleri doğru çıktı. Sessizliği si-lahlı adamların kendileri izledi. Eve saldırdılar. Birincisi mutfak tezgâhının üzerindeki kırılan pencereye tırmanmıştı. Laura buz-dolabından uzaklaşıp ateş açtı, adamı gerisin geri arkadaki be-ton terasa devirdi. İkinci bir adam belirdi. O da birincisi gibi si-yahlar giymiş, bitişik odanın kırılan kapısından giriyordu. Laura onu bir saniye erken gördü, Uzi'yi o yöne çevirdi, kurşunları kus-tu, kahve makinesini parçaladı, aradaki kapının bulunduğu du-varı mahvetti, sonra adam daha silahını kaldırırken onu da biç-ti. Uzi'yi© de çalışmıştı ama son zamanlarda pek seyrek yapmış-tı bu işi. Silahı ne kadar kolay kontrol edebildiğine şaştı. Ay-rıca, bu adamları öldürmek zorunda kalışı içini bulandırıyor, La-ura buna dd şaşıyordu. Ne de olsa, onu ve çocuğunu öldürmeye gelmişlerdi buraya. Midesi ağzına yükselir gibi oldu, yutkundu. Üçüncü bir adam bitişik odaya giriyordu. Laura onu da öldür-meye hazırdı. Onun gibi yüz kişiyi öldürmeye hazırdı aslında. İçi ne kadar bulanırsa bulansın. Ama adam kendini geri attı, ateş hattından kaçtı. Arkadaşının öldürüldüğünü görmüştü.

Şimdi cipe.

Dışarda kaç katil olduğunu bilmiyordu. Belki yalnızca üç.

İkisi ölü, biri hâlâ sağ, Beiki de dört ya da on ya da yüz. Kaç kişi olurlarsa olsunlar, bu kadar atak bir tepkiyle karşılanmayı beklemiyorlardı. Hele ateş açılmasını hiç. Bir kadınla bir küçük çocuktu sözkonusu olan alt tarafı. Koruyucunun yaralı ve silahsız olduğunu biliyorlardı. Şu anda şaşkındılar. Saklanma-ya çalışıyor, durumu değerlendiriyor, bir sonraki hamlelerini planlıyor olmalıydılar. Laura'nın cipe binmek için ilk ve son şan-sı bu olabilirdi. Çamaşır odasına, oradan garaja koştu.

Chris'in motoru çalıştırmış olduğunu gördü. Silah seslerini duyunca yapmıştı bunu. Cipin egzosundan mavimsi dumanlar çıkıyordu. Laura cipe koşarken garajın kapısı da yükselmeye başladı. Chris besbelli annesinin gelmekte olduğunu gördüğü anda uzaktan kumanda aletine basmıştı.

Laura direksiyona geçinceye kadar garaj kapısı üçte bir yüksekliğe kadar açılmıştı. Arabayı vitese taktı. «Aşağıya eğil!»

Chris hemen denileni yaptı, koltuğun önüne, pencere hiza-sından aşağıya kaydı. Laura el frenini bıraktı, gaz pedalını yere yapıştırdı, garajın beton tabanında lastiklerini soyarak, gecenin içinde kükreyerek ileri atıldı, yükselmekte olan garaj kapısının belki beş santim altından fırlarken radyo antenini kopardı.

Cipin koca lastikleri zincirsiz olmakla birlikte kar lastiğiydi. Donmuş çakıl yola sarıldılar, çakılları şarapnel gibi saçarak iler-lediler.

Sol taraftan karanlık bir gölge ortaya çıktı. Siyahlar giymiş bir adam. Koşarak ön bahçeyi aşıp yetişmeye çalışıyordu. Çiz-meleri karları uçurmaktaydı. Arabaları on on beş metre vardı. Şekli belli olmuyordu. Kara bir gölgeden ibaretti. Silah sesleri yine duyuldu, kurşunlar cipin yanına çarptı, Laura'nın arkasın-daki cam patladı. Kendi camı sağlam kalmıştı. Laura bu arada uzaklaşıyordu. Menzilden çıkmaktaydı. Bir iki saniye sonra gü-vene kavuşacaktı. Rüzgâr kırık pencerede ıslıklar çalıyordu. İn-şallah lastikler delinmemiştir, diye umdu. Metale çarpan kurşun seslerini tekrar duydu. Belki de uçan çakıllar çarpıyordu cipin altına.

«II

Bahçe yolunun sonuna varıp eyalet yoluna çıktığında, men-zil dışında oldiığundan emindi. Frene basıp sola dönmeye hazır-landı, bu aradii dikiz aynasına baktı. Geride, garajın açık kapı-sının içinde fahar yanıyordu. Katiller bu eve arabasız gelmişler-di. Nasıl geldiklerini Tanrı bilirdi. Belki o garip kemerleri kulla-narak gelmişlerdi. Laura'yı izlemek için de onun Mercedes'ini

kullanıyorlardı.1;

1

Laura eyalet yolunda sola dönüp Running Springs'i geçmek, Arravvhead göli\ sapağını da aşıp otoyola çıkmak, San Bernar-dino kentine girmek istiyordu. Orası kalabalıktı. Güvenli olur-du. Siyahlı adarlar ellerinde silahlarıyla onu o kadar kolay iz-leyemezlerdi. Koruyucusuna da doktor bulabilirdi orada. Ama arkasında farlanlgörünce, içinden yükselen sağ kalma güdüsü-ne uydu, sağa saptı, doğu-kuzeydoğu yönünde, Big Bear gölü-ne doğru ilerledi.)

Eğer sola dö^se, Danny'nin bir yıl önce öldürüldüğü o yer-den geçecekti. Lajıra kendileri için şu sıra en tehlikeli yerin ora-sı olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu. Chris'le kendisi o yokuş-ta iki kere ölümle! yüzyüze gelmişlerdi. Önce Robertson'ların kontrolden çıkan kamyoneti, sonra Kokoschka'nın ateş açması. Bazen ona sanki hayatın önceden hazırlanmış kötü bir planı varmış, bir kere yolundan saptırılınca kader yine eski planı ye-rine getirmeye uğraşıyormuş gibi geliyordu. Buna inanmak için akılcı bir nedeni olrçamakla birlikte, Running Springs'e yönelir-lerse onları orada (kümün beklediğini tâ yüreğinde hissediyor-du. |

Eyalet yolunda Big Bear'e doğru ilerlerken Chris yerinde doğruldu, arka camoan baktı.

«Geliyorlar,» deli Laura oğiuna. «Ama ekeceğiz onları.»

«Bunlar babamı vuranlar mı?»

«Evet. Öyle sanıyorum. Ama o zaman onlardan haberimiz yoktu, hazırlıklı değilc-k.»

Mercedes de eya'et yoluna çıkmıştı. Yol inişli yokuşlu ol-duğundan çoğu zamar\ gözükmüyordu. İki yüz metre kadar ge-

indirmişti. 420

ride gibiydi. Ama herhalde arayı kapatıyordu. Onjun motoru da-ha güçlü, çekişi daha iyiydi.

«Kim bunlar?» diye sordu Chris.

«Emin değilim, tatlım. Bize neden zarar vermek istediklerini de bilmiyorum. Ama ne olduklarını biliyorum. KÇbadayı bunlar. Zorba. Kötü insanlar. Ben bu tipi tâ eskiden, Cdsı/vell Han'day-ken tanımıştım. Bunlara karşı yapılacak tek şey/sert çıkmaktır. Savaşmaktır. Çünkü onlar bir tek sertliğe saygf duyarlar.»

«Evde nefistin, anne.» /

«Sen de yamandın, evlât. Ateş sesini duyupca cipi çalıştır-man çok zekiceydi. Garaj kapısını açman da. Herhalde bizi kur-taran bunlar oldu.»

Arkalarında Mercedes arayı yüz metrey SEL'di. Çok iyi arabaydı.

«Hızlı geliyorlar, anne.» «Biliyorum.» «Çok hızlı.»

Gölün doğusuna yaklaşırken Laura önü ide eski püskü bir Dodge pikap gördü. Stop lambalarından biri tırık, tamponu pas-lıydı. Arabayı sanki sağına soluna yapıştırılmış çıkartmalar bira-rada tutuyordu. Komik olmaya çalışan sözler yazılıydı çıkartma-larda. SARIŞINLAR İÇİN FRENE BASARIM/- MAFYA KURMAY ARABASI. Saatte otuz mille gidiyordu. Hıi sınırının altındaydı. Laura kararsızlık gösterirse Mercedes arayı kapar, yaklaşınca da katiller yine silahlarına sarılırlardı. Sollamanın yasak olduğu bir yerdeydiler. Ama Laura yolu bir dereceyeı'kadar görebiliyordu. Manevra riskini göze aldı. Pikabın arkasından çıkıp gazladı, önü-ne geçti, sağ şeride tekrar girdi. Bu sefej önünde, saatte kırk yapan bir Buick vardı. Laura onu da geçti. Bundan sonra yol çok virajlı oluyordu. Mercedes'in Dodge pikab! geçmesine izin ver-mezdi. /' «Takıldılar oraya,» dedi Chris. / Laura cipi saatte elli beş mile çıka/dı. Bu hız bazı virajlar için çok fazlaydı. Ama artık kurtulabileceklerini ummaya başla-

mıştı. Göle vardıklarında yol ikiye ayrıldı, ne Buick ne de Dodge onun peşinden Big Bear'e saptılar. İkisi de gölün kuzeyinden Favvnskin'e ilerlediler. Mercedes'le aralarındaki yol boş kaldı, fark tekrar azalmaya başladı.

Artık yolun iki yanında evier vardı. Hem tepelerde, hem de solda, göl kıyısında. Bazıları karanlıktı. Herhalde yazlık evlerdi. Sahipleri buraya tatile geliyordu. Kışları hafta sonlarında, yazla-rı da göle girmeye. Bazı evlerde de ışık yandığı ağaçlar arasın-dan görünüyordu.

Hangi eve girse, Chris'le kendisini içeri alırlardı. Laura bili-yordu bunu. Kararsızlık göstermeden kapılarını açarlardı onla-ra. Burası kent değildi henüz. Kırsal bölge gelenekleri egemen-di burada. Habersiz konuklar pek kuşku uyandırmazdı.

Mercedes arayı yine yüz metreye indirdi. Sürücüsü bir uzun, bir kısa farları yakıyor, sanki Laura'ya, «Hey, işte geliyoruz, La-ura,» diyordu. «Yakalayacağız sizi. Biz insanüstü güçlere sahi-biz. Kimse bizden ebediyen kaçamaz. Geliyoruz işte, geliyoruz.»

Yakındaki evlerden birine sığınırsa katiller herhalde peşin-den gelir, yalnız Chris'le onu değil, ev sahiplerini de öldürür-lerdi. Büyük kente girmeyi istemezlerdi. Orada polis çıkabilirdi karşılarına. Ama buradaki bir avuç yabancıdan korkacak değiller di. Çatışmada kaç kişi ölürse ölsün, bellerindeki kemerler sa-yesinde kurtulurlardı nasılsa. Koruyucusunun bir yıl önce yaptığı gibi. Kaybolup nereye gideceklerin] bilmiyordu Laura. Ama poli-sin onları engellemeyeceği bir yer olduğundan emindi. Düşün-dü. Masum hayatları tehlikeye atamazdı. Hiç yavaşlamadan ev-lerin arasından ilerledi.

Mercedes elli metre gerideydi. Hızla da yaklaşıyordu.

«Anne...»

«Görüyorum, tatlım.» • Laura, Big Bear kasabasına gidiyordu. Ama ne yazık ki. Bü-yük Ayı anlamına gelen kasabanın adı pek kendine uymamaktay dı. Kasabadan çok, köyün irisi gibi bir yerdi. Sokakları arkadaki-

leri şaşırtacak kadar bol ve karmaşık değildi. Polisleri de, maki-neli tüfek taşıyan fanatiklerle başa çıkamazdı.

Karşı şeritten gelen hafif trafik onları geçmeye başladı. La-ura kendini yine bir arabanın arkasında buldu. Bir Volvo. Bu seferkini önünü görmeden solladı. Başka çaresi yoktu. Merce-des kırk metre gerisindeydi. Katiller de Volvo'yu aynı ataklıkla salladılar.

«Yolcumuz nasıl?» diye sordu Laura.

Chris güvenlik kemerini çözmeksizin arkaya dönüp baktı. «İyi gibi herhalde. Ama çok sarsılıyor.»

«Çaresi yok.»

«Kim o, anne?»

«Onun hakkında çok fazla şey bilmiyorum,» dedi Laura. «Ama bu dertten kurtulduğumuzda sana bildiğim kadarını anla-tacağım. Daha önce anlatmadım, çünkü... çünkü sanırım neler olup bittiğini ben de tam bilmiyordum, sen fazla şey bilirsen daha tehlikeli olur gibi geliyordu. Ama şu andakinden ööha teh-likeli olamaz, değil mi? Demek artık sana anlatabilirim.»

Tabii kurtulabilirlerse.

Gölün güney kıyısındaki yolun üçte ikisine vardığında cipi gidebildiği kadar hızlı sürüyordu. Mercedes'le arası otuz beş metre kadardı. Laura birden ilerde zirve yolunun sapağını gördü. Dağlara tırmanan, Clark zirvesini aşıp on mil sonra 38 numa-ralı eyalet yoluna çıkan bir yoldu. Hatırladığı kadarıyla yolun iki başı beş altı mil kadar asfaltlanmış, ama gerisi toprak yoldu. Cipin dört çekişli olmasına karşın Mercedes öyle değildi. Kar lastikleri varsa da zincirleri yoktu. Onu kullananlar da dağ yo-lunun yer yer donmuş, yer yer karlı olduğunu bilmeyeceklerdi.

«Sıkı dur!» dedi Chris'e.

Frenlerini son ana kadar kullanmadı. Sağa, zirve yoluna öyle hızlı saptı ki, cip lastiklerini gıcırdatarak yan yatar gibi oldu, tit-redi. Engel aşmış yaşlı atlar gibi sesler çıkarıyordu araba.

Mercedes daha iyi aldı virajı. Sürücüsü Laura'nın ne yapa-

cağını bilmediği halde hem de. Yükselti artar, çevre ıssızlaşır-ken araları otuz metreye indi. Yirmi beş. Yirmi.

Güney taraftaki gökte apansız şimşek ışıkları belirdi. Evdey-ken çakanlar kadar yakın değildi bu seferki. Ama motorun se-sine rağmen gök gürlemesini duydular.

Chris şaşkınlıkla bakarak, «Anne, neler oluyor? Nedir bun-lar?» diye sordu.

«Bilmiyorum,» dedi Laura. Motor sesine ve gök gürlemesine karşı sesini duyurabilmek için bağırıyordu.

Silah seslerini duymadıysa da cipe çarpan kurşunları duy-du. Bir kurşun arka camı deldi, öne uçup Chris'le Laura'nın o-turduğu ön koltuğun arkasına çarptı. Laura onu duymaktan çok sarsıntısını hissetti. Direksiyonu sağa sola kırıp zikzak çizerek ilerlemeye başladı. Açık hedef vermemeye çalışıyordu. Bu ışıkta zikzak çizerken başı döndü. Arkadakiler ya ateş etmeyi kesmiş-lerdi ya da durmadan ıskalıyorlardı. Laura başka kurşun geldi-ğini duymadı. Ama zikzaklar onu yavaşlatmıştı. Mercedes arayı daha da kapıyordu.

Dikiz aynası yerine yan aynadan bakmak zorunda kaldı. Ar-ka camın çoğu kısmı yerindeydi. Ama örümcek ağı gibi çatlamış-tı. İzlerle doluydu. Saydamlığı gitmiş, işe yaramaz hale gelmişti.

On beş metre. On.

Güney göklerindeki şimşek ve gürlemeier geçti, her şey es-ki haline döndü.

Laura bir yokuşu aştı. İnişin yarısında asfalt bitiyordu. Zik-zak yapmayı kesti, hızlandı. Cip asfalttan çıkınca bir an şaşırmış gibi sarsıldı, sonra karlarla noktalanmış, buz tutmuş toprakta ileri atıldı. Çukurlarda sarsılarak tepelerine uzanmış ağaç dal-larının altında ilerlediler, bir sonraki

yokuşa saldırdılar.

Yan aynadan Mercedes'in topak yola çıkıp yokuşu çıkmaya başladığını gördü. Ama Laura tepeye vardığında Mercedes geri kalmaya başlamıştı. Yana doğru kaydı, sürücü direksiyonu kay-ma yönünde kıracağı yerde arabayı ortaya almaya çalıştı. Las-tikleri boş dönmeye başladı. Mercedes yalnız yoldan çıkmakla kalmadı, yirmi metre kadar geriye kaydı, sağ arka tekeri bir dre-naj hendeğine girdi, farların ışığı yukarıya yükseldi, öylece kaldı. «Saplandılar,» dedi Chris.

Laura, «Kurtulmaları yarım saat alır,» diyerek tepeyi aştı, yokuştan inmeye başladı.

Kurtulduklarına çok sevinmesi gerekirdi. En azından rahat-laması gerekirdi. Ama korkusu gitmemişti. İçinden bir sezgi, he-nüz güvende olmadıklarını söylüyordu ona. Bu sezgilerine gü-venmeyi de yirmi yıl önce öğrenmişti. Mcllroy'dayken, Balığın gece odasına geleceğini, yalnız kalmaması gerektiğini düşün-düğü sıralarda. Adam gerçekten gelmiş, Laura'nın yastığının al-tına şeker bırakmıştı. Sezgiler bilinçaltının mesajlarıydı aslında. Bilinçaltı da her an, bilincin farketmediği bilgileri işleyip sonuç çıkaran bir makine gibiydi.

Bir terslik vardı. Ama... ne?

Bu dar, kıvrımlı, çukurlu, donmuş yolda hızları saatte yirmi mildi. Bir ara ağaçsız bir bölgeden geçtiler, bir uçurumun yanın-dan ilerlediler. Sonra sık ağaçların arasına daldılar.

Arkada koruyucusu sözsüz sesler çıkarıyor, mırıldanıyordu. Ateşten sayıklamaktaydı. Laura kaygılanıyordu onun için. Keş-ke daha hızlı gidebilseydi. Ama buna cesaret edemiyordu.

Peşlerindekilerden kurtulduktan sonraki ilk iki mil boyunca Chris sessizdi. Sonunda sordu. «Evdeyken... içlerinden öldür-düğün oldu mu?»

Laura kararsızdı, Sonunda, «Evet, iki kişi,» dedi.

«İyi.»

Oğlunun bu kelimeyi söylerken gösterdiği memnunluk Lau-ra'yı üzdü. «Hayır, Chris, öldürmek iyi bir şey değil, içimi bulan-dırıyor.»

«Ama onlar ölmeyi hak etmişlerdi.»

«Evet, hak etmişlerdi. Ama yine de öldürmek zevkli bir şey değil. Hiçbir doyum getirmiyor. Yalnızca... böyle bir şeyin gerekli elmasından tiksinti duyuyorsun. Bir de... hüzün.»

«Keşke ben de bir tanesini öldürebilseydim.» Çocuğun se-sinde kaskatı, buz gibi bir öfke vardı. O yaşta bir çocuk için tedir gin ediciydi.

Laura oğluna baktı. Yüzü yer yer gölgeli, yer yer ön panel-den gelen sarı ışıklarla aydınlanmıştı. Yaşından büyük görünü-yordu. Laura onun büyüyünce nasıl bir erkek olacağını görür gibi oldu.

Girdikleri vadinin dibi kayalık hale gelip geçit vermez olunca, yol bu sefer yandaki yamaç boyunca tırmanıp yüksel-meye başladı.

Laura gözünü yoldan ayırmaksızın, «Hayatım, bunu daha sonra enine boyuna, uzun uzun konuşacağız,» dedi. «Şu an için dikkatle dinlemeni, bir şeyi iyice anlamanı istiyorum. Dün-yada pek çok kötü felsefe vardır. Felsefe nedir, biliyor mu-sun?»

«Biraz. Yo... tam bilmiyorum.»

«O halde diyelim ki insanlar bazen inanmamaları gereken şeylere inanırlar. Ama bu kötü şeylerin iki tanesi hepsinden kötü, tehlikeli ve yanlıştır. Bazı kimseler bir sorunu çözmenin en iyi yolunun şiddet olduğuna inanır, kendileriyle aynı gö-rüşte olmayanları döver veya öldürürler.»

«Arkamızdakiler gibi.»

«Evet. Belli ki onlar da bu tip. Böyle düşünmek çok kötü-dür, çünkü şiddetten yine şiddet doğar. Hem bir anlaşmazlığı silahla çözümlediğin zaman adalet de yoktur, huzur da yoktur, umut da yoktur. Beni anlayabiliyor musun?»

«Sanırım. Peki, öteki kötü inanç nedir?»

«Barışçılık,» dedi Laura. «O da demin anlattığımın tam ter-sidir. Barışçılar başka bir insana asla el kaldırmamaya inanır-lar. Kendilerine ne yapılmış olursa olsun ya da ne yapılacak olursa olsun. Eğer bir barışçı, erkek kardeşinin yanında duru-

yprsa, bir adamın 'kardeşini öldürmeye geldiğini görünce, uya-rır kardeşini, kaçması için ısrar eder, ama bir tabanca alıp da katili durdurmaya kalkışmaz.»

«Adamın kardeşini kovalamasına izin mi verir?» Ohris şa-şırmıştı.

«Evet. İşler sarpa sararsa kardeşinin öldürülmesine bile tanık olmaya razıdır, tek ki ilkelerine ihanet edip de kendisi katil olmasın.» "xV

«Kaçıklık bu.»

Zirveyi aştılar. Yol bir başka vadiye inmeye başladı. İlki yandaki çamların dalları öyle alçaktı ki, cipin domındaki kar-ları süpürüyordu.

Laura cam sileceklerini çalıştırdı, direksiyonun üzerine abandı. Yolun zorluğunu bahane edip bir süre sessiz kaldı. As-lında istediğini en iyi nasıl anlatabileceğini düşünüyordu. Son bir saattir epey şiddet olayı yaşamışlardı. İlerde de yeni vah-şet olaylarının onları beklediğine kuşku yoktu. Chris'in bu olay-lara karşı sağlıklı bir tutum geliştirmesi çok önemliydi. Silah-ların, kabadayılığın, mantık yerine geçebilecek bir şey oldu-ğunu sanmamalıydı. Ama buna karşılık, gördüğü şiddetten et-kilenmesi, korkması, gururunu ve kurtuluşunu ayaklar altına alacak kadar

korkması da iyi olmazdı.

Sonunda Laura konuştu. «Bazı barışçılar aslında korkak-tır. Ama bazıları da gerçekten, katilin masum birini öldürme-sine tanık olmayı, bunu durdurmak için adam öldürmeye ter-cih eder, Iböylesinin doğru olduğuna inanırlar. Tabii yanılıyor onlar. Çünkü kötülüğe karşı savaşmamakla onlar da o kötülü-ğün parçası durumuna geliyorlar. Tetiği çeken adam kadar kö-tü oluyorlar. Belki henüz bunları anlayamayacak kadar küçük-sün. Ama bilmen gerekir ki bu iki ucun arasında da bir yol vardır. Katillerle barışçıların arasında. İnsan şiddetten kaçın-maya çalışmalı. Kendisi asla şiddeti başlatmamalı. Ama başka-sı başlatırsa kendini de, dostlarını da, ailesini de, başı dertte olan .başkalarını da korumalı. Ben evde o adamları vurduğunda

İçim bulandı. Vurdum diye gurur duymuyorum. Ama utanç da duymuyorum. Bu yüzden senin benden gurur duymanı, öldür-menin hoş bir şey olduğunu sanmanı istemem. Öç almak, ba-banın ölümü konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamış değil. Sağlayamaz.» Chris sessizdi.

«Çok mu ağır bu anlattıklarım?» diye sordu Laura.

«Yo,.., ama bunu bir süre düşünmem gerek. Şu anda kö-tü düşünüyorum herhalde. Çünkü hepsinin ölmesini istiyorum. Babamın,., başına gelenle ilgisi olan herkesin. Ama bunun üze-rinde uğraşacağım, anne. Daha iyi bir insan olmaya çalışaca-ğım.»

Laura gülümsedi. «Biliyorum, Chris.»

Oğluyla konuşurken olsun, o konuşmayı izleyen sessizlik-te olsun, Laura'nın içindeki tehlike duygusu dinmemişti. Zirve yolunda yedi mil kadar gitmişlerdi. Yolun öbür başındaki as-falta varmalarına belki bir iki. mil kalmıştı. İlerledikçe içindeki duygu, önemli bir şeyi gözden kaçırdığını daha kuvvetle vurgu-luyordu. Tehlikenin yaklaşmakta olduğundan emindi.

Yeni bir yokuşa tırmanırken birden orta yerde durdu. Bu doruğu aşınca son inişe geçecekti. Kontağı kapattı, ışıkları söndürdü.

«Ne oldu?» diye sordu Ohris.

«Hiçbir şey. Yalnızca düşünmem gerek. Yolcumuza da bir bakmalıyım.»

Cipten inip arkaya dolaştı. Arka kapıyı açtı, açarken delin-miş arka camın birkaç parçası kopup yere düştü. Laura ara-baya girdi, koruyucusunun yanına uzandı, yaralı adamın nab-zını kontrol etti. Hâlâ zayıf atıyordu. Belki eskisinden biraz da-ha zayıf. Ama düzenli atıyordu. İçinde ateş yanıyordu sanki adamın. Chris annesinin isteği üzerine ona torpido gözündeki

el fenerini uzattı. Laura battaniyeyi çekti, cipe bindiklerinden bu yana kanamanın artıp artmadığını kontrol etti. Yara kötüy-dü ama taze kan pek fazla değildi üzerinde. Onca sarsıntıya rağmen hem de. Battaniyeyi tekrar örttü, feneri Ohris'e uzat-tı, cipten indi, arka kapıyı kapadı.

Arka kapının kırık cam parçalarını çıkardı, attı, orayı boş bıraktı. Sürücünün yan arkasındaki camı da aynı şekilde te-mizledi. Cam büsbütün yok olunca durum daha az dikkat çeki-yordu. Karşılarına çıkabilecek polis veya başka kimse bir ba-kışta farkedemezdi.

Arabanın yanında, serinlikte bir süre durdu, ışıksız boşluk-lara baktı, içgüdüyle mantık arasında bir bağlantı kurmaya çalıştı. Neden şu anda bir tehlikeye doğru gittiğini bu kadar kuvvetle hissediyordu? Gecenin şiddet olaylarının bitmiş olma-dığından neden bu kadar emindi?

Doğudan esen yüksek bir rüzgâr tepedeki bulutları yarıp batıya kovalamaktaydı. Ama henüz yer düzeyine inmemişti rüz-gâr. Aşağılarda ortalık garip bir sessizlik içindeydi. Ay ışığı bulutların arasından kendine yol buldu, karlı manzarayı esra-rengiz bir ışığa boğdu, tepelerin iniş ve yokuşları, yaprak dök-meyen ağaçların renkleri, biçimleri belli oldu.

Laura güneye, yokuşun yukarısına doğru baktı. O tepeyi aşınca 38 numaralı yola iniş başlıyordu. Temiz gibiydi o ta-raf. Doğuya, batıya, sonra geldikleri yola, yani kuzeye baktı. San Bernardino dağlarının hiçbir yerinde insan izi yoktu. Bir tek ışık görünmüyordu. İlkel bir saflık ve huzur egemendi bu-ralarda.

Kendine yine aynı soruyu sordu, aynı cevapları verdi. Bir yıldır hep aynı konuşmayı yapıyordu içinden. Kemerli adamlar nereden geliyorlardı? Bir başka gezegenden, bir başka galak-siden mi? Hayır. Laura ne kadar insansa onlar da o kadar insandı. O halde belki Rusya'dan geliyorlardı. Belki bu ke-merler madde nakli aracıydı. Filmlerdeki gibi taşıyordu insanı bir yerden bir yere. Koruyucusunun aksanı da böylece bir açık-

lama bulmuş olurdu. Eğer Rusya'dan geliyorsa... ama çeyrek yüzyıldır hiç yaşlanmayışını açıklamaya yetmiyordu bu varsayım. Hem Laura aslında, kendisi sekiz yaşındayken Rusya'nın ya da başka bir ülkenin bu tür madde nakli yöntemlerini geliştirmiş olabileceğine de inanmıyordu. O halde geriye bir tek zaman yolculuğu kalıyordu.

Laura bu ihtimali birkaç aydan beri düşünmekteydi. Ama varsayımından hiç emin olmadığı için Thelma'ya bile sözünü et-memişti. Yine de, eğer koruyucusu Laura'nın hayatının kriz anlarında çıkagelişini zaman yolculuğu sayesinde başarıyor-sa, belki kendi çağına göre bu yolculukların hepsini bir ay ya da bir hafta gibi bir zaman içinde yapmış olabilir, buna kar-şılık Laura'nın çağında yıllar geçiyor olabilirdi. O zaman adam tabii yaşlanmamış olurdu. Ona soru sorup cevapları alıncaya kadar gerçeği bilmeye olanak yoktu. Bu arada Laura ancak zaman yolculuğu varsayımına dayanarak hareket edebilirdi. Ko-ruyucusu ona gelecekteki bir zamandan geliyordu. Ve belli ki o gelecek, pek tatsız bir gelecekti. Çünkü kemerden söz ederken, «Onun seni götüreceği yere gitmek istemezsin,» de-mişti. Yüzünde, gözlerinde felâketler yansıtan bir ifadeyle söy-lemişti bunu. Bir zaman yolcusunun neden kendisini korumak amacıyla gelecekten

kalkıp buraya geldiğini hiç anlayomıyor-du Laura. Bunca insan arasında neden onu seçiyordu adam? Neden onu serserilerden, patinaj yapan kamyonlardan kurtarı-yordu? Ama şu anda bunları düşünmeye zaman yoktu.

Gece sessiz, karanlık ve soğuktu.

Gitmekte oldukları yolu sürdürürse... o yolun sonu belâya gidiyordu.

Bunu biliyordu Laura. Ama o belânın ne olduğunu, nere-den geleceğini bilemiyordu.

Tekrar cipe bindiğinde Chris, «Yine ne oldu?» diye sordu.

Laura ona döndü. «Sen Uzay Yolu'na, Yıldız Savaş kırt'na, Pillere Yer Yok'a çok meraklısın,» dedi. «Bu tür şeyleri çok

seviyorsun. Belki de roman yazarken bilgi edinmek için 'baş-vurduğum türden uzmanlar gibi (birisisin sen. Benim tam gün gariplikler uzmanımsın.»

Motoru kapatmıştı. Cipin içini yalnızca ardsıra gelen ay ışığı aydınlatıyordu. Laura yine de Chris'in yüzünü oldukça net biçimde görebilmekteydi. Dışarda dururken gözleri karan-lığa alışmıştı çünkü. Çocuk gözlerini kırpıştırdı, şaşırmış gö-ründü. «Neden söz ediyorsun?»

«Ohris, daha önce de söylediğim gibi, şu arkada yatan adamla ilgili her şeyi sana anlatacağım, daha önce hayatıma nasıl garip zamanlarda ve garip biçimlerde girdiğini sayıp dö-keceğim, ama şimdi bunlara vaktimiz yok. Bana bir yığın soru sormaya kalkma, tamam mı? Yalnızca şöyle düşün... diyelim ki benim koruyucum... evet, onu öyle görüyorum, çünkü beni pek çok korkunç şeyden kurtardı,., diyelim ki o gelecekten buraya gelen bir zaman yolcusu. Diyelim ki kocaman bir maki-neye binip gelmiyor. Diyelim ki makinesi yalnızca beline tak-tığı bir kemer. Giysilerinin içine onu takıp geliyor, buraya indi-ğinde hava yoğunlaşıyormuş gibi oluyor, ortaya o çıkıyor. Bu-raya kadarını anladın mı?»

Ohris gözlerini fincan gibi açmıştı. «Öyle biri mi.o?»

«Olabilir, evet.»

Çocuk kendini güvenlik kemerinden kurtardı, koltuğun üze-rine çıkıp diz çöktü, arkada yatan adama baktı. «Vay canına!»

«Bu özel koşullarda, külhanbeyce konuşmanı bağışlıyo-rum.»

Ohris ona suçlu suçlu baktı. «Özür dilerim. Ama..., bir zaman yolcusu!»

Laura ona kızsa da öfkesi süreli olmaz, çocuğun o heves ve heyecanı Laura'nın duygularını yoğunlaştırmaya yeterdi. Hayli, zamandır böyle bir canlılık göstermemişti Ohris. Noel'de Jason'Ia oynadığından beri. Bir zaman yolcusuyla karşılaşmak içini bir anda serüven duygusuyla, sevinçle doldurmuştu. İşte hayatın en harikulade yanlarından biri buydu. Zaman zaman

zalim olsa bile, bir yandan da esrarengiz bir niteliği vardı. Ha-rikulade sürprizlerle doluydu. O sürprizler bdzen o kadar şa-şırtıcı oluyordu ki, mucize sayılıyordu. O mucizelere tanık olan kötümser kişi, yaşamak için bir neden buluyor, karamsar kişi sıkıntılarından kurtuluyor, ruhen yaralanmış bir çocuk iyileşe-biliyor, melankolisine çare buluyordu.

Laura, «Pekâlâ,» dedi. «Diyelim ki bizim zamanımızdan ay-rılıp kendi zamanına dönmek istediğinde, taktığı özel kemerin üzerindeki bir düğmeye basıyor.»

«Kemeri görebilir miyim?»

«Daha sonra. Unutma, şu anda fazla soru sormamaya söz verdin.»

«Peki.» Çocuk koruyucuya bir daha baktı, sonra dönüp yerine oturdu, dikkatini annesine çevirdi. «Düğmeye bastığı zaman... ne oluyor?»

«Ortadan yok oluyor.»

«Vay..! Gelecek zamandan buraya gelirken de havanın içinde madde'Ieşerek mi ortaya çıkıyor?»

«Bilmiyorum. Gelişini hiç görmedim. Ama sanırım... nede-nini bilmiyorum ama... galiba yıldırım ve gök gürlemesi olu-yor.»

«Bu geceki yıldırım!»

«Evet, ama her sefer yıldırım olmuyor. Neyse, pekâlâ. Di-yelim ki bize yardım etmek üzere geri döndü... bizi bir tehli-keden kurtarmak istiyor...»

«'Kayan kamyon gibi mi?»

«Bizi neden korumak istediğini bilmiyoruz. O bize söyle-yene kadar bilemeyiz. Ama diyelim ki gelecek zamanın başka insanları bizim kurtarılmamızı istemiyor. Nedenini bilemeyiz ta-bii. Ama içlerinden biri Kokosohka'ydı. Babanı vuran adam.»

«Ya bu gece eve gelenler?» diye sordu Ohris. «Onlar da gelecek zamandandı, değil mi?»

«Öyle sanıyorum. Koruyucumu öldürmek istiyorlardı. Se ninle beni de. Ama biz içlerinden birkaçını öldürdük, iki kişiyi

de Mercedes'in içinde kara sapladık. Eee... şimdi ne yapı-yoruz, evlât? Gariplikler uzmanı sensin. Bir fikrin var mı?» «Dur, düşüneyim.»

Ayın ışığı cipin kirli kaputu üzerinde donuk donuk parlı-yordu.

Arabanın içi soğumaktaydı. Soluklarından dumanlar çıkı-yor, camlar buğulanmaya başlıyordu. Laura motoru, kaloriferi, defrostu çalıştırdı ama ışıkları yakmadı.

Ohris, «Bak, onların planı başarısızlığa uğradı, artık bu-ralarda oyalanmazlar,» dedi. «Geleceğe, nereden geldilerse oraya dönerler.»

«Bizim arabayla peşimizden gelen o ilki adam mı?»

«Evet. Herhalde senin öldürdüklerinin belindeki kemerle-rin düğmesine çoktan basmış, cesetleri geri yollamışlardır bile. Evde artık ceset falan kalmamıştır. Zaman yolcularının oraya geldiğinin hiçbir izi kalmamıştır. Belki biraz kan kalmıştır, o kadar. Böyle olunca, son kalan iki üç adam da kara sapla-nınca herhalde artık vazgeçip evlerine dönmüş olmalılar.»

«Vahi artık o arabanın içinde değiller mi? Yürüyerek Big Bear'e dönmek, bir araba daha çalıp bizi aramak gelmez mi akıllarına?»

«Hayır. Bu dediğin çok zor. Yani... onların bizi bulmak için daiha kolay yolları var. Normal kötü adamlar gibi arabay-la dolaşa dolaşa aramak zorunda değiller.»

«Nasıl yollar?»

Oocuk yüzünü buruşturdu, gözlerini kısarak ön camdan karlara, ay ışığına, daha ötelerdeki karanlığa doğru baktı. «Bak, anne, bizi elden kaçırdıklarını anladıkları anda kemerlerindeki düğmelere basıp gelecek zamana dönebilir, sonra bizim' zama-na tekrar gelir, bize bir yerde tuzak kurarlar. Bu dağ yoluna saptığımızı biliyorlar. Demek herhalde yaptıkları şu: Geri dö-nüp sonra tekrar bizim zamanımıza geldiklerinde bu yolun öbür başına inerler. Şu anda bizi orada bekliyorlardır. Evet, oradalar, bu kesin! Bahse girerim ki oradalar.»

«Ama neden bu gece daha erken bir saate iniş yapmasın-lar? İlk gelişlerinden önceki bir zamana? Bizi evde basarlar,, daha koruyucum uyarmaya gelmeden saldırırlardı.»

«Paradoks,» dedi çocuk. «Paradoks ne demek, bilir misin?»

Bu kelime o yaşta bir çocuk için fazla karmaşık görünü-yordu. Laura yine de, «Evet, paradoks nedir bilirim,» dedi-«Kendi kendine ters düşen, ama belki de doğru olabilecek bir şey.»

«Bak, anne, işin hoş yanı, zaman yolculuklarının türlü tür-lü paradoks olasılıklarıyla dolu olması. Doğru olamayacak, doğru olmaması gereken, ama,., belki de doğru olabilecek şey-lerle.» Sevdiği filmleri, çizgi romanları anlatırken kullandığı o heyecanlı sesle konuşuyordu. Ama bu sefer konuşmasında da-ha başka bir nitelik de vardı. Ciddi bir ton. Belki de konu ha-yal olmayıp gerçek olduğu, ama hayalden bile daha şaşırtıcı olduğu için. «Diyelim ki sen zamanın içinde

geriye gittin ve kendi büyükbabanla evlendin. O zaman kendi kendinin bü-yükannesi olursun. Zaman yolculuğu mümkün olsa belki bu-nu yapabilirdin,., ama beri yandan, eğer senin gerçek bü-yükannen, büyükbabanla evlenmemiş olsa, o zaman sen nasıl doğabilirdin? Paradoks! Ya da geriye bir zaman yolculuğu ya-pıp kendi anneni çocukluğunda gördün ve kaza sonucu onu öldürdün diyelim. Sen de mi yok olacaksın o zaman? Pop diye kaybolup hiç doğmamış gibi mi olacaksın? Paradoks! Para-doks!»

Laura cipin içindeki loş ışıkta oğluna bakarken, sanki hep tanıdığı çocuğa değil de bir başka çocuğa bakıyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Uzay hikâyelerine hayranlığını biliyordu gerçi. Bugünlerde çocukların hepsi, kaç yaşında olurlarsa olsunlar, kapılmışlardı bu hikâyelere. Ama Laura bugüne kadar o etki-lerin biçimlendirdiği zihne hiç dikkatle bakmamıştı. Besbelli yir-minci yüzyılın sonunda yaşayan Amerikalı çocuklar, yalnız da-ha önceki çocuklardan daha zengin bir iç hayal âleminde ya şamakla kalmıyor, aynı zamanda o hayallerden çıkardıkları şey

Ser de önceki çocukların cin, peri, hayalet kavramlarından çı-kardıklarından farklı oluyordu. Uzay, zaman, mekân gibi kav-ramlar üzerinde soyut düşünceleri vardı şimdiki çocukların. Zihinsel ve duygusal yaşlarından çok ileri kavramlara sahipti-ler. Laura kendini küçük bir çocukla değil de, o vücudun için-deki bir füze bilimcisiyle konuşuyormuş gibi hissetti.

Sarsıldığını belli eden bir sesle konuştu. «O halde,., bu adamlar bizi bu geceki ilk ziyaretlerinde öldürmeyi başarama-dılarsa neden daha erken saatte gelip koruyucum bizi uyar-madan basmadılar?»

«Bak, koruyucun zaten zaman akışı içinde bizi uyarmaya gelmişti. Bu adamlar onun bizi uyarmasından önce gelseler, o bizi nasıl uyarabilir, nasıl şu anda sağ olabilirdi? Paradoks!»

Chris gülüp ellerini çırptı. Kendi yaptığı sihire sevinen bir cindi sanki.

Onun bu keyfine karşılık, Laura durumu anlamaya çalı-şırken başına ağrılar giriyordu.

Ohris anlattı. «Bazı insanlara göre bütün bu paradokslar yüzünden zaman yolculuğuna hiç imkân yokmuş. Ama diğer bazıları da, geçmişe yapacağın yolculuk paradoksa yol açma-dığı sürece mümkün olabileceğini söylüyorlar. Eğer bu doğ-ruysa, adamlar geldiklerinden daha önceki bir zamanda tek-rar gelemezlerdi, çünkü içlerinden bazıları ilk yaptıkları iniş-te öldürülmüştü bile. Ölü oldukları için yapamazlardı bunu. Paradoks olurdu. Ama öldürmediğin adamlar ve belki yeni ar-kadaşları ikinci bir sefer yapıp bu yolun sonuna inebilirler.» Öne eğilip camdan ileriye tekrar baktı. «Biz kurşunlardan ka-çalım diye zikzak çizerken güney tarafta çakan şimşekler oy-du herhalde. Gelecek zamandan yeni birileri geliyordu. Evet, eminim ki bizi şu ilerde bir yerde bekliyorlardır. Aşağıda... ka-ranlıkta.»

Laura parmak uçlarıyla şakaklarını ovalayarak, «Ama dö-nüp geri gidersek...» dedi-. «İlerde bizi bekleyen tuzağa doğ-ru gitmezsek, hileyi anladığımızı farkedecekler. Bu sefer üçün-

cü bir iniş daha yapıp Mercedes'te bizi bekleyecekler, biz ora-dan geçerken ateş edecekler. Ne tarafa gidersek gidelim vu-racaklar bizi.»

Ohris başını heyecanla iki yana salladı. «Olmaz. Onlar bi-zim durumu anladığımızdan ancak yarım saat sonra emin ola-bilirler. Biz o zamana kadar geri dönmüş, Mercedes'in yanın-dan geçmiş oluruz.» Çocuk heyecanından yerinde zıplamaya başlamıştı. «Üçüncü inişte bu yolun en başına gidip bizi ora-da durdurmayı da başaramazlar, çünkü o zamana kadar orayı da geçmiş oluruz. Kurtulmuş oluruz. Paradoks! Bak, anne, on-lar da oyunu kurallara göre oynamak zorundalar. Sihirbaz de-ğiller. Kurallara uymaya mecburlar, ondan kurtulamazlar!»

Laura otuz üç yıllık ömründe, hafif bir zonklamayla başla-yıp bu kadar çabuk güçlenen bir başağrısı çekmemişti. Zaman yolcularından kaçabilmek için bir çare düşünmeye zorlandıkça ağrı da daha artıyor, daha yerleşiyordu.

Sonunda, «Ben teslim oluyorum,» dedi. «Demek bunca yıl-dır oiddi bir yetişkin gibi davranacağıma Uzay Yolu'nu seyret-meli, Rdbert Heinlein'i okumalıymışıra Bu işleri hiç anlayamı-yorum. Bak, şöyle yapalım. Senin sözlerine güvenip onları o yolla atlatmaya çalışalım. Her an onlardan bir adım ilerde ol-maya bak. Bizi öldürmek istiyorlar. Paradoks yaratmadan bizi nasıl öldürebilirler, onu düşün. Bundan sonra nerede karşı-mıza çıkacaklar? Ya ondan sonra? Şu anda geri dönüp Mer-cedes'in yanından geçiyoruz. Sen haklıysan, arabada bizi bek-leyen kimse olmayacak. O halde bir daha nereye inecekler? Sen düşünedur, aklına bir şey gelince bana da söyle.»

«sPeki anne.» Ohris arkasına yaslanıp bir an zevkle sırıttı,, sonra oyuna daha derin gömüldü, dudağını kemirmeye başladı.

Ne var ki, oyun değildi bu. Hayatları gerçekten tehlike-deydi. Katillerden insanüstü yetenekler kullanarak kaçmaları gerekiyordu. Sağ kalma konusundaki; tüm umutlarını da sekiz yaşında bir çocuğun hayal gücünün zenginliğine bağlamak zo-rundaydılar.

Laura cipi çalıştırdı, geri vitese aldı, birkaç yüz metreyi geri geri gitti, sonunda yol kenarında bir düzlük bulunca ma-nevra yaptı, geldikleri tarafa, hendeğe girmiş Mercedes'e, Big Bear'e doğru ilerlediler.

Laura artık korkunun ötesine geçmişti. Olayın bilinmeyen, bilinemeyecek şeylerle öyle yakın ilişkisi vardı ki, korkuyu sür-dürmeye bile olanak yoktu. Korku denilen şey mutluluğa, dep-resyona benzemezdi. Akut bir durumdu. Yapısı gereği, kısa sü-reli olmak zorundaydı. Çabuk tükenirdi. Ya da sürekli artar, insan ya bayılır ya ölür, belki beyninde bir damar çatlayana kadar bağırırdı. Laura bağırmıyordu. O korkunç başağrısına rağmen damarının çatlayacağını da sanmıyordu. Zihni peşten, müzmin bir korku düzeyine yerleşip mevzi aldı. Kaygı düzeyinin biraz yukarısında bir yere.

Ne biçim gündü bu böyle! Ne biçim yıl, ne biçim ihayat?

Sansasyon haberi.

— 2 —

Kara saplanmış Mercedes'in yanından geçip yolun başına kadar gittiler, karşılarına eli makineli adamlar çıkmadı. Kav-şağa vardıklarında Laura durdu, Chris'e baktı. «Eeee?»

Çocuk da ona baktı. «Eh, biz böyle dolaştıkça, pek sık gitmediğimiz yerlere gittikçe, herhalde oldukça güvende sayı-lırız. Nerede olacağımızı hiç bilmedikleri sürece bizi bulamazlar. Bunlar sıradan serseri değil.» Çocuk bir an susup devam etti. «Bak, anne, şu an için onları atlattığımıza göre, herhalde ge-risin geri gelecek zamana dönecek, kayıtlara bakacaklardır. Senin hakkında ne var ne yoksa. Senin hayat hikâyene. Bun-dan sonra senin nerede ortaya çıkacağını anlamaya çalışa-caklardır. Belki evine döndüğün zamanı bulacaklar. Bir yıl sak-

lanıp yeni bir kitap yazsan, sonra o kitap için tanıtma turuna çıksan, seni kitapçı dükkânında kitaplarını imzalarken yakala-yacaklar, çünkü o olayın gelecek zamanda bir kaydı buluna-cak. Belli bir günün belli bir saatinde senin o dükkânda ola-cağını bilecekler.»

Laura kaşlarını çattı. «Yani onlardan ömrüm boyunca ka-çabilmek için tek çarem adımı değiştirip hep kaçak yaşamak mı? Hiçbir yerde adım geçmeyecek, yazılı tarihten kendimi si-leceğim... şu andan başlayarak, öyle mi?»

«Eh, galiba yapman gereken o,» dedi çocuk heyecanla.

Zaman yolcusu katilleri aldatmanın yolunu bulacak kadar zekiydi, ama insanın her şeyini terkedip yalnızca cebindeki na-kit parayla yaşamaya çalışmasının ne denli zor olacağını kav-rayacak kadar olgun değildi. Bir başka deyimle, budala bilgin gibiydi. Dar bir alanda son derece bilgili ve yetenekli, ama başka bakımlardan çok saf ve sınırlı. Zaman yolculuğu ku-ramlarına sıra geldi mi bin yaşında gibiydi. Diğer bakımlar-dan, dokuzunu sürüyordu işte.

«Yeni bir kitap yazamam,» dedi Laura. «Onu yapmak için editörlerle, ajanslarla ilişki kurmak gerek. Telefonla bile olsa. O zaman ortaya izlenebilecek kayıtlar çıkar. Telif hakkımı da alamam, çünkü ne kadar dolambaçlı yoldan gidersem gideyim, parayı kaç banka hesabından dolaştırırsam dolaştırayım, er geç gidip bir bankadan şahsen almam gerekecek, orada da yazılı kayıt kalacak. O kaydı gelecekte görecekler. Hemen o zamana inip beni bankaya girdiğim anda yok ediverirler. Şu anda sahip olduğumuz parayı nasıl alacağım? Yazılı kayıt bı-rakmaksızın nasıl çek bozdururum?» Gözlerini kırpıştırarak oğ-luna baktı. «Ulu Tanrım, Chris, açmaza sıkıştık biz.»

Bu sefer şaşırma sırası çocuğa gelmişti. Annesine bakar-ken, paranın nereden geldiğini pek anlayamadığı belliydi. Nasıl kazanılıp nasıl ilerde kullanılmak üzere saklandığını, onu alma-nın ne kadar zor olduğunu kavrayamıyordu. «Eh, birkaç gün böyle arabayla dolaşırız, motellerde yatıp kalkarız...»

«Motellerde ancak nakit ödersem kalabiliriz. Kredi kartıyla ödersem, onun kaydını kullanıp bizi bulurlar. Hesabı kestiğim geceye iniş yapar, bizi motelde öldürürler.»

«Doğru. O zaman da nakit öderiz. İstersen hep McDonaldis' da yeriz! Hem pahalı değil, hem de çok güzel!»

Dağlardan yokuş aşağı indiler, karlı bölgeden kurtulup San Bernardino'ya vardılar. Burası yaklaşık 300.000 kişilik bir kent-ti. Yolda karşılarına katil falan çıkmadı. Laura'nın koruyucusu-nu bir doktora götürmesi gerekiyordu. Yalnızca ona hayatını borçlu olduğu için değil, neler olup bittiğini onsuz asla öğ-renemeyeceği, içinde bulunduğu açmazdan kurtulamayacağı için.

Onu hastaneye götüremezdi. Hastaneler kayıt tutarlardı. Orada düşmanlarına kendisini bulabilmeleri için iz bırakmış olurdu. Özel bir doktora göstermeliydi onu. Gizlice. Kendi adı-nı vermeden, hastayla ilgili hiçbir şey söylemeden.

Gecenin on ikisinden biraz önce, bir' Shell benzincisinin önündeki telefon kulübesinde durdu. Kulübe servis istasyonu-nun dışında, ayrı yerdeydi. Bu iyiydi tabii. Görevlinin oipe faz-la sokulup camların eksikliğini, içerde baygın yatan adamı gör-mesi olacak şey değildi.

Chris öğleden sonra uyumuş olduğu, demin de çok heye-canlı dakikalar yaşamış olduğu halde, yine de uyukluyordu. Ama uykusu rahat olmadığı gibi doğal bir uyku da değildi. Az önceki gibi mırıldanmıyordu artık. Ama birkaç dakikada bir soluğunu inleyerek alıyor, horluyordu.

Laura cipi durdururken motoru çalışır durumda bırakmıştı. Kulübeye girip telefon rehberini açtı, meslekler kısmından dok-torlarla ilgili sayfaları yırtıp cebine soktu.

Benzinciden San Berbdrdino kent haritasını da almıştı. Araştırmaya başladı. Hastanede çalışmayan, evinin bir bö-

lümünü muayenehane olarak kullanan bir doktor arıyordu. Es-kiden taşra kentlerinde doktorlar genellikle öyle çalışırlardı. Ama bugünlerde evinin yarısını muayenehane olarak kullanan-ların sayısı azalıyordu artık. Laura işi uzatırsa koruyucusunun yaşama şansının azaldığının farkındaydı.

Saat biri çeyrek geçe, eski yapım evlerle dolu bir mahal-lede, iki katlı, beyaz, bahçeli bir evin önünde durdu. Başka bir çağa aitti sanki bu ev. Kaybolmuş bir California'ya. Pütürlü beton duvarlar her yanı böylesine sarmadan önce. Sokağın kö-şesindeydi ev. İki arabalık bir garajı vardı. Bahçesindeki ağaç-ların yaprakları dökülmüştü. Bu haliyle sanki doğu bölgesinden kaldırılıp buraya taşınmış, bu bahçeye konuvermiş bir eve ben-ziyordu. Rehberin meslekler sayfası doğru söylüyorsa burası Doktor Carter Brenkshaw'ın adresiydi. İşte, kapının yanına asıl-mış pirinç bir tabela rehberin doğru söylediğini kanıtlıyordu.

Laura cipi ilerdeki ilk köşeye sürüp parketti, indi, eğilip kaldırım kenarından bir avuç çamur aldı,

arabanın ön ve arka plakalarını onunla elinden geldiği kadar sıvadı.

Ellerini otlara silip arabaya döndüğünde Chris uyanmıştı ama uyku sersemiydi. İki saati aşkın süredir uyuyordu. Kafası karışıktı. Laura onun yanağını okşadı, alnındaki saçları arkaya itti, sonra hızlı hızlı konuşarak çocuğun ayılmasını sağlamaya çalıştı. Soğuk havanın da biraz katkısı oldu.

Chris'in iyice ayıldığından emin olunca, «Tamam, şimdi dikkatle dinle.» dedi. «Bir doktor buldum. Hasta taklidi yapa-bilir misin?»

«Tabii.» Ohris kusacakmış gibi bir surat takındı, sonra öğürdü, inledi.

«Fazla abartma,» dedi Laura. Ona ne yapacaklarını anlattı. «İyi bir plan, anne.»

«Değil. Kaçıkça bir şey. Ama başka bir plan da bulamıyo-rum.»

Arabayı çevirip Brenkshaıw'ın kapısına getirdi, bahçeye girip kapalı garajın önüne parketti. Garaj evden daha gerideydi. Chris

kuıiopede kayıp sürücü kapısından indi. Laura onu kucağına aldı, sol koluna oturttu, başını kendi sol omzuna dayadı. Chris annesine sarıldı. Oldukça ağır olmasına rağmen Laura onu tek koluyla taşıyabiliyordu. Bebeği artık bebek olmaktan çıkmıştı. Sağ eliyle tabancayı kavradı.

Chris'i eve doğru taşırken, inşallah komşu evlerin pence-resinden kimse bakmıyordur diye umuyordu. Ama zaten doktora geceyarısı hasta gelmesi o kadar da olmayacak bir şey değildi,

Ön merdivenleri çıktı, terası geçti, kapıyı üç kere hızlı hızlı «çaldı. Telaşlı bir annenin yapacağı gibi. Birkaç saniye bekleyip tekrar üç kere çaldı. ,

Üçüncü kere çalıp evde kimsenin olmadığına karar vereceği sırada terasın ışıkları yandı, yan pencereden bir adamın kendi-sine bakmakta olduğunu gördü.

Tabancayı yanında, gözükmeyecek biçimde tutarak, «Lüt-fen,» dedi. «Oğlum zehirlendi. Zehir yuttu.»

Adam kapıya geldi. Kanadı içeriye doğru açtı. Ama dışarda îbir de camlı kapı vardı. Fırtınaya ve soğuğa karşı. Bu yüzden La-ura onun da açılabilmesi için hafif geri çekildi.

Adam altmış beş yaşlarında, ak saçlı, İrlandalı suratlı bi-riydi. Bir tek o kocaman Romalı burnuyla kahverengi gözleri bozuyordu o etkiyi. Üzerine kahverengi bir röbdöşambr giymişti. Altından beyaz pijamalarının paçalarıyla terlikleri görünüyordu. Gözlüğünün çerçevesi üzerinden Laura'ya bakarak, «Ne oldu?» diye sordu.

«İki sokak ilerde oturuyordu. Çok yakındaydınız. Oğlum... zehirlendi.» Bu arada Chris'i kucağından indirdi, çocuk hemen aradan çekildi, Laura .38'liğin namlusunu doktorun göbeğine dayadı. «Yardım çağırırsan karnını deşerim.»

Aslında onu vurmaya hiç niyeti yoktu. Ama sesi inandırıcı çıkmış olmalı ki adam başını salladı, hiçbir şey söylemedi.

«Sen Doktor Brenkshavv mısın?» Adam tekrar başını salla-dı. Laura bu sefer, «Evde başka kim var, doktor?» diye sordu.

«Kimse yok. Burada yalnızım.»

«Karın?»

«Karım öldü.» «Çocuklar?»

«Büyüyüp buradan gittiler.» «Bana yalan söyleme.»

«Yalan söylememeyi hayatımın alışkanlığı haline getirdim,» dedi doktor. «Birkaç kere başım bu yüzden derde girmedi değil... ama doğruyu söylemek genellikle hayatı bir hayli basitleştiriyor. Bakın, hava soğuk, bu röbdöşambr da ince. İçeri girin de beni öyle korkutun.»

Laura adımını içeri atarken silahı adamın karnından çekme-di, namluyla onu daha geri itti. Chris peşinden geldi. «Tatlım,» diye fısıldadı Laura. «Evi ara. Gürültüsüz. Üst kattan başla. Hiç-bir odayı atlama. Kimse varsa, doktorun âcil bir hastası oldu-ğunu, yardıma ihtiyacı olduğunu söyle. »

Chris merdivenlere doğruldu, Laura da Carter Brenkshaw'ı silahıyla holde bekletti. Yan duvarda kocaman bir sarkaçlı saat hafif hafif fıkırdıyordu.

Adam, «Biliyor musunuz, ben korku romanlarına tutkunum-dur,» dedi.

Laura kaşlarını çattı. «Ne demek istiyorsunuz?»

«Yani... çoğu romanda çok güzel, ama çok tehlikeli bir ka-dın, kahramanı isteği dışında böyle hareketsiz bırakır. Bazen kahraman durumu tersine çevirmeyi başarır, kadın da erkek gü-cünün kaçınılmazlığına teslim olur, ikisi ihtirasla sevişirler. Aynı şey benim başıma geldiğinde neden bu kadar yaşlıyken geliyor da ikinci kısmından yoksun kalıyorum?»

Laura gülümsemesini tuttu. Bir gülerse, artık tehlikeli görü-nemezdi. «Kes sesini,» dedi.

«Herhalde bundan iyi bir cevap verebilirdiniz.» «Kes sesini, tamam mı? Sus!»

Adam sararıp solmadı, titremeye de başlamadı. Yalnızca gü-lümsedi.

Chris üst kattan döndü. «Kimse yok, anne.»

Brenkshavv, «Acaba tehlikeli tiplerin kaç tanesi yanında

kendisine 'anne' diyen şişe boyunda suç ortağı gezdirir?» diye sordu.

«Beni yanlış değerlendirme, doktor. Çaresiz durumdayım.» Chris alt kat odalarından birine girdi. Girerken ışıkları da yaktı.

Laura, Brenkshaw'a baktı. «Arabada yaralı bir adam var.» «Tabii vardır. Kurşun yarası.»

«Onu tedavi etmeni, kimseye de bir şey söylememeni istiyo-rum. Dediğimi yapmazsan bir gece gelir seni öldürürüm.»

Adam hemen hemen neşeli sayılabilecek bir sesle, «Bu ha-rika bir şey,» dedi.

Chris yaktığı ışıklan söndüre söndüre dönüyordu. «Kimse yok, anne.»

«Sedyen var mı?» diye sordu Laura doktora. Brenkshavv ona baktı. «Gerçekten yaralı bir adam mı var?» «Burada ne işim var sanıyorsun, doktor?» «Ne garip! Eh, pekâlâ... kanaması ne durumda?» «Önce çoktu, şimdi o kadar kan kaybetmiyor. Ama bay-gın.»

«Şu anda fazla kanama yoksa onu içeri alabiliriz. Muayene odamda katlanan tekerlekli koltuk var. Paltomu alabilir miyim?» Parmağıyla holdeki dolabı gösteriyordu. «Yoksa sizin gibi kaba-dayı kızlar, ihtiyar adamları pijamalarıyla titretmeyi mi severler?»

«Al paltonu, doktor. Ama, lanet olsun, sakın beni azımsa-maya kalkma.»

«Evet,» diye atıldı Chris. «Bu gece iki kişiyi öldürdü bile.» Çocuk Uzi'nin sesini taklit etti. «Taradı, devirdi. Ona ellerini bile sürmediler.»

Çocuk o kadar içten konuşuyordu İki, Brenkshavv bu sefer Laura'ya yeni bir ilgiyle baktı. «Dolapta paltolarla şemsiyeler-den başka bir şey yok. Orada silah saklamıyorum.»

«Dikkatli öl, yeter, doktor. Hızlı hareketler yapma.»

«Hızlı hareket yapmayayım... evet... bunu söyleyeceğinizi biliyordum.» Durumu hâlâ bir dereceye kadar eğlenceli buluyor

gibiydi ama deminki kadar da hafife almıyordu artık.

Paltosunu giydi, hep birlikte holün solundaki bir kapıdan geçtiler. Doktor ışığı yakmadan, evinin eşyalarını bildiği için ka-ranlıkta ilerliyor, onlara yol gösteriyordu. Hasta bekleme odasın-dan, doktorun çalışma odasına girdiler. Orada adam ışığı yaktı. Odada üç koltuk ve tıp kitapları vardı. Bir başka kapı da muaye-ne odasına açılıyordu.

Laura orada muayene masasının, âletlerin otuz yıllık, ama bakımlı olacağını bekliyordu. Oysa her şey yeniydi. Elektro maki nesi bile vardı. İlerdeki bir kapıda, «X ışını, kullanım sırasın! la kapatın,» diye bir yazı göze çarpıyordu.

«Burada röntgen cihazlarınız da var mı?» diye sordu Laurfl

«Elbette. Artık eskisi kadar pahalı değil o cihazlar. Bunun terde, her klinikte bulunuyor.»

«Kliniklerde evet, ama burası tek kişilik bir...»

«Belki görünüşüm eski filmlerde Barry Fitzgerald'ın carı

dırdığı doktorlara benziyor olabilir, evde muayenehane km.....rı

yeğliyor olabilirim, ama hastalarıma modası geçmiş teknik in u gulamam. Siz ne kadar çaresiz'seniz, ben de o kadar ci doktorum.»

«O kadar emin olma,» dedi Laura sert bir sesle. Ama 1 bu soğukkanlı rolünden usanıyordu.

«Kaygılanmayın, oyunu bozmam,» dedi adam. «Bo,.....I

daha eğlenceli olacak galiba.» Chris'e döndü. «Çalışırın dan geçerken masada kocaman, kırmızı seramik bir kap gördün mü? İçi portakal kabuklu çikolata dolu. Arada loll|ıı»| - ıı da var. İster misin?»

«Aaa, teşekkürler!» dedi Chris. «Şey... bir tane alol yim, anne?»

«Bir veya iki,» diye karşılık verdi Laura. «Ama komimi lıuMıı edecek kadar değil.»

Brenkshavv, «Çocuk hastalara şeker vermek km.....I ı

eski moda doktorlar gibiyim galiba,» dedi. «Öyle şekersiz çiklet-lere falan heves etmem. Onun bir zevki yok ki! Plastik gibi tadı var. Bana geldikten sonra dişleri çürürse, eh, o da dişçinin so-runu.»

Konuşurken köşeden katlanan tekerlekli sandalyeyi aldı, açtı, iterek odanın ortasına getirdi.

Laura, «Tatlım, biz cipe giderken sen burada bekle,» dedi.

«Peki.» Chris zaten içeriki odadaydı. Kırmızı seramik kabın içine bakıyor, seçimini yapmaya çalışıyordu.

«Cipiniz bahçe yolunda mı?» diye sordu Brenkshaıvv. «O halde arka kapıdan çıkalım. Daha az dikkat çeker herhalde.»

Laura tabancayı doktora doğru tutarken kendini çok buda-la hissediyordu. Muayene odasının yan kapısından çıktılar, bah-çeye indiler.

Bahçe genişti. Komşular burunlarının dibinde değildi. Bu-rada çam ağaçları vardı. Karanlığa rağmen Laura karşı evin pencerelerini görebiliyordu. Herhalde oradan bakan olsa, onlar da beni görebilirler, diye düşündü.

Ortalık pek sessizdi. Böyle sessizlikler ancak geceyarısıyia sabah arasında olurdu. Saatin ikiye yaklaşmış olduğunu bilmese bile, yarım saatlik bir farkla tahmin edebilirdi. Uzaktan kentin gürültüleri boğuk olarak bile gelmiyordu. Çevredeki mezar ses-sizliği onun kendini gizli bir iş yapıyormuş gibi hissetmesine yetecek türdendi. İnsan çöpü dökmeye çıksa, yine aynı duyguya kapılırdı bu sessizlikte.

Beton kaldırım evin çevresini dolaşıyor, sonra bir başka beton yolla birleşiyordu. Garajın kapısına, öndeki yola doğruldu-lar.

Brenkshavv cipin arkasına varınca durdu, kıkır kıkır güldü. «Plakalar çamur sıvalı,» diye fısıldadı. «İnandırıcı bir ayrıntı.»

Laura arka kapıyı açınca doktor yaralıya bakmak üzere cipe girdi.

Laura bakışlarını sokağa çevirdi. Her taraf sessizdi. Çıt çık-mıyordu. ,

Ama eğer San Bernardino devriye polisleri şu anda buradan geçecek olsa, mutlaka durur, ihtiyar doktorun evinde neler olu-yor diye bakmaya gelirlerdi.

Brenkshavv cipten çıkmaktaydı. «Valla, gerçekten yaralı bir adam var cipte.»

«Ne diye şaşırıp duruyorsun? Bu numarayı şaka diye yapar mıyım?»

«Onu içeriye götürelim. Çabuk,» dedi Brenkshavv.

Koruyucuyu tek başına taşıyamıyordu. Laura ona yardım et-mek için tabancayı blucininin beline sokmak zorunda kaldı.

Brenkshavv kaçmaya, onu devirmeye, silahı kapmaya çalış-madı. Yaralıyı tekerlekli sandalyeye bindirir bindirmez iterek eve doğru yoJa koyuldu.

Laura ön koltuktaki Uzi'lerden birini kapıp Brenkshovv'ı iz-ledi. Otomatik silaha ihtiyacı olacağını sanmıyordu ama... elin-de tutunca daha iyi bir duygu geliyordu ona.

On beş dakika sonra Brenkshavv elinde röntgen filmleriyle muayene odasına döndü, filmi ışıklı ekrana taktı. «Kurşun par-çalanmamış, temiz girip temiz çıkmış. Kemik falan kırmamış. Da-ğılan kıymıklardan korkmamıza gerek yok.»

Chris köşedeki koltuktan, «Harika!» diye atıldı. Lol i popunu emip duruyordu. Evin içi sıcaktı ama çocuğun anorağı hâlâ sır-tındaydı. Laura'nın da öyle. Apansız bir şey olursa, hazır

olma-larını istiyordu Laura.

Doktora, «Komada falan mı?» diye sordu.

«Evet, komada. Yaranın enfeksiyonundan ya da ateşten falan değil. Henüz aradan ona yetecek kadar zaman geçmedi. Şimdi tedavi de edildiğine göre, herhalde enfeksiyon olmaz. Onunki vurulmaktan ötürü travmatik koma. Tabii kan kaybının, şokun falan da etkisi var. Yerinden kıpırdatmamak gerekirdi as-lında, biliyorsunuz.»

«Başka çarem yoktu. Ayılacak mı?» «Herhalde. Bu durumda koma, vücudun kendini enerji top-lamak üzere kapatması, tedaviyi hızlandırmaya çalışması yüzün-dendir. Göründüğü kadar çok kan kaybetmemiş. Nabzı kuvvet-li. Fazla baygın kalmaması gerekir. Gömleğini, laboratuar ce-ketini o halde görünce kilolarla kan akıttı sanıyor insan... ama değil. Tabii yalnızca bir kaşıktı demek de istemiyorum. Kötü bir tecrübeden geçmiş. Ama ana damarlar delinmemiş. Delinse du-rumu daha kötü olurdu. Şimdi bile hastanelik aslında.»

Laura sabırsız bir sesle, «Onu konuştuk, hastaneye gideme-yiz,» dedi.

«Hangi bankayı soydunuz?» Doktorun sesinde şaka tonu vardı ama gözleri ilk şakalarındaki kadar ışıldamıyordu.

Filmlerin develope olmasını beklerken yarayı temizlemiş, iyotlamış, antibiyotik toz serpmiş, sargıyı da hazırlamıştı. Şimdi eline bir iğne aldı, dolaptan kalın bir iplik çıkardı, ikisini kenar-daki paslanmaz çelik tepsiye koydu. Yaralı muayene yatağında yan yatıyordu. Başının altına birkaç yastık konmuştu.

«Ne yapıyorsun?» diye sordu Laura.

«Delikler epey iri. Hele de çıkış deliği. Onu hastaneye gö-iürmeyip hayatını tehlikeye atmakta direttiğinize göre, en azın-dan birkaç dikiş atayım.»

«Pekâlâ. Ama çabuk ol.»

«Burayı haydutların basacağından mı korkuyorsunuz?»

«Daha beteri,» dedi Laura. «Çok daha beteri.»

Brenkshavv'ın evine geldiklerinden beri Laura hep korkunç şimşekler, yıldırımlar, mahşerin atlılarının nal seslerini andıran gök gürlemeleri bekliyor, zaman yolcularının belireceğini sa-nıyordu. On beş dakika önce doktor içerde koruyucusunun göğ-sünün röntgenini çekerken bir ara kulağına gök gürlemesj gelir gibi oldu. Ama o kadar uzaktaydı ki zor duyulabiliyordu. Laura hemen en yakın pencereye yürümüş, şimşek var mı diye bakmış, ağaçların dalları arasından öyle bir şey görememişti. Belki de San Bernardino gökleri zaten kent ışıklarından ötürü parlak ol-

un-

duğu için. Ya da belki ilk duyduğu gök gürlemesi değildi. So-nunda, bir jet geçmiştir, diye karar verdi. Panik içinde olduğu için yanlış yorumlamıştı belki o sesi.

Brenkshavv hastasının yaralarına dikiş attı. «Kendiliğinden * erir gider bu dikişler,» dedi. Sonra yaraları sarıp yapışkan bant-la yapıştırdı.

Havada bir ilaç kokusu vardı. Laura'yı hayli rahatsız eden bu koku Chris'e hiç dokunmuyordu. Çocuk köşede oturmuş, mutlu mutlu ikinci lolipopunu emmekteydi.

Röntgeni beklerken Brenkshavv hastaya bir de penisilin iğ-nesi yapmıştı. Şimdi sargı işini de bitirince kalkıp yüksek dolap-lardan birine yürüdü, iri bir kavanozdan bir ilaç tüpüne birkaç hap koydu, sonra ikinci bir kavanozdan değişik bir ilaç daha ek-ledi. «Bazı temel ilaçlardan burada bulundururum. Yoksul has-talara veririm. Eczaneye gidip kazık yemesinler diye »

«Nedir bunlar?» diye sordu Laura. Doktor masasının başı-na dönmüştü.

«Şu haplar yine penisilin. Günde üç tane. Yemeklerle birlik-te. Tabii eğer yemek yiyebilirse. Sanırım yakında ayılacaktır. Ayılmazsa vücudu su kaybetmeye başlar, damar içine sıvı ver-mek gerekir. Komadayken suyu ağzına damlatamazsınız, boğu-lur. Şu haplar da ağrı kesici. Yalnızca ihtiyacı olursa. Günde iki taneyi asla aşmayın.»

«Bana daha verin bunlardan. Hatta ne kadar varsa verin» Laura parmağıyla ikinci ilacın kavanozunu gösterdi.

«Her iki ilaç da yeter, daha fazlasına ihtiyacı olmaz, çün-kü...»

«Yok, onun ihtiyacı olmayacağından eminim,» dedi Laura. «Ama karşımıza başka ne sorunların çıkacağını bilmiyorum. Be-nim için ya da oğlum için penisiljne de, ağrı kesiciye de ihti-yaç olabilir.»

Brenkshaı/v ona uzun uzun baktı. «Neye bulaştınız siz böy-le? Kitaplarınızdan alınma sahnelere benziyor.»

«Siz bana...» Laura birden sustu. Adamın dediğini yeni bi-

linçlendirmişti. «Kitaplarımdan alınma sahneleri mi? Benim ki-taplarımdan mı? Ah, Tanrım... siz benim kim olduğumu biliyor-sunuz!»

«Elbette. Daha terasta gördüğüm anda tanımıştım. Dediğim gibi, korku romanlarına tutkunumdur. Gerçi sizin kitaplarınız tam' korku kitabı sayılmaz ama çok gerilimli ve heyecanlı

oldukları için onları da okurum. Arka kapakta hep resminiz vardır. İna-nın bana. Bayan Shane, böyle bir yüzü gören hiçbir erkek unu-tamaz. Yalnızca resimde görmüş bile olsa. Benim gibi ihtiyarın biri bile olsa.»

«Ama neden önceden söylemed...»

«Başlangıçta bunun bir şaka olduğunu sandım. Geceyarısı öyle melodram havası içinde kapıma gelişiniz, o tabanca, o ka-badayıca konuşmalar... şakaya pek benziyordu. Böyle şakalar yapabilecek arkadaşlarım vardır. Sizi tanısalar, oyuna katılma-nız için ikna bile ederlerdi.»

Laura koruyucusunu gösterdi. «Ama onu görünce...»

«O zaman şaka olmadığını anladım,» dedi doktor.

Chris annesinin yanına gelip lolipopu ağzından çekti. «An-ne, eğer geldiğimizi açıklarsa...»

Laura belinden .38'i çekmişti. Namluyu yükseltirken, Brenk-shavv'ı artık silahla korkutmayacağını anlayıp indirdi. Baştan beri korkmamıştı ki adam! Onun kolay korkan biri olmadığını Laura daha yeni anlıyordu. Ayrıca adam onun kim olduğunu bi-lirken tehlikeli, yasa dışı bir kadın gibi gözükmeye olanak yoktu.

Muayene masasında koruyucusu inledi, tedirgin uykusunda kıpırdanmaya çalıştı. Brenkshavv elini onun göğsüne koydu, has-tayı rahatlatmaya uğraştı.

«Bakın, doktor, bu gece burada olanları kimseye söylerse-niz, bu sırrı ömrünüzün sonuna kadar saklamazsanız, oğlumun da, benim de ölümüne neden olursunuz.»

«Doktorların tedavi ettikleri kurşun yaralarını bildirmeleri yasa gereğidir.»

«Ama bu özel bir durum,» dedi Laura telaşla. «Ben kanun-

dan kaçmıyorum, doktor.» «Kimden kaçıyorsunuz?»

«Bir bakıma... kocamı öldüren adamlardan. Yani Chris'in babasını.»

Adam şaşırmış ve acı duymuş gibi gözüktü. «Kocanız öldü-rülmüş müydü?»

«Gazetelerde okumuş olmalısınız.» Laura'nın sesi de acı çıkıyordu. «Bir süre flaş haber olmuştu. Basının bayıldığı tür-den haber.»

«Korkarım gazeteleri pek okumam, televizyon haberlerini de dinlemem. Hep yangın, kaza, çılgın teröristler. Gerçek haber-leri hiç vermiyorlar. Sırf kan, trajedi ve politika. Kocanız için üzüldüm. Peki... onu öldüren bu adamlar her kimse, demek şim-di de sizi öldürmeye çalışıyorlar. Bu durumda doğruca polise gitmeniz gerekir.»

Laura bu adamı sevmişti. Görüşleri ve ilgileri birbirine epey benziyordu. Mantıklı, iyi yürekli bir adamdı. Ama yine de Brenk-shavv'ı ağzını sıkı tutması için ikna edebileceğini pek sanmıyor-du.

«Polis beni koruyamaz, doktor. Kendimden başka hiç kim-se koruyamaz beni. Belki bir de... demin dikiş attığınız şu adam koruyabilir. Peşimizdekiler amansız, karşı durulmaz kimseler... yasanın da çok ötesindeler.»

Adam başını iki yana salladı. «Kimse yasanın ötesinde de-ğildir.»

«Bunlar ötesinde, doktor. Size nedenini anlatmam bir saat sürer, sonunda da herhalde inanmazsınız. Ama size yalvarıyo-rum, bizim ölümümüzü vicdanınızda taşımak istemiyorsanız, geldiğimizi sır olarak saklayın. Birkaç günlüğüne değil... ölene kadar.»

«Şey...»

Laura ona bakarken bu işte umut olmadığını anladı. Eve ilk girdiğinde adamın söylediği sözü hatırlıyordu. Hiç yalan söyle-mem, çünkü gerçeği söyleyince hayat kolaylaşıyor, demişti. Gerçeği söylemek onun hayat boyu alışkanlığıydı. Kırk beş da-

kika içinde Laura onu yeterince tanımış, gerçekten ender rast-lanan dürüst kimselerden olduğunu anlamıştı. Şimdi ona geliş-lerini sır gibi saklaması için yalvarırken bile, adam yalandan 'peki' diyemiyordu. Laura'nın gözüne suçlu suçlu bakıyor, on-dan kurtulmak için gereken yalanı çıkaramıyordu ağzından. La-ura gidince o da görevini yapacaktı. Polise raporunu yollayacak-tı. Polisler gelip Big Bear'deki evde Laura'yı arayacaklar, ora-da zaman yolcularını değilse bile, kanları bulacaklar, kurşunla-rı, kırık camları göreceklerdi. Yarın ya da öbür gün hikâye gaze-telerin birinci sayfasında patlardı...

O jet geceli yarım saat olmuştu. Belki de jet değildi. Belki Laura'nın ilk sandığı şeydi. Uzaktan gelen gök gürlemesi. On beş yirmi mil ilerden.

Yağmursuz bir gecede gök gürlemesi.

«Doktor, hastayı giydirmeme yardım edin. Sonradan bana ihanet edeceğinize göre, o kadar bir yardımda bulunun bari.»

Bu ihanet kelimesi doktoru gözle görülür biçimde sarstı.

Laura daha önce Chris'i yukarı yollamış, Brenkshavv'ın do-labından bir gömlek, bir kazak, bir ceket, bir pantolon, bir çift çorap ve bir çift ayakkabı getirmesini söylemişti. Doktor gerçi koruyucusu kadar adaleli ve formda değildi ama yaklaşık aynı cüssedeydi ikisi.

Şu anda yaralının sırtında yalnızca kan lekeli pantolonu vardı. Laura onu giydirmeye zaman kalmadığını biliyordu. «Yar-dım edin, ceketi giydireyim, doktor. Ötekileri yanıma alır, son-ra giydiririm. Ceket onu şimdilik soğuktan korumaya yeter.»

Doktor yaralıyı isteksizce doğrultup oturur poza getirirken, «Kıpırdatılmaması gerekirdi,» dedi.

Laura ona aldırmadı, kalın astarlı, çizgili kadife ceketin kol-larını geçirmeye çalıştı. «Chris, ön taraftaki salona git. Orası karanlık. Işıkları yakma. Pencereye git, sokağı dikkatle bir kolla. Tanrı aşkına, kendin gözükmeden bak. »

«Gelmişler midir sence?» Çocuğun sesi korku doluydu.

Laura sol kolu giydirirken, «Gelmediierse bile neredeyse, gelirler,» dedi.

Brenkshavv, «Neden söz ediyorsunuz siz?» diye sordu, Chris içeriye doğru koşmaya başladı.

Laura cevap vermedi. «Haydi, tekerlekli sandalyeye otur-talım.»

Birlikte yaralıyı muayene masasından tekerlekli sandalyeye geçirdiler, kayışı beline sarıp tokaladılar.

Laura öteki giysileri ve iki kavanoz ilacı aldı, hepsini bir bohça yapıp gömleğin içine sardı. O sırada Chris koşarak gel-di. «Anne, ön kapıya şimdi geldiler. Onlar olmalı. İki araba do-lusu adam. Karşı kaldırımda. Altı ya da sekiz kişi var. Ne ya-pacağız?»

«Allah kahretsin!» dedi Laura. «Cipe gidemeyiz artık. Yan kapıdan da çıkamayız, çünkü karşıdan görürler.»

Brenkshavv çalışma odasına doğruldu. «Ben polisi araya-yım...»

«Hayır!» Laura elindeki bohçayı tekerlekli sandalyeye, ko-ruyucusunun bacakları arasına yerleştirdi, kendi çantasını da ora ya tıkıp bir eline Uzi'yi, öbürüne .38'i aldı. «Zaman kalmadı, Al-lah belasını versin. İki dakikaya kadar burada olur, bizi öldürür-ler. Tekerlekli sandalyeyi arka kapıdan çıkarıp basamaklardan indirmeme yardım et.»

Besbelli korkusunu sonunda doktora da aktarmayı başar-mıştı. Adam bu sefer kararsızlık göstermeden onun dediğini yap-tı. Koltuğu yakaladı, hızla hole çıkardı. Laura'yla Chris koridor-da onu izlediler, mutfağa girdiler. Sandalyenin tekerleği fırının kenarına çarptı, yaralı fena halde sarsıldı. Ama daha nelerden geçmişti o!

Laura Uzi'yi omzuna astı, tabancayı beline soktu, basamak-lardan hızla bahçeye indi, sandalyeyi önden yakaladı, doktorla ikisi beton kaldırıma indirdiler.

Laura evle garajın arasındaki açıklığa baktı. Silahlı adamla-rın orada şimdiden belirmesini bekler gibiydi. Brenkshavv'a fı-

sıldadı. «Bizimle gelmek zorundasın. Burada kalırsan seni öldü-rürler. Bundan eminim.»

Doktor yine itiraz etmedi, Chris'i izledi. Çocuk evin kenarın-dan bahçenin arka kapısına giden yola doğruimuştu. Laura en arkadan geliyordu. Arkalarındari bir ses duyduğu anda dönüp ateş açmaya hazırdı.

Chris kapıya yaklaşırken kapı çocuğun önünde kendiliğin-den açıldı, siyahlar giymiş bir adam arka yoldan bahçeye girdi. Çevresini saran geceden bile siyahtı. Bir tek, ayın soluk göster-diği yüzü ve elleri dışında. Onlar onu görmekten ne kadar şaş-kınlığa uğradılarsa o da onları görünce bir o kadar şaşmıştı. Aslında oraya, evin arkasını gözaltında tutma amacıyla gelmişti çünkü. Sol elindeki makineli karanlık ışıklar saçmaktaydı. Onu hazır durumda tutmuyordu. Daha yeni kaldırmaya başlamıştı. Laura onu vuramazdı. Oğlu aradaydı. Tam o anda Chris, Henry Takahami'nin aylardan beri öğrettiği tepkilerden birini göster-di. Olduğu yerde döndü, katilin sağ koluna bir tekme savurdu, tüfeği elinden fırlattı. Tüfek hafif bir ses çıkararak çimenlere düştü. Chris bu arada hasmının kasığına tekmeyi patlattı, siyah-lı adam sırtüstü devrilirken kapının direğine çarptı.

O sırada Laura tekerlekli sandalyenin çevresinden dolaşmış, Chris'le katilin arasına girmişti. Uzi'yi çevirdi, kafasının üzerine kaldırdı, dipçiği katilin kafatasına olanca gücüyle indirdi, sonra bir daha indirdi. Adam bir çığlık bile atamadan çimenlere serildi kaldı.

Olaylar artık hızla gelişiyordu. Aşırı hızla. İnişe geçmiş gi-biydiler. Chris kapıdan çıkarken Laura hemen arkasındaydı. O anda ikinci bir siyahlı adamı daha şaşırttılar. Gözleri ak sura-tında birer delikti adamın. Vampirlere benziyordu. Ama karate tekmesi atılamayacak kadar uzaktaydı. Laura hemen ateş aç-mak, adama tüfeğini kaldırma fırsatı tanımadan onu vurmak zorundaydı. Chris'in başı üzerinden ateş etti. Kurşunlar katilin göğsünü, boğazını, boynunu biçerken kafasını kopardı, adam geri geri gidip kaldırıma serildi.

Brenkshavv onların ardından kapıdan çıktı. Tekerlekli san-dalyeyi o itiyordu. Laura'ya gelince, onu bu işe bulaştırdığı için suçluluk duymaktaydı. Ne var ki artık geriye dönüş yoktu. Arka sokak dardı. İki yanında başka evlerin bahçe çitleri vardı. Bir iki garaj, çöp bidonları. Sokak ışığı bile yoktu. İlerdeki kavşa-ğın ışığı görünüyordu, o kadar.

Laura doktora, «Sandalyeyi birkaç kapı geçinceye kadar itin,» dedi. Açık duran bir kapı bulun, hastayı başkasının bahçe-sine, görünmeyecek bir yere bırakın. Chris, sen de onlarla git.»

«Ya sen?»

«Ben de birkaç saniye sonra geliyorum.» «Anne...»

«Git, Chris!» dedi Laura. Çünkü doktor şimdiden sandalye-yi on beş metre itmişti bile.

Çocuk isteksiz adımlarla doktoru izlerken Laura geride bı-raktıkları açık duran bahçe kapısına döndü. Tam zamanında varmıştı oraya. İki karanlık gölge, evle garaj arasındaki boşluk-ta belirmişlerdi. Otuz metre kadar uzaktaydılar. Zar zor görü-nüyorlardı. Laura onları hareket halinde oldukları için farket-mişti. Çömelerek koşuyorlardı. Biri evin arka terasına, diğeri bahçe kapısına doğru. Patırtının nereden geldiğinden pek emin değildiler.

Laura adımını kapıdan içeri attı, beton kaldırıma bastı, da-ha onlar onu göremeden ateşe başladı, evin arkasını makineliy-le taradı. Hedefle burun buruna sayılmasa da, menzil dışı değil-di. Otuz metre neydi ki? Adamlar sipere yattılar. Onları vurup vurmadığını anlayamadı Laura. Ateşi de sürdürmedi. Çünkü Uzi'ler, dört yüzlük haznelerine rağmen, kısa atışlar bile yapsa-nız, çok çabuk boşalıyordu. Şu an için el altındaki tek otomatik silah da buydu. Kapıdan geri geri çıktı, Brekshavv'la Chris'in arkasından koştu.

Yolun karşı tarafındaki bir bahçeye yeni girmekteydiler. İki kapı ilerde. Laura oraya varıp bahçeye girdiğinde, çit boyunca öjenyalar dikilmiş olduğunu gördü. Sıktı çalılar. Yoldan geçen

biri, kapıya dikilip bakmadıkça onları o çalıların gerisinde pek göremezdi.

Dekte sandalyeyi tâ evin oraya kadar itmişti bile, bu ev Tudor stilindeydi. Brenkshovv'ınki gibi Victoria stili değiidi. Ama yine de kırk elli yıllık vardı. Doktor evin yanından ilerlemiş, ön kapıdan diğer büyük caddeye çıkmak üzereydi.

Mahallenin evlerinde ışıklar yanmaya başladı. Laura camla-ra nice suratların dayanmış olduğundan emindi. Karanlık olan camlara bile. Ama kimsenin fazla bir şey görebileceğini sanmı-yordu.

Brenkshavv'la Chris'e yetiştiğinde onlar evin ön duvarı hi-zasındaydılar. Laura onları irileşmiş çalıların gölgesinde durdur-du. «Doktor, hastanızla birlikte burada beklemenizi istiyorum,» diye fısıldadı.

Adam titriyordu. Laura içinden, inşallah kalp krizi geçirmez, diye dua etti. Ama denileni yapıyordu doktor hâlâ. «Burada bek-liyorum,» dedi.

Laura, Chris'i alıp ön caddeye çıktı. Kaldırımlara pek çok arabanın park etmiş olduğunu gördü. Sokak lambalarının mavim-si ışığı altında çocuk pek de iyi durumda gözükmüyordu ama Laura'nın kokrtuğu kadar da kötü değildi. Bir kere, doktor ka-dar korkmamıştı. Korkuya alışmıştı artık o. Laura, «Tamam,» dedi. «Araba kapılarını yoklamaya başlayalım. Sen bu kaldırı-ma bak, ben karşı kaldırıma. Kapı açıksa kontağa bak, sürücü koltuğunun altına bak, güneşliğin üzerine bak, anahtar ara.»

«Tamam.»

Laura bir romanında, araba hırsızı olan kahramanını can-landırabilmek için epey araştırma yapmıştı. Bu arada, sürücüle-rin yaklaşık on yedide birinin geceleri anahtarı arabada bırak-tığını da öğrenmişti. Belki San Bernardino gibi bir yerde bu or-talama daha bile yüksek olabilirdi. Ne de olsa, burası ne New York, ne Chicago, ne de Los Angeles'di. Öyle büyük kentler-de ancak mazohistler bırakırdı anahtarı arabada. Demek ki or-

talamayı on yedide bire getirebilmek için, başka yerlerdeki Ame-rikalılar daha güven dolu olmalıydılar.

Laura karşı kaldırımdaki arabaları yoklarken bir yandan da Chris'i gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Ama çok geçmeden ço-cuğu göremez oldu. Baktığı ilk sekiz arabadan dördünün kapısı açık, ama anahtarı yoktu.

Uzaktan canavar düdükleri duyuldu.

Bu ses belki siyahlı adamları uzaklaştırırdı. Onlar zaten hâ-lâ Brenkshavv'ın evi arkasındaki dar yolu arıyor olmalıydılar. Dik-katli hareket ediyor, üzerlerine yeniden ateş açılmasından kor-kuyorlardı besbelli.

Laura sakınmadan ilerliyor, çevreden kimsenin görmesine aldırış etmiyordu. Sokağın iki yanında yetişkin bodur palmiyeler vardı. Görüşü biraz engellerdi bunlar. Hem bu saatte uyumamış insanlar varsa bile herhalde evlerinin ikinci katında olurlardı. Alttaki sokağa değil, silah sesini duydukları tarafa, Brenkshaw' ın evine doğru bakıyor olurlardı.

Dokuzuncu araba Oldsmobile Cutlass'di.. Anahtarları da koltuğun altındaydı. Laura motoru çalıştırıp kapıyı kaparken Chris de yolcu tarafındaki kapıyı açtı, kendi bulduğu bir deste anahtarı annesine fırlattı.

«Yepyeni bir Toyota,» dedi.

«Bu da işimizi görür.»

Canavar düdükleri yaklaşmıştı.

Chris Toyota'nın anahtarlarını dışarı fırlattı, arabaya at-ladı, birlikte gazlayıp karşı kaldırımdaki evin bahçesine daldı-lar, doktorun beklediği yere sürdüler. O evde henüz ışık fa-lan yanmamıştı. Belki de şansları vardı. Belki kimse yoktu o evde !bu gece. Koruyucuyu sandalyeden alıp Cutlass'in arka kanepesine yatırdılar.

Canavar düdükleri iyice yaklaşmıştı. Sokağın başından bir polis arabasının geçtiği görüldü. Tepesindeki kırmızı ışık dönü-yor, araba Brenkshavv'ın evine doğru uçuyordu.

Laura Cutlass'in arka kapısını kaparken dönüp, «İyi misi-

niz, doktor?» diye sordu.

Yaşlı adam tekerlekli sandalyeye oturmuştu. «Kriz falan geçirmiyorum. Herhalde korktuğun o. Neler oluyor böyle sana, kızım?»

«Vakit yok, doktor. Hemen gitmem gerek.»

«Dinle,» dedi adam. «Belki de kimseye bir şey söylemem.»

«Söyleyeceksiniz. Belki söylemeyeceğinizi sanıyor olabilir-siniz ama onlara her şeyi anlatacaksınız. Söylemeyecek olsa-nız, ne poliste rapor olurdu, ne de gazetelerde yazı çıkardı. Geleceğe bir kayıt kalmayınca da bu silahlı adamlar beni bu-lamazlardı.»

«Neler diyorsun sen?»

Laura eğilip onu yanağından öptü. «Anlatmaya zaman yok, doktor. Yardımınıza teşekkürler. Hem özür dilerim oma teker-lekli sandalyeyi de alsam iyi olacak.»

Doktor kalkıp sandalyeyi katladı, bagaja koydu.

Geceyi canavar düdüklerinin sesi doldurmuştu.

Laura direksiyona geçip kapıyı kapadı. «Kayışı tokala, Ch-ris.»

«Tokaladım.»

Bahçe yolundan sokağa çıkıp sola döndüler, Brenkshavv' ın evinden uzağa sürdüler. Demin polis arabasının geçtiği kö-şeye doğru. Laura'ya göre, eğer silah sesi bildirildi diye geli-yorlarsa, bu polisler kentin her yanından geliyor olmalıydılar. Belki aynı taraftan ikinci bir araba gelmeyebilirdi. Gerçekten de cadde hemen hemen boştu. Laura'nın rastladığı tek tük ara-baların tepesinde kırmızı ışık falan gözükmüyordu. Sağa dön-dü, Brenkshaw'ın evinden daha da uzaklaştı. San Bernardino caddelerinde ilerlerken, nasıl edip de sığınacak bir yer bula-bileceğini düşünüyordu.

— 3 —

Laura saat üçü çeyrek geçe Riverside'a vardı, sessiz bir mahalleden bir Buick çaldı, koruyucusunu ve tekerlekli san-dalyeyi yeni arabaya taşıyıp Cutlass'i bıraktı. Chris bu arada sürekli uyuduğundan onu da yeni arabaya kucakta taşımak ge-rekmişti.

Yarım saat sonra, bambaşka bir mahallede, yorgunluktan canı çıkmış durumda arabadan inen Laura, Buick'in bagajın-daki tornavidayla orada duran bir Nissan'ın plakalarını söktü, Buiok'e taktı, Buick'in eski plakalarını da bagaja tıktı. Ortada bıraksa polis kayıtlarına geçerdi.

Nissan'ın sahibi plakaların kaybolduğunu belki iki gün sonra farkederdi. Çalındığını rapor etse bile, polis bu işe ara-ba çalınması kadar önem vermezdi. Plakaları genellikle çocuk-lar oynarken çıkarırdı çünkü. Bir de serseriler. Zaten işi başın-dan aşkın olan polis, bu tür işlere birinci

derecede önem vere-miyordu. Romanı için araştırma yaparken bunu da öğrenmişti Laura.

Biraz daha zaman kaybetmeyi göze alıp koruyucusuna yün çorapları, ayakkabıları giydirdi, sırtına bir kazak geçirdi, soğuk almasını önlemeye çalıştı. Bir ara adam gözlerini açtı, kırpış-tırarak ona baktı, «Laura,» dedi. Laura onun ayılacağını sandı. Ama adam sonra tekrar kendinden geçti. Laura'nın anlamadığı bir dilde bir şeyler geveledi duyuluyordu. Kelimeleri düzgün söyleyemediği için Laura o dili tanıyamıyordu bile.

Riverside'dan Yorba Linda'ya sürdü arabayı. Süpermdrke-tin park alanına girip durduğunda sabaha karşı beşe on var-dı. Motoru susturup güvenlik kemerinin tokasını açtı. Ohris'in kemeri hâlâ tokalıydı. Başını kapıya dayamış, derin bir uykuya dalmıştı çocuk. Arka kanepede koruyucu da hâlâ baygındı ama

•..ıliKlıı »skisi kadar hışırdamıyordu. Laura uyuyabileceği kam-amda değildi. Aklını başına toplamak, gözlerini dinlendirmek İstiyordu. Ama bir iki dakika geçmeden o da uykuya daldı.

En azından üç adam öldürmüş, sürekli olarak kurşunlardan kaçmış, iki araba çalmış, peşindekilerden kaçarken üç ilçe dolaşmış biri olarak, rüyasında kanlı cesetler görmesi, maki-neli çatırtıları duyması beklenirdi. Belki Chris'i kaybettiğini de görmesi beklenirdi. Çocuk onun hayatında son kalan iki ışık-tan biriydi. Bir o, bir de Theima. Ama Laura rüyasında Danny'yi gördü. Kâbus değildi rüyaları. Güzel rüyalardı. Danny hayat-taydı eskisi gibi. Shadroch'ın bir milyonu aşkın paraya satılı-şını yeniden yaşıyorlardı. Ama Chris de vardı. Sekiz yaşındaydı hem. Oysa o sırada henüz doğmamış olması gerekirdi. Olayı kutlamak için o günü Disneyland'da geçiriyorlardı. Miki iMaus'la resim çektirmekteydiler. Karanfil Pavyonunda Danny onu sonsuza kadar seveceğini söylüyordu. Chris de bir masada. Cari Dockvveiler'le ve Laura'nın babasıyla oturmaktaydı. Bir başka masada Harika Ackerson İkizleri çilekli dondurma yi-yorlardı...

Laura üç saatten fazla uyudu. Uyandığında saat sekizi yirmi altı geçiyordu. Hem uyku, hem de gördüğü güzel rüya-lar dinlendirmişti onu. Bulutsuz gökte güneş pırıl pırıldı. Chris hâlâ uyuyordu. Arkadaki baygın adam da ayılmamıştı.

Laura hızlı adımlarla ilerdeki telefon kulübesine kadar yü-rümeyi göze aldı. Cantasındaki bozuk paraları kullanıp İda Palomar'ı, Chris'in öğretmenini aradı, bir hafta boyunca evde olmayacaklarını söyledi. Zavallı ida'nın kan ve mermi dolu eve bilmeden girmesini istemiyordu. Şu anda orada polis ekipleri görev başında olmalıydı. İda'ya nereden telefon ettiğini söyle-medi. Zaten Yorba Linda'da fazla kalmak niyetinde de değildi.

Arabaya döndüğünde esnedi, gerindi, tutulan boynunu ovaladı, alışverişe gelenlerin markete giriş çıkışını seyretti. Karnı acıkmıştı. Ohris on dakika sonra uyandığında gözleri mahmur, soluğu ekşiydi. Annesi ona para verdi, markete gi-

rip bir paket tatlı çörek ve iki şişe portakal suyu almasını söy-ledi. Pek besleyici bir kahvaltı sayılmasa da, enerji verirdi.

«Ya o?» diye sordu Chris. Parmağıyla arka kanepeyi gös-teriyordu.

Laura doktorun uyarısını düşündü. Hasta uzun süre bay-gın kalırsa vücudunda su kaybı olacaktı. Ama komadayken onu ağızdan zorla beşleyemeyeceğini de biliyordu. Boğulur, ölürdü adam o zaman. «Eh,., portakal suyunu üç şişe al bakalım. Bel-ki onu uyandırabiliriz,» dedi. Chris arabadan inerken arkasın-dan seslendi. «Bari öğle yemeği için de bir şeyler al. Bozulma-yacak türden. Bir ekmekle bir kavanoz fıstık ezmesi. Ha, bir deodoranta bir şişe de şampuan.»

Chris sırıttı. «Neden evde de hep böyle şeyler yememe izin vermiyorsun?»

«Çünkü doğru dürüst beslenmezsen beynin şimdikinden bile çatlak hale gelir, evlât.»

«Katillerden kaçarken bile, yanına fırını, taze sebzeleri, vitamin şişesini almadığına şaşıyorum.»

«Yani bem iyi bir anne, hem de fazla meraklıyım, öyle mi? İltifat alındı ve kabul edildi. Şimdi git.»

Ohris kapıyı kaparken Laura, «Bak, Chris...» diye ses-lendi.

«Biliyorum. Dikkatli olacağım.»

Çocuk marketteyken Laura motoru çalıştırdı, radyoyu açıp dokuz haberlerini dinledi. Haberlerde kendisi anlatılıyordu. Big Bear'deki evin durumu, San Bernardino'daki silahlı çatışma. Haberlerin çoğu gibi yanlışlıklarla doluydu anlatılanlar. Birbi-rini de tutmuyordu. Bütün olarak bir anlam taşımayan türden-di. Ama polisin tüm Güney California'da onu aradığı belliydi. Yorumlara göre yetkililer Laura'yı çok geçmeden bulabilecek-leri kanısındaydılar. Yüzü herkesçe tanınan biri olduğu için.

Dün gece Carter Brenkshavv onu ünlü yazar Laura Shane olarak tanıyınca Laura şoka uğramıştı. Lisan tezgâhında keli-melerden özel bir dokuma yapardı. Bir tek kere kitap tanıtım

turuna çıkmıştı. İlk romanlarından biri için. O yolculuktan nef-ret etmiş, bir daha da çıkmamıştı. Televizyonda reklama çık-maz, hiçbir politikacıyı desteklemez, kitle iletişim araçlarından uzak dururdu. Kitaplarının arka kapağına resminin basılması-na, zararsız bir şeydir diye razı olmuştu. Otuz üç yaşında bir kadın olarak, güzel olduğunu utanç duymaksızın kabullenebili-yordu. Ama yüzünü öyle polisin dediği gibi herkesin tanıyaca-ğını sanmıyordu.

Bu habere canı sıkılmıştı. Yalnız polise kolayca yakalan-ma korkusundan değil, çağdaş Amerika'da şöhret insanı bozar diye sıkılmıştı. Hem özeleştiri yeteneğini, hem sanat gücünü öldürüyordu dikkatleri üzerine çekmek. Laura polise yakalan-mak kadar bundan da korktu.

Birden şaşırdı. Eğer şöhretin sanatını bozacağından korku-yorsa, demek ki geleceğin güvenli olmasını bekliyordu hâlâ. Yeni yeni kitaplar yazabilmeyi umuyordu. Gece boyunca de-falarca ahdetmiş, ölene kadar savaşacağına, oğlunu koruya-cağına yeminler etmiş, ama genelde pek

iyimser olamamıştı. Karşılarındaki düşman hem çok güçlü, hem de ulaşılmaz tür-dendi. Oysa şimdi, anlaşılan tutumu değişiyordu. Umutlar be-li riyordu içinde.

Belki de bu etkiyi yapan o rüyaydı.

Chris elinde portakal suları, tarçınlı çörekler ve diğer si-parişlerle döndü. Çörekleri yiyip meyve sularını içtiler. Çok lezzetli geldi.

Laura kahvaltısını bitirince arka kanepeye geçti, koruyu-cusunu uyandırmaya çalıştı, başaramadı.

Üçüncü portakal suyunu Chris'e uzattı. «Bunu sakla: Her-halde çok geçmeden uyanır.»

«Bir şey içemezse penisilin hapını da alamaz,» dedi Chris.

«Daha birkaç saat almayabilir. Doktor Brenkshavv gece ona kuvvetli bir iğne yaptı. Etkisi hâlâ devam ediyor.»

Ama Laura da kaygılıydı. Adam ayılmazsa, içinde bulun-dukları durumun tam ne olduğunu öğrenemeyecekler, bu labî-

rentten nasıl kurtulacaklarını bilemeyeceklerdi. «Ya şimdi?» diye sordu Chris.

«Bir benzinci bulacağız, tuvalete gireceğiz, silah dükkânı bulup Uzi'ye ve tabancaya mermi alacağız. Ondan sonra... bir motel arayacağız. Bize uygun bir motel. Saklanabileceği-miz bir yer.»

Yerleşecekleri yer Doktor Brenkshavv'ın evinden, yani düş-manların onu son buldukları yerden en az elli mil uzakta ol-malıydı. Ama mil hesabıyla değil, gün ve yıl hesabıyla yolculuk yapanlar için bunun da büyük bir engel oluşturacağı söylene-mezdi.

Santa Ana bölgesinin Anaheim'dan daha güneyde kalan kesiminde, Laura'nın aradığı tür moteller pek çoktu. Modern bir yer istemiyordu o. Renkli televizyonlarla, tüylü halılarla, sıcak sulu yüzme havuzlarıyla işi yoktu. Öyle yerler sağlam kredi kartı isterlerdi. Geride belgesel izler bırakıp katilleri üze-rine çekmek ise Laura'nın hiç işine gelmezdi. Onun aradığı, fazla temiz olmayan, eskimiş bir moteldi. Turist çekemeyecek bir yer. Gelen müşteriye sevinecek, ücreti nakit almaktan ya-kınmayacak, fazla soru sormayacak bir yer.

Oda bulmanın kolay olmadığını biliyordu. Uğradığı ilk on iki yer ya dolu ya da onu almaya isteksiz çıktı, Laura buna şaşmadı. Bu tür motellerde, kucağı bebekli genç Meksikalı ka-dınlar, ayağı lastik pabuçlu, pazen gömlekli Meksikalı erkekler kalıyordu artık. Başlarında ya kovboy şapkası ya da beyzbol kepi oluyordu. Hepsi de pek kuşkucu davranan tiplerdi. Sönük moteller kaçak göçmenlerin sığınağı olmuştu. Yalnız Orange bölgesinde, bu tür bini aşkın kaçak işçi çalışmaktaydı. Motel-lerin'bir tek edasına beş altı kişilik aileler sığıyor, iki koltukla bir yatak arasında idare ediyor, tesisatı ancak iş görebilen bir tek banyodan yararlanıyorlardı. Böyle yerlere haftada yüz-

elli dolar veya daha fazla ödemekteydiler. Çarşaflar bile de-ğiştirilmezdi bu motellerde. Hamamböcekleri sayısızdı. Yine de, ülkelerine dönüp «devrimcî halk hükümeti»nin boyunduruğu al-tında yaşamaktansa, burada sömürülen işçiler olarak kalmayı yeğliyorlardı. O hükümet onlara yıllardan beri arka çıkmamış, yalnızca umutsuzluk getirmişti.

Laura'nın uğradığı on üçüncü motel, «Mutluluk Kuşu» adını taşıyordu. Sahibi hâlâ birkaç az paralı turisti çekebil-meyi umuyor, yoksul göçmenlerin sırtından zengin olma ha-yalleri kurmuyordu. Yirmi dört odanın birkaçı gerçi yine ka-çaklara kiralanmıştı, ama burada hâlâ çarşaflar değişiyor, ser-vis yapılıyordu. Odalarda televizyon vardı. Her dolapta iki ye-dek yastık duruyordu. Bununla birlikte, danışmadaki görevlinin nakit almaya razı oluşu, kimlik istemeyişi, müşteriyle gözgöze gelmekten kaçınışı, bir yıla kalmadan buranın da siyasal bu-dalalığa ve kişisel çıkarlara dikilmiş bir başka anıt haline gele-ceğinin göstergesiydi. Az değildi öyle anıtların sayısı.

Motelin odaları 'U' biçiminde dizilmiş, ortadaki alan ise otoparktı. Onlara verilen oda, son kanadın sağ arka köşesiy-di. Kapının dışında bir palmiye vardı. Asfaltın dibinde bulun-ması, 'habire toz yutması onu sarsmışa benzemiyordu. Kış or-tasında bile yeşil sürgünleri vardı. Sanki insan soyu yok oldu-ğunda her yerin yeniden güzelleşeceğini göstermek için doğa onu kendine temsilci seçmişti.

Laura'yla Chris tekerlekli sandalyeyi açtılar, yaralı adamı oturttular, ne yaptıklarını saklamaya çalışmadan, sanki bir sakatı taşıyorlarmış gibi odalarına yöneldiler. Koruyucu giyi-nikti. Yaralarının sargıları görünmüyordu. Felci sanılabilirdi. Bir de başı habire omuzlarının üzerinde yuvarlanmasa!

Odaları küçük ama oldukça temizdi. Halının havı dökülmüş olmakla birlikte, yeni yıkandığı belliydi. Toz yumakları iki ta-necikti. Köşede, kahverengi kareli yatak örtüsü, çift kişilik ya-tağın yanlarından tirfil tirfil sarkıyor, desenleri de üzerindeki iki yamayı saklamaya yetmiyordu. Ama çarşaflar tertemiz de-

terjan kokuyordu. Koruyucuyu sandalyeden yatağa aldılar, ba-şının altına yastıklar koydular.

Kırk santim ekranlı televizyon, altındaki masaya sağlam biçimde vidalanmıştı. Chris iki koltuktan birine oturup televiz-yonu açtı, bir komedi ya da çizgi film aradı. Az sonra bulduğu komedinin çok budalaca olduğundan yakındı. Laura bu yaş-taki çocukların acaba kaç tanesi böyle düşünür diye merak etti.

O da öteki koltuğa oturdu. «Bir duş yapsana.»

«Sonra yine üstümden çıkardıklarımı mı giyeyim?» Çocu-ğun sesinde kuşku vardı.

«Komik geliyor ama bir dene. Kendini yine de daha temiz hissedeceğinden eminim.»

«Onca zahmetle duş yap, sonra da buruşuk şeyleri yeni-den giy, ha?»

«Bir iki buruşuktan tedirgin olacak kadar züppeleştiğini farketmemiştim.»

Chris sırıttı, koltuktan kalktı, kurbağa gibi sıçrayarak ban-yoya giderken, «Kralla kraliçe beni böyle pis görseler çok şa-şarlardı,» dedi.

«Ziyarete geldiklerinde gözlerine siyah uyku maskesi ta-karız.»

Çocuk banyodan bir dakikada döndü. «Tuvaletin içinde ölü bir böcek var. Galiba hamamböceği ama emin değilim.»

«Hangi familyadan olduğu önemli mi? Akrabalarına mı ha-ber vereceğiz?»

Chris güldü. Bayılıyordu Laura onun gülmesine. «Ne yapa-cağım?» diye sordu. «Sifonu mu çekeyim üzerine?»

«Yoksa onu alıp bir kibrit kutusuna koymak, çiçeklerin al-tında bir yere gömmek mi istiyorsun?»

Chris yine güldü. «Hayır. Denize gömelim.» Banyodan bir ezgi mırıldanan sesi geldi, sonra sifon çekildi.

Çocuk duşunu yaparken televizyondaki komedi bitti. Har-lem takımının gösteri maçı başladı. Laura aslında onu seyret-

rniyordu. Fon etkisi olsun diye açık bırakmıştı. Ama tehlikeden kaçış halindeki bir kadının bile dayanaıbiimesinin bir sınırı var-dı. Az sonra kalkıp on birinci kanalı açtı, haberleri dinledi.

Bir süre koruyucusunu seyretti, onun o doğal olmayan uykusu Laura'ya hüzün verdi. Oturduğu yerden bir iki kere perdeye uzanıp hafifçe araladı, motelin otoparkına baktı. Ken-disinin burada olduğunu bilen biç kimse yoktu. Şu sıra tehli-kede sayılmazdı. Bakışlarını tekrar ekrana çevirdi, ilgisizce seyrederken yavaş yavaş hipnotize olmuş gibi daldı. Ekranda sunucu, genç bir aktörle röportaj yapıyordu. Aktör habire övünmekteydi. Laura'nın tekrar içi geçer gibi oldu.

«Anne?»

Gözlerini kırpıştırarak doğruldu. Chris banyonun kapısın-daydı. Duştan yeni çıkmıştı. Saçları islak, üzerinde yalnızca külotu vardı. Onun o incecik vücudu, kaburgaları, dirsekleri, diz kapakları Laura'nın yüreğini sızlattı. Öyle masum, öyle güç-süzdü ki, Laura onu nasıl koruyacağını merak etti, içinde bir korku kabardı.

«Anne, bak, konuşuyor.» Chris parmağıyla yataktaki adamı gösteriyordu. «Duymadın mı?

Konuşuyor.»

«Su,» dedi koruyucusu boğuk bir sesle. «Su.»

Laura hemen yatağa yürüdü, eğilip baktı. Adam komada değildi artık. Doğrulup oturmaya çalışıyordu ama gücü yoktu. Mavi gözleri açılmıştı. Akına kan oturmuş gözler Laura'ya ba-kıyor, görerek baktığı belli oluyordu.

«Susadım,» dedi.

«Chris...» diye seslendi Laura.

Çocuk banyodan elinde bir, bardak suyla dönmüştü bile.

Laura yatağın kenarına oturdu, koruyucusunun başını al-dırdı, suyu Chris'ten alıp içirdi. Küçük yudumlar halinde içiri-yor, boğulmamasını sağlamaya çalışıyordu. Adamın dudakları ateşten çatlak çatlaktı. Dilini beyaz bir tabaka kaplamıştı. Kül yemiş gibi. Bardaktaki suyun üçte birinden fazlasını içti, son-ra doyduğunu îşaretie anlattı.

Laura onun başını yastığa indirdikten sonra elini alnına dayadı. «Eskisi kadar sıcak değil.»

Adam başını sağa sola çevirip odayı gözden geçirmeye çalıştı. İçtiği suya rağmen sesi kuru ve yanık çıktı. «Nerede-yiz?»

«Güvende,» dedi Laura. «Hiçbir yer... güvenli değil.»

«Belki bu çılgın durumu sandığından biraz daha iyi anlı-yoruzdur.»

«Evet,» dedi Chris. Yatağın kenarına, annesinin yanına oturdu. «Sizin zaman yolcusu olduğunuzu biliyoruz.»

Adam çocuğa baktı, hafifçe gülümsemeyi başardı, sonra yüzünü acıyla buruşturdu.

«İlaç var,» dedi Laura. «Ağrı kesici.»,

«Hayır. Şimdi almayayım. Belki sonra. Biraz daha su?»

Laura onu tekrar kaldırdı. Bu sefer adam bardağı hemen hemen boşalttı. Laura penisilini hatırladı, bir kapsülü onun ağzına koydu, koruyucusu onu bardaktaki son bir iki yudumla yuttu.

Chris, «Hangi zamandan geliyorsunuz?» diye sordu. Bunu çok merak ediyor, saçlarından damlayan sulara aldırmıyordu. «Hangi zamandan?» ,

Laura, «Hayatım, henüz çok güçsüz,» dedi. «Henüz onu sorularımızla yormayalım.»

«Bu kadarını söyleyebilir, anne.» Çocuk tekrar yaralıya döndü. «Hangi zamandan geliyorsunuz?»

Adam önce Chris'e, sonra Laura'ya baktı. O hayalet gör-müş gibi bakışlar yine gözlerjndeydi.

«Hangi zamandan geliyorsunuz? Ha? 2100 mü? 3000 mi?»

Koruyucu kâğıt gibi kuru sesiyle, «Bin dokuz yüz kırk dört,»

dedi.

Bu kadarcık hareket bile yormuştu onu. Gözleri kapanı-yor, sesi zayıflıyordu. Laura onun tekrar kendinden geçeceğin-den emindi.

«Ne zaman dediniz?» Chris adamın verdiği cevaptan şaş-kınlığa uğramıştı.

«Bin dokuz yüz kırk dört.» «Buna imkân yok,» dedi Chris. Koruyucu, «Berlin,» diye ekledi.

Kelimeleri birbirine dolaşmaya başlamıştı. Ama o kelime yeterince netti. «Berlin.»

«Berlin mi?» diye sordu Ohris. «Yani... Almanya'daki Ber-lin mi?»

Yaralı adam uykuya daldı. Komaya değil... doğal bir uy-kuya. Hemen horlamaya başladı. Horultulardan önceki son sözü, «Nazi Almanyası,» oldu.

— 4 —

Televizyonda «Bir Tek Hayatımız Vor» dizisi oynuyordu. Laura da, Chris de farkında bile değildiler. İki koltuğu yatağa yaklaştırmışlar, oturdukları yerden uyuyan adamı seyrediyor-lardı. Chris giyinmişti artık. Saçları da hayli kurumuştu. Yalnız ensesi ıslaktı. Laura da duşa girmeyi özlüyordu ama koruyu-cusu belki uyanır da konuşur diye ayrılamıyordu başından. Oğ-luyla ikisi fısıltıyla konuşmaktaydılar.

«Chris, birden aklıma geldi, bu insanlar gelecek zaman-dan geliyorlarsa, neden ellerinde lazer tüfekleriyle, ona ben-zer silahlarla gelmediler üstümüze?»

«Herkes gelecek zamandan geldiklerini anlamasın diye. Burada göze batmayacak kıyafet ve silahlarla geldiler. Ama anne, bu adam dedi ki...»

«ıNe dediğini biliyorum. Ama mantıklı gelmiyor, değil mi? 1944'de zaman yolculuğu keşfedilmiş olsa, şimdi de biliyor olurduk, öyle değil mi?»

Saat bir buçukta koruyucu uyandı, bir an için nerede bu-

lunduğunu hatırfayamadı. Yine su istedi, Laura içmesine yar-dım etti. Adam kendini biraz daha iyi hissettiğini söyledi. Ama hâlâ çok zayıftı. Sürekli uykusu var gibiydi. Yastıkları biraz yükseltmelerini istedi. Chris dolaptan iki yedek yastığı getirdi, annesinin yaralıyı yükseltmesine yardım etti.

«Adın ne?» diye sordu Laura.

«Stefan. Stefan Kreiger.»

Laura bu adı yavaşça tekrarladı. İyi bir isimdi. Ezgili de-ğil... ama sağlam, erkeksi bir isim. Koruyucu melek adına ben-zemiyordu. Laura onca yıldan sonra, özellikle de ona artık inanmadığını sandığı yirmi yılın ardından, adamın adının yine de dünya dışı bir şey olmasını bekleyişine şaşıyordu.

«Gerçekten sen...»

«Evet, bin dokuz yüz kırk dörtten geldim,» diye tekrarladı Stefan. Oturur poza geçmek bile alnını boncuk boncuk terle-rin kaplamasına yetecek kadar yormuştu onu. Ya da belki ne-reden geldiğini hatırlayınca terlemişti. «Berlin, Almanya. Ora-da parlak bir Polonyalı bilimadamı vardı. Vladimir Peniovski. Bazıları onun deli olduğuna inanırdı. Belki de gerçekten deliydi. Çok deli hem de. Ama aynı zamanda bir dahîydi. Varşova'da yirmi beş yıl boyunca zaman kavramı üzerinde bazı kuramlar geliştirmiş. Derken Almanya'yla Rusya işbirliği yapıp Polonya' yı 1939 yılında işgal ettiler. .»

Stefan Krieger'e göre Peniovski Nazi'leri destekleyen bi-riydi. Hitler'in gelişine sevinmişti. Belki de mantıklı mercilerin kendisine asla vermeyeceği araştırma fonlarını Hitler'den ko-parabileceğini bildiği için sevinmişti. Hitler'in özel yardımıyla Peniovski ve en yakın yardımcısı VViadyslaii/v Januskaya, Ber-lin'e gitmiş, zaman araştırmaları için bir enstitü kurmuşlardı. Enstitü o kadar gizliydi ki ona bir ad bile verilmemişti. Yalnız-ca enstitü deniyordu. Orada kendi gibi adanmış, kendi gibi geleceği görebilmekten yoksun Alman bilimadamlarıyla birara-ya gelen Peniovski, ırmak gibi akıp gelen Üçüncü Releri fon-loryla zamanın damarını delmeyi, günler, aylar, yıllar ötesine geçebilmeyi başarmış, bunun yolunu keşfetmişti. «Biitzstrasse,» dedi Stefan.

Ohris, «Biitz yıldırım demek,» dedi. «Eski bir filmde Blitz-krie© vardı. Yıldırım savaşı.»

«Yıldırım Yolu da bizimkinin adı,» dedi Stefan. «Zamanın içinden geçen yol. Geleceğe giden yol.»

Sonra anlatmayı sürdürdü. Projenin adı aslında Zufcun-ftrasse, yani Gelecek Yolu olmalıydı. Çünkü Vladimir Peniovski insanları icat ettiği kapıdan geçmiş zamana yollayacak yolu bulamamıştı. Yalnızca ileriye, kendi geleceklerine yolculuk ya-pabiliyor, sonra otomatik olarak kendi zamanlarına dönüyor-lardı.

«Zaman yolcularının kendi geçmişleriyle oynayıp bugünkü durumlarını etkilemesini önleyen bir doğal mekanizma var gibi görünüyor,» dedi. «İnsan geçmişe, kendi geçmişine yolculuk

yapabilirse ortaya bir takım...»

«Paradokslar çıkar!» diye atıldı Chris heyecanla.

Stefan çocuktan bu kelimeyi duyunca şaşırmış göründü.

Laura gülümsedi. «Daha önce de söylediğim gibi, nereden geldiğin konusunda aramızda hayli tartıştık, en akla uygunu olarak zaman yolculuğunu bulduk. Chris de benim tam gün gariplikler uzmanımdır.»

«Paradoks,» diye tekrarladı Stefan. «Almancası da, İngi-lizcesi de aynı kelime. Eğer zaman yolcusu kendi geçmişine gidebilse, tarihteki bir olayı etkilese, o değişikliğin çok büyük yankıları olabilir. Asıl çağı olan geleceği değiştirir, o zaman da, içinden çıktığı dünyaya geri dönemez...»

«Paradoks!» dedi Chris sevinç içinde.

Stefan, «Paradoks,» diye ona katıldı. «Besbelli doğa para-dokslardan nefret ediyor, zaman yolcusunun bir paradoksa yol açmasına izin vermiyor. Tanrıya şükür tabii. Çünkü... diyelim ki Hitler geçmişe bir katil yolladı, Franklin Roosevelt'le Wins-ton ChurchilTi daha yükselemeden öldürdü. O zaman Ameri-

ka'nın ve ingiltere'nin başına başka adamlar geçerdi. Belki on-lar o kadar zeki olmaz, yenilmesi daha kolay kişiler olurlardı. Hitler de 1944'de... hattâ daha erken kazanırdı savaşı.»

Stefan fiziksel durumunun izin vermeyeceği bir heyecanla konuşuyor, Laura onun her kelimeyle biraz daha tükendiğini görebiliyordu. Alnındaki terler kurumuştu ama bu sefer yeni bir tabaka kaplıyordu yüzünü. Gözlerinin çevresindeki yorgun-luk halkalarının rengi koyuluyor, Laura yine de onu sustura-mıyordu. Söyleyeceği her şeyi çok merak ettiği için sustura-mıyordu. Hem adamın niyeti de yoktu susmaya.

«Diyelim ki der Führer geriye katiller gönderebiliyor, Dvvight Eisenhovver'i, George Patton'u, Mareşal Montgomery'yi daha beşiklerindeyken öldürebiliyor, onları da, müttefiklerin başka askerî beyinlerini de saf dışı bırakabiliyor. O zaman 1944'e ka-dar dünyanın büyük kısmı onun olurdu. Zaman yolcuları da zaten öldürülmüş olan ve tehlike oluşturmayan bu insanları öldürmeye yollanıyor olurdu. Paradoks, anlıyorsunuz ya. Çok şükür ki doğa bu tür paradokslara izin vermiyor, zaman yol-cusu kendi geçmişiyle oynayamıyor. Öyle olmasa, Adölf Hit-ler bütün dünyayı koskoca bir toplama kampı ya da bir kre-matoryum yapardı.»

Bir süre sessiz kaldılar, her biri böyle bir dünya cehenne-mini hayalinde canlandırdı. Chris bile anlıyordu Stefan'ın tanım-ladığı o değişik dünyayı. Ne de olsa, 1980'lerin çocuğuydu o. Seyrettiği heyecan filmlerinin kötü kahramanları ya uzak yıl-dızlardan gelen canavarlar ya da Nazi'ler oluyordu. Gamalı haç olsun, SS'lerin keplerindeki kurukafa olsun, hattâ komik bıyıklı o garip fanatik olsun, Chris için sık sık seyrettiği bir mitolojiydi. Gerçek kişilerin ve olayların mitoloji haline geldik-ten sonra çocuklara yedikleri ekmekten daha gerçek görün-düğünü Laura iyi bilirdi.

Stefan devam etti. «Bu nedenle enstitüden yalnızca gele-cek zamana gidebiliyoruz. Ama onun da yararları var. Örneğin yirmi yıl ileriye gidip, acaba Almanya savaşın karanlık gün-

ierini tersine çevirebildi mi diye bakabiliyoruz. Tabii öğrendik ki Almanya böyle bir şey yapamamış, savaşta yenilmiş. Ama geleceğe bakarak tüm olup bitecekleri öğrenince, acaba ka-deri tersine çevirmek mümkün değil mi? Herhalde Hktler'in Reich'i kurtarmak için 1944'de bile yapabileceği bazı şeyler vardır. Onların neler olduğu gelecekten öğrenilince, savaş yine de kazanılabilir...»

Chris, «Örneğin atom bombası,» dedi.

Stefan, «Ya da o bombanın nasıl yapılabileceğine dair bil-gi,» diye ekledi. «Reich'in zaten bir nükleer araştırma programı vardı, biliyorsunuz. Bazı keşifleri erkene alabilseler, atom çe-kirdeğini parçalayabiiseler...»

Chris, «Savaşı kazanırlardı,» diye atıldı.

Stefan yine su istedi, bu sefer yarım bardak içti. Bardağı kendi sağlam eliyle tutmak istiyor, ama eli çok titriyordu. Su-lar yatağa döküldü, Laura ona yardım etmek zorunda kaldı.

Yeniden konuşmaya başladığında Stefan'ın zaman zaman sesi titriyordu. «Zaman yolcuları gezileri sırasında zamanın dı-şında var oldukları için, yer de değiştirebiliyorlar. Onu dünya-nın yukarısında, hareketsiz dururken gözünüzün önüne geti-rin. Dünya altında dönüyor. Tabii aslında öyle olmuyor ama bunu gözünüzde canlandırmak, onun değişik ıbir boyutta yer ve zaman değiştirişini anlamaktan daha kolay. O dünyanın üzerinde hareketsiz duruyor, dünya da onun altında dönüyor diyelim. Geleceğe yaptığı yolculuk iyi ayarlanmışsa, istediği zamanda yine Berlin'e, yola çıktığı yere inebilir. Ama.yolculu-sunu uzun sürdürmeye karar verirse, dünya altında döner, bu »fer başka bir yere iniş yapar. Tam yerinde ve zamanında iniş ynpmnnın hesapları 1944'de, yani'benim çağımda oldukça zor-du,..»

..... «Ama şimdi kolay,» dedi. «Bilgisayarların yardımıy-

ındığı yastıklar üzerinde rahatsız olup kıpırdan-— 274 —

dı, elini sol omzundaki yaraya götürüp sanki acısını dindirme-ye çalıştı. «Ekipler halinde Alman bilimadamları, yanlarında Gestapo'yla birlikte gizlice 1985 yılına, Avrupa'nın çeşitli kent-leriyle Amerika'ya gönderildiler. Nükleer silahlar konusunda hayatî bilgileri toplamak üzere. Aradıkları bilgiler artık gizli de-ğildi. Bulması zor değildi. Kendi araştırmalarından bildiklerinin üzerine 1985'in okul kitaplarından öğrendiklerini ekleyince her şey tamamlanıyordu. Ben enstitüden son

kere ayrılmadan dört gün önce o ekipler 1985 yılından 1944 Mart'ına döndüler. El-lerindeki malzeme. Üçüncü Reich'ın sonbahardan önce atom silablarmı kullanmasına yetiyordu. Birkaç hafta boyunca mal-zemeyi enstitüde inceleyecek, yeni gelen bilgileri nereden bul-duklarını açıklamaksızın bunları Alman nükleer programına na-sıl sokacaklarına karar vereceklerdi. Enstitüyü de, içindeki her şeyi de havaya uçurmam gerektiğini o zaman kesinlikle anla-dım. Kilit adamları, dosyaları hep yok etmeli, Adolf Hitler'in biçimlendirmek istediği geleceği önlemeliydim.»

Laura'yla Chris kendilerini kaptırmış dinlerken Stefan Krie-ger onlara, binaya nasıl patlayıcı yerleştirdiğini, Penlovski, Ja-nuskaya ve Volkavv'ı nasıl vurduğunu, kapıyı nasıl programla-yıp bugünün Amerika'sına, Laura'nın yanına geldiğini anlattı.

Ama son anda bir terslik olmuştu. Stefan yola çıkmak üze-reyken elektrikler kesilmişti birden. İngiliz hava kuvvetleri ken-ti o yılın Ocak ayından beri bombalıyorlardı. Amerikalılar da 6 Mart'ta başlamalardı. Bu yüzden elektrik, gerek hava saldırı-larından, gerek sabotajcılar yüzünden sık sık kesilmekteydi. Kapıyı jeneratöre bağlamayı da bu yüzden öngörmüşlerdi. Ste-fan o gün bombardıman uçaklarının sesini duymamıştı. Kokos-ohka onu yaralayınca emekleyerek kapıya girmişti. Demek elektrik bombalardan değil, sabotajcılar yüzünden kesilmişti.

«Patlayıcıların saati de ertelenmiş oldu,» diye anlattı. «Ka-pı havaya uçmadı. Hâlâ açık. Peşimizden gelebilirler... ve... savaşı halâ kazanabilirler.»

Laura'nın başı yine ağrımaya başlıyordu. Şakaklarını par-mak uçlarıyla ovuşturarak, «Ama dur bir dakika,» dedi. «Hit-ler atom bombası yapıp İkinci Dünya Savaşını kazanamazdı. Cürikü biz öyle bir dünyada yaşamıyoruz. Kaygılanmana gerek yok. Her nasıl olmuşsa, gelecek zamandan öğrendikleri tüm bilgilere rağmen besbelli atom bombası yapamamışlar.»

«Hayır,» dedi Stefan. «Şu ana kadar başaramadılar ama hep başarısızlığa uğrayacaklarını varsayamayız. 1944 yılında Berlin'de, o enstitüde bulunan insanlar için, kendi geçmişle-rine bulaşma olanağı yok, onu söylemiştim. Geçmiş zamana yolculuk yapamazlar. Ama kendi geleceklerini, dolayısıyla bi-zimkini değiştirebilirler, çünkü zaman yolcusunun geleceği de-ğişebilir. Kendisi onu değiştirecek bir şeyler yapabilir.»

«Ama onun geleceği benimi geçmişimdir,» dedi Laura. «Ma-dem ki geçmiş değiştirilemiyor, benimkini nasıl değiştirebilir?»

«Yaa,» dedi Chris. «Paradoks,»

Laura atıldı. «Bok, ben son otuz dört yılımı Hitler'in ve mirasçılarının yönettiği bir dünyada geçirmedim. Demek ki ka-pıya rağmen Hitler yenildi.»

Stefan'ın yuz ifadesi pek karamsardı. «Eğer zaman yolcu-luğu şimdi icat edilmiş olsa, 1989'da bulunmuş olsa, senin değindiğin geçmişi, yani İkinci Dünya Savaşını ve ondan bu yana yer alan olayiarı değiştiremezdik. Değiştiremezdik, çün-kü doğada geriye doğru zaman yolculuklarını engelleyen bir kural var. Zaman yolculuğu paradoksları o zaman senin için de geçerli olurdu. Ama bu iş burada keşfedilmedi. İlk keşif kaybolup şimdi yeniden keşfedilmiş biie değil. 1944

yılında Berlin'deki, enstitüde bulunan zaman yolcuları kendi geleceklerini değiştir-mekte özgürler ve görünüşe göre, bunu yaparken senin geç-mişini de değiştiriyor olmalarına rağmen, doğada bunu önle-yici bir kural yok. İşte burada paradoksların en büyüğüyle yüz-yüze kalıyorsun. Doğa nedense bir tek bu paradoksa izin ve-riyor.»

«Yani sen diyorsun ki, 1985'den öğrendikleri bilgilerle hâlâ

1944 yılında atom bombası yapabilir ve savaşı kazanabiln i' ' öyle mi?»

«Evet. Enstitüyü daha önce yok edemezsek.» «Peki, ne olur o zaman? Birdenbire çevremizde her şeyi değişmiş mi buluruz? Kendimizi Nazilerin yönetiminde mi bu luruz?»

«Evet. Üstelik ne olduğunu da anlayamazsın, çünkü şimdi olduğundan farklı bir insan olursun. Tüm geçmişin hiç yaşan mamış olur. Başka bir geçmişi yaşamış olursun. Ondan başi a sını da hatırlamazsın. Bu hayatta olanların hiçbirini hatırlanın sın, çünkü bu hayat hiç var olmamıştır. Dünya hep öyleydi sanırsın. Hitler'in savaşı kaybettiği bir dünya hiç olmamış gibi

Bu varsayım Laura'yı afailatmıştı. O zaman hayat onun sandığından bile daha kolay yok edilebilir oluyordu çünkü Ayaklarının altındaki dünya, rüyadaki bir dünyadan daha gel çek değildi. Hiç uyarısız eriyip yok olabilir, Laura'yı kocaman, karanlık bir boşluğa fırlatabilirdi.

İçindeki dehşet duygusu gittikçe artarak, «Benim içindo büyüdüğüm dünyayı değiştirirlerse, Danny'yle hiç karşılaşma mış, onunla hiç evlenmemiş olurum,» dedi.

Chris, «Ben hiç doğmamış olurum,» diye atıldı. Laura uzanıp elini oğlunun koluna koydu. Ona güven vei mek için olduğu kadar, kendini onun gerçekten somut olduğu-na inandırabilmek için. «Ben bile doğmamış olabilirim. 1944 den beri gördüğüm her şey, iyisiyle, kötüsüyle, tıpkı ıbir kum şa-tosu gibi erir gider, onun yerine değişik bir gerçek var olur.»

«Değişik ve çok daha kötü bir gerçek.» Stefan nelerin teli likede olduğunu anlatmaya çalışırken çok fazla yorulmuştu «O dünyada ben belki romanlarımı hiç yazmamış olurdum,» «Roman yazsan bile, bu hayatta yazdıklarından farklı OİUI du,» dedi Stefan. «Baskı uygulayan bir hükümetin denetimi al tında yaratılmış iğrenç eserler olurdu, Nazi sansüründen geı öyle yayınlanırdı.»

Chris, «Eğer bu adamlar 1944'de atom bombası yaparsa,

biz hepimiz toz olur uçarız,» diye kararını bildirdi.

«Fiziksel anlamda değil,» diye açıkladı Stefan. «Ama hiç var olmamış gibi, iz bırakmadan siliniriz, evet.»

Chris, «Onları durdurmamız gerek,» dedi.

Stefan, «Elimizden gelirse,» diye ona katıldı. «Ama daha önce bu hayatta sağ kalmamız gerek... o da pek kolay olma-yabilir.»

Stefan'ın tuvalete gitmesi gerekiyordu. Laura onu götürdü, bu işlere alışkın bir hastabakıcı gibi yardım etti. Getirip yata-ğına yatırdığında, onun için yine kaygılanmaya başlamıştı. Ger-çi yapıı adamdı ama bitkin, ter içinde, insanı korkutacak ka-dar zayıf durumdaydı.

Laura ona Brenkshavv'ın bahçesindeki silahlı çatışmayı an-lattı. «Eğer bu katiller gelecekten değil de geçmişten geliyor-sa bizi nasıl bulacaklarını nereden biliyorlar? Kendi zamanla-rından kırk yıl sonra benim Doktor Brenkshovv'a gideceğimi tâ 1944'de nasıl bilebilirler?»

Stefan anlattı. «Seni bulmak için iki yolculuk yaparlar. Ön-ce dafha ilerde bir güne giderler. İki üç gün ileriye. Belki şu yaklaşan hafta sonuna. Senin nerede ortaya çıktığını araştı-rırlar. Hiç ortaya çıkmamışsan, ki çıkmadın, o zaman resmî kayıtları tararlar. Örneğin, gazetelerin geçmiş sayılarına ba-karlar. Dün gece senin evindeki olayın hikâyesini okurken, ya-ralı bir adamı San Bernardino'daki Doktor Brenkshavv'a götür-düğünü öğrenirler. Hemen 1944'e geri dönüp ikinci bir yolcu-luk daha yaparlar. Bu sefer 11 Ocak gecesine, Doktor Brenks-havv'ın evine.»

«Çevremizde sıçrayıp duruyorlar,» dedi Chris annesine, «ilerimize geçiyorlar, nerede ortaya çıkacağımıza bakıyorlar, sonra da bizi tuzağa düşürmek için en uygun yeri ve zamanı

seçiyorlar. Sanki biz koVboylarmışız, kızılderililerin de hepsi psişik güçlere sahipmiş gibi.»

= * =

«Kokoschka kimdi?» diye sordu Chris. «Babamı öldüren o adam kimdi?»

Stefan, «Enstitünün güvenlik ekibi başı,» diye açıkladı. «Ünlü Avusturyalı ressam Oscar Kokoschka'nın yakın akrabası olduğunu söylerdi. Ama ben kuşkuluyum. Bizim Kokoschka'da o sanatçı duyarlılığının zerresi yoktu. Standartenführer, yani Albay Heinrich Kokoschka, Gestapo'nun pek usta katillerin-den d i.»

«Gestapo mu?» Chris şaşkına dönmüştü. «Gizli polis mi?»

«Devlet polisi,» dedi Stefan. «Varlıkları gizli değildi ama operasyonlarını gizli yapmalarına izin verilirdi. 1988'de o dağ yolunda ortaya çıkışına ben de sizin kadar şaşırdım. Yıldırım falan düşmemişti. Demek uzağa bir yere indi. On beş yirmi mil uzağa. Şimşekleri de, yıldırımı da göremedik.» Stefan'ın anlat-tığına göre zaman yolculuğuyla ilgili fırtınalar çok yerel bir olguydu. «Kokoschka benim peşimden buraya gelince, ensti-tüye döndüğümde ihanetimin anlaşılmış olacağını sandım. Ama oraya vardığımda kimse bana aldırış etmedi. Kafam karışmıştı. Sonra Penlovski'yle ötekileri öldürdüm, gelecek zamana kaç-mak üzere ana laboratuara döndüm. Birden Heinrich Kokoschka içeri daldı, bana ateş edip yurdu. Ölmemişti! 1988'de o dağ yo-lunda ölmemişti. Sonra birden anladım. Kokoschka benim iha-netimi ancak cesetleri bulduğu zaman öğrenmişti. 1988'e ge-çip beni ve sizleri öldürmeye çalışacaktı ama bunu daha son-ra yapacaktı.

Demek ki kapı da onun bunu yapabilmesine izin verecek biçimde açık kalacaktı. Ben onu havaya uçurmayı ba-şaramayacaktım. En azından, o seferlik.»

«Başım çok ağrıyor,» dedi Laura.

Chris ise zaman yolculuğunun dolaşık ipliklerini izlemekte

hiçbir zorluk çekmiyordu. Sözü o devraldı. «Demek dün gece siz bizim eve doğru yola çıktıktan sonra Kokoschka 1988'e gidip babamı öldürdü. Vay canına! Bay Krieger, bir bakıma si-zin onu öldürmeniz, onun size laboratuarda ateş etmesinden kırk üç yıl sonra yer alıyor... oysa aslında siz ona daha önce ateş ettiniz, o size daha sonra etti. Bunlar çılgınca olaylar, anne... çok çılgın, değil mi? Harika bir şey, değil mi?»

«Doğrusu müthiş,» diye ona katıldı Laura. «Peki, Kokosch-ka seni o dağ yolunda bulabileceğini nereden bildi?»

«Penlovski'yi vurduğumu öğrenince, benim de kapıyı kul-lanarak kaçtığımı anlayınca, Kokoschka herhalde tavanarasın-daki ve bodrumdaki patlayıcıları bulmuş olmalı. Sonra da kapıyı destekleyen makinelerden, yapılmış tüm zaman yolculuklarının kayıtlarına bakmış olmalı. O kayıtlar arasında benim yolculuk-larım da var. O zamana kadar o ¦kayıtları tutmak benim göre-vimdi. Bu yüzden hiç kimse senin hayatına yaptığım yolculuk-ları bilmiyordu, Laura. Her neyse, Kokoschka da birkaç yolcu-luk yapmış olmalı. Benim nerelere gittiğimi görmek için. Ben senin kaderini iyiye çevirmeye uğraşırken o da beni seyrediyor-du herhalde. Mezarlıkta, baban gömülürken de, ben Sheener'i dövenken de... ama ben onu hiç görmedim. Böylece benim ge-lip gittiğim tüm zamanlar arasından bir tanesini uygun bulup seçti. Hepimizi öldürmek için. Beni hain olduğum için öldür-mek istiyordu. Seni ve aileni de... benim için önemli olduğunu-zu anladığı için herhalde.»

Neden, diye düşündü Laura. Ben neden senin için o ka-dar önemli oluyorum, Stefan Krieger? Neden kaderime bur-nunu soktun, bana daha iyi bir hayat vermeye çalıştın?

Bu soruları hemen soracaktı ama Stefan'ın henüz Ko-koschka'yla ilgili anlatacakları bitmemişti. Gücü hızla tükeni-yordu. Aklını başında tutmakta zorluk çeker gibiydi. Laura onun sözünü kesmek, kafasını karıştırmak istemedi.

Stefan devam etti. «Kapının program kayıtlarından Ko-koschka benim en son nereye gideceğimi öğrendi. Dün gece.

senin evine. Ama aslında ben Danny'nin öldüğü geceye dön-mek istemiştim. Sana söz verdiğim gibi. Bir yıl geç kalışımın nedeni, rakamiarı makineye işlerken bir yanlışlık yapmış ol-mam. Ben yaralı olarak kapıdan kaçınca Heinrich Kokoschka kayıtları bulmuş olmalı. Benim hatamı anlamış, beni yalnız dün gece değil, Danny'nin öldüğü gece de nerede bulacağını öğ-renmiş olmalı. Bir bakıma, o gece sizi o kamyondan kurtar-mak için gelirken Danny'nin katilini de

beraberimde getirmi-şim. Bundan kendimi sorumlu tutuyorum. Danny zaten kazada ölecek olsa bile. Ama en azından sen ve Chris hayattasınız. Şimdilik.»

«Kokoschka neden 1989'a, dün gece bizim eve gelmedi? Senin yaralı olacağını, kolay avlanacağını biliyordu.»

«Ama onu bekliyor olacağımı da biliyordu. Silahlı olabilir-dim, onu karşılamaya hazır olabilirdim. Bu yüzden 1988'e gitti. Orada onu hiç beklemiyordum. Şaşırtma avantajı vardı. Hem belki de, beni 1988'de kıstırıp öldürürse, enstitüye dönüp Pen-lovski'yi öldüremeyeceğimi düşünmüştür. Zamanı kullanıp bir hile yapabileceğine, o cinayetleri olmamış kılabileceğine inan-mıştır. Proje liderinin sağlığını koruyabileceğini ummuştur. Ama tabii ki bunu yapamazdı, çünkü o zaman kendi geçmişini de-ğiştirmiş olurdu ki buna imkân yok. Penlovski ve diğerleri za-ten ölmüşlerdi, artık ölü kalacaklardı. Eğer Kokoschka za-man yolculuklarının ilkelerini daha iyi anlasa, 1988'de benim onu öldüreceğimi de anlardı. Çünkü o Penlovski'nin öcünü al-mak için 1988'e gittiği sırada, ben o yolculuktan çoktan sapa-sağlam enstitüye dönmüştüm.»

Ohris, «İyi misin, anne?» diye sordu.

«Başağnsı ilaçlarını kiloluk tabletler halinde de çıkarıyor-lar mı?» dedi Laura.

Stefan, «Anlaması zor, biliyorum,» diye mırıldandı. «Ama Heinrich Kokoschka böyle biri işte. Daha doğrusu, böyle bi-riydi. Yerleştirdiğim patlayıcıları söktü. Onun yüzünden, bir de elektrik kesilmesi yüzünden, enstitü hâlâ ayakta, kapı hâlâ

açık, Gestapo ajanları da bu zamana gelip bizi öldürmeye uğ-raşıyorlar.»

«Niçin?» dedi Laura.

Chris, «İntikam için,» diye cevapladı.

«Kırk beş yıllık zamanı, sırf bizi intikam uğruna öldürmek için mi aşacaklar? Elbette başka bir nedeni de olmalı.»

«Var,» dedi Stefan. «Onlar savaşı kazanamadan önce bir yolunu bulup kapıyı yok edecek bir tek biz varız da ondan. O zaman planları bozulur, savaşı kaybederler. Bir bakıma, hak-lılar tabii.»

«¦Nasıl?» Laura şaşırmıştı. «Biz o enstitüyü kırk beş yıl önce nasıl yok ederiz?»

«Henüz pek emin değilim. Ama bu konuyu düşüneceğim.»

Laura yeni soruiar sormaya başlayacakken Stefan başını iki yana salladı, çok yorgun olduğunu belirtti, çabucak yeni-den uykuya daldı,

İ£H © =

Chris fıstık ezmeli sandviçlerden oluşan öğle yemeğini ol-dukça geç saatte yedi. Laura'nım hiç iştahı yoktu.

Stefan'ın en az birkaç saat uyuyacağını anlıyordu. Kalkıp bir duş yaptı, yeniden buruşuk giysilerini giydiği halde ken-dini çok daha iyi hissetti.

Öğleden sonraları televizyondaki programlar çok budalaca şeyier oluyordu. Diziler, yarışmalar, eski filmlerin yeniden gös-terilmesi, çeşitli toplum kesimlerinin haklarını savunma toplan-tıları...

Laura bu arada Uzi'yi o sabah satın aldığı yeni mermiler-le doldurdu.

Dışarda akşam oluyor, bir yandan da karanlık bulutlar gök-yüzünü örtüyordu. Hiç mavilik görünmez olmuştu. Parkettikieri ıBuick'in yanrbaşındaki palmiye, fırtına beklentisi içinde dal-larını birbirine yaklaştırır, kapanır gibiydi.

— 282

Laura koltuklardan birine oturmuş, ayaklarını yatağın ke-narına dayayıp gözlerini kapamıştı. Biraz uyudu. Rüyasında kendini kumdan yapılmış gibi gördü. Yağmurda eriyip yok olu-yordu. Birden uyandı. Chris de öteki koltukta uyumuştu. Ste-fan yatakta hafif hafif hörluyordu.

Yağmur başlamıştı. Motelin damını kof bir sesle dövüyor, dışardaki park yerinin su birikintilerinde tıpırtılar yaratıyordu. Köpükler çıkaran sıcak yağlar gibi. Oysa hava soğuktu. Tipik Güney California fırtınası. Tropikal bir ağırlığı olan, inatçı, ama şiimşeksiz, yıldırımsız bir fırtına. Burada da zaman zaman bava eiektriklenirdi ama buna başka yerlere oranla daha az rast-lanırdı. Laura bu iklim koşullarına şükretmek için herkesten da-ha çok nedenlere sahipti. Şimşekler çakıp gökler güriese, bun-ların doğal nedenlerle mi olduğu, yoksa başka bir çağdan ge-len Gestapo ajanlarının mi yol açtığı bilinemezdi.

Chris beşi çeyrek geçe uyandı, Stefan Krieger de beş da-kika sonra ayıidı. İkisi de karınlarının aç olduğunu söylediler. Stefan iştahına ek olarak başka iyileşme belirtileri de gösteri-yordu. Gözleri eskiden kanlı ve suluyken şimdi net bakıyordu. Sağlam koluna dayanarak yatakta doğrulmayı başarmıştı. Uyuşmuş ve duyarlılığını kaybetmiş olan sol eli de bissedebili-yordu artık. Yumruğunu sıkmaya çalışıyor, parmaklarını açıp kapıyordu.

Laura yemek istemekten çok sorularına cevap verilmesini istiyordu. Ama hayat ona sabırlı olmayı da öğretmişti. O sabah oh biri biraz geçe motele gelirlerken Laura karşı kaldırımda bir Çin lokantası görmüştü. Şu anda Stefan'la Chris'ten ayrılmayı hiç istememesine rağmen, çıkıp yağmur altında oraya yürüdü, paketle yiyecek alıp getirdi.

Çıkarken .38'i yanma almış, Uzi'yi yatağın üzerine, Stefan'ın yanına bırakmıştı. O silah Obris'e biraz ağır gelirdi ama Ste-fan belki doğrulup sağ eliyle tetiği çekebilirdi. Hoş silah geri teptiğinde yarası fena acırdı tabii.

Laura sırılsıklam dönüp yemek paketini yatağın üzerine

283 — koydu. Yalnızca çorbaları ayırdı. Onlar Stefan içindi. İki çor-bayı başucu masasına

bıraktı. Lokantanın kokuları onun da iştahını açmış, bu yüzden çok fazla yiyecek almıştı. Limonlu tavuk, portakallı biftek, biberli karides, mu-gu-gay-pan, mu-şu -pork, iki kap da haşlanmış pirinç.

Ohris'le ikisi çatallarıyla her yemekten birer lokma alıp Coca Cola'yla yutarken Stefan da çorbasını içti. Katı yiyecek-lerden yerse kusacağından korkuyordu. Ama çorba bitince o da mu-gu-gay-pan'ı ve limonlu tavuğu tatmak istedi.

Laura'nın isteği üzerine, bir yandan yerken bir yandan da onlara kendinden söz ediyordu. 1909 yılında Gittelde adlı bir Alman kasabasında doğmuştu. Harz dağlarının orada. Yani otuz beş yaşında oluyordu. Ohris hemen, «Ama 1944'den '89'a ge-lirken atladığınız kırk beş yılı da sayarsanız tamı tamına sek-sen yaşındasınız!» dedi. Stefan güldü. Bundan pek hoşlan-mıştı. Chris, «Valla, seksenlik bir bunak için bayağı iyi durum-dasınız!» dedi ona. Ailesi Birinci Dünya Savaşından sonra Mü-nih'e taşınmış, Stefan'ın babası 1919 yılında Hitler'i ilk destek-leyenlerden olmuştu. Daha Hitler Alman İşçi Partisinde ilk faa-liyetlerine başlarken, Franz o partide üyeydi. Bira salonların-daki mitinglerde Hitier ve Anton Drexler'le çalışmışlığı bile vardı.

«Ben 1926 yılında Hitler Gençliği'nin ilk üyelerindendim,» diye anlattı Stefan. «O zaman henüz on yedi yaşındaydım. Bir yıl geçmeden Sturmaıbteilung'a, yani SA'ya katıldım. Kahve-rengi gömleklilere. Partinin vurucu koluydu onlar. Öze! bir or-duydu. Ama 1928'de SchutzStaffel'in üyesiydim...

«SS'in mi?» diye bağırdı Chris. Vampirlerden, kurt adam-lardan söz ederken kullandığı dehşet dolu sesi kullanıyordu. «Sen SS miydin? Kasketinde kurukafa olan siyah üniformayı giyip hançer mi taşıyordun?»

«Bundan gurur duyuyor değilim,» dedi Stefan Krieger. «Yo, o zaman duyuyordum tabii. Budalanın biriydim. Babamın izin-de. Başlangıçta SS'ler küçük bir gruptu. Bir seçkinler grubu.

I Amacımız da gerektiğinde Führer'i kendi hayatlarımız pahası-na korumaktı. Yaşlarımız on sekizle yirmi iki arasıydı. Genç, cahil ve kanı kaynayan insanlar. Kendimi savunmak için tek diyebileceğim, çevremdeki arkadaşlarım kadar adanmış, on-\ lor kadar kanı kaynayan oir genç olmadığım. Babamın istedi-ğini yapıyordum. Ama cahillikten yana payıma düşenden faz-lasına sahip olduğumu itiraf etmem gerek.»

Rüzgârla yağan yağmur cama çarpıyor, saçaklardan boru-larla inip guruldayarak akıyordu.

Stefan uykusundan uyandığından beri daha da sağlıklı gö-rünmekteydi. Sıcak çorbayı içince keyfi de biraz yerine gel-mişti. Ama şu anda, nefret ve ölüm yılları olan gençli-ğini hatırlarken rengi tekrar soldu, gözleri sanki daha çukura kaçtı. «SS'den hiç ayrılmadım çünkü çok saygın bir yerdi, kuş-ku uyandırmadan ayrılmaya olanak yoktu. Büyük liderimize olan bağlılığımı yitirdiğimden kuşkulanılırdı hemen. Ama yıl-lar, aylar geçtikçe, gördüklerim içimi bulandırmaya başladı. O çılgınlık, o cinayetler, o terör hasta etti beni.»

Artık biberli karides de, limonlu tavuk da pek iyi gelme-meye başlamıştı. Laura'nın ağzı öyle

kurudu ki pirinçler dama-ğına yapışmaya başladı. Yemekleri kenara itti, Coca Cola'yı yudumladı. «Ama SS'den hiç ayrılmadınsa... üniversiteye ne zaman gittin, bilimsel araştırmalara ne zaman katıldın?»

«Yo, ben enstitüde araştırmacı olarak bulunmuyordum,» dedi Stefan. «Üniversite eğitimim yok benim. Yalnızca... İki yıl yoğun İngilizce eğitimi gördüm, kabul edilebilecek bir Amerikan aksanıyla konuşmaya uğraştım, ingiltere'yle Amerika'ya yüzler-ce gizli ajan sokma projesiyle ilgili olarak. Ama aksanımdan hiçbir zaman tam olarak kurtulamadım, bu yüzden de hiç yurt dışına gönderilmedim. Babam Hitler'in eski destekçilerinden olduğundan, beni güvenilir buldular, başka işler verdiler. Füh-rer'in muhafızları arasına özel olarak atandım. Orada bana du-yarlı görevler verildi. Genellikle hükümet içinde kapışan hizip-ler arasında bağlantı görevlisi bendim. İngilizlerin işine yara-

yacak bilgileri toplamak için o pozisyonum çok elverişli oldu. 1938'den başlayarak o bilgileri topladım.»

Chris heyecanla, «Casus muydun?» diye sordu.

«Bir tür. Retch'ın çökmesini sağlamak için elimden gelen az da olsa, yapmak zorundaydım. Bir zamanlar o Reich'ın is-tekli ıbir görevlisi oluşumu ancak bu biçimde dengeleyebilir-dim. Pişmanlık getirmem, telafi etmem şarttı. Telafi edilebile-cek bir şeye de benzemiyordu. Derken 1943 sonbaharında Pen-lovski yaptığı kapı araştırmalarında başarılar kaydetmeye baş-ladı, hayvanları bilmemnerelere yollayıp geri getirdi. Ben o sı-rada enstitüye gözlemci olarak atandım. Führer'in özel tem-silcisiydim. Aynı zamanda da kobaydım. Gelecek zamana gön-derilen ilk insan ben oldum. İnsan yollamaya zaten hazırdılar. Penlovski'yî, Januskaya'yı, Helmut Volkavv'ı, Mitter'i, Schenk'i rizikoya atamazlardı. Yokluğu projeyi sarsacak bilimadamları-nın hiçbirini gönderemezlerdi. İnsanın .da hayvanlar gibi sağ salim dönüp dönemeyeceği kesin değildi. Döndüğünde delirip delirmeyeceği de.»

Chris başını ciddi ciddi salladı. «Zaman yolculuğunun acı veren ya da zihinsel dengeyi bozan bir şey olması işten değil tabii. Kim bilebilir?»

Laura içinden, gerçekten de kim bilebilir, diye geçirdi.

Stefan devam etti. «Ayrıca gidenin güvenilir biri olmasını, projenin sırrını saklayabilmesini istiyorlardı. İdeal aday ben-dim.»

«Bir SS subayı, bir casus ve dünyanın ilk krononotu,» dedi Chris. «Vay canına, amma heyecanlı bir hayat!»

Stefan Krieger, «İnşallah Tanrı sana daha az olaylı bir hayat verir,» diye mırıldandı, sonra dönüp Laura'ya daha ön-ceki bakışlarına benzemeyen derin bir bakışla baktı. Gözleri çok güzeldi. Temiz mavi. Ama yine de nice işkencelerden geç-miş bir ruhu yansıtıyordu. «Laura... şimdi ne düşünüyorsun koruyucun konusunda? Melek değil, tersine Hitler'e yaver, üs-telik bir SS bıçkını.»

«Bıçkın değil,» dedi Laura. «Baban, yaşadığın çağ ve için-le bulunduğun toplum seni kabadayı yapmaya çalışmış, ama tende sapma bilmeyen bir iç çekirdek varmış. Bıçkın değilsin, Stefan Krieger. Hiçbir zaman olmamışsın. Sen olamazsın.»

«Melek de değilim ama,» dedi Stefan. «Melek olmaktan ¦ ık uzağım, Laura. İnan bana, yargı gününde ruhumun tüm lekeleri okununca, cehennemde benim de yerimi hazırlayacak-lnıdır.»

Damı döven yağmur, akıp giden zamanı hatırlatıyordu. Mil-yonlarca değerli dakika, saat, gün ve yıl yerlere dökülmekte, borulardan akmakta, toprağa sızmakta, ziyan olup gitmekteydi.

--. ® =

Laura yenmemiş yemekleri toplayıp motelin arkasındaki bidonlara attı, dönerken makineden üç Coca Cola daha aldı, sonunda koruyucusuna baştan beri sormak istediği soruyu so-rabildi. «Neden? Neüen dikkatini bana, benim hayatıma çevir-din? Neden bana yardım etmek istedin, ikide bir beni kurtardın? Tanrı aşkına, benim yazgımın Nazilerle ne ilgisi var? Hele za-man yolcularıyla, dünyanın geleceğiyle?»

Stefan anlattı. Gelecek zamana yaptığı üçüncü ziyarette 1984 yılının California'sına inmişti. Bu bölgeyi seçişinin nedeni, 1954'de geçirdiği iki haftayla 1964'de geçirdiği iki haftadan edin-diği izlenime göre, California'rcın yakında dünyanın en gelişmiş ülkesinin kültür ve bilim merkezi olacağına inanmasındandı. 1984'ü seçişiyse, kendi çağından yuvarlak hesap kırk yıl ilerde bir zaman olduğu içindi. O sıralarda artık kapıdan geçip za-man yolculukları yapan tek kişi kendisi değildi. Bu işin gü-venli olduğu anlaşılınca dört zaman gezgini daha girmişti dev-reye. O üçüncü yolculukta Stefan gelecek zamanı inceler, dün-yada savaşın bitiminden sonra neler olduğunu öğrenmeye ça-lışırken, bir yandan da yeni bilimsel bulguları izliyor, Hitler'e sa-vaşı kazandırmak için 1944'ün Berlin'ine nelerin götürülebiiece-

ğine bakıyordu. Aslında bunu gerçekten Hitler savaşı kazan-sın diye yapmıyordu. Niyeti o işi sabote etmekti. İncelemeleri arasında gazeteleri okumak, televizyonu seyretmek, Amerikan halkı arasına karışmak, yirminci yüzyıl sonlarının havasını kok-lamak da vardı.

Stefan (bir an susup yastığına yaslandı, üçüncü geziyi bam-başka bir ses tonuyla anlattı. «İlk defa Los Angeles sokakla-rında yürümenin benim için ne demek olduğunu anlayamazsın. Kırk yıl değil de bin yıl ileriye gitsem, yine bu kadar heyecan-lanamazdım. Otomobiller! Her yer otomobil doluydu. Pek çoğu da Alman yapımıydı. Demek savaşın suçu bağışlanmıştı bir ba-kıma. Yeni Almanya kabul ediliyordu. Bu beni duygulandırdı.»

«Bizim bir Mercedes'imiz var,» dedi Ohris. «Çok güzel ara-badır. Ama ben cipi daha çok severim.»

Stefan devam etti. «Otomobiller, o modeller, her yanda o inanılmaz ilerleme... elektronik saatler, ev bilgisayarları, video-lar, evinin salonunda film seyretmeler! Geleli beş gün olduğun-da, duyduğum o tatlı şok hâlâ geçmemişti. Her sabah yeni mu-cizeler arıyordum. Altıncı günümde Westwood'da bir kitapçının önünden geçerken insanların kapıda kuyruk olmuş, içerdeki ya-zara kitap imzalatmak için beklediklerini gördüm. Hangi tür kitabın bu kadar sevildiğine bir bakmak için dükkâna girdim. Belki o zaman Amerikan toplumunu daha iyi anlardım. Orada seni gördüm, Laura. Bir masanın başına oturmuştun. Masada yığın yığın kitaplar duruyordu.' Senin üçüncü kitabındı. İlk bü-yük başarın. Adı Basatnaklar'dı.

Laura öne doğru eğildi. Şaşkınlıktan yapıyordu bu-nu. «Basamaklar mı? Ama ben hiç o isimle kitap yazmadım.»

Anlayan yine Ohris oidu. «O kitabı, Bay Krieger hayatına karışmamış olsaydı yazacaktın.»

«Yirmi dokuz yaşındaydın seni ilk gördüğümde,» diye de-vam etti Stefan. «Tekerlekli sandalyedeydin, çünkü bacakla-rın kıvrık, işe yaramaz durumdaydı. Sol kolun da kısmen felç-liydi.»

«Sakattı, ha?» dedi Ohris. «Annem sakattı, ha?» Laura artık sandalyenin kenarına gelmişti. Koruyucu-sunun anlattıkları marnlamayacak hayaller gibi geliyordu ama hepsinin doğru olduğunu sezmekteydi. İçgüdüden daha ilkel Ibir düzeyde, kendisini tekerlekli sandalyede kabul edebiliyordu. Belki de bu sezdiği, çarpıtılan yazgısının yankısıydı. Stefan, «Doğumdan kalma bir arızaydı,» dedi. «Neden?»

«Nedenini daha sonra öğrendim. Hayatını iyice inceledikten sonra. Denver-Colorado'da seni doğurtan doktor... adı Mark-ıvvell'di... çoktan beri alkolikti Markvvell. Zaten sen zor bir do-ğumla dünyaya geldin.»

«Annem beni doğururken öldü.»

«Evet, öteki gerçek yaşamda da öldü. Ama o seferkinde Markvvell doğumu yaparken senin omurganı incitti, ömür boyu sakat kaldın.»

Laura'nın vücudunda bir ürperti dolaştı. Yazgısına meydan okurcasına ayağa kalktı, pencereye yürüdü, bacaklarını kul-landı. Sağlam ve çok yararlı bacaklarını.

Stefan, Chris'e, «Onu tekerlekli sandalyede gördüğüm gün annen öyle güzeldi ki,» dedi. «Çok güzeldi. Yüzü .tabii şimdiki gibiydi. Ama onu güzel yapan yalnızca yüzü değildi. Öyle gözüpek bir havası vardı ki! Sakatlığına rağmen çok da ne-şeliydi. Kitap imzalatmaya gelen her kişi, gülmeden ayrılmı-yordu oradan. Tekerlekli sandalyeye mahkûm olmasına rağ-men çok şakacı, çok şendi annen. Onu uzaktan seyrettim, duy-gulandım... daha önce tatmadığım duygular

duydum.»

«Annem müthiştir,» dedi Chris. «Kimse onu korkutamaz.»

Laura, «Anneni her şey korkutur,» diye düzeltti. «Şu çılgın konuşmalar bile onu neredeyse korkudan öldürmek üzere.»

Chris dönüp ona baktı. «Hiçbir şeyden kaçıp saklanmazsın,» dedi, sonra kızardı. Bu yaştaki çocukların bu konuda soğukkan-lı olması gerektiğini duymuştu. Kendini annesinden daha akıllı bulma yaşındaydı artrk. Normal ilişkilerde bu tür beğeni söz-

leri çocuğun kırkıncı doğum gününe kadar ya da annenin ölü-müne kadar pek söylenmezdi. «Belki korkuyorsundur ama kork-tuğunu göstermiyorsun.»

Laura korktuğunu belli edenlerin kolay hedef sayıldığını çok erken yaşlarında öğrenmişti.

Stefan, «O gün o kitaptan bir tane satın aldım, otele dönüp o gece okudum,» dedi. «O kadar güzeldi ki, zaman zaman ağ-ladım... ayrıca çok da eğlendiriciydi. Bazen yüksek sesle kah-kaha attım. Ertesi gün diğer iki kitabı da aldım. Birinin adı Gümüş Bükte, öbürününki de Gecenin Alam'ydı. Onlar da Basa-maklar kadar, seni üne kavuşturan kitap kadar güzel ve duy-guluydu.»

Hayatta yazmadığı kitaplarla ilgili övgü dinlemek bir garipti. Ama Laura o kitapların konusunu merak etmekten çok, kafasına takılan bir soruya cevap arıyordu. «O bayatta... öteki 1984'de ben... evli miydim?»

«Hayır.»

«Ama benim Danny'yi tanıdığım yıl...»

«Hayır. Danny'yi tanımamıştın. Hiç evlenmemiştin.»

«Ben de doğmamıştım,» dedi Chris.

Stefan devam etti. «Bu saydığın olayların yer alabilmesi, ben 1955 yılının Denver-Colorado'suna gidip Doktor Markvvell' in seni doğurtmasını engellediğim için. Onun yerine doğumu yaptıran doktor anneni kurtaramadı ama senin sağlam olarak dünyaya gelmeni sağladı. O noktadan sonra da hayatındaki her şey değişti. Gerçi değiştirdiğim senin geçmişindi, evet, ama benim geleceğimdi. Bu yüzden yapabiliyordum. Bunu zaman yolculuğunun garipliklerine borçluyum.

Yoksa seni asla sakat bir yaşamdan kurtaramazdım.»

Rüzgâr uğuldadı, Laura'nın yanındaki pencerenin dışında yağmur tekrar boşaldı.

«Hayatını ondan sonra hep göz altında tuttum,» dedi Ste-fan. «1944'ün Ocak ayıyla Mart ayı arasında, senin nasıl oldu-ğuna bakmak için otuzu aşkın gizli yolculuk yaptım. Bunların

dördüncüsünde, yani 1964'e gittiğimde, senin bir yıl önce ölmüş olduğunu öğrendim. Babanla ikiniz, bakkal dükkânı soyulduğu zaman ölmüştünüz. Bu yüzden 1963'e gittim, o serseri sizi öl-dürmeden ben onu öldürdüm.»

«Serseri mi?». Chris şaşırmıştı.

«Onu sana sonra anlatının, tatlım.»

Stefan, «O karlı dağ yolunda Kokoschka ortaya çıkana ka-dar oldukça da başarılıydım,» dedi. «Hayatını daha kolay ve daha iyi bir hale getiriyordum. Ama benim karışmam senin sanat yeteneğini azaltmadı. Yazdığın kitaplar yine öteki yaşam-dakiler kadar güzel oldu. Değişik kitaplardı, ama ötekiler kadar iyiydiler. Anlatımında aynı ses vardı. Aslında ötekilerin de üs-lûbu şimdi yazdıklarına benziyordu.»

Laura dizlerinin çözüldüğünü hissedip koltuğuna döndü. «Ama neden? Benim hayatımı iyileştirmek için neden onca zah-mete girdin?»

Stefan Krieger, Cbris'e baktı, Laura'ya baktı, gözlerini ka-padı, konuştu. «Seni tekerlekli sandalyede kitaplarını imzalar-ken görünce, sonra da yazdığın kitapları okuyunca, âşık oldum sana... çok derin ve güçlü bir duyguyla âşık oldum.»

Chris koltuğunda kıpırdandı. Besbelli böyle bir sözü anne-sine yönelik olarak duymak onu utandırmıştı.

«Zihnin yüzünden de güzeldi,» dedi Stefan alçak sesle. Gözleri hâlâ kapalıydı. «Cesaretine âşık oldum. O cesaret ger-çek cesaretti. Benim ber gün gördüğüm üniformalı fanatikle-rin cesaretine benzemiyordu. Onlar halk adına diye yutturduk-ları bazı gaddarlıklar yapıyor, bunu cesaret sanıyorlardı. Çar-pık bir totaliter ideal uğruna ölmeye hazırdılar. Buna cesaret diyorlardı. Oysa bunun adı budalalık, delilikti. Ayrıca senin gu-ruruna da âşık oldum. Ondan bende hiç yoktu. Sende parılda-yan özsaygıdan bende eser yoktu. Kitaplarının en zengin bö-lümünü oluşturan merhametine de âşık oldum. Seni sevdim. Laura. Ve karar verdim ki, erkekler Tanrı olabilseler sevdikleri için neler yaparlarsa, ben de senin için onları yapmaya çalış-

malıyım. Kaderin sana hazırladığı en kötü şeylerden korumaya çalıştım seni.»

Sonunda gözlerini açîı.

Güzel mavi gözlerini. Eziyetler çekmiş mavi gözlerini.

Laura ona büyük bir minnet duyuyordu. Gerçi onu sevmi-yordu. Tanımıyordu bile. Ama Stefan duygularını anlatırken, kaderin yolunu nasıl saptırdığını açıklar, onu nice fırtınalar-dan nasıl geçirdiğini dile getirirken, hele de çağları aşıp nasıl onun yanına koştuğunu söylerken, sanki 'bir sihir havası ya-ratmıştı. Laura onu bir büyü sisi içinde görmekteydi. Gerçek dışı bir insan gibi. İnsandan büyük bir varlık gibi. Yarı Tanrı veya Tanrı gibi. İnsanlardan onu ayıran şey, Laura'ya olan adanmışlığıydı.

O gece Chris yayları gıcırdayan yatağı Stefan Krieger'le paylaştı, Laura da bir koltuğa uzanıp ayaklarını ötekine koya-rak uyumaya çdıştı.

Yağmur dinmek bilmiyordu. Sesi Chris'in uyumasına yar-dımcı olmuştu. Laura kısa zamanda onun yumuşak horultula-rını duydu.

Kendisi karanlıkta bir saat kadar oturduktan sonra alçak sesle, «Uyuyor musun?» diye sordu. Stefan hemen, «Hayır,» dedi.

«Danny,» diye kekeledi Laura. «Benim sevgili Danny'm...» «Evet?»

«Onu neden...»

«Aynı akşama ikinci bir yolculuk yapıp Kokoschka'yı niçin önceden, yani Danny'yi öldürmeden vurmadım diyorsun, değil mi?»

«Evet. Neden yapmadın?»

«Çünkü... bak, Kokoschka 1944'ün dünyasındandı. Danny' yi öldürmesi ve kendisinin öldürülmesi, benim geçmişim oluyor-

du. Onu değiştiremezdim. 1338'in o gecesine yeniden yolculuk yapmaya kalkışsam, kendimi tekrar enstitüde bulurdum. Hiçbir yere gidemeden. Doğanın paradokslara karşı olan yasası be-nim gitmemi engellerdi.» Laura sessizdi.

Stefan, «Anlıyor musun?» dedi. «Evet.»

«Kabul ediyor musun?» «Onun ölümünü asla kabul edemem.» «Ama... bana ırıanryor musun?» «Sanırım inanıyorum, evet.»

«Laura, senin Danny Packard'ı ne kadar çok sevdiğini bi-liyorum. Onu kurtarabilsem, kendi hayatım pahasına bile kur-tarırdım. Hiç kararsızlık göstermeden.»

«Sana inanıyorum,» dedi Laura. «Çünkü sen olmaşan... Danny'yle hiç biraraya gelemezdim.»

«Balık,» dedi Laura

«Kader kendi ilk çizdiği planı yerine getirmeye çalışır. Sen sekiz yaşındayken o serseriyi vurdum, senin ırzına geçmesini, sonra da öldürmesini önledim. Ama kader çok geçmeden kar-şına bir sapık daha çıkardı. Onun da katil olma eğilimi vardı. Willy Sheener. Balık. Ama kader aynı zamanda senin başarılı bir yazar olmanı da kararlaştırmıştı. Ben hayatını nasıl değişti-rirsem değiştireyim, insanlara bir mesaj getirecektin. Bu iyi bir çizgiydi. Kaderin değiştirilen olaylara karşı kendi dediğini yap-maya çalışmasında ürkütücü bir yan var... sanki evrende bir anlam varmış gibi. Tüm çektiğimiz acılara rağmen, yine de Tanrı diyebileceğimiz bir varlık.»

Bir süre yağmurun sesini, rüzgârın uğultusunu dinlediler.

Laura, «Neden beni Balıktan kurtarmadın?» dedi.

«Bir gece onu evinde bekledim...»

«Onu dövdün. Bunu senin yaptığını anlamıştım.»

«Dövdüm ve senden uzak durması için uyardım. Bir da-haki sefere öldüreceğimi söyledim.»

«Ama dayak yemek onu daha da kararlı hale getirdi. İlle beni istiyordu. Onu neden başlangıçta öldürmedin?»

«Öyle yapmalıydım. Ama... bilemiyorum. Belki gereğinden fazla cinayet görmüş ya da kendim katılmıştım... belki bu cina-yet gereksiz olur diye umuyordum.»

Laura onun savaş yaşamını düşündü. Toplama -kamplarını, soykırımı... Sheener yaşamayı hiç hak etmese de, Stefan'ın onu neden öldürmek istemediğini anladı.

«Ama Sbeener benim peşimden Dockvveiler'lerin evine gel-diğinde neden gelip onu durdurmadın?»

«Hayatına bir daha baktığımda on üç yaşındaydın.-Shee-ner'i kendin öldürmüş, kurtulmuştun. Bu yüzden, geriye gidip işe karışmamaya karar verdim.»

«Ben kurtuldum,» dedi Laura. «Ama Nina Dockvveiler kur-tulamadı. Belki o anda eve dönüp cesedi, kanları görmesey-di...»

«Belki. Ama belki de bir şey değişmezdi. Kader kendi çiz-diğini yerine getirmeye çalışır. Belki yine de ölecekti. Hem seni her olaydan kurtaramazdım, Laura. Onu yapabilmek için on bin zaman yolculuğu yapmam gerekirdi. Belki o kadar karışmak senin için de iyi olmazdı. Hayatında bazı terslikler olmasa, beiki sevdiğim kadın olmazdın.»

Bir sessizlik oldu.

Laura yağmuru, rüzgârı dinledi.

Kendi kalbinin atışlarını dinledi.

Sonunda, «Seni sevmiyorum,» dedi.

«Bunu anlıyorum.»

«Sevmem gerekirmiş gibi geliyor..! en azından biraz.» «Beni henüz tanımıyorsun.» «Belki de hiçbir zaman sevemem.»

—294 —

«Biliyorum.»

«Benim için bütün bu yaptıklarına rağmen.» «Biliyorum. Ama bu seferki olayı atlatır da sağ kalırsak, oh, vakit var.»

«Evet,» dedi Laura. «Herhalde vakit var.»

— 285 —

GECE YOLDAŞI

— 1 —

18 Mart 1944 Cumartesi günü enstitünün giriş katındaki ana laboratuarda SS Obersturmführer Erich Klietmann'la üç ki-şilik üstün eğitimli ekibi, gelecek zamana bir sıçrama yapmaya hazırlanıyorlardı. Amaçları Krıeger'i, kadını ve çocuğu öldür-mekti. Kıyafetleri 1989'da genç California'lı işadamları olarak yutulacak türdendi. İnce çizgili takım elbiseleri Yves St. Lau-rent imzalıydı. İçine beyaz gömlek, koyu renk kravat, siyah Bally pabuçlar, siyah çoraplar, Ray-Ban güneş gözlükleri... eğer hava durumu gerektirirse diye. Gelecek zamandc bu kıya-fete «Güçlü görünüm» denildiği söylenmişti onlara. Klietmann bunun tam ne anlama geldiğini bilmese de, kulağa hoş geldiği kanısındaydı. Bu giysiler, daha önce zaman yolculuğuna çıkan enstitü araştırmacıları tarafından, gelecek zamandan satın alı-nıp getirilmişti. İç çamaşırlarına kadar hiçbir şey çağ dışı dur-mayacaktı.

Dördü de Mark Cross evrak çantası taşıyorlardı. Şık bir model, oğlak derisi, tokalcırıyla menteşeleri altın kaplama. Bu

—296 —

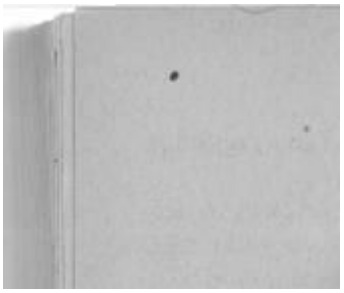
çantalar da gelecek zamandan satın alınmıştı. Tıpkı çantalara sığdırılmış Uzi'lerle yedek kurşunlar gibi.

Enstitü araştırmacılarından bir ekip, Jchn Hinckley'in Ro-nald Reagan'a suikast girişiminde bulunduğu ay ve yılda ABD gezisindeydiler. Televizyonda saldırının filmini, seyrederken, giz-li

servis elemanlarının evrak çantalarından çıkardıkları o hafif otomatik silahlara hayran kalmışlardı. Ajanlar bir iki saniyede çantadan çekip ateşe hazır etmişlerdi tüfekleri. Uzi'ler artık 1989 yılının yalnız polisleriyle askerleri tarafından en sevilen silah olmakla kalmıyor, zaman yolcusu Schutzstaffel koman-doları da onları yeğliyordu.

Klietmann, Uzi'yle epey çalışmıştı. O silaha karşı duyduğu sevgi, en yakın olduğu insanlara duyduğuna denkti. Bir tek şeyden rahatsız oluyordu, o da silahın İsrail ydpımı olmasıydı. Bir güruh Yahudi yapmıştı onu yani. Ama birkaç güne kadar enstitünün yeni yöneticileri bu silahı 1944'de savaşa sokmak niyetindeydiler. Alman askerleri Uzi'lerle donanırsa, Führer'i istemeyen aşağılık kalabalığı ülkelerinden püskürtmeleri daha kolaylaşacaktı.

Program tablosunun saatine baktı, araştırma ekibinin 15 Şubat 1989 California'sına doğru yola çıkışından bu yana yedi dakika geçmiş olduğunu gördü. Oraya kayıtları araştırmaya git-mişlerdi. Krieger'in, kadının ve çocuğun, silahlı çatışmalardan sonra polis tarafından yakalanarak sorguya çekilmiş olup ol-madığına bakacaklardı. Bulunca 1944'e dönüp Klietmann'a gü-nü, saati ve yeri söyleyecekler, yeni ekip de gidip avı kolayca bulacaktı. Her zaman yolcusu enstitüye mutlaka on bir dakika-da dönerdi. Gelecek zamanda ne kadar oyalanmış olursa ol-sun. Klietmann'la ekibi dört dakika daha beklemek zorunday-dılar.

12 Ocak 1989 Salı, Laura'nın otuz dördüncü doğum gü-nüydü. O günü motel odasında geçirdiler. Stefan'ın gücünü toplaması, penisiline tedavi fırsatı tanıması için en az bir gün daha gerekiyordu. Düşünmek için de zamana ihtiyacı vardı. Bir plan kurması, enstitüyü yok etmesi gerekmekteydi. Sorun hayli karmaşık olduğundan, tüm dikkatini oraya vermek zorun-daydı.

Yağmur dinmişti ama gökyüzü hâlâ çürük rengindeydi. Hava raporu geceyarısına doğru ikinci bir fırtınanın geleceğini haber veriyordu.

Televizyonda saat bes haberlerini izlediler, Laura'yla Gh-ris'in yaralı bir adamı Doktor Brenkshaıvv'a götürdüğünü duydu-lar. Polis onları arıyordu. Tahminlere göre Laura'nın kocasını öldüren uyuşturucu kaçakçıları şimdi de onun ve oğlunun pe-şine düşmüşlerdi. Belki kendilerini teşhis etmesin diye, belki de... Laura da uyuşturucu işine bulaşmış olduğu için.

«Annem uyuşturucu kaçakçısı, ha?» dedi Ohris. Bu îma onu gücendirmişti. «Ne kaçık adamlar bunlar!»

Big Bear'de ve San Bernardino'da hiç ceset bulunmamıştı ama kamuoyunun dikkatini çekip heyecanını artıracak önemli bir gelişme vardı. Basın olay yerlerinin her ikisinde pek çok kan bulunduğunu öğrenmişti. Ayrıca Brenkshavv'm evinin arkasın-daki yolda, çöp bidonlarının arasında bir kopuk erkek başı bu-lunmuştu.

Laura doktorun bahçesinin arka kapısından çıkışını, ikinci silahlı adamı şaşırtıp ona ateş açışını hatırlıyordu. Kurşunlar onu boynundan biçmişti. Kafasının kopabileceği o anda da ak-lından geçmemiş değildi Laura'nın.

Stefan, «Sağ kalan SS'ler cesetlerin kemerindeki düğme-ye basıp onları enstitüye yollamışlardır,» dedi.

Laura, «Ama kafayı niye yollamadılar?» diye sordu. Gerçi konu içini bulandırıyordu ama merak etmekten kendini ala-mamıştı.

«Herhalde kafa yuvarlandı, vücuttan uzağa gitti, bidonla-rın arasında kayboldu. Vakitleri sınırlı olduğu için bulamadılar. Bulsalar, cesetin kollarını kavuşturur, kafayı araya sıkıştırırlar-dı. Zaman yolcusunun giydiği ve taşıdığı her şey onunla birlik-te gider. Ama polis arabalarının yaklaştığını duyunca, oraları da karanlık olduğundan, fazla oyalanmayı göze alamamışlar-dır.»

Bu garipliklerden boşlanması beklenen Chris, koltukta ba-caklarını altına kıvırmış, sessizleşmişti. Belki de kopuk kafa-nın iğrençliği ölümü ona silah seslerinden daha gerçek göste-riyordu.

Laura kalkıp onu kucakladı, bu işten hep birlikte, burun-ları kanamadan kurtulacakları konusunda güvence verdi. Bu kucaklamaların çocuğa olduğu kadar Laura'nın kendisine de yararı vardı. Sunduğu güvencelerde biraz sahtelik vardı her-halde. Henüz kendini tam ikna edememişti çünkü.

Öğle ve akşam yemekleri için karşı kaldırımdaki Çin lokan-tasından paketle yiyecek aldı. Önceki akşam gittiğinde, lokan-tada çalışanlar onu ünlü bir yazar olarak da, yasa kaçağı ola-rak da tanımış değillerdi. Demek oraya gitmek pek tehlikeli olamazdı. Başka yere gidip de tanınmak budalalık olurdu.

Yemek bittiğinde Laura artıkları kutuya toplarken Chris de üzerine minik mumlar dikilmiş iki ufacık pastayı ortaya çıkardı. Bunları dün sabah markete gittiğinde almıştı. Bisküvilerle bir-likte. Şu ana kadar da saklamıştı. Tören bavası içinde hepsini banyodan odaya taşıdı. Mumların alevleri gözbebeklerinde par-lıyordu. Annesini şaşırttığını ve sevindirdiğini görünce sırıttı. Gerçekten de Laura gözyaşlarını zor tutuyordu. Bu korku ve tehlike ortamında bile oğlunun bu günü unutmaması, kendini

sevindirmeye çalışması onu çok duygulandırmıştı. Ana evlât ilişkisinin temeli bu herhalde, diye düşünüyordu.

Üçü birlikte pastalarla bisküvileri yediler. Çin lokantasının paketinden beş tane de niyet şekeri çıkmıştı.

Stefan yastıklardan doğrulup kendi şekerinin kâğıdını aç-tı. «İnşallah bu çıkan doğrudur,» dedi, yüksek sesle okudu. «Huzur ve bolluk çağında yaşayacaksınız.»

Laura, «Belki doğru çıkar,» dedi, o da kendininkini açtı. «Yoo, bundan ben yeterince tattım,» diye patladı. Kâğıtta, «Se-rüven sizin yoldaşınız olacak,» diye yazılıydı.

Ohris kendininkini açınca içinden niyet kâğıdı çıkmadı.

Laura'nın yüreğinden bir korku geçti. Sanki niyet çıkma-ması çocuğun bir geleceği olmayacağını gösteriyormuş gibi. Batıl saçmalık. Ama apansız içine dolan kaygıları bastıramı-yordu.

Kalan iki şekeri çabucak ona uzatıp, «Şunlar da senin,» dedi. «Niyet çıkmadı mı, iki şeker daha alacaksın demektir.»

Ghris birincisini açtı, içinden okudu, güldü, sonra onlara da okudu. «Şöhrete ve servete kavuşacaksınız.»

Laura, «Leş gibi paran olunca yaşlılığımda bana bakacak mısın?» diye sordu.

«Tabii, anne. Yani... yemeklerimi hep sen pişirirsen. Hele de sebze çorbasını.»

«Yaşlı anacığını para karşılığı çalıştıracaksın, ha?»

Stefan Krieger anayla oğul arasındaki şakalaşmaya gü-lümsedi. «Yaman pazarlıkçı, değil mi?»

«Seksen yaşımda bana yerleri sildirecek herhalde.»

Chris ikinci şekeri açtı. «Küçük zevklerle dolu iyi Ibir ya-şam... kitaplar, müzik, resim.»

İki niyetin birbiriyle çeliştiğini Stefan da, Ohris de farket-memişlerdi. Birbirini götürüyordu bu kehanetler. Böylece niyet-siz şekerin korkunç anlamını onaylamış sayılıyordu.

Hey, aklını kaçırıyorsun sen, Shane, gerçekten kaçırıyör-

sun, dedi Laura kendi kendine. Niyet şekeri bunlar. Gerçekten geleceği göstermiyorlar ya!

Saatler geçti, ışık söndü, Chris uyudu, ondan sonra Ste-fan karanlıkta yatağından Laura'yla konuştu. «Bir plan kur-dum.»

«Enstitüyü yok etmek için mi?»

«-Evet. Ama çok karmaşık bir plan. Pek çok şeye de ihti-yacımız olacak. Henüz tam emin değilim ama.... sanırım o mal-zemeden bazıları sivil vatandaşlara satılmıyordur.»

«Ne gerekiyorsa bulabilirim,» dedi Laura kendine güvene-rek. «İlişkilerim var. Ne istiyorsan alırız.»

«Bir hayli para gerek.»

«O zor işte. Çantamda kırk dolar kaldı. Bankaya gidip para çekemem, çünkü geride bir kayıt bırakmış olurum...»

«Evet. O zaman hemen tepemize inerler. Güvendiğin, şa-na güvenen biri var mı? Birisi sana bol para verebilir, seni gördüğünden hiç kimseye söz etmeyebilir mi?»

«Tüm hayatımı biliyorsun,» dedi Laura. «Herhalde Tbelma Ackerson'u da biliyorsundur. Ama... Tanrım! Onu bu işe bu-laştırmak istemem. Eğer Thelma'ya bir şey olursa...»

«Onu tehlikeye sokmayacak biçimde de ayarlanabilir,» di-ye üsteledi Stefan.

Beklenen sağnak dışarda birden boşaldı.

Laura, «Olmaz,» dedi.

«Ama Thelma bizim tek umudumuz.»

«Olmaz.»

«Başka nereden para bulabilirsin?»

«Çok para gerektirmeyecek bir yol buluruz.»

«Başka bir plan bulsak da, butmasak da, paraya yine ihti-yacımız var. Kırk doların bize bir gün daha yetmez. Bende ise hiç para yok.»

«Thelma'yı tehlikeye atmam.» Laura kesin kararlıydı. «Dediğim gibi, rizikosuz yaparız, onu hiç...» «Olmaz.»

«O halde yenildik demektir,» dedi Stefan .yılgın bir sesle. Laura yağmuru dinledi, İkinci Dünya Savaşının bombardı-man sesine benzetti. Sonra çılgın kalabalığın tezahüratını du-yar gibi oldu.

«Thelma'yı tehlikeye sokmayacak şekilde ayarlasak bile, ya SS onun peşine adam taktıysa?» diye sordu. «En yakın ar-kadaşım olduğunu biliyor olmaları gerekir. Tek gerçek arka-daşım. Neden ona bir ekip yollamasıniar, onu gözaltında tut-masınlar, belki benim yerimi öğrenir diye beklemesinler?»

«Çünkü bu yol bizi bulmanın hem en sıkıcı, hem de gerek-siz uzun bir yolu,» diye anlattı Stefan. «Gelecek zamana ince-leme ekipleri yollayabiliyorlar. Bu yılın Şubat, Mart, Nisan ay-larına. Her ayına. Gazeteleri kontrol edip ilk nerede ortaya çık-tığımıza bakabiliyorlar. Bu geziler onların zamanından yalnızca on bir dakika alır, unutma. Uzun sürmez. Er geç sonuç verece-ği de kesindir, çünkü ömrümüz boyunca saklanamayız.»

«Şey...»

Stefan epey bekledi, sonunda, «Siz ikiniz kardeş gibisiniz,» dedi. «Böyle bir zamanda insan kardeşinden yardım isteyemez-se kimden ister, Laura?»

«Eğer Thelma'nın yardımını, onu tehlikeye atmadan sağla-yabilirsem... 'herhalde bir denemem gerekir.»

«Sabah olur olmaz,» dedi Stefan.

Gece boyunca yağmur yağdı. Laura'nın rüyasında da yağ-dı. Rüyada arasıra şimşekler çakıyor, gökler güdüyordu. Kor-ku içinde uyandı, Santa Ana yağmurunu sessiz ve sakin buldu. Ölüm işaretleri yoktu havada. Sessiz bir fırtına... ne gök gür-lemesi, ne şimşek, ne yıldırım, ne rüzgâr... ama Laura bunun hep böyle sürmeyeceğini biliyordu.

— 3 —

Makineler fıkırdıyor, mırıltılı sesler çıkarıyordu. ¦ Erich Klietmann saate baktı. Üç dakikaya kadar araştır-ma ekibi enstitüye dönecekti.

Program tablosunun başında iki bilimadamı duruyordu. Pen-lovski, Januskaya ve Volkaw'ın görevlerini üstlenen yeni gö-revliler. Gözleri makinelerin göstergelerindeydi.

Laboratuardaki ışık,, doğal ışık değildi. Pencereler yalnız karartılmakla kalmamış, tuğlayla örülerek kapatılmıştı. Güven-lik gereği. İçerdeki hava oldukça ağırdı.

Üsteğmen Klietmann laboratuarın bir köşesinde duruyor, 1989'a yapacağı geziyi heyecanla bekliyordu. Yalnızca gelece-ğin inanılmaz mucizelerle dolu olmasından ötürü değildi heye-canı. Bu sefer Führer'ine sunacağı hizmet, az insana nasip olan önemli bir hizmetti. Krieger'i, kadını ve çocuğu öldürmeyi başarırsa, Hitler şahsen kabul edecekti onu. Klietmann büyük insanı gözüyle görecek, ona eliyle dokunacak, gücünü hisse-decekti. Alman devletinin, halkının, tarihinin, kaderinin o bü-yük gücünü. Ölmeyi on kere göze almaya hazırdı. Bin kere hattâ. Tek ki Führer'in dikkatini çeksin, Hitler onu farketsin. Herhangi bir SS subayı olarak değil, bir birey olarak, Erich Klietmann olarak, Reich'i kara bir kaderden kurtaran adam olarak farketsin.

Klietmann ideal Ârî tipi değildi. Görünüşündeki eksiklikle-rin de son derece farkındaydı. Annesinin babası Polonyalıydı bir kere. İğrenç bir İslav kanı vardı onda. Klietmann dörtte üç Almandı yani. Diğer dedesiyle iki büyükannesi sarışın, uzun boylu, mavi gözlü kuzeyli tipler olmasına rağmen, Erich'in göz-leri kahverengi, saçları siyahtı. Polonyalı dedesinin o kaba, barbar yüz çizgilerini almıştı. Nefret ederdi görünüşünden. Bu-

-—303 —

nu telafi etmek için de en adanmış Nazi olmaya çalışırdı. En cesur asker, en ateşli Hitler yanlısı oydu SS'de. Bazen kah-raman olmaktan umudunu kestiği olurdu. Ama asla tam ola-rak vazgeçmezdi, işte şimdi de kendisine cennet kapılarını aça-cak kahramanlık fırsatının-eşiğindeydi.

Stefan Krieger'i öldürmeyi şahsen de istiyordu. Yalnız Hit-ler'in boşuna gideceği için değil, bir başka nedeni daha vardı. Stefan Krieger tipik Ârî görünümüne sahipti. İdeal bir tipti. Uzun boylu, sarışın, mavi gözlü, her çizgisi kuzeyli, sağlam soydan gelme biri. Ama bunca avantajına rağmen, Führefine ihanet etmeyi seçmişti bu iğrenç adam. Klietmann düşündükçe çileden çıkıyordu. Kendisi soysuz kromozomların baskısı altın-da debelenerek yükselmeye çalışırken hem de.

İki dakikadan biraz fazla zaman kalmıştı ekibin dönmesi-ne. Klietmann üç adamına baktı. Hepsi de bir başka çağın genç iş yöneticileri gibi giyinmişlerdi. Onlardan öyle büyük gurur duydu ki

gözlerine yaşlar yükseldi.

Hepsi de sıfırdan başlamışlardı. Çavuş Felix Hubatsch ikinci komutan olarak katılıyordu geziye. Babası alkolik, anası bayağı bir kadındı. Genç adam ikisinden de nefret ediyordu. Rudolph von Manstein yoksul bir çiftçinin oğluydu. Babasının ömür boyu başarısız olmasından utanıp dururdu. Martin Brac-her de yetimdi. Almanya'nın dört ayrı köşesinden geliyordu bu adamlar. İki onbaşı, bir çavuş ve bir de Klietmann'ın kendisi. Ama onları birbirine kardeş kadar yaklaştıran ortak bir yön-leri vardı. İnsanın en gerçek, en derin, en sevgi dolu bağlılığı-nın, ailesine değil, devletine olduğunu anlıyorlardı. Vatana ve o vatanı temsil eden lidere. Önemli olan tek aile devletti. Bunu bilmek onları yüceltiyor, geleceğin üstün ırkına lâyık babalar olacaklarını müjdeliyordu.

Klietmann belli etmeden göz pınarlarındcıki yaşları başpar-maklarıyla kuruladı.

Bir dakikaya kadar dönecekti araştırma ekibi.

Makineler fıkırdıyor, mırıltılı sesler çıkarıyordu.

— 304 —

13 Ocak Cuma günü, öğleden sonra saat üçte, motelin yağ-mur altındaki park yerine beyaz bir pikap girdi, dosdoğru arka kanadın oraya yaklaştı, Nissan'ın plakasını taşıyan Buick'in ya-nına parketti. Beş altı yıllık bir pikaptı. Yolcu tarafındaki ka-pıda vuruklar göze çarpıyordu. Burundaki radyatör ızgarası pas-lıydı. Sahibi belli ki onarımı adım adım yapıyordu. Kaportada yer yer zımpara atılmış, pas boyası çekilmiş, asıl boyası çekil-memiş yerler göze çarpmaktaydı.

Laura motel odasının delikli perdelerinden bakıyordu. Bir elinde Uzi'yi hazır tutmaktaydı.

Pikabın farları söndü, cam silecekleri durdu, az sonra kıp-ktvırcık sarı saçlı, bir kadın inip Laura'nın oda kapısına yürüdü, üç kere vurdu.

Ohris kapının yanında bekliyor, annesine bakıyordu.

Laura başını salladı.

Chris kapıyı açıp, «Merhaba, Thelma. Teyze,» dedi. «Hay Allah, bu ne çirkin peruka böyle.»

Thelma içeriye gidip Ohris'i coşkuyla kucakladı. «Teşek-kürler, delikanlı. Ya ben de sana burnun çok çirkin dersem? Hem sen o burunla yaşamak zorundasın, oysa ben peruğu çı-karabilirim. Ha? Ne diyeceksin o zaman?»

Ohris kıkırdadı. «Hiçbir şey. Çünkü şeker bir burnum oldu-ğunu biliyorum.»

«Şeker burun mu? Küçük adam, sen artistler kadar kasın-tısın.» Çocuğu bıraktı, koltuklardan birinde oturmakta olan Ste-fan Krieger'e baktı, sonra Laura'ya döndü. «Shdne, nasıl bir pi-kapla geldiğimi gördün mü? Amma zekiyim, değil mi? Tam (Mer-cedes'ime biniyordum, kendi kendime, Thelma, dedim... kendi-me hep Thelma derim... Thelma, dedim, o boktan otele altmış

—305 —

Yıldırım — F : 20

beş bin dolarlık arabayla gidersen fazla dikkat çekersin. Gidip kasabın arabasını ödünç almaya çalıştım. Neymiş arabası, bili-yor musun? Jaguar. Bizim Beverly Bills artık Mahşer'e mi yak-laşıyor ne? Ben de bahçıvanın arabasını ödünç aldım. İşte kar-şındayım. Kılık değiştirişime ne diyorsun?»

Çılgın bir sarı peruk takmıştı. Üzerinde yağmur damlaları ışıldıyordu. Sivri çerçeveli gözlük, ağzında takma dişler... iyi-ce dişlek.

Laura sırıttı. «Böyle daha iyi görünüyorsun.» Thelma hemen takma dişleri çıkardı. «Bak, dikkat çekme-yen arabayı bulunca, kendim de dikkat çekerim, diye düşün-düm. Ünlü bir yıldızım ne de olsa. Seninle arkadaşlığımızı da herkes duyduğuna göre, hattâ bana seninle ilgili bir takım an-lamlı sorular yöneltmeye çalıştıklarına göre, ben de kılık de-ğiştirmeye karar verdim.» Çantasıyla dişlerini yatağın üzerine attı. «Bu kılık bir gece kulübü numarasında kullandığım bir kılık. Vegas'da sekiz kere falan denedim, tutmadı. Halkın bana bir tükürmediği kaldı, Shane. Gazinonun güvenlik şefini çağırdılar, beni tutuklatmaya kalktılar. Bu gezegeni kendileriyle paylaşma-ya hakkım olup olmadığını tartıştılar. Öyle kaba davrandılar ki, Shane, o kadar...»

Birden sözünün orta yerinde sustu, gözyaşlarına gömüldü. Laura'ya koşup onu kucakladı. «Âh, Tanrım, Laura, çok kork-tum, pek çök korktum. San Bernardino olayını, makineli tüfek-leri duyunca, Big Bear'deki evini bulduklarını öğrenince sandım ki... sen... hattâ belki Chris,.. çok kaygılandım...»

Laura da ona sıkı sıkı sarılmıştı. «Sana hepsini anlataca-ğım. Ama önemli olan sağ salim kurtulmamız. İçine sıkıştığımız tuzaktan kurtulmak için bir yol bulduğumuzu sanıyoruz.» «Bana neden telefon etmedin, budala?» «Ettim ya.»

«Bu sabah ettini Olay gazetelere çıktıktan iki gün sonra. Neredeyse deli oluyordum.»

—306 —

«Özür dilerim. Daha önce aramalıydım. Ama elimden ge-lirse seni karıştırmamaya uğraşıyordum.»

Thelma onu istemeyerek bıraktı. «Ben zaten kaçınılmaz şekilde, derinlemesine, umutsuzca bulaşmış durumdayım, bu-dala! Çünkü sen bulaşmışsın da ondan.» Süet ceketinin cebin-den bir kâğıt mendil çekti, gözlerini kuruladı.

«Bir mendilin daha var mı?» dedi Laura.

Thelma uzattı, ikisi de burunlarını sildiler.

Ohris, «Biz saklanıyoruz, Thelma Teyze,» dedi. «Saklanır-ken insanlarla ilişki kurmak kolay

değildir.»

Thelma içine derin, ürperti dolu bir soluk çekti. «Eee, Sha-ne, kesik kafa koleksiyonunu nerede saklıyorsun bakalım? Ban-yoda mı? Bir tanesim San Bernardino'da unutmuşsun diye duy-dum. Ne sakarlık! Bu da yeni hobilerinden biri mi? Yoksa ucun-da yararsız takıntıları olmayan insan başına eskiden beri mi hayranlık duyardın?»

«Seni biriyle tanıştırmak istiyorum,» dedi Laura. «Thelma Ackerson, bu beyin adı Stefan Krieger.»

Thelma, «Tanıştığımıza sevindim,» deyiverdi.

Stefan, «Ayağa kalkamadığım için bağışlayın,» dedi. «Hâlâ nekahat dönemindeyim.»

«Siz bu peruğu bağışlayabiliyorsanız ben de her şeyi ba-ğışlarım.» Thelma, Laura'ya döndü. «Bu benim sandığım kişi mi?»

«Evet.»

«Senin koruyucun mu?» «Evet.»

Thelma, Stefan'a gidip onu iki yanağından şapır şupur öptü. «Kim olduğunu, nereden geldiğini bilmiyorum ve bana vız geliyor, Stefan Krieger. Yine de Laura'cığıma yardım ettiğin o zamanların hatırına seni çok seviyorum.» Geri çekildi, yata-ğın ayak ucuna, Ohris'in yanına oturdu. «Shane, buraya ka-pattığın bu adam harika bir şey. Şu haline bak... nefis! Ga-ranti onu sen vurmuşsundur... kaçmasın diye. Tam koruyucu

meleklere benziyor.» Stefan utanmıştı ama Thelma susmak bil-miyordu. «Müthişsin, Krieger. Seninle ilgili her şeyi dinlemek istiyorum. Ama daha önce, Shane, işte istediğin para.» Çan-tasını açtı, koca bir deste halindeki yüz dolarlıkları çekti.

Laura paralara baktı. «Thelma, ben senden dört bin iste-dim. Burada en az iki katı kadar var.»

«On on iki bin galiba.» Thelma, Chris'e göz kırptı. «Dost-larım kaçıp saklanıyorsa, bari birinci sınıf gitsinler bence.»

Thelma hikâyeyi dinledi, bir an bile inanmazlık belirtmedi. Stefan onun bu açık fikirliliğine şaşmıştı. Thelma ise, «İnsan Mcllroy'da, Caswell Hall'aa yaşamışsa, evren ona asla yeni sürprizler sunamaz,» diye açıkladı. «1944'den gelen zaman yol-cuları, ha? Pöf! Mcllroy'da kanepe kadar bir kadın vardı. El-biseleri döşemelik kumaşlardandı. Yetimlere kötü davransın di-ye ona memur maaşı ödenirdi. İşte asıl şaşılacak şey bu.» Ste-fan'ın kökenlerine belli ki çök şaşıyor, dostlarının içine düştüğü tuzaktan ürküyordu ama bu koşullar altında bile, Thelma Ac-kerson Thelma Ackerson'du. Her şeyden bir kahkaha çıkarma-ya çalışan kadın.

Saat altıda takma dişlerini yine taktı, sokağa çıktı, bir Mek-sika lokantasına, yemek almaya gitti.

«İnsan yasadan kaçıyor-sa karnına fasulye gitmeli,» diyordu. «Sert erkek yemeği.» Döndüğünde elinde torbalar içinde tako'lar, ençilada'lar, na-kos'lar, buritas'lar, çimiçanga'lar vardı. Yiyecekleri yatağın ayak ucuna serdiler. Thelma'yla Chris şiltenin üst tarafına tır-mandılar, Laura'yia Stefan koltukları ayak ucuna çekip otur-dular.

«Thelma,» dedi Laura. «On kişilik yiyecek almışsın.»

«Hem bize, hem de hamamböceklerine yetişsin diye dü-şündüm. Hamarrtböceklerini aç bırakırsak dzgınlaşırlar, belki dışarı çıkar, bahçıvanımın pikabını devirirler. Hamamböceği var

burada, değil mi? Böyle güzel bir yerde hamamböceği olmazsa, hırsızı olmayan bir Beverly Hills oteline benzer,»

Yemeklerini yerlerken Stefan onlara planını anlattı. Kapıyı ve enstitüyü yok etmek için kurduğu planı. Thelma iki-de bir onun sözünü esprilerle kesiyordu ama Stefan'ın an-lattıkları bitince Thelma ciddileşmişti. «Bu çok tehlikeli; Ste-fan. Belki de budalalık sayılacak kadar cesur bir plan.»

«Başka yolu yok.»

«Onu anlıyorum. O halde nasıl yardımcı olabilirim?»

Chris bir tutam panço'yu ağzına götürürken eli yarı yol-da durdu. «Bilgisayarı bize sen gidip satın almalısın, Thelma Teyze.»

Laura, «IBM PC olsun,» dedi. «En iyi modeli. Benim evde-kinden. O zaman yazılımı nasıl kullanacağımı bilirim. Yeni bir makinenin işletilmesini öğrenmeye vaktimiz yok. Buraya her şeyi yazdım. Herhalde bu verdiğin parayla kendim de gidip alabilirim... ama yüzümü çok fazla kimseye göstermekten kor-kuyorum.»

Stefan, «Kalacak bir yere de ihtiyacımız var,» dedi.

Ohris, «Burada kalamayız,» diye atıldı. Konuşmalara katıl-mak hoşuna gidiyordu. «Hele de bilgisayar kullanırken. Oda hizmetçisi onu görür. Nereye saklarsak saklayalım, mutlaka görür. Görünce de konuşur. Çünkü böyle bir yere sığınmış in-sanların bilgisayar kullanması çok garip.»

Stefan söze karıştı. «Laura'nın dediğine göre kocanla se-nin Palm Springs'de ikinci bir eviniz varmış.»

«Palm Springs'de de evimiz var, Monterey'de de, Vegas'ta da. Belki kendi özel- Havai volkanımız bile vardır... hiç şaş-mam. En azından, 'hissemiz vardır volkanlardan birinde. Kocam aşırı zengin. Siz istediğinizi seçin. Benim evlerim, sizin evleri-niz. Yalnız ne olur, arabanızın kromlarını banyo haviaiarıyla cilalamayın. İlle tütün çiğneyip yerlere tükürmeniz şartsa, lüt-fen köşelere tükürün.»

—309 —

.jura, «Bence Palm Springs'deki eviniz harika,» dedi. «Ol-dukça saklı ıbir yerde demiştin.»

«Koskoca bir arazinin ortasında. Çevresi hep ağaç. Etraf-taki evlerde yine filmciler oturur, hepsi de meşguldür, kahve içmeye falan uğramazlar. Kimse sizi rahatsız etmez orada.»

«Pekâlâ,» dedi Laura. «Birkaç küçük nokta daha var. Bize değişebileceğim kıyafetler, rahat pabuçlar, birkaç ufak tefek eşya lazım. Liste yaptım, hepsinin numaraları falan yazılı. Ta-bii bu işler bitince, bana verdiğin parayı da, bilgisayara ve öte-ki şeylere harcayacaklarını da ödeyeceğim.»

«Elbette ödeyeceksin, Shane. Yüzde kırk faiziyle. Her. haf-ta için. Saat hesabıyla. Bir de çocuğun. Çocuğun benim ola-cak.»

Ohris güldü. «Teyzem masal cadısı.»

«Benim çocuğum olunca böyle küstah lâflar edemeyecek-sin, Christopher Robin. Ya da en azından bana 'Cadı Anne hazretleri' diyeceksin.»

«Cadı Anne hazretleri!» Chris bir de selam çaktı.

Sekizi yirmi geçe Thelma alışveriş listesini çantasına sok-tu, gitmeye hazırlandı. «Yarın öğleden sonra, mümkün olduğu kadar erken gelirim,» deyip Laura'yla Ghris'i kucakladı. «Bura-da gerçekten güvende misiniz, Shane?»

«Sanırım güvendeyiz. Burada kaldığımızı bilseler şimdiye kadar gelirlerdi.»

Stefan, «Unutma, Thelma,» dedi. «Onlar zaman yolcusu. Saklandığımız yeri bulsalar, motele ilk geldiğimiz sırada bizi burada karşılarlardı. Şimdiye kadar ortaya çrkmayışlan göste-riyor ki saklanma yerimizin burası oluşuyla ilgili hiçbir kayıt yok.»

«Başım dönmeye başladı. Oysa ben senaryo okumayı zor sanırdım.»

Gecenin karanlığına, yağmurun altına çıktı. Peruğuyla göz-lüğünü takmıştı ama takma dişleri cebindeydi. Bahçıvanın pi-kabına binip gitti.

—310 —

Laura, Chris ve Stefan onu büyük pencereden seyrettiler. Stefan, «Çok başka türlü bir insan,» dedi.

«Çok,» diye ona katıldı Laura. «Umarım onu tehlikeye sü-rüklememişimdir.»

Chris, «Üzülme anne,» diye söze karıştı. «Thelma Teyze yaman kadındır. Kendisi hep öyle söyler.»

O gece saat dokuzda, yani Thelma gittikten az sonra, Lau-ra arabaya binip Anaheim'a, Pat' Jack'in yerine sürdü. Yağmur hızını kaybetmişti. Yollar kara kara parlıyor, drenajların üzeri hâlâ göHeniyor, sular yağa benziyordu. Sis de bastırmıştı. Hem yukardan inmemiş, yerde sürünerek, alçaktan gelmişti.

Laura'nın içinden Stefan'ı motelde yalnız bırakmak hiç gel-memişti aslında. Ama onun da bu haliyle, soğuk Ocak gecesi, sokaklarda işi yoktu. Laura'ya bir yardımı da olamazdı.

Stefan geride kaldıysa bile, Ohris annesine eşlik ediyordu. Silahların pazarlığını yapana kadar ondan ayrılamazdı Laura. Zaten bir yıl önce Fat Jack'e gittiğinde de yanındaydı Ohris. O seferinde Uzi'leri almışlardı. Demek ki Fat Jack çocuğu gö-rünce şaşırmayacaktı. Hoşlanmayacağı kesindi tabii. Fat Jack çocukları hiç sevmezdi. Ama şaşırmayacaktı.

Laura yol boyu sık sık dikiz aynasına bakıyor, yan aynalara bakıyor, yanından geçen başka arabalara karşı uyanık davra-nıyordu. Aşırı hız yapan bir sersemin kendisini yoldan çıkar-masına izin veremezdi. Kaza olsa, polis çıkagelir, plakalara ba-kardı. Daha Laura tutuklanamadan, ellerinde makinelilerle bir takım adamlar belirir, onu da, Cbrls'i de öldürürdü.

Kendi Uzi'sini Stefan'a bırakmıştı. Stefan buna itiraz et-mişti. Ama Laura onu savunmasız bırakamazdı. .38 hâlâ yanın-daydı. Kayak ceketinin ceplerine elli kadar yedek kurşun sok-muştu.

Disneyland'a yakın yerde Fat Jack'in neon ışıklarla dona-tılmış Pizza Parti Kulübü sislerin arasından belirdi. Laura ra-hatlamıştı. Kalabalık otoparka girdi, motoru kapattı. Cam sile-cekleri durdu, yağmur camların saydamlığını yok etti. Sulardan oluşan tabakada neon ışıklar turuncu, kırmızı, mavi, sarı, ye-şil, Peyaz ve mor renklerde parıldıyordu. Laura kendini bir ha-yal dünyasında sandı.

Chris, «Fat Jack biz gelmeyeli buraya yeni neonlar da tak-tırmış,» dedi.

«Haklısın galiba.»

Arabadan inip binanın süslü püslü cephesine baktılar, ışık-lara karşı gözlerini kırpıştırdılar. Neon yalnız kulübün adını yazmak için kullanılmamıştı. Binanın çerçevesi, çatı çizgisi, her pencerenin çerçevesi, her kapı da neonla çizilmişti. Damın üzerinde neondan dev bir güneş gözlüğü, öte yanda da neon-dan bir uzay gemisi vardı. Kalkışa hazır pozda. Egzosundan neon dumanlar yükseliyordu. Üç metre çapındaki neon pizza, geçen gelişlerinde de dikkatlerini çekmişti. Ama sırıtan neon palyaço yeniydi.

O kadar çok neon vardı ki, düşen her yağmur damlası renkli gibiydi. Parçalanıp dökülen bir gökkuşağıydı sanki. Her su birikintisinde tayf oluşuyordu.

Şaşırtıcı bir görünümdü bu. Ama insanı binanın içine iyi hazırlıyordu. İçerisi... evrenin trilyonlarca yıl önce yaratıldığı sıralarda var olan kaosa benziyordu. Garsonlar kadınlı erkek-li, hep çeşitli kılıklardaydı. Palyaço, hayalet, korsan, uzay gez-gini, cadı, çingene, vampir. Ayı kılığında şarkı söyleyen bir trio masadan masaya dolaşıyor, pizza bulaşmış suratlarıyla çocuk-ları coşturuyordu. Salonun kenarlarındaki localarda daha bü-yük çocuklar video oyunları oynamakta, o oyunların gürültü-lerine de hengâmeye katkıda bulunuyordu.

«Tımarhane,» dedi Ohris.

Kapıda onları Dominick karşıladı. Fat Jack'in az bir his-seyle ortağı olan Dominick uzun boylu, ceset gibi, hüzünlü gözlü biriydi. Bu zorlama neşenin ortasında, yanlış yerdeymiş gibi görünürdü.

Laura sesini duyabilmek için bağırarak Fat Jack'İe görüş-mek istediğini söyledi. «Telefon etmiştim. Annesinin eski bir arkadaşıyım.» Pizza almaya değil, silah almaya geldiğini belirt-mek için bu parolayı kullanması gerekiyordu.

Dominick bağırmadan sesini duyurabilmeyi öğrenmişti. «Da-ha önce de gelmiştiniz sanıyorum.»

«Beleğiniz güçlü,» dedi Laura. «Bir yıl önce gelmiştim.»

«Lütfen beni izleyin.» Adamın sesi cenazedeymiş gibiydi.

Yemek salonundan geçmek zorunda kalmadılar. Bu iyi ol-du. O zaman Laura'yı daha az insan görür, tanınma olasılığı azallırdı. Holdeki bir kapıdan girip koridorda ilerlediler, mutfa-ğın, kilerin önünden geçip Fat Jack'in özel odasına vardılar. Donninick kapıyı vurdu, onları içeri soktu, Fat Jack'e, «Anne-niziın eski bir arkadaşı,» dedi, konukları şişkonun yanında bı-rakup çıktı.

Fat Jack adını ciddiye alır, ona lâyık olmaya çalışırdı. Bo-yu Ibir seksen, kilosu yüz yetmişti. Kocaman gri eşofmanlar gi-yendi. Gepgergin dururdu üzerinde o eşofmanlar. Perhiz ya-panilann buzdolabı kapaklarına yapıştırdığı şişko resimlerine bemzerdi. Hoş... buzdolabına da benzerdi.

Boyuna uygun bir masanın başında, boyuna uygun bir dö-ner koltukta oturuyordu. Yerinden kalmadı. «Şu küçük cana-varların sesini duyuyor musunuz?» dedi Laura'ya. Chris'e hiç aldıirış etmemişti. «Odamı binanın en arkasına aldrm, ses geçir-me2Z biçimde döşedim, yine de sesleri geliyor. Haykırıyorlar, cır-lıyorlar... sanki yanıbaşımdalar.»

Laura, «Çocuk onlar, eğleniyorlar işte,» dedi. Masanın kaı şısıinda, yanında Ohris'ie ayaktaydı.

«Bayan O'Leary de inek otlatan yaşlı bir kadıncağızdı amıa koskoca Chicago'yu yaktı.» Fat Jack'in sesi ekşi çıkıyoı du. Elindeki Mars'ı kemirip durmaktaydı. Uzaklardan çocuklu nn sesinin yükseldiği duyuldu. Şişman adam onlara seslemi

gibi, «Boğazınızda kalsın, küçük sersemler,» dedi.

Chris, «Orası bir tımarhane,» diye görüşünü açıkladı. «Sana Soran oldu mu?» «Kimse sormadı, efendim.»

Jack'in pürüzlü cildi, elâ gözleri vardı. Etler arasına gömül-müştü o gözler. Bakışlarını Laura'ya dikti. «Yeni neonlarımı gördünüz mü?»

«¦Palyaço yeni galiba.»

«Evet. Nefis bir şey, değil mi? Tasarımını kendim yaptım, kendim çizdim, sonra bir gece taktırıverdim. Sabah olduğunda iş İşten geçmiş oldu, engelleyemediler. Belediyedekiler bir bö-ğürdü ki... hepsi bir ağızdan!»

Fat Jack on yıldır Anaheim belediyesiyle kapışma halin-deydi. Yetkililer bu çılgın neonları doğru bulmuyorlardı. Hele de şimdi, Disneyland çevresindeki alana evler yapılması kararlaş-tıranca. Fat Jack mahkemelere yüz binler değilse bile on bin-ler dökmüş, cezalar ödemiş, davalı olmuş, davacı olmuş, hattâ mahkemeye hakaretten hapiste bile yatmıştı. Kendine anar-şist der durur, haklarına karışılmasına dayanamazdı. O hak-lar ister gerçek, ister hayalî olsun. Kendini özgür düşünen bir birey sayardı.

Kent yasalarını çiğneyip neonları neden koydurduysa, si-lahları da aynı nedenle satıyordu. Yetkiye karşı başkaldırı. Bi-reysel haklar için mücadele. Hükümetin ne kötü bir şey oldu-ğunu saatlerce anlatabilirdi. Her hükümetin. Laura Ohris'le bu-raya geçen gelişinde, takviyeli Uzi'ieri alabilmek için adamı sonuna kadar dinlemiş, hükümetin cinayeti yasaklamasının bi-le haksızlık olduğunu öğrenmiş bulunuyordu.

Aşırı otoriter hükümetlere Laura da bayılmazdı. İster solcu, ister sağcı hükümet olsun. Ama Fat Jack'e de bayılmıyordu. Adamın hiçbir yetkiye saygısı yoktu. Kabul edilmiş müessese-lere, aile müessesine bile.

Laura yeni alışveriş listesini adama verdi, o bir fiyat söy-ledi, Laura parayı saydı, sonra Fat Jack konuklarını gizli ıbir

koridordan bodruma indirdi. Neredeyse sıkışacaktı duvarlar arasına. Yasa dışı mal stoku bodrumdaydı. Lokanta tımarha-ne gibi olabilirdi ama cephanelik çok düzenliydi. Üstüste kar-tonlar içinde tabancalar, otomatik tüfekler hep metal raflara dizilmişti. Kalibrelerine göre, fiyatlarına göre. En az bin silah vardı Pizza Parti Kulübünün bodrumunda.

Laura'ya iki tane takviyeli Uzi verdi. «Reagan suikastinden beri en popüler,silah bu,» dedi. İkinci bir .38 seçti, onu da ver-di. Stefan aslında Colt Commander 9 mm Parabellum istemişti. Dokuz mermi atan, susturucu takılabilen cinsten. Fat Jack, «On-dan yok,» dedi. «Ama isterseniz Coit Commander Mark IV ve-reyim. .38 Süper. O da dokuz mermi atar. Elimdekilerin iki ta-nesi susturucuya uygun. Susturucu da var. İstediğiniz kadar.» Laura adamın kendisine mermi satamayacağını zaten biliyordu. Ama Fat Jack elindeki Mars'ı bitirirken yine de anlattı. «Bu-rada patlayıcı stokum yok. Bakın, ben yetkiye inanmam ama o kadar da sorumsuz değilim. Yukarda çığlık çığlığa bağıran piçlerle dolu bir lokantam var. Onları havaya uçurmayı göze alamam. Gerçi dünya o zaman çok daha huzurlu olurdu ya... * neyse. Hem güzelim neonlarım da yok olurdu.»

Laura eliyle Chris'i yanına çekerken, «Peki, ya listedeki gaz?» diye sordu.

«Gözyaşı gazı istemediğinizden emin misiniz?»

«Hayır. Vexxon. İstediğim o.» Stefan ona gazın adını da vermişti. Bu gazın enstitü listesine de alındığını, 1944'de Al-man ordusuna dağıtılacağını anlatmıştı. Şimdi belki onu Nazi-lere karşı kullanmak da mümkün olacaktı. «Hızlı ölüm isti-yoruz.»

Fat Jack arkasını madeni masaya yasladı. Uzi'ieri, taban-caiarı, susturucuları da o masaya koymuştu. Masa fena hal-de gıcırdadı. «Bu sözünü ettikleriniz ordu malı. Sıkı kontrol edi-len mal.»

«Bulamaz mısınız?»

«Vexxon bulmasına, bulurum elbette.» Adam masadan

uzaklaştı, masa rahatlayarak tekrar gıcırdadı. Adam raflara yü-rüdü, silah kutularının arasından iki çikolata bulup çıkardı. Oh-ris'e vermedi. Birini eşofmanının cebine sokup ötekini yemeye başladı. «O tür mal burada yok. O da patlayıcılar kadar teh-likeli. Ama yarın akşam hazır ederim, size uygunsa.»

«Uygun.»

«Pahalı olur.»

«Biliyorum.»

Fat Jack sırıttı. Dişlerinin arasına çikolata parçaları girmiş-ti. «Böyle mal pek İstenmez. Hele de sizin gibi biri. Küçük alıcı. Onunla ne yapacağınızı düşünmek hoşuma gidiyor. Tabii ba-na söylemenizi bekliyor değilim. Ama bu tür malları genellikle Güney Amerikalı ya da Orta Doğulu büyük alıcılar ister. Sinir gazlarını, soluma gazlarını falan. İran'la Irak son birkaç yıldır epey kullandılar.»

«Sinir gazıyla soluma gazının farkı ne?»

«Soluma gazı olursa, solukla içlerine, çekmeleri gerekir. Ciğere girip kana yayıldıktan birkaç saniye sonra öldürür. Onu püskürtürken maske takmanız gerekir. Sinir gazı ise daha bile çabuk öldürür. Cilde değer değmez. Bazılarını, örneğin Vex-xon'u kullanırken gaz maskesine veya koruyucu giysilere ihti-yacınız olmaz. Kullanmadan önce iki hap yutarsınız, önleyici antidot gibi iş görür.»

«Evet, hap da isteyecektim,» dedi Laura.

«Vexxon. Piyasada bulunanlardan kullanımı en kolay olanı. Çok zeki bir alıcısınız.»

Elindeki çikolatayı bitirmişti. Laura'yla Chris yarım saat ön-ce odasına girdiklerinden bu yana

daha da büyümüş gibiydi Fat Jack. Adamın siyasal anarşiye adanmışlığı yalnız yukardaki pizza salonunun durumunda değil, vücut yapısında da yansı-yordu. Etleri sosyal ve tıbbî gereksinimlere aldırmaksızın şiş-mekteydi. Zevk duyuyordu bundan. Sık sık göbeğini okşuyor, belinin yanlarındaki etleri avuçlayıp sevecen bir tavırla yoğu-ruyordu. Yürüyüşü küstahça, dünyayı göbeğiyle geriye iter gi-

biydi. Laura hayalinde onun daha da şişeceğini! kurdu. İki yu kiloyu aşacak, sonra iki yüz elliyi, üçyüzü aşacak, bir yandan binanın neonları da piramit gibi yükselecekti herhalde. Sonun da bina o ağırlığın altında çökerken Fat Jack de aynı anda patlayacaktı.

«Gaz yarın beşte hazır olur,» diyerek Uzi'ieri, .38'i, Colt Commander'i ve susturucuları bir kutuya doldurdu. Kutunun üzerinde, «DOĞUM GÜNÜ PARTİSİ MALZEMESİ» diye yazılıy-dı. Herhalde içinde kotyonlar, kâğıt süsler vardı daha önce. Kutunun kapağını kapadı, Laura'ya kutuyu yukarıya taşıması için işaret etti. Fat Jack'in yaratılışında şövalyelik de yoktu.

Çalışma odasına döndüklerinde Chris kapıyı annesi girsin diye açtı, Laura çocuk çığlıklarının tadını çıkararak odaya girdi. O ses epeydir duyduğu en normal, en aklı başında sesti.

«Şu sersemleri duyuyor musunuz?» dedi Fat Jack. «Çocuk değil bunlar. Maymunları traş etmiş, çocuk diye yutturuyorlar bize.» Ses geçirmez kapıyı çarparak kapattı.

Arabada motele dönerlerken Chris, «Bu işler bitince Fat Jack konusunda ne yapacaksın?» diye sordu.

Laura, «Polise ihbar edeceğim,» dedi. «Adımı vermeden.»

«İyi. Deli bu adam.»

«Deliden beter, tatlım. Fanatik o.»

«Fanatik tam ne demek?»

Laura bir an düşündü, sonra cevap verdi. «Fanatik de-mek, inanacak bir şey bulmuş deli demektir.»

• — 5 —

Üsteğmen Erich Klietmann program tablosunun saatindeki yelkovana dikmişti gözünü. Yelkovan on ikinin üstüne gelirken başını çevirip kapıya baktı. Kapının içi dört metre uzunluğun-da, karanlık bir tüptü. İçerde bir şey titredi, bir gri ışık belirdi,

netleşip bir insan silueti oldu. Sonra üç tane daha belirdi. Bir-birinin arkasındaydılar. Araştırma ekibi kapıdan çıktı, odaya adımını attı. Onları program tablosunun başındaki bilimadamla-rı

karşıladı.

Şubat 1989'dan dönmüşlerdi. Gülümsüyorlardı. Klietmann' ın yüreği çarpmaya başladı. Stefan Krieger'i, kadını ve çocuğu bulamamış olsalar gülümsemezlerdi. Daha önce gelecek za-mana iki vurucu ekip gönderilmişti. Biri Big Bear'deki evin ya-kınına, biri de San Bernardino'ya. Hepsi Gestapo görevlileriy-di gidenlerin. Onlar başarısızlığa uğrayınca Führer bu sefer Schutzstaffel'lerin yollanmasında direnmişti. Erich araştırma ekibinin gülümsediğini gördükçe, SS'in Gestapo'ya üstünlüğü-nü kanıtlama fırsatı bulacağını düşünerek seviniyordu. ,

Gestapo'ya gölge düşüren yalnız bu iki ekibin başarısızlığı da değildi. Enstitü güvenliğinin başı Heinrich Kokoschka da Gestapo görevlisiydi. Görünüşe göre o da ihanet etmişti. El-deki veriler bu varsayımı destekliyordu. İki gün önce. Martın 16' sında, yanında enstitü güvenlik kadrosundan beş kişiyle bir-likte gelecek zamana iltica etmişti.

16 Mart akşamı Kokoschka tek başına San Bernardino dağlarına geçiş yapmıştı. Söylediğine göre niyeti Stefan Krie-ger'i orada öldürmek, enstitüye dönerek Penlovski'yle diğer bilimadamlarını öldürme fırsatını ona vermemekti. Yani işlen-miş cinayetleri onarmaya çalıştığını iddia etmişti. iBazıları Ko-kosohka'nın 1988'de öldürüldüğünü öne sürüyor, o çatışmayı Krieger kazanmıştır, diyorlardı. Ama o akşam enstitüde bek-leyen beş adama ne olduğu açıklanmamış olarak kalıyordu. Laboratuarda Kokosohka'mn dönüşünü bekleyen iki Gestapo görevlisiyle üç bilimadamı vardı. Hepsi de yok olmuşlardı. Do-laptan beş yolculuk kemeri de kayıptı. Demek ki enstitüde hain-ler vardı. Gelecek zamandan getirilecek silahlara rağmen Hit-ler'in savaşı yine de kaybedeceğine inanıyorlardı. Bu yüzden, mahvolacak Berlin'de kalmaktansa gelecek zamana kaçmışlar-dı.

Ama linrllıı mahvolacak doaildı. Klietmann bunu dıışıuımal' imi, liiloıuıyoKİa Ketlin yoni Roma'ydl. ÜpÜnOÜ Rtleh Mn yıl

lyacaktı. Şimdi Krieger'i bulup öldürme fırsatı SS'lere ve-

.....ıuır <jöra. Führer'in rüyası korunacak, yerine getirilecekti

Mıager'l ortadan kaldırınca, kapıya yönelik en büyük tebdil t»n kurtulmuş olacaklardı. Ondan sonra Kokoschka'yı ve diğer hainleri aramaya vakit vardı. O domuz nereye gitmiş olurea ¦ i un, hangi uzak zamana sığınırsa sığınsın, Klietmann'la SS [İmi onu yine de bulacak, zevkle geberteceklerdi.

Enstitünün yeni başkanı Doktor Theodore Juttner, Erich'e döndü. «Belki de Krieger'i bulduk, üsteğmen Klietmann,» dedi. .Adamlarınızı yola çıkmaya hazırlayın.»

«Hazırız, doktor,» diye karşılık verdi Klietmann. Geleceğe de, Krieger'e de, şan ve şerefe de hazırdılar.

14 Ocak Perşembe öğleden sonra saat üçü kırk geçe Thel-ma yine bahçıvanının harap pikabıyla motele geldi. Her birine iki değişimlik kıyafet almtş, eşyaları koyacak bavullar getir-mişti, Uzi'ier ve tabancalar için de birkaç bin kurşunla gel-mişti. Pikaba IBM PC bilgisayarı da yüklemişti Thelma. Yanın-da print makinesiyle birlikte. Bol yazılım, bir kutu disket, sis-temi çalıştırmak için gerekli başka malzeme hep hazırdı.

Stefan'ın omzundaki yara henüz dört günlük olduğu halde çok hızlı iyileşmekteydi. Ama yine de ağır şeyleri kaldırabile-cek durumda değildi. Chris'le motelin odasında bekledi. Kutu-ları içeriye ve Buick'in bagajına Laura'yla Thelma taşıdılar.

Fırtına sabaha karşı dinmişti. Parça parça gri bulutlar gök-yüzünden sakal gibi sarkıyordu. Sıcaklık da artmış, havaya temiz bir koku gelmişti.

Laura bagajın kapağını kaparken, «Sen alışverişe bu pe-rukla, bu gözlükle, bu dişlerle mi çıktın?» dedi. -

«Yooo!» Thelma dişleri çıkarıp ceketinin cebine soktu. Pel-tek konuşmasına yol açıyorlardı çünkü. «Yakından bakan sa-tıcı beni nasıl olsa tanırdı. Kılık değiştirmiş olmam daha da dikkati çekerdi. Ama her şeyi aldıktan sonra gidip ıssız bir ye-re parkettim, Harpo Marx'la Bucky Beaver arası bir kılığa gi-rip öyle yola koyuldum. Yolda başka bir arabadan bakan olur-sa diye. Biliyor musun, Shane, bu entrikalardan biraz hoşlanı-yorum aslında. Belki de Mata Hari'nin ruhunu taşıyorum ben. Erkekleri baştan çıkarıp sırlarını öğrenmek, sonra bir yabancı hükümete satmak gibi düşünceler içimi zevkle ürpertiyor.»

«Seni ürperten erkekleri baştan çıkarmayla ilgili olan bö-lüm, yoksa sırları satma bölümü değil. Sen casus değilsin. Yalnızca sevişme tutkunusun.»

Thelma ona Palm Springs'deki evin anahtarlarını uzattı. «Orada daimî hizmetçi yok. Gitmeden birkaç gün önce temiz-lik servisine telefon ediyoruz, evi bize hazırlıyorlar. 6u sefer öyle bir şey istemedim tabii. Orayı biraz tozlu bulmaya hazır ol. Ama çok da pis olamaz. Kimse senin gibi kesik kafa fa-lan da bırakmamıştır.»

«Harikasın.»

«Bir bahçıvan var. Beverly Hills'deki gibi tam gün çalışmı-yor. Haftada bir kere. Pazartesileri gelip çimenleri biçiyor, ça-lıları buduyor, bu arada çiçekleri eziyor ki yenisini almak için bizden para sızdırabilsin. Pazartesi günü o gelfp gidene ka-dar pencerelerden uzak durmanızı öğütlerim.»

«Yatakların altına saklanırız.»

«Yatakların altında kırbaçlarla zincirler bulacaksınız ama Jason'la beni sapık falan sanmayın. Kırbaçlarla zincirler an-nesininmiş. Onları duygusal nedenlerle saklıyoruz.»

Bavulları doldurup motel odasından çıkardılar, bagaja sığ-mayan diğer eşyalarla birlikte Buick'in arka kanepesine yığdı-lar. Kucaklaşmalar bitince Thelma, «Shane,» dedi. «Daha üç hafta yeni gazinodaki gösteriye başlamıyorum. Başka bir şeye

—320 —

ihtiyacın olursa beni Beverly Hills'deki evde bulabilirsin. Tele-fona yakın yerde olurum.» İstemeyerek onlardan ayrıldı, gitti.

Pikap trafiğe karışıp uzaklaştığında Laura rahatlamıştı. Thelma güvendeydi artık. Sıyrılmıştı bu işten. Dönüp odanın anahtarlarını motelin resepsiyonuna bıraktı, Buick'e bindiler. Ohris annesinin yanında, ön koltukta, Stefan da arkada, bagaj-ların arasındaydı. Laura bu motelden ayrıldıklarına üzülüyor-du. Birkaç gün boyunca orada güvende olmuşlardı. Başka hiç-bir yerde güvende olacakları kesin değildi.

Önce silah dükkânına uğradılar. Laura'nın mümkün olduğu kadar az kişiye görünmesi iyi olacağından, dükkâna Stefan gir-di, tabanca için bir kutu kurşun aldı. Bu kurşunları Thelma'ya verdikleri listeye yazmamışlardı. O sırada, Stefan'ın istediği Parabellum'u bulup bulamayacaklarından emin değildiler. Nite-kim onun yerine .38 Colt Commander Mark IV gelmişti.

Dükkândan çıkınca Fat Jack'in pizza salonuna gittiler. İki kutu sinir gazını oradan alacaklardı. Stefan'la Ohris arabada beklediler. Henüz alacakaranlık olduğu halde binanın neon-ları yanmıştı. Ama asıl parıltısı gece belli oluyordu.

Gazlar Jack'in masasında durmaktaydı. Evlerde kullanılan küçük boy yangın söndürme âletlerine benziyorlardı. Dışları kır-ımızı değil, paslanmaz çelikti. Üzerindeki etikette kurukafa ve çapraz kemik, altında da yazılar vardı: VEXXON / AEROSOL / UYARI - ÖLDÜRÜCÜ SİNİR ZEHİRI / İZİNSİZ BULUNDURMAK ABD YASALARINA GÖRE SUÇTUR. Altında daha ince yazılar vardı.

Jack sosis gibi tombul parmağıyla tepedeki vanayı gös-terdi. «Bunlar zaman ayarlayıcı. Dakikalarla kalibreli. Altmışa kadar. Zamanı ayarlar, ortasındaki düğmeye basarsanız, gazı kendiniz uzaktayken de salabilirsiniz. Saatli 'bomba gibi. Ama elle püskürtmek istiyorsanız tübü dibinden tutar, öbür elinizle pistol kolunu yakalar, tetik çeker gibi bastırırsınız. Gaz salı-nınca beş yüz metrekarelik binaya bir buçuk dakikada yayılır. Kalorifer veya havalandırma çalışıyorsa daha da çabuk yayılır.

— 321 —

Yıldırım — F : 21

Açık havada ve ışık altında, hızla zehirsiz maddelere dönüşür ama kırkla altmış dakika arasında hâlâ öldürücüdür. Cilde; üç miligram değmesi insanı otuz saniyede öldürür.» «Antidot?» diye sordu Laura.

Fat Jack gülümsedi, tüplerin sapına bantla yapıştırılmışs mavi plastik torbacıkları gösterdi. «Her torbada on hap. İki ta-nesi bir insanı korumaya yeter. Kullanım talimatı torbada: Ama; bana denildiğine göre, bu hapları gazı püskürtmeden bir saat: önce yutmuş olmalıymışsınız. Sizi üç saatle beş saat arasın-da bir süre boyunca koruyor»

Parayı aldı, Vexxon silindirlerini bir kutuya koydu. Bu se-ferki kutunun üzerinde, MOZZARELLA PEYNİRİ - SOĞUK YER-DE TUTUNUZ diye yazıyordu. Fat Jack kutuyu kapatırken gül-dü, başını iki yana salladı.

«Ne oldu?» diye sordu Laura.

«Hoşuma gidiyor. Sizin gibi güzel bir kadın! Besbelli iyi eğitim de almışsınız. Yanınızda küçük bir çocuk... Siz bile bu tür pisliklere bulaşmış olduğunuza göre, demek toplum san-dığımdan daha hızlı çökecek. Belki de düzenin yıkıldığı, anar-şinin egemen olduğu, geçerli kuralların yalnızca' bireyler ara-sındaki anlaşmalar olduğu günleri görmeye yetişirim.»

Sonradan aklına gelmiş gibi kutunun kapağını kaldırdı; ma-sasının çekmecesinden birkaç yeşil, küçük kâğıt çıkardı, Vex-xon tüplerinin üzerine attı.

«Onlar nedir?» diye sordu Laura.

Fat Jack, «Siz iyi müşterisiniz,» dedi. «Bu. yüzden size.'bir-kaç tane bedava pizza kuponu veriyorum.»

Thelma'yla Jason'un Palm Springs'deki evi gerçekten pek-saklı gizliydi. İspanyol tarzıyla güneybatıya özgü kerpiç evler arası bir mimarisi vardı.' Dört dönümlük bahçesini yüksek bir duvar çepeçevre dolaşıyordu. Bahçede sık zeytin ağaçları, pal~

tmiyeler, incir ağaçları vardı. Komşular onları göremezdi. Ev •üç yanından kapalı, ancak bahçe kapısından bakınca görüle-, Menlerdendi.

Perşembe akşamı sekizde geldikleri halde bahçeyi ve evi ,net biçimde görebiliyorlardı. Bunun da nedeni, hem güvenlik, hem de estetik amacıyla konulmuş, fotosel kontrollü ışıklan-dırmaydı. Ağaçların duvara vuran gölgeleri ilginç desenler oluş-turuyordu.

Thelma onlara garaj kapısını açacak uzaktan kumanda iâletini de vermişti. Buick'i üç arabalık garaja soktular, eve iç «kapıdan, çamaşır odasından geçerek girdiler. Girmeden önce alarm sistemini de durdurmuşlardı. Onun şifresini de vermişti Thelma.

Burası Gaines'lerin Beverly Hills'deki evinden çok küçük «almakla birlikte, yine de on odalı, dört banyolu bir yerdi. Palm Springs'in ünlü dekoratörü Steve Ohase'in havası her odada seziliyordu. Gösterişli döşeniş, gösterişli ışıklandırma, basit

renkler.....sıcacık kayısı, tozlu füme 'balık rengi, arada türku-

azla canlandırılmış. ..Duvarlar süet, tavanlar ağaç, sehpalar ba-lkır. Üç kocaman granit oyma masa, yumuşacık kanepe ve kol-tuklarla çelişki oluşturuyordu. Zarif ama rahat bir evdi burası.

Mutfakta Laura kileri oldukça boş buldu. Yalnızca bir raf-ta konserve yiyecekler vardı. Üçü de bakkala gidemeyecek ka-dar yorgundular. Ne varsa onunla yemek hazırladılar. Laura bu eve

gizlice girmiş olsa, kimin evi olduğunu bilmese bile, kilere bakar bakmaz buranın Jason'la Thelma'nın evi olduğu-nu anlardı. Bu kadar çocuksu bir çift milyoner daha olamazdı dünyada. Yiyeceklerin çoğu spagettiler ve soslardı. Chris ba-yılmıştı bu işe. Tatlı olarak, boşalmış derin dondurucuda bul-dukları üzeri çikolata kaplı buzlu nugaları yediler.

Laura'yla Chris büyük yatak odasındaki iki kişilik yatağı paylaştı, Stefan da konuk odasına yerleşti. Laura alarm sls-ttemini yeniden ikurmuş, evin her kapı ve penceresini konimi den geçirmiş olduğu halde, yatağın yanında doldurulmuş Uzl.

başucu masasında da 1.38 durduğu halde, nerede olduklarını! koca dünyada bir tek Thelma bildiği halde, yine de çok rahat-sız uyudu, Her uyanışında yatakta doğrulup oturdu, ses din-ledi. Sinsi ayak sesleri, fısıltılar duymaya çalışıyordu.

Sabaha karşı, tekrar uyuyamayacağını anlayınca, uzunca bir süreyi tavanı seyretmekle geçirdi. Stefan'ın birkaç gün ön-ce, zaman yolculuğunun bazı inceliklerini anlatırken söylediği bir söz takılmıştı kafasına. Kader Hk çizdiği planı gerçekleştir-meye çalışır. Stefan 1963'de onu dükkânı soyan serseriden kur-tarınca, kader bu sefer Laura'nın karşısına bir başka sübyan-cıyı çıkarmıştı. VVilly Sheener'i. 1967'de. Laura'nın yazgısı ye-tim kalmaktı. Bu yüzden, Cockı/veiler'lerin yanında kendine bir yuva bulduğunda, kader ona oyun oynamış, Nina Dockvveiler'i. şoka uğratıp kalp krizine sürüklemiş, Laura'yı da tekrar yetim-haneye yollamıştı.

Kader ük çizdiği pianı gerçekleştirmeye çalışır.

Ya bundan sonra?

İlk çizilen planda Chris hiç doğmamıştı. Demek ki kader çok geçmeden onun ölümünü sağlayacaktı -herhalde. Stefan Krieger'in değiştirdiği olayları mümkün olduğu kadar ilk haline, benzetmeye çalışacaktı. Laura da ömrünü tekerlekli sandalye-de geçirmeliydi. Stefan gelip Doktor Markvvell'i tabancayla dur-durmadan önce yazgısı buydu. Demek şimdi kader belki Ges-tapo'yla yapacakları silahlı çatışmada omuriliğinin yara alma-sını sağlayacak, onu sakat bırakacak, ilk plana yine uyulacaktı..

Plan değiştikten sonra, kaderin güçleri ne kadar bir sü-re uğraşıyorlardı ilk çizgiyi tutturmaya? Chris sekiz yılı aşkın süreden beri yaşıyordu. Kaderin onun varlığını kabul etmesine bu süre yeter miydi? Laura da otuz dört yıldır tekerlekli san-dalyesiz yaşamaktaydı. Kader hâlâ ilk plana dönüş yapmaya uğraşıyor muydu?

Kader ilk çizdiği planı gerçekleştirmeye çalışır.

Şafağın ışıkları perdelere vururken Laura yatağında dö-nüp duruyor, öfkeleniyor, ama öfkesini kime veya neye yönel-teceğini bilemiyordu. Neydi kader? Planlar çizen, onları ger-çekleştirmeye çalışan güç neydi? Tanrı mı? Tanrıya mı kız-malıydi Laura şimdi? Yoksa ona oğlunun yaşamasına izin ver-mesi, kendisini sakat bırakmaması için yalvarmalı mıydı? Yok-sa kaderin gerisindeki güç yalnızca doğal Ibir mekanizma mıy-dı? Yer çekimi gibi, mıknatıs gibi bir şey miydi?

Duygularını boşaltabileceği mantıklı bir hedef bulamayın-ca öfkesi yavaş yavaş korkuya dönüştü. Gaines'le-rin Palm Springs'deki evinde güvende gibiydiler. Burada bir geceyi olaysız geçirince, sığındıkları yerin gizli kalacağından emin olabilirlerdi. Yoksa katiller çoktan gelmiş olurdu. Ama yine de korkuyordu Laura.

Kötü bir şey olacaktı. Çok kötü bir şey.

Bir belâ yaklaşıyordu. Laura onun ne taraftan yaklaştığını bilemiyordu.

Yıldırım. Çok geçmeden.

Ne yazık ki eski atasözü pek doğru değildi. Yıldırım pekâlâ da iki kere aynı yere düşebiliyordu. Üç kere de, yüz kere de düşebiliyordu. Onu çeken sivri uç da Laura'nın kendisiydi.

— 7_

Doktor Juttner program tablosuna son rakamları da iş-ledi, Klietmann'a, «Adamlarınızla birlikte Palm Springs-Califfor-nia yakınlarına. Ocak 1989'a gideceksiniz,» dedi. «Palm Springs mi?» Klietmann şaşırmıştı. «Evet. Biz önce Los Angeles veya Orange bölgesi dolay-larında bir yere gideceğinizi sanıyorduk. Genç işadamı kılığı orada daha iyi olurdu. Şimdi gideceğiniz yer ise daha çok bir tatil beldesi. Ama yine de dikkati çekmeden idare edersiniz. Bir kere orada mevsim kış. Bu mevsimde çöllerde ıbile koyu renk takım elbise giyilebilir.» Juttner talimatı yazdığı kâğıtlı

Klietmcınn'a uzattı. «Kadınla çocuğu böyle bulacaksınız.»

Klietmann kâğıdı katlayıp ceketinin cebine koyarken, «Ya Krieger?» diye sordu.

«Araştırmacılar ondan söz edildiğini duymamışlar. Ama o da kadın ve çocukla beraber olmalı. Stefan'ı göremezseniz, o zaman elinizden geleni yapıp kadınla çocuğu esir alın. Krie-ger'in yerini öğrenmek için onlara işkence etmek zorunda ka-lırsanız, eh, çare yek, edeceksiniz. İnat eder de Krieger'i ele vermezlerse, öldürürsünüz onları. O zaman Krieger belki za-man akışı içinde bir yerde tekrar ortaya çıkar.»

«Bulacağız onu, doktor.»

Klietmann, Hubatsch, von Manstein ve Bracher, Yves St. Laurent elbiselerinin içine yolculuk kemerlerini takmışlardı. El-lerinde Mark Cross evrak çantalarıyla kapıya yürüdüler, koca fıçının içine girdiler, tüpün dörtte üçüne kadar ilerlediler. O nok-tada 1944'den 1989'a geçeceklerdi.

Üsteğmen bir yandan korkuyor, bir yandan da zevkten uçu-yordu. Hitler'in demir yumruğuydu kendisi. Krieger kırk beş yıl sonra bile kurtulamayacaktı o yumruktan.

— 8 —

Palm Springs'deki evde geçirdikleri ilk gün 15 Ocak Cu-maydı. O gün bilgisayarı kurdular, Laura nasıl kullanılacağını Stefan'a öğretti. IBM'tn kullanımı olsun, onlara gereken ya-zılım olsun, müşteriye kolaylık sağlayacak türdendi. Akşam olurken Stefan gerçi hâlâ bu konunun ustası olmuş sayılmaz-dı, ama makinenin nasıl işlediğini, nasıl düşündüğünü anlıyor-du artık. Zaten bilgisayar işlerinin çoğunu o.yapacak değildi. Laura vardı yanında. Sistemi önceden tanıyordu o. Stefan'ın işi, Laura'ya yapılacak hesapları anlatmaktı. Karşılaşacakları nice sorunların tümünü bilgisayara Laura yaptıracaktı.

I

¦ I

—326 •

Stefan'ın niyeti 1944'e geri dönmekti. Dönüşü Kokoschka' dan aldığı kemerle yapacaktı. Kemerler zaman makinesi değil-dl Makine kapının kendisiydi. O da hep 1944'de katıyordu. Kemerler kapının temporal titreşimleriyle ayarlıydı. Yolcu o bağ-lantıyı harekete geçirecek düğmeye bastığı anda kendini kapı-nın içinde buluyordu.

Stefan kemerin neye yaradığını anlatınca Laura, «Nasıl?» diye sordu. «Nasıl geri götürüyor sizi?»

«Bilmiyorum. Bilgisayarın içindeki mikroçiplerin nasıl işle-diğini sen biliyor musun? Hayır. Ama bilmeyisin makineyi kul-lanmanı engellemiyor. Benim cahilliğim de kapıyı kullanmamı engellemiyor.»

1 Enstitüye, 1944 yılına dönünce, Stefan ana laboratuarı ele geçirecek, sonra iki önemli zaman yolculuğu yapacaktı. İkisi de 1944 Martından birkaç gün ileriye. O yolculuklarla enstitünün yok edilmesini sağlayacaktı. Yolculukları çok titizlikle planla-mak gerekiyordu. Gideceği yerlere milimetre oynamadan, sani-ye oynamadan varmalıydı. Bu tür dakik hesapları 1944 yılında yapmaya olanak yoktu. Yalnız bilgisayarın bulunmamasından değil. O yıllarda yolculuğu etkileyen faktörler hakkında, örne-ğin dünyanın dönüş hızı ve oluşan açılar hakkında, başka ge-zegenlerin etkileri hakkında çok daha az şey biliniyordu. Yolcu-lar bu yüzden inişlerini dakikalarca, yeri de kilometrelerce sap-mış bulabiliyorlardı. IBM tam rakamları verince Stefan ineceği yeri noktası noktasına, zamanı da saniyesi saniyesine pfania-yabilecekti.

Thelma'nın alıp getirdiği kitapların hepsini okudular. Bun-lar yalnızca fizik ve matematik kitapları değildi. İkinci Dünya Savaşı tarihleri de vardı arada. O zamanın bellibaşlı tiplerinin ne zaman nerede bulunacağını o kitaplardan bulmaya çalışı-yorlardı.

Zaman yolculuklarının gerektirdiği titiz hesapları yapmak-tan başka, Stefan'ın iyileşmesine de zaman tanımak zorunday-dılar. 1944'e döndüğünde ayının inine girmiş demekti. Elinde

sinir gazları, birinci sınıf silahlar bile olsa, öldürülmemek için hızlı hareket etmesi, çevik olması gerekiyordu, «iki hafta,» de-di. «Sanırım iki haftaya kadar omzumun ve kolumun esnekliği yeniden sağlanır.»

İki hafta sürmüş, on hafta sürmüş, hiç farketmezdi. Ko-koscbka'nın kemerini kullanacağına göre, enstitüye Kokosch-ka'nın ayrılışından on bir dakika sonra dönecekti. Oradan ne zaman yola çıktığı, 1944'e ne zaman döneceğini hiç etkilemi-yordu.

Tek kaygıları Gestapo'nun onları daha önce bulması, Ste-fan kendi çağına dönemeden Ibir vurucu ekip yoilamasıydı. Tek kaygıları buydu ama bu da yeterli bir kaygıydı.

Akşama doğru her önlemi alarak, her an şimşek çakıp yıl-dırım düşmesini bekleyerek, çalışmaya ara verip yiyecek alış-verişine çıktılar. Laura hâlâ kamuoyunun merakını üzerinde top-layan biri olduğundan arabada bekledi, Ohris'le Stefan mar-kete girdiler. Şimşek çakmadı, yıldırım düşmedi, bagajı erzakla doidurup eve döndüler.

Laura mutfakta paketleri açarken hiç doğru dürüst yemek alınmamış olduğunu gördü. Üç ayrı çeşit dondurma, bir kutu çikolata, bisküviler, çerezler, bir bademii kek, koca kutular içinde çips patates, mısır patlağı, bir kutu açma, dört paket çiklet.

Stefan erzakın yerleştirilmesine yardım ediyordu. Laura, «Herhalde tatlıyı çok seviyorsun,» dedi.

«İşte bu da gelecek zamanın beni en çok şaşırtan yanla-rından biri,» diye karşılık verdi Stefan. «Şaşılacak şey! 'Biftekle çikolatalı pasta arasında besin değeri bakımından hiçbir fark kalmamış! Yeşil salatada ne kadar vitamin mineral varsa çips patateste de o kadar var. Sadece tatlı yiyip, dengeli beslenen biri kadar sağlıklı kalabiliyorsunuz. İnanılmaz şey! Nasıl ba-şarıldı bu ilerleme?»

Laura hızla döndü, Chris'in sinsi sinsi mutfaktan kaçmak-ta olduğunu gördü. «Hey, küçük sahtekâr!»

Çocuk suçlu suçlu baktı. «Bay Krieger'in kültürümüz konu-sunda ne kadar garip inançları var, değil mi?»

«Bir kısmını nereden edindiğini biliyorum,» dedi Laura. «Bu ne yılanca bir davranış böyle!»

Chris içini çekti, sesine pişmanlık tonu vermeye çalıştı. «Öyle. Ama düşündüm ki, eğer Gestapo ajanları bizi avlaya-caksa, bari'en azından sevdiğim şeyleri bol bol yiyeyim. Yedi-ğimiz her yemek son yemeğimiz olabilir.» Yan gözle bakıyor, annesinin bu acı masalı yutup yutmayacağını

anlamaya çalışı-yordu.

Aslında çocuğun söyledikleri, pek bağışlanacak türden ol-mamakla birlikte, en azından doğruydu. Laura'nın içinden onu cezalandırmak gelmedi.

Akşam yemeğinden sonra Laura, Stefan'ın yarasının pan-sumanını değiştirdi. Kurşunun çarpması omzun ön tarafını fe-na halde çürütmüştü. Giriş deliği o çürüğün tam ortasınddydı. Çıkış deliğinin çevresinde de daha küçük bir çürük vardı. Di-kişler ve gazlı bez yaranın sızıntısıyla yapışmış, kurumuştu. Lau-ra yaraları dikkatle yıkadı, kabuğu koparmaksızın mümkün ol-duğu kadar temizledi, sonra hafif bastırdı, yaradan duru bir su sızdı. Ciddi iltihap olduğunu gösterir bir durum yoktu. Yara obse yapmış olabilirdi elbette. İç akıntı olabilirdi. Ama ateşi ol-madığına göre bu da zayıf bir ihtimaldi.

«Penisiline devam et,» dedi. «Sanırım geçiyor. Doktor Brenksbavv iyi başarmış.»

Laura'yla Stefan bilgisayarın başında uzun saatler boyun-ca çalıştılar. Cumartesi ve Pazar öyle geçti. Chris bu arada kitap raflarını taramış, okuyacak bir şey aramıştı. Arasıra te-levizyon seyrediyor, arasıra Barbarella karikatürlerine bakıyor-du.

«Anne, orgazm ne demek?» «Ne okuyorsun sen? Ver onu bana.» Çocuk genelde kendini oyalamayı bilen tipti. Bazen qq .lışma odasına geliyor, bir iki dakika onların çalışmasını

rediyordu. On ori iki kere gelip gittikten sonra, «Gelecek Zama-na Dönüş'te zaman yolculuğu arabayla yapılıyordu,» dedi. «Ön paneldeki birkaç düğmeye basıyor, hop diye gidiyorlardı. Ne-den gerçek hayatta hiçbir şey filmlerdeki kadar kolay olmu-yor?»

18 Ocak Pazartesi günü, bahçıvan bahçenin bakımını ya-pıp gidene kadar pek gözükmediler. Dört gündür tek- gördük-leri insan o bahçıvandı. Ne bir satıcı uğramış, ne kimse bro-şür bırakmaya gelmişti.

«tBurada güvendeyiz,» dedi Stefan. «Demek bu evde sak-lanışımız kamuoyuna açıklanmamış. Duyulmuş olsa Gestapo çoktan gelirdi.»

Laura yine de alarm sistemini günde yirmi dört saat çalı-şır durumda tutuyordu. Geceleri rüyasında kaderin ilk çizdiği, planı gerçekleştirdiğini görmekteydi. Chris yok oluyor, Laura kendini tekerlekli sandalyede buluyordu.

9

Araştırma ekibinin kadınla çocuğu gördükleri yere rahat-ça ve vaktinde ulaşabilmek için inişi saat sekizde yapmaları; ayarlanmıştı. Krieger orada olsa da, olmasa da, onlar oraya gideceklerdi önce. Ama Üsteğmen Klietmann gözlerini kırpış-tırıp kendini çağından kırk beş yıl ilerde bulduğunda, en az iki saat geç kalmış olduklarını hemen anladı. Güneş ufkun o ka-dar yukarısındaydı ki! Sıcaklık da otuz beş derecenin üzerin-deydi. Sabah o kadar sıcak olamazdı. Hele de kışın... çölde.

Şimşek gökte, mavi sırlı bir çanağın içinde çakarmış gibi çaktı] başka yarıklar da açıldı, kıvılcımlar uçuştu, başıboş bı-rakılmış bir boğanın koşmasını andıran gök gürültüleri duyul-du.

. . Fırtına dinerken Klietmann arkasını döndü, Hübatsoh,

Bracher ,ve von Manstein'ın sağ salim gelip gelmediğine baktı. Hepsi yarımdaydılar. Eüerinde evrak çantaları, pahalı elbisele-rinin göğüs cebinde güneş gözlükleriyle.

Ama asıl sorun, çavuşla iki onbaşının on metre ötesinde iki tane yaşlı, ak saçlı kadın ıbulunmasıydı. Pastel renklerde pantolon, üste bırakılmış bluzlar giymiş, bir kilisenin ar-ka kapısı dışına park ettikleri beyaz bir arabanın yanında ko-nuşurken, şimdi gözlerini iri iri açmış, Klietmann'la ekibine ba-kıyorlardı. Ellerinde birer tencere vardı.

Klietmann kilisenin arkasındaki park yerine inmiş olduk-larını anladı. Kadınların arabasından başka iki araba daha yar-dı. Ama başka insan yoktu. Otoparkın çevresi duvarla çevrili olduğundan, buradan çıkmak için kadınların yanından geçip kili-senin yan duvarı boyunca ön tarafa yürümek zorundaydılar.

Klietmann en iyi çarenin özgüven olduğunu düşündü, ka-dınlara doğru ilerledi. Sanki havanın içinde birdenbire oluşu- ' vermesinde hiçbir gariplik yokmuş gibi. Adamları da onu izle-diler. İki kadın onların gelişine hipnotize olmuş gibi bakıyordu.

«Günaydın, bayanlar,» dedi Klietmann. Tıpkı Krieger gibi İngilizceyi Amerikan aksanıyla konuşmayı o da öğrenmiş, gizli ajan olarak eğitilmiş, ama o da aksanından tam kurtulama-mıştı. Kolundaki saat buraya göre ayarlı olmakla birlikte ona güvenemeyeceğini biliyordu. Kadınlara, «Bana lütfen saatin kaç olduğunu söyler misiniz?» diye sordu.

Hâlâ yüzüne bakıyorlardı.

«Saati...» diye tekrarladı.

Sarı bluz giyen kadın tencereyi elinden bırakmaksızın bile-ğini çevirdi, saatine baktı, «Onu kırk geçiyor,» dedi.

İki saat kırk dakika gecikmişlerdi. Kısa devre yaptırabile-cekleri amtoa aramaya vakitleri kalmamıştı. Hele de önlerinde amaca uygun bir araba varken. Anahtarları da üzerinde. Kliet-mann o araba uğruna kadınların ikisini de öldürmeye hazırdı. Ama cesetleri otoparkta bırakırsa biri bulur, arama başlardı. Polis hemen plaka numarası belli olan arabanın peşine dü-

serdi. Tatsız iş. Cesetleri bagaja atıp yanlarına almak zorun-daydılar.

Mavi giyen kadın, «Neden bize geldiniz?» diye sordu. «Me-lek misiniz siz?»

Klietmann acaba kadın bunak faian mı diye merak etti. Çizgili takım elbise giymiş melek! Sonra birden anladı. Kiliseye yakın bir yerde, hiç yoktan ortaya çıkmışlardı ne de olsa. Din-dar kadınların onları melek sanması doğaldı. Ne giymiş olur-larsa olsunlar. Belki de onları öldürmek için zaman kaybet-meye gerek kalmayacaktı. «Evet, bayan, meleğiz,» dedi. «Ve Tanrımın arabanıza ihtiyacı var.»

Sarılı kadın, «Benim Toyota'ya mı?» diye sordu.

«Evet, bayan.» Sürücü kapısı zaten açıktı. Klietmann ev-rak çantasını ön koltuğa koydu. «Tanrı'nın verdiği acil bir gö-reve gidiyoruz. Demin cennetin incili kapısından çıkışımızı göz-lerinizle gördünüz. Şimdi bir taşıta ihtiyacımız var.»

yon iManstein'le Bracher çevreden dolaşıp Toyota'nın öbür tarafına geçmişlerdi. Kapılan açıp bindiler.

Mavili kadın, «Shirley, sen arabanı vermek üzere seçiktin.,» dedj.

Klietmann, «Tanrı arabanızı iade edecektir,» diye ekledi. «İşimiz bitince.» Kendi çağı olan savaş yıllarındaki benzin kıt-lığını iyi biliyordu. 1989'da durumun nasıl olduğunu ise pek bil-miyordu. Bir ekleme daha yapmayı uygun gördü. «Şu anda içindeki benzin ne kadar olursa olsun, araba size geri geldiğin-de deposu dolu olacak. Balık-hâlik meselesi hani.»

Sarılı kadın, «Ama arabada kilise yemeğine getirdiğimiz pa-tates salatası var,» dedi.

Felix Hubatsch sürücünün arkasındaki kapıyı açmıştı bile. Patates salatasını arka kanepeden aldı, beton tabana, kadının; ayakları dibine bıraktı.

Klietmann bindi, kapıyı kapadı, Hubatseh'ın da kendi ka-pısını kapadığını duydu. Anahtarlar takılıydı. Hemen motoru ça-

:fıştırdı, otoparktan çıktılar. Sokağa dönmeden önce dikiz ay-nasına baktığında iki kadının hâlâ ellerinde tencereleriyle ara-banın arkasından bakmakta olduğunu gördü.

— 10 —

Günden güne hesaplarını daha da kusursuz hale getiriyor-lardı. Stefan durmadan sol koluyla omzunu hareket ettirme-ye çalışıyor, iyileşirken kazık kesilmesin diye elinden geleni yapıyor,

kaslarını yavaş yavaş çalıştırmaya uğraşıyordu. 21 Ocak Perşembe öğleden sonra, Palm Springs'deki ilk hafta-ları sonuna yaklaşırken hesapları tamamladılar, Stefan'ın 1944" den yapacağı iki zaman yolculuğunun yerini ve saniyesini tam tamına çıkardılar.

Stefan bilgisayarın başında ayağa kalkıp sol kolunu çevi-rirken, «Şimdi biraz daha iyileşmem gerek,» dedi.

Laura, «Bugün on bir gün oluyor. Hâlâ acıyor mu?» diye sordu.

«Biraz. Daha derin, daha sinsi bir ağrı. Sürekli değH. Ama gücüm tam yerine gelmedi daha. En iyisi birkaç gün daha bek-lemek. Haftaya Çarşamba, yani ayın yirmi yedisinde, biraz da-ha iyiyse enstitüye dönerim. Daha çabuk iyileşirse daha erken dönerim tabii.. Ama Çarşambadan fazla da ertelememen.»

O gece Laura kâbus gördü. Kendisi tekerlekli sandalyedey-di. Kader rüyada suratı olmayan kara cübbeli bir insandı. Ch-ris'in varlığını silmeye çalışıyordu. Sanki çocuk kalemle çizilmiş bir sekilmiş gibi. Laura uyandığında ter içindeydi. Bir süre ya-takta oturdu, evin içinde ses dinledi, oğlunun soluk seslerin-den başka bir şey duymadı.

Tekrar uyuyamayınca Stefan Krieger'i düşündü. İlginç bir insandı. İçine kapanık, bazen anlaması zor.

Geçen haftanın Pazartesi gününden bu yana, yani Stefan

ona âşık olduğu için koruyucusu olmayı üstlendiğini anlattığın-dan beri, bu sevgi konusuna 'bir daha değinmemişti. Duygula-rını tekrarlamamış, yüzüne anlamlı anlamlı bakmaya kalkış-mamış, hiç asılmamıştı. Söylediğini söyledikten sonra Laura' ya düşünmesi için, kendisini tanıması için gerekli zamanı tanı-maya karar vermiş olmalıydı. Yıllar sürse yine beklerdi herhal-de. Hem de yakınmadan. Ters giden olaylar onun sabır ye-teneğini geliştirmişti. Laura bunu anlayabiiiyordu.

Stefan çoğu zaman sessiz ve düşünceli, arasıra eni konu melankolikti. Almanya'dayken yaşadığı dehşet olaylarından ola-bilirdi. Belki de bu üzüntüleri, kendi yaptığı, sonradan pişman-lık duyduğu şeylerden kaynaklanıyordu. İşlediği suçların ba-ğışlanamayacağını biliyordu çünkü. Cehennemde yerinin hazır olduğunu kendisi söylemişti. Ayrıntıya girmemişti geçmişi ko-nusunda. On gün önce Laura'yla Chris'e neler anlattıysa ora-da bırakmıştı. Ama Laura onun ayrıntıları da anlatmaya istekli olduğunu seziyordu. Kendini iyi gösteren olayları da, kötü gös-terenleri de. Hiçbir şey saklamayacaktı Laura'dan. Tek bekle-diği Laura'nın karar vermesiydi. Onu daha iyi tanımak istiyor mu, istemiyor mu, bu Laura'nın kararıydı.

İçindeki o üzüntülerin ağırlığına rağmen ince bir mizah anlayışı da vardı. Chris'e iyi davranıyor, onu güldürebiliyor, Laura da bunu adamın lehinde bir puan sayıyordu. Gülümse-mesi yumuşak ve içtendi.

• Ama Laura onu hâlâ sevmiyordu. Gelecekte seveceğini de sanmıyordu. Bundan nasıl bu kadar emin olduğunu bildiği yok-tu. Karanlıkta yatağına uzanmış durumda, bir süre bunu dü-şündü,

sonunda karar verdi. Belki de Stefan'ı sevmeyiş ne-deni, onun Danny olmayışıydı. Danny benzersiz bir erkekti. Laura'nın onunla ilişkisi kusursuzdu. Stefan şimdi Laura'dan sevgi beklerken sürekli olarak bir hayaletle rekabet etmek zo-rundaydı.

Laura bu işin çıkmazda olduğunu düşünürken, kendi tutu-munda direnirse sonunun yalnızlık olduğunu da anlıyordu. As-

lında sevmeyi, sevilmeyi isterdi. Ama Stefan'la olanı ilişkide, onun ihtirası fazla, Laura'nın umutları da eksik kalacaktı.

Yanıbaşında Chris uykusunda mırıldandı, sonra içini çekti.

Seni seviyorum, tatlım, diye düşündü Laura. Öyle çok se-viyorum ki seni!

Oğlu, doğabilecek tek çocuğu, hayatının da, geleceğinin de merkeziydi. Yaşamak için tek nedeniydi. Ona bir şey olursa Laura artık hayatın kara mizahında bir rahatlama bulamaya-cağını biliyordu. Trajediyle komedinin evlilik hayatı sürdüğü bu dünyada Laura için artık her şey kara ve karanlık olur,, hattâ dayanılmaz olurdu.

— 11 -

Kiliseden üç blok kadar uzaklaşınca Erich Klietmann be-yaz Toyota'yı kenara yanaştırdı, alışveriş merkezinin kaldırı-mına parketti. Kaldırımlarda sayısız insanlar gidip geliyor, vit-rinlere bakıyorlardı. Genç kadınlar şort ve askılı bluzlar giy-mişlerdi. Klietmann bunu bir skandal sayıyor, utanç duyuyordu. Onun çağında izin verilmezdi vücudu böyle sergilemeye, Füh4 rer'in demir yönetimi altındaki Nasyonal Sosyalist Parti bunu asla hoş görmezdi. Hitler'in zaferi kazanması dünyayı değiş-tirecek, ahlâk kurallarını yeniden güçlendirecek, bu çıplak ba-caklı, sutyensiz kadınlar böyle davranmakta diretirlerse ya hap-se atılacak, ya yeniden eğitime alınacaklardı. Yozlaşmış ya-ratıklara izin verilmeyecekti. Sımsıkı şortların altında kalçala-rın kasılıp gevşemesini seyrederken, göğüslerin ince tişörtler altında sallanışına bakarken Klietmann'ı en çok rahatsız eden şey, gördüğü her kadınla yatma isteği duymasıydı. Hitler'in suç-layacağı türden insanlar olsalar bile.

Klietmann'ın yanında Onbaşı Rudy von Manstein, kucağı-na Palm Springs haritasını açmıştı. Bu haritayı, kadınla çocu-

ğu ıbulctn araştırma ekibi getirmişti onlara. «Nerede yapıyoruz vuruşu?» diye sordu.

Klietmann ceketinin iç cebinden Doktor Juttner'in verdiği katlanmış kâğıdı çıkardı, açıp yüksek sesle okudu. «111 numa-ralı eyalet yolu üzerinde, Palm Springs kent sınırının yaklaşık altı mil dışında, kadını saat on bir buçukta bir devriye polisi durduracak. Kadının arabası siyah bir Buick Riviera. Çocuk da yanında olacak, ikisi koruma amacıyla gözaltına alınacaklar. Besbelli Krieger de orda ama emin değiliz. Görünüşe göre po-listen kurtuluyor. .Nasıl kurtulduğunu bilmiyoruz.»

Von Manstein kendilerini 111 numaralı eyalet yoluna çıka-racak güzergâhı bulmuştu.

«Otuz bir dakikamız var,» dedi Klietmann. Gözü ön panel-deki saatteydi.

Von Manstein, «Kolaylıkla yetişiriz,» dedi. «En çok on 'beş dakika sürer.»

Klietmann, «Erken varabilirsek Krieger'i polisten kurtula-madan vururuz,» diye görünüşünü belirtti. «Ne olursa olsun, kadınla çocuk gözaltına alınmadan varmalıyız oraya. Bir kere hapse girdiler mi, onlara ulaşmak daha da zor olur.» Dönüp Brooher'le Hubatsch'a baktı. «Anlaşıldı mı?»

İkisi de başlarını salladılar. Çavuş Hubatsch eliyle ceke-tinin göğüs cebine tıp tıp vurdu. «Efendim, bu gözlükler ne olacak?»

«Ne olmuş onlara?»

«Takalım mı? Bura halkının arasına karışmamıza yardımı olur mu? Yoldan geçenlere bakıyorum, bir kısmının gözlüğü gözünde, bir kısmının da yok.»

Klietmann da kaldırımdaki yayalara baktı, yarı çıplak ka-dınların dikkatini dağıtmasını engellemeye uğraştı. Hubatsch'ın hakkı vardı. Daha da önemlisi, erkeklerin biri bile «güçlü kılık» içinde değildi. Belki genç iş yöneticileri şu saatlerde bürola-rında, masalarının basındaydılar. Koyu renk elbise ve siyah pa-buç yokluğu hangi nedenden kaynaklanırsa kaynaklansın, Klieî-

mann kendini farklı hissetti. Adamlarıyla birlikte arabanın için-de olmalarına rağmen hem de. Pek çok kimse gözlük taktığına göre, kendileri de takarlarsa, bu halkla belki ortak bir nokta bu-labileceklerini düşündü.

Üsteğmen Ray-Ban'lerini takınca von Manstein, Bracher ve Hubatsch de taktılar.

«Tamam, gidelim,» dedi Klietmann.

Ama daha o el frenini bırakamadan birisi dışardan sü-rücü camını tıkırdattı. Klietmann dönünce karşısında Palm Springs polislerinden birini gördü.

— 12 —

Laura çektikleri sıkıntıların şu ya da bu şekilde yakında sona ereceğini seziyordu. Ya enstitüyü yok edecekler ya da o uğurda öleceklerdi. Kendisi de öyle bir noktaya varmıştı ki, korkunun bitmesini ne pahasına olursa olsun istiyordu.

27 Ocak Çarşamba sabahı Stefan'ın omuz kaslarında hâ-lâ tutukluk vardı ama fazla bir ağrısı yoktu. Elinde, kolunda uyuşukluk, kalmamıştı. Demek ki kurşun sinirlere isabet etme-mişti. Her gün jimnastik yaptığı için gücünün yarıdan fazla-sını yeniden kazanmayı da başarmıştı. Planını uygulamaya yete-cek kadarını. Ama Laura onun bu yolculuktan korktuğunu his-sedebiliyordu.

Stefan, Kokoschka'nın yolculuk kemerini taktı. Laura ev-den ayrılırken onu kasadan çıkarıp yanına almıştı. Stefan'ın korkusu hâlâ belli oluyordu. Ama kemeri taktığı anda kaygı-ları yerini çelik bir kararlılığa bıraktı.

Saat on olduğunda mutfakta her biri, Ohris de dahil, iki-şer hap yuttular. Bu haplar onları Vexxon'un etkisine karşı ko-ruyacaktı. Üstüne de 0 vitamini katılmış portakal suyu içti-ler.

Yıldırım — F : 22:

Üç Uzi, .38 tabancalardan biri, susturucu takılmış ColtCom-mender Mark IV, içi kitap dolu bir naylon sırt çantası arabaya önceden yüklenmişti.

Paslanmaz çelik tüplere sıkıştırılmış iki Vexxon zaten Bu-ick'in ıbagajındaydı. Tüplere takılı plastik torbalardaki prospek-tüsleri okuduktan sonra Stefan bir tek tüpün yeterli olduğuna karar vermişti. Vexxon özellikle bina içinde kullanılmak üzere tasarımlanmış bir gazdı. Düşmanı kışlada, yeraltındaki sığınak-larda öldürmek için. Böyle yerlerde etkisi açık arazide olduğun-dan fazlaydı. Açık havada kullanıldığı zaman fazla hızlı dağılı-yordu. Güneş ışığında da dekompoze oluyordu. Bu durumda, sıkıldığı yerden iki yüz elli metre yarı çaplı alan içinde ancak etkili olabiliyor demekti. Ama yine de vanası tam açılınca tek bir tüp beş bin metrekare alanı birkaç dakikada kaplıyordu. Bu da1 amacı sağlamaya yeterdi tabii.

10:35'de arabaya binip Gaines'lerin evinden yola koyuldu-lar, 111 numaralı eyalet yolundan Palm Springs'in kuzeyine doğru ilerlediler. Laura oğlunun güvenlik kemerini bağlayıp bağ-lamadığını kontrol etti. Chris, «Bak, bu araba zaman maki-nesi olsa, 1944'e çok konforlu giderdik,» dedi.

Günler önce gece karanlığında çöle çıkmış, Stefan'ın yol-culuğa başlama noktası olarak uygun bir yer saptamaya ça-lışmışlardı. O noktayı çok dakik olarak bilmeleri gerekiyordu. Sonunda Stefan'ın 1944'den sağ salim onlara dönebilmesi için bu şarttı.

Stefan'ın niyeti Vexxon tüpünün vanasını, kemerindeki düğ-meye basmadan önce açmaktı. Böyle olunca, kapıdan ensti-tüye dönmeden önce gazın birazı çevreye yayılacak demekti. Enstitünün laboratuarına vardığında da gaz çıkıyor olacak, Yıl-dırım Yolu'nun 1944 ucundaki herkesi öldürecekti. Ama geçiş-ten önce çıkacak gazı da düşünerek, bu işi ıssız bir yerde yap-mak gerektiğine karar vermişlerdi. Gaines'lerin bahçesi önün-deki sokak iki yüz metre ilerdeydi. Vexxon'un menzili içinde de-lmekti. Masum kişileri öldürmeyi elbette ki istemiyorlardı.

Gerçi gazın zehiri kırkla altmış dakika arasında etkiliydi, ama Laura gazın kalıntısının da, öldürücü olmasa bile, bilin-meyen, uzun vadeli zehirli etkileri olmasından korkuyordu. Thelma'yla Jason'un evinde bu tür maddelerin kalıntılarını bı-rakmak istemezdi.

O gün hava açık, gökyüzü masmaviydi.

Daha iki blok gitmiş, iki yanı palmiyeli bir yokuştan inme-ye başlamışlardı. Laura dikiz aynasında, arkada kalan gökyüzü diliminde nabız gibi-atan garip bir ışık gördüğünü farketti. Pı-rıl pırıl, bulutsuz bir günde yıldırım neye benzerdi acaba? Her-halde fırtınalı günlerdeki kadar gösterişli olmazdı. Güneşin par-laklığıyla rekabet etmek zorunda kalırdı. Herhalde demin gör-düğünü sandığı şeye benzerdi. Garip, nabız gibi atan bir par-laklık.

Frene bastı ama Buick yokuşun dibine varmıştı. Dikiz ay-nasında artık gökyüzü görünmüyor, indikleri yokuş görünüyor-du. Laura'nın kulağına hafif bir uğultu da gelir gibi oldu. Uzak-ta gök gürlüyormuş gibi. Tabii bu ses arabanın havalandırma-sından da geliyor olabilirdi. Hemen yolun kenarına yanaştı, ha-valandırma kontrolleriyle oynadı.

«Ne oldu?» diye sordu Chris. Laura arabayı parketti, ka-pıyı açıp indi.

Stefan da arka kapıyı açtı... o da indi. «Laura?» Genç kadının gözleri bulundukları çukurdan görebildiği gök-yüzündeydi. Elini gözlerine siper ederek bakıyordu. «Sen de duydun mu, Stefan?»

Sıcak, kuru çöl gününde uzaktaki gürleme yavaşça öldü. «Jet olabilir,» dedi Stefan. «Değil. Geçen sefer jet sandığımda... onlardı.» Gökyüzü bir daha nabız gibi attı. Son defa. Laura yıldırı-mın kendisini göremedi. Şimşek de belli olmadı. Yalnızca at-mosferin üst tabakalarında bir yansıması vardı âdeta. Belli be-lirsiz bir ışık, tepedeki maviliğin içinden geçiverdi. «Geldiler,» dedi Laura.

Stefan, «Evet» diye ona katıldı.

«111 numaralı eyalet yolunun bir yerinde biri bizi durdura-cak. Belki bir trafik polisi. Ya da belki bir kaza yapacağız, resmî kayıtlara geçecek, onlar da gelecekler. Stefan, geri dö-nüp eve sığınmamız gerek.» >

«Yararı yok,» dedi genç adam.

Ohris de arabanın öbür yandaki kapısından inmişti. «Hak-kı var, anne. Ne yaptığımızın önemi yok. O zaman yolcuları buraya geldi, çünkü geleceğe baktılar, bundan yarım saat son-ra Ibizi nerede bulacaklarını biliyorlar. Ya da on dakika sonra. Artık eve de dönsek, yolumuza da devam etsek, önemi yok. Onlar bizi bir yerde gördüler. Belki de evde. Tamam mı? Pla-nımızı ne kadar değiştirirsek değiştirelim, onlarla yine de kar-şılaşacağız.»

Kader.

«Allah kahretsin!» dedi Laura. Arabanın yan tarafına bir tekme savurdu, biç yararı olmadı. Kendini daha iyi hissetme-sini bile sağlayamadı. «Nefret ediyorum bu durumdan. Zaman

yolcularına karşı nasıl kazanmayı beklersin? 21 oynuyormuş-sun ama krupiye Tanrı'ymış gibi bir şey.»

Başka şimşek çakmadı.

Laura, «Aslına bakarsan hayat zaten Tanrı'nın krupiye ol-duğu bir 21 oyunu,» dedi. «Demek bu da daha kötü değil. Bin arabaya, Chris. İşimize bakalım.»

Palm Springs'in batı kesimine doğru ilerlerken Laura'nın sinirleri keman teli gibi gergindi. Her yandan gelebilecek teh-likelere karşı uyanık davranıyor, yine de tehlikenin en bekle-mediği zamanda, en beklemediği yerde geleceğini biliyordu.

Palm Springs Canyon yoluna olaysız çıktılar, 111 numaralı devlet yoluna olaysız saptılar. Karşılarında on iki millik bomboş çöl uzanıyordu. 111 numaralı yol, 10 numaralı eyaletlerarası yolla kesişinceye kadar.

Üsteğmen Klietmann olay çıkarmaktan korktuğu için ca-mını indirdi, demin pencereye vuran Palm Springs polisine gü-lümsedi. Polis eğilmiş, gözlerini kısarak ona bakıyordu.

«Ne oldu, memur bey?»

«Buraya park ederken kaldırımın kırmızı kenarını görmedi-niz mi?»

«Kırmızı kenar mı?» Klietmann hâlâ gülümsüyor, polisin neden söz ettiğini anlamaya çalışıyordu.

Polis şakacı bir sesle, «Beyefendi, kırmızı kaldırımı gör-mediğinizi mi söylemeye çalışıyorsunuz yani?» dedi.

«€vet, efendim, tabii gördüm.»

«Yalan söylemeyeceğinden emindim.» Polis sanki Kiiet-mann'ı tanıyormuş da, dürüst biri olduğunu biliyormuş gibi ko-nuşuyordu. Üsteğmen buna şaşırdı.

(«Kırmızı kaldırımı gördünüzse buraya neden park ettiniz, bayım?»

«Ha, anlıyorum,» dedi Klietmann. «Park etmek ancak kır-mızı olmayan kaldırımlarda senbest. Evet, tabii.»

Polis gözlerini kırpıştırarak üsteğmene baktı, sonra dik-katini von iManstein'e, Bracher'e ve Hubatsch'a çevirdi, gü-lümsedi, onlara hafifçe başını salladı.

Adamlarının gepgergin olduğunu anlamak için Klietmann' in dönüp onlara bakması gerekmiyordu. Arabanın içindeki ha-vada bile gerilim vardı.

Polis tekrar Klietmann'a baktığında bir kere daha hafifçe gülümsedi. «Siz dördünüz papaz mısınız?» dedi «Doğru mu bildim?»

«Papaz mı?» Bu soru Klietmann'ı fena şaşırtmıştı.

Polis o kararsız gülümsemeyi hâlâ koruyarak, «Biraz akı!

yürüttüm yalnızca,» dedi. «Ben Sherlock Holmes sayılmam. Ama arabanıza yapıştırdığınız etiketlerde, 'İsa'yı seviyorum', 'Mesih Göğe Çıktı' gibi şeyler yazılı. Kentimizde de Baptist mezhebinin toplantısı var. Hepiniz de koyu renk takımlar giy-mişsiniz.»

Demek Klietmann'ın yalan söylemeyeceğinden emin olma-sı bu, yüzdendi. Onları Baptist papazları sanmıştı.

«Haklısınız,» dedi Klietmann hemen. «Baptist toplantısına geldik, memur bey. Yanlış park ettiğimiz için özür dilerim. Bi-zim orada kırmızı kaldırımlar yok. Ben de sandım ki...»

«Nereden geliyorsunuz siz?» diye sordu polis bu sefer. Kuşkulanmış değildi. Yalnızca dostluk göstermeye çalışıyordu.

Klietmann gerçi ABD konusunda çok şey biliyordu ama böyle yönünü etkileyemediği bir sohbeti sürdürmeye yeterli de-ğildi bildikleri. Baptist'lerin daha çok ülkenin güneyinde top-lanmış olduklarını sanıyordu. Doğuda veya batıda da yaşayıp yaşamadıklarından haberi yoktu. Bir güney eyaleti bulmaya uğraştı. «Ben Georgia'lıyım,» derken bunu Alman aksanıyla söylemenin ne kadar garip olduğunu anlayamıyordu.

Polisin yüzündeki gülümseme bozulur gibi oldu. Klietmann* ın gerisinde kalan von Manstein'e baktı. «Ya siz nerelisiniz, efendim?»

Von Manstein komutanını taklit etti, ama daha da belir-gin bir Alman aksanıyla konuştu. «Georgia.» Hubatsch'Ia Brac-her, daha kendilerine soru sorulmadan arka kanepeden, «Ge-orgia,» dediler. «Biz Georgia'lıyız.» Sanki o kelime sihirliymiş de polisi büyüleyecekmiş gibi davranıyorlardı.

Polisin gülümsemesi büsbütün yok olmuştu. Erich Kliet-rnann'a kaşlarını çattı. «Bayım, arabadan biraz iner misiniz?»

«Elbette, memur bey,» dedi Klietmann. Kapıyı açarken po-lisin nasıl iki adım gerilediğine, elinin nasıl belindeki tabanca-nın kabzasına gittiğine dikkat etti, «Ama âyine geç kaldık...»

Arka kanepeden Hubatsch evrak çantasını açtı, Uzi'yi baş-kanlık gorilleri kadar hızlı kaptı. Camı indirmedi. Namluyu cama

•dayadı, polise ateş açtı. Ona tabancasını çekecek zamanı ta-nımadı. Arabanın camı patladı, parçacıklar uçuştu. Polis çok yakından en az yirmi kurşun yiyince sırtüstü trafiğin altına dev-rildi.

Fren gıcırtıları duyuldu, bir araba devrilen cansız vücuda çarpmamak için son anda durmayı başardı, karşı kaldırımda vitrinler kırıldı. Kurşunlar bir erkek giyim mağazasının camla-rını kırmıştı.

Martin Bracher, Klietmann'ın SS olmaktan gurur duyma-sına yol açan o soğukkanlı ve hızlı düşünme yeteneğiyle To-yota'nın öbür yandaki kapısından indi, Uzi'siyle geniş bir yay çizerek 'mermi kustu, hem ortalıktaki kargaşayı artırdı, hem «de daha kolaylıkla kaçmalarına olanak yarattı. Sadece kendi bulundukları tarafta değil, kavşağın karşı tarafındaki mağaza-ların bile vitrinleri patladı. İnsanlar avaz avaz bağırıp kaldı-rımlara devrildi, kimisi kapı aralıklarına, siper almaya koştu. Klietmann geçmekte olan arabaların da isabet aldığını görü-yordu. Belki sürücüleri vurulmuş, belki de yalnızca paniğe uğ-ramışlardı. Ama arabalar çılgın gibi şeritten şeride savrulmaya başlamıştı. Bir Mercedes yandaki kamyonete bindirdi, kırmızı ¦bir spor araba kaldırıma çıktı, palmiyeyi sıyırdı, bir dükkâna daldı.

Klietmann hemen direksiyona geçip el frenini bıraktı. Brac-her'le Hubatsch'ın da bindiklerini duydu. Beyaz Toyota'yı vi-tese taktı, Palm Canyon'a doğru fırladı. Caddeye daldığı anda buranın yalnız geliş yolu olduğunu farketti. Küfürler savura-rak, direksiyonu kıra kıra, karşıdan gelen arabalardan kaçma-ya çalıştı. Toyota'nın besbelli süspansiyonu kötüydü. Fena hal-de sarsılıyordu. Torpido gözünün kapağı kendiliğinden açıldı, içindekiler von Manstein'in kucağına döküldü. Klietmann ilk kavşaktan sola döndü. Bir blok sonra kırmızı ışığa rastladı, kal-dırımdaki yayaları kıl payı ıskalayarak bir daha sola sapıp bir başka caddeye çıktı. Burada kuzeye doğru akan trafiğe izin vardı.

Von Manstein, «Yirmi bir dakikamız var,» diyerek kucağın-

dokl haritanın üstüne dökülmüş olan yedek anahtarları, kâğıt peçeteleri; beyaz eldivenleri, ketçap ve hardal şişelerini, çeşit-li kâğıtları yere attı. «Yolunu kaybetmiş değilsin. Palm Can-yon iki yönlü cadde olduğu anda bu da onunla birleşiyor. Ora-dan dosdoğru kuzeye, 111 numaralı eyalet yoluna doğru devam edeceğize

—14 —

Palm Springs'in yaklaşık altı mil kuzeyinde, arazinin iyice bomboş göründüğü bir yerde Laura otoyolun banketine indi. Birkaç yüz metreyi çok yavaş aldı, yolla çevredeki ova aynı hizaya gelince saptı, açık araziye yöneldi. Bitki örtüsü ola-rak seyrek otlar vardı burada. Kimi yeşil ve köklü, kimi kuru, havada uçup duran türden. Köklü olanlar Buick'e yumuşak bir sesle sürtünüyor, uçanlar arabanın rüzgârından savruluyordu. Sert toprak tabanın kimi yeri kaya, kimi yeri kumdu. Yer yer kumlar savruluyordu. Birkaç gün önce bu yeri bulurken olduğu gibi Laura yine kumlardan uzak durmaya çalıştı, kayalık yer-leri seçerek ilerledi. Otoyoldan üç yüz metre uzaklaşmadan durmadı. Böylelikle trafiği epey sık olan o yolu Vexxon'un men-zili dışında bırakmış oluyordu. Sonunda arabayı bir yarın yakı-nında durdurdu. Burası altı metre genişliğinde, on metre derin-liğinde, yağmur sularının açtığı doğal bir drenaj kanalı gibiydi. Gece geldiklerinde farların aldatıcı ışığıyla bu dev çukura düş-memeleri şans olmuştu.

Deminki yıldırımların ardından silahlı adamlar belirmemiş olmakla birlikte Laura, Chris ve

Stefan sanki kafalarının için-de bir saatli bombanın tik-takını duyuyormuş gibi hızla işe ko-yuldular. Laura on kiloluk Vexxon tüplerinden birini Buick'in bagajından indirirken Stefan da içi kitap dolu yeşil naylon sırt çantasının kayışlarını omuzlarına geçirdi. Chris Uzi'lerden birini

alıp ilerdeki kayalık tabanın ortasına götürdü. Stefan'ın yolcu-luğa başlaması için orası ideal görünüyordu. Laura da oğlunun yanına yürüdü. Stefan peşinden geliyor, susturuculu Colt Com-mander'i sağ elinde tutuyordu.

Palm Springs'in kuzeyinde, 111 numaralı eyalet yolunda Klietmann Tayota'yı becerebiidiği kadar hızlı sürmekteydi. Ama araba bir türlü onun istediği kadar hızlanmıyordu. Odometre-sinde kırk bin mil yapmış bir araba olduğu okunmaktaydı. Sa-hibi olan yaşlı kadın onu saatte elli milden fazla hiç koştur-mamış olmalıydı. Araba Klietmann'ın isteklerine cevap veremi-yordu. Altmışı aşmaya kalkınca Toyota titreyip teklemeye baş-lıyor, onu yavaşlamak zorunda bırakıyordu.

Ama ne olursa olsun, Palm Springs'in kent sınırından çık-tıktan iki mil sonra kendilerini bir polis devriye arabasının ar-kasında buldular. Klietmann az sonra Laura Shane'le oğlunu tutuklayacak olan polise ulaştıklarını anladı. Polisin hızı saatte elli milin altındaydı. Pek az altında. Hız sınırı elli beşti bura-larda.

Klietmann omzunun üzerinden Onbaşı Martin Bracher'e, «Öldür şunu,» dedi. Bracher arka sağ koltuktaydı.

Klietmann dikiz aynasına baktı, yolda başka araba göre-medi. Karşıdan gelenler vardı yalnızca. Hemen solladı, altmış mile çıkıp polisi geçmeye koyuldu.

Braoher arkada pencerenin camını yavaşça indirdi. Öteki arka cam zaten açıktı. Hubatsch demin ateş ettiğinde parça-lamıştı onu. Sağdaki de açılınca rüzgâr arabanın içinde kük-reyerek dolaştı, ön koltuğa bile ulaştı, von Manstein'in kuca-ğındaki haritayı hışırdattı.

Devriye polisi şaşkınlıkla onlara baktı. Sürücüler hız sı-nırının hemen altında giden polis arabalarını pek geçmeye ce-saret edemezlerdi. Klietmann altmışın da üstüne çıkınca To-yata oksırdı, tıksırdı. Hızlanıyordu ama homurdanarak. Polis Klietmann'ın yasayı bilerek ihlâl ettiğini farketti, canavar dü-düğüne hafifçe dokundu. Herhalde Klietmann'a geride kalma-sını, bankete çekip durmasını emrediyordu.

Üsteğmen öyle yapacağı yerde, itiraz edip duran Toyota'yı saatte altmış dört mile çıkardı. Araba titremekten parçalana-cakmış gibi göründü. Bu hız, şaşıran polisi geçmeye ancak ye-tiyordu. Bracher sonunda kendi penceresini devriye arabası-nın ön camıyla aynı hizada bulabildi, Uzi'siyle ateş açtı.

Devriye arabasının camlan patladı, polis bir anda öldü. Öl-müş olmak zorundaydı. Saldırıyı görememiş, kafasından ve üst bedeninden çok sayıda kurşun almıştı. Araba Toyota'ya doğ-ru savruldu, sıyırdı, Klietmann ondan zorlukla kaçabildi. Sonra devriye arabası bankete doğru uzaklaştı.

Klietmann fren yaptı, kontrolden çıkmış arabadan uzak durmaya çalıştı.

Dört şeritli otoyol, yandaki araziden üç metre kadar yük-sekti. Devriye arabası banketten fırladı, birkaç saniye havada kaldı, sonra yere öyle hızla çarptı ki lastikleri patladı. İki ka-pısı açıldı. Bunlardan biri de sürücü kapısıydı.

Klietmann sağ şeride dönüp yavaşça enkazın yanından geçerken von Manstein, «Görüyorum onu,» dedi. «Direksiyo-nun üzerine yıkılmış. Artık ondan bize zarar gelmez.».

Karşıdan gelen arabalar devriye arabasının inanılmaz uçu-şunu görmüşlerdi. Onlar da kendi taraflarında (bankete indiler. Klietmann dikiz aynasından baktığında' insanların arabalardan inip polisin yardımına koştuklarını gördü. İçlerinden olayın na-sıl olduğunu görenler varsa bile, Klietmann'ı izleyip adalet önü-ne getirmek niyetinde değillerdi besbelli. Akıllılık ediyorlardı.

Üsteğmen tekrar hızlandı, pdometreye göz attı. «Üç mü sonra bu polis kadınla çocuğu tutuklayacaktı,» dedi. «Gözünüzü açın, siyah bir Buick arayın. Üç mil.»

üsayalık tabanın üzerinde, güneşin alnında durmakta olan Laura, Stefan'ın Uzi'yi omzuna takışma baktı. Tüfek serbestçe sallandı, sırt çantasındaki kitaplara çarpmadı.

Stefan, «Acaba şunu almasam mı diyorum,» dedi. «Sinir gazı işini görürse, belki tabancaya bile ihtiyacım olmaz, nere-de kaldı makineli tüfeğe.»

Laura ciddi bir sesle, «Al yine de,» diye karşılık verdi.

Stefan başını salladı. «Haklısın. Neler olacağını kim bile-bilir!»

Ohris, «Yazık ki iki de el bomban yok,» dedi. «El bombası iyi olurdu.

Stefan, «Umarım oralarda işler öyle çütallaşmaz,» diye mı-rıldandı.

Tabancanın emniyetini açtı, onu sağ elinde tuttu, Vexxon tübünü sapından yakaladı, sol eliyle kaldırıp ağırlığını denedi, yaralı omzunun dayanıp dayanmayacağını anlamaya çalıştı.

«Biraz acıyor,» dedi. «Yarayı geriyor. Ama çok fena sa-yılmaz, idare ederim.»

Tübün tetiğine bağlı teli kesmişlerdi. Vexxon'un elle salı-verilmesi için bu şarttı. Stefan parmağını tetiğin çevresine sar-dı.

1944'deki işlerini bitirince yeniden ve son defa olarak 1989'a dönecekti. Plana göre, gidişinden beş dakika sonra dön-mesi gerekiyordu. «Sizi yakında yine göreceğim,» dedi. «Git-tiğimin farkına bile varmayacaksınız.»

Laura birden, onun hiç dönmeyeceğinden korktu. Elini uza-tıp Stefan'ın yüzüne dokundu, yanağını öptü. «İyi şanslar, Ste-fan.»

Bir sevgiliden gelecek öpücüklerden değildi. İçinde bir vaat niteliği bile yoktu. Yalnızca bir dosttan gelebilecek şefkatli öpü-cüktü. Minnet borcu olan, ama sevgi borcu olmayan bir kadı-nın öpücüğü. Laura, Stefan'ın gözlerinde bunun bilincini gör-dü. Arasıra espriler yapabilmesine rağmen aslında hüzünlü bir adamdı. Keşke onu mutlu edebilsem, diye düşündü Laura. Onu

avutmak için bile sevdiğini söyieyemeyişine pişman oldu. Ama Stefan zaten bunun yalan okluğunu anlardı.

«Dönmeni istiyorum,» dedi Laura. «Gerçekten. Çok istiyo-rum.»

«Yeter artık.» Stefan, Chris'e döndü. «Ben yokken anne-ne iyi bak.»

«Çalışırım,» diye karşılrk verdi Chris. «Ama o kendini kol-lamakta zaten çok becerikli.»

Laura oğlunu kendi yanına çekti.

Stefan on kiloluk Vexxon tübünü yukarıya kaldırdı, tetiği çekti.

Yüksek basınç altında gaz, ıbir düzine yılanın bir ağızdan tıslaması gibi ses çıkararak yayıldı, Laura bir anlık paniğe kapıldı. Aldıkları hapların kendilerini bu sinir gazından koruya-mayacağından emindi. Şimdi yere düşüp kıvranmaya başlaya-caklardı. Otuz saniye içinde de öleceklerdi. Vexxon renksiz bir gazdı ama kokusuz değildi. Tadı bile vardı. Açık havada ça-buk yayılmasına rağmen Laura'nın burnuna kayrsıların, turta-ların tatlı kokusu yoğun biçimde çarptı, iç bulandıran, limonla ekşimiş süt karışımı bir tadı ağzında hissetti. Ama kokuya ve tada rağmen başka türlü etkilenmedi.

Stefan tabancayı tutan eliyle uzanıp gömleğinin içindeki kemerin düğmesine boş kalan parmağıyla üç kere bastı.

Solgun renkli kumlarla kaplı boş alanın ortasındaki ara-bayı ilk gören von Manstein oldu. Otoyolun birkaç yüz met-re doğusunda. Hemen arkadaşlarına da gösterdi.

Üsteğmen Klietmann elbette ki arabanın markasını bu kadar uzaktan seçemiyordu. Ama aradıkları arabanın bu oldu-ğundan yine de emindi. Üç kişi vardı arabanın yanında. Bu kadar uzaktan, çöp adamlar gibi görünüyorlardı. Çöl güneşi altında serap gibi titriyordu görüntü. Klietmann yine de ikisi-

snin büyük insan, birinin çocuk olduğunu seçebildi.

Derken birdenbire büyük insanlardan biri yok oluverdi. Bu çöl havasının, ışığın bir oyunu değildi. Gölge titreyip tekrar be-Tırmedi. Yok olmuştu gerçeKten. Klietmann onun Stefan Krieger olduğunu hemen anladı.

Bracher şaşkın bir sesle, «Geri döndü,» dedi.

Von Manstein, «Niye geri dönsün?» diye sordu. «Enstitüde herkes onun derisini yüzmeye hazır.»

Hubatsch, «Durum daha beter aslında,» dedi. «O 1989'a "bizden günlerce önce geldi. Demek ki kemeri onu o zamana götürecek. Kokoschka'nın onu vurduğu güne. Kokoschka onu vurduktan on bir dakika sonraya. Oysa o gün Krieger'in geri dönmediğini biz, kesinlikle biliyoruz. Neler oluyor burada böy-;.le?»

Klietmann da kaygılıydı. Ama neler olup bittiğini çözecek zamanı yoktu. Onun görevi, Krieger'i değilse bile, en azından kadınla çocuğu öldürmekti. «Hazır olun,» dedi, yoldan araziye tgeçiş için uygun bir yer bulmak üzere Toyota'yı yavaşlattı.

iHubatsch'ia Bracher çoktan Uzi'lerini çıkarmışlardı. Daha Palm Spring'deyken. Von Manstein da kendininkini çıkardı.

Arazi yükseldi, otoyolla aynı düzeye geldi. Klietmann To-yota'nın burnunu kırdı, otoyoldan inip çölde kadına ve çocuğa doğru ilerledi.

Stefan kemerin düğmesine basınca hava yoğunlaştı, Laura korkunç, görünmez bir basıncın üzerine yüklendiğini hissetti. 'Kablo yanığı kokusuna yüzünü buruşturdu, ardından ozon ko-kusunu duydu. Vexxon'un kayısı kokusu da hâlâ silinmemişti. Basınç daha da arttı, kokular karışımı yoğunlaştı, derken Ste-fan «pop» diye bir sesle bu dünyadan ayrıldı. Bir an, soluyacak hava kalmamış gibi oldu, hemen ardından hava boşluğunu <;<> lün sıcak kokusu doldurdu.

Chris hemen yanında duruyor, annesine sıkı sıkr tutunu-yordu. .«Vay canına! Yaman iş, değil mi anne? Harika, değil mi?»

Laura cevap vermedi. Beyaz bir arabanın otoyoldan ay-rılıp kendilerine doğru gelmekte olduğunu görüyordu. Sürücü, arabayı hızlandırdı.

«Chris, Buick'in önüne geç. Eğilip saklan!»

Arabayı Ohris de gördü, soru sormadan denileni yaptı.

Laura Buick'in açık duran kapısına koştu, Uzi'lerden birini; kanepeden kaptı. Sonra arkaya yürüdü, açık bagaj kapağının, yanında durdu, yüzünü yaklaşan arabaya döndü.

Araları iki yüz metre yoktu bile. Hızla da kapanıyordu.. Kromajlardan ışıklar yansıyor, ön cam parıldıyordu.

Laura arabadakilerin belki de Alman olmayabileceklerini, düşündü. Belki bunlar 1944'den gelen ajanlar değildi. Masum insanlardı. Ama bu da olacak şey değildi. Laura bu ihtimalin aklını çelmesine izin vermedi.

Kader ilk çizdiği planı gerçekleştirmeye çalıştı.

Hayır. Allah kahretsin, hayır.

Beyaz araba yüz metreye kadar sokulunca Laura Uzi'den. iki yaylım ateşi açtı, ön camda en az iki delik açıldığını gördü.. Camın geri kalanı hemen dağıldı.

Arabanın Toyota olduğunu artık görebiliyordu. Toyota ol-duğu yerde döndü. Önce üç yüz altmış derecelik bir turu ta-mamladı, sonra doksan derece daha döndü, tozları kaldırdı, otları uçurdu, sonunda altmış metre ilerde, burnu kuzeye dö-nük, yolcu taralı da Laura'ya dönük durumda kaldı.

Öte yandaki kapıları açıldı, Laura içindekilerin kendisine görünmeden inmekte olduklarını anladı. Doğrulmuyorlardı. Tek-rar ateş açtı. Niyeti onları vurmak değiı), arabanın yakıt depo-sunu delmekti. Belki şanslı bir kıvılcım benzini ateşler, adam-lardan, bazıları, belki de hepsi alevler içinde kalırdı.' Ama Uzi* nin haznesi yangın çıkaramadan boşaldı. Oysa benzin depo-sunun delindiği kesindi.

— 350 —

Laura tüfeği elinden fırlattı, Buick'in arka kapısını açtı, «dolu'Uzi'yi aldı. Su arada ön koltuktaki .38'i de kaptı. Toyo-:ta'dan gözünü bir iki saniyeden fazla ayırmamayı başarmıştı. TKeşke Stefan üçüncü makineliyi de bıraksaydı, diye düşündü.

Altmış metre ilerdeki öteki arabadan birisi ateş açtı. Ma-kineliyle. Artik kim oldukları konusunda kuşku kalmamıştı. Lau-ra Buick'in yanına çömelirken kurşunlar açık bagaj kapağının içine çarptı,-arka camı patlattı, arka çamurlukları deldi, tam-pondan sekti, kayalık tabana çarptı, toz uçurdu.

Laura'nın başının çok yakınından da kurşunlar vınlayıp geçiyordu. Fısıltılı ıslıklarla. Geri geri, Buick'in burun tarafına ¦doğru çekilmeye başladı. Kapılara yapışarak gidiyor, kendini hedef etmemeye savaşıyordu. Az sonra Chris'in yanına vardı. Toyota'dan ateş kesildi. «Anne?» dedi Chris korkuyla.

«Bir şey yok,» derken Laura buna kendini de inandırmaya çalışıyordu. «Stefan beş dakika olmadan dönecek, tatlım. On-da bir Uzi daha var. Dengeyi hayli değiştirir. Bir şey olmayız. "Onları birkaç dakika oyalamamız gerek. Yalnızca birkaç da-.kika.»

— 15 —'

Kokoschka'nm kemeri Stefan'ı bir anda enstitüye döndür-dü, Stefan kendini kapının içinde, silindirden gazlar püskür-tür durumda buldu. Tetiğe öyle asılmıştı ki parmağı ağrıyor-du. Ağrı kolundan yukarı, yaralı omzuna işlemeye başlamıştı bile.

'Kapının ağzından laboratuarın küçük bir kısmını görebili-yordu. Koyu renk giyinmiş iki adam vardı. Ağızdan içeri bakı-yorlardı. Gestapo ajanına pek benziyorlardı. Hepsi aynı deje-.rtere fanatiklerdi bunların. Sanki bir tek DNA'dan çoğaltılmış-

—351 —

lardı. Onların kendisini bu kadar net göremeyişine sevindi. Bir an için Kokoschka sanacaklardı

onu.

İlerledi. Tıslayan Vexxon'u sol eliyle ileri uzatmıştı. Labo-ratuardakiler bir terslik olduğunu anlayamadan sinir gazı on-lara ulaştı. Kapının ağzında yere yıkıldılar. Stefan adımını la-boratuara attığında onlar acıyla kıvranıyor, çırpınıyorlardı. Biri yan devrilmiş, havaya tekmeler atıyor, eliyle kendıı gırtlağını parçalıyordu. Öteki ana rahmindeki çocuk pozundaydı. Elleri, pençe gibi olmuş, gözlerini yırtmaktaydı. Program tablosunun orada laboratuar ceketi giymiş üç kişi vardı. Stefan onları ta-nıyordu. Hoepner, Eicke, Schmauser. Üçü de yerdeydi. Kudur-muş gibi kendilerini paralıyorlardı. Beş adam da bağırmaya, uğraşıyordu ama gırtlakları ânında şişip tıkanmış, ses çıkara-mıyordu. Yalnızca acı çeken minik hayvanlar gibi, miyavlama-yı andırır sesler çıkarmaktaydılar. Stefan aralarında durdu. Fi-ziksel olarak etkilenmemiş, ama fena halde afallamıştı. Tiksi-niyordu bu durumdan. Otuz kırk saniye sonra adamlar öldü.

Vexxon'un bu insanlara karşı kullanılması zalim bir adalet uygulamasıydı. İlk sinir gazını 1936 yılında bulan, Nazi'lerin pa-rti verdiği araştırmacılardı ne de olsa. O zamanlar tabun adı verilen bir organik fosforlu esterdi. Sonradan bulunan ve elekr triksel sinir uyarılarının geçmesiyle öldüren tüm sinir gazları o kökten gelmeydi. Vexxon da. Bu adamlar 1944 yılında fü-geleceğin bir silahıyla öldürülmüşlerdi ama o silahın da kökü o sapık, ölüm merkezli toplumda yatmaktaydı.

Stefan yine de bu 'beş ölümden bir doyum duyamadı. Hayatı boyunca o kadar çok ölüm görmüştü ki, masumları ko-rumak için suçluların öldürülmesi de, adalet adına cinayet de tiksindiriyordu artık onu. Ama yapması gerekeni yine de yapa-biliyordu.

Tabancayı tezgâha bıraktı, Uzi'yi omzundan indirdi, onu da bıraktı. .

Blucininin cebinden birkaç santim tel çekti, Vexxon'un te-tiğini bağladı. Alt kat koridoruna çıkıp tüpü orta yere koydu..

Birkaç dakikada merdivenlerden, asansör şaftlarından, hava-landırma borularından tüm binaya yayılacaktı gaz.

Koridorda yalnızca gece lambalarının yanması şaşırttı onu. Alt katın diğer laboratuarları boş gibiydi. Tüpü orada bırakıp program tablosunun başına döndü, Kokoschka'nın kemerinin kendisini hangi zamana getirdiğini öğrenmeye çalıştı. 16 Mart akşamıydı. Saat dokuzu cn bir dakika geçiyordu.

Bu büyük şanstı doğrusu. Stefan enstitüye döndüğünde kadronun çoğunu orada bulacağını sanmıştı. Bir kısmı saba-hın altısında gelir, akşamın sekizinde giderdi. Öyle olsa, yal-nız alt katta' yüzlerce ceset olurdu şimdi. Cesetler bulununca, suçlunun Stefan Krieger olduğu, Kokoschka'nın kemeriyle ge-lecek zamandan döndüğü anlaşılırdı. Niyetinin yalnızca ensti-tü kadrosunu öldürmek olmadığı, başka oyunlar peşinde ol-duğu tahmin edilirdi. Onun verdiği zararı onarmak için büyük bir program uygularlardı. Ama şimdi bina gerçekten boşsa, tek tük cesetleri de kendisi yok edebilirse, kuşku bu yok olanla-rın üzerinde kalırdı.

Vexxon tüpü beş dakikada boşaldı, gaz binaya yayıldı. Yalnızca ön ve arka kapı muhafızlarına ulaşamadı. O kısımlar ana binayla aynı havalandırmayı bile paylaşmazdı. Stefan bü-tün katları dolaştı, yeni kurbanlar aradı. Bula bula bodrumdaki hayvanları buldu. İlk zaman yolcularını. Onların zavallı ceset-leri genç adamı beş laboratuar görevlisinden daha çok rahat-sız etti.

Ana laboratuara döndü, beyaz bir dolaptan beş yedek ke-mer çıkardı, cesetlere taktı. Panoyu çabucak yeniden program-ladı, cesetleri altı milyar yıl sonraya yollamak üzere hazırladı. Altı milyar yılda güneşin söneceğini bir yerlerde okumuştu. Ce-setleri ıssız bir yere yollamak istiyordu. Kimsenin onları bulup o kemerlerle çıkagelmesini istemiyordu.

O sessiz binada cesetlerle uğraşmak insanı ürkütüyordu. Stefan ikide bir donuyor, bir ses duyduğunu sanıyordu. Birkaç kere işini yarıda bırakıp dolaştı, sesin kaynağını aradı, bula-

madı. Bir seferinde arkasındaki cesedin doğrulduğunu sandı. Yıllardır gördüğü onca ölüm sinirlerini bu kadar bozmuştu demek.

Cesetleri birer ıbirer kapıya sürükledi, geçiş noktasına ka-dar itti, enerji alanına saldı. Görünmez bir zaman kapısından geçip gittiler. Hayale sığmayacak kadar uzak bir noktada ye-niden ortaya çıkacaklardı. Soğuk ve ölü bir dünyada. Tek bir bitki veya böceğin bile yaşamadığı, gezegenin güneş tarafın-dan yutulmayı beklediği bir zamanda.

Kendisi geçiş noktasına sokulmamaya özen gösteriyordu. Birden uzayın derinliklerine dalar, altı milyar yıl öteye giderse, geri dönmek için kemerin düğmesine basamadan ölürdü.

Beş kadavrayı defettikten sonra ölümün kirli izlerini silip temizledi. Yorulmuş, canı çıkmıştı. Bereket versin sinir gazı iz bırakmıyordu. Binadaki tüm yüzeyleri silip temizlemeye ge-rek yoktu. Omzu ilk vurulduğu gündeki kadar sancımaya baş-lamıştı.

Ama en azından izlerini kurnazca örtmüştü. Sabah oldu-ğunda, sanki Kokoschka, Hoepner, Eicke, Schmauser ve iki Gestapo ajanı Üçüncü Reich'in yenileceğine inanmış, bolluk ye barış içinde yaşamak için gelecek zamana iltica etmiş gibi gözükecekti.

Bodrumdaki hayvanları hatırladı. Onları kafeslerinde bıra-kırsa testler yaparlar, hayvanları neyin öldürdüğünü anlamaya kalkarlar, sonunda belki Kokoschka'yla adamlarının ihaneti kuramına gölge düşerdi. O zaman Stefan yine baş sanık du-rumuna geçerdi. Hayvanların ortadan kaybolması daha iyiydi. Nedeni bir esrar olarak kalırdı ama hiç değilse leşlerin kal-ması gibi doğrudan gerçeğe işaret etmezdi.

Omzundaki zonklayan sancı daha da arttı, Stefan labora-tuar ceketlerini kefen gibi kullanıp hayvancıkları gruplar halin-de sardı, sicimlerle bağladı, kemerleri takıp onları da altı mil-yar yıl ileriye yolladı. Boşalan sinir gazı tübünü koridordan aldı, onu da gelecek zamana savurdu.

Artık son iki sıçrayışı yapmaya hazırdı. Bu iki yolculuk sayesinde, enstitünün yok edileceğini, Nazi Almanya'sının ke-sinlikle yenileceğini umuyordu. Program tablosuna yürüdü, ar-ka cebinden çektiği hesap kâğıdını önüne açtı. Günler süren bilgisayar hesaplarının sonuçları elindeydi artık.

Eğer 1989'dan gelirken yanında yeterince patlayıcı getire-bilse, enstitüyü şu anda, şurada kendisi patlatırdı. Ama o ağır Vexxon tüpüne ek olarak, altı kitabı koyduğu çantayı, taban-cayı ve Uzi'yi de getirmek zorunda olduğu için, yirmi yirmi beş kilo plastikten fazlasını taşıyamaz, o kadarı da yapacağı işe yetmezdi. Tavanarasına ve bodruma yerleştirdiği plastikleri Kokoschka kaldırmıştı. Belki 1989'dan iki şişe benzin getirebi-lir, burayı yakmayı düşünebilirdi. Ama araştırma dosyalarının çoğu ateş geçirmez dolaplardaydı. O dolapların anahtarı Ste-fan'da bile yoktu. Ancak güçlü patlayıcılar çözümleyebilirdi bu işi. Dolapların içindekiler yalnızca o zaman alev alırdı. Enstitüyü artık tek başına yok edemezdi. Ama kendisine kimin yardım edeceğini biliyordu. IBM PC'nin çıkardığı rakamları işleyip kapıyı tekrar prog-ramladı. Az sonra, 16 Mart gününden üç buçuk gün sonraya bir yolculuk yapacaktı. Coğrafi olarak, İngiltere topraklarında bu-lacaktı kendini. St. James Parkının Storey Kapısı karşısındaki hükümet gizli ofisine. Bombaya dayanıklıydı o ofis. Başbakanla diğer yüksek görevliler için yapılmıştı. Savaş da bâlâ oradan yönetiliyordu. Stefan sabahın 7:30'unda, o binadaki belli bir toplantı odasında bulmak istiyordu kendini. Bu kadar hesaplı bir sıçramayı da ancak 1989 yılında bilinen kayıtları kullana-rak bilgisayar yardımıyla yapabilirdi. Gerekli zaman-mekân koordinatlarını başka türlü saptayamazdı.

Yanına silah almadı. Yalnızca kitapların bulunduğu sırt çantasını aldı. Kapıya girip geçiş noktasına ilerledi, düğmeye basınca kendim alçak tavanlı bir toplantı salonunda buldu. Orta yerde büyük bir masa, çevresinde on iki sandalye vardı.

Bunların on tanesi boştu. İki adam vardı odada. Birincisi, İn-giliz asker üniforması giymiş ıbir erkek sekreterdi. Bir elinde kaiem, öbüründe bir bloknot tutuyordu. Ona acil. bir mektup dikte etmekte olan ikinci adam ise Winston Churchill'di.

— 16 —

Klietmann Toyota'nın yanına çömelmiş dururken, kılıkları-nın bu görev için son derece uygunsuz olduğunu düşünüyordu. Sirk soytarısı olarak giyinseler ancak bu kadar uygunsuz ola-bilirdi. Çevrelerindeki çöl açık bej ve beyaz karışımı bir renk-teydi. Bitki örtüsü onları kamufle edebilecek gibi değildi. Siyah takım elbiseleriyle arkadan dolaşıp kadını çembere almaya ça-lışırken, düğün pastası üzerindeki kara böcekler gibi sırıtacak-lardı.

Hubatsch Toyota'nın burun tarafından Laura'ya kısa yay-lım ateşleri açarken birden çömeldi. «Kadın arabanın burnuna geçti,» dedi. «Çocuğun yanına. Görünmüyor artık.»

Bracher, «Neredeyse mahalli yetkililer gelir,» diye görüşü-nü açıkladı. Gözleri 111 numaralı yoldaydı. Dört mil geride dev-riye arabasının uçtuğu tarafa bakıyordu.

Klietmann, «Ceketlerinizi çıkarın,» derken kendininkini çı-karmaya koyuldu. «Beyaz gömlek daha az göze çarpar. Brac-her, sen burada kal, kadın tekrar bagajın oraya dönemesin, Von

Manstein'le Hubatsch, sağ taraftan sarmaya çalışın. Uzak-tan dolanın. Bir sonraki yerinizi saptamadan eski yerinizden çık-mayın. Ben kuzey doğuya doğru gidiyorum. Soldan.»

Bracher, «Krieger'in yerini sormadan öldürecek miyiz onu?» diye sordu.

«Evet,» dedi Klietmann hemen. «Kadın sağ olarak ele ge-çirilemeyecek kadar ağır silahlı. Hem bahse girerim ki Krieger onlara geri dönecektir. Birkaç dakikaya kadar kapıyı kultana-

rak yine buraya gelecektir. Kadını yok etmişsek, geldiğinde onunla daha kolay başa çıkarız. Şimdi gidin. Haydi.»

Hubatsch peşinde von Manstein'la birlikte Toyota'nın si-perinden ayrıldı. Eğilerek koşuyor, hızlı ilerliyordu. Güney güney-doğu yönünde koşmaktaydı.

Üsteğmen Klietmann Toyota'dan kuzeye koşarken maki-neliyi tek eliyle taşıyor, öbür eliyle de uçan otların yüzüne çarp-masını önlemeye çalışıyordu.

Laura yerinde hafif yükselerek ön çamurluğun üzerinden baktı, siyah pantolon, beyaz gömlek giymiş iki adamın Toyota' dan uzaklaşıp güneye doğru koştuklarını gördü. Besbelli ken-disini arkadan kuşatmak istiyorlardı. Doğruldu, ilk adama ateş etti. Adam dişe benzeyen bir kayanın arkasına dalıp saklandı.

Onun arkasındaki silah sesini duyar duymaz bulunduğu yerde kendini çukurumsu kumlara attı. O çukur onu tam sak-layamıyordu ama atış açısı ve uzaklık adamı zor bir hedef du-rumuna getiriyordu. Laura boşuna kurşun ziyan etmek iste-medi.

Hem aynı anda Toyota'dan bir başka adamın ateş açtı-ğını duydu. Kurşunlar Buick'in tepesinden sekti, Laura'yı bir-kaç santimle ıskaladı. Laura tekrar çömelmek zorunda kaldı.

Stefan üç dört dakika sonra dönecekti. Çok kalmamıştı. Hiç çok değildi o süre. Ama sonsuz gibi görünüyordu.

Chris sırtını ön tampona dayamış, oturuyordu. Dizlerini göğsüne çekmiş, kollarıyla kendi bedenini kucaklamış, gözle görülür şekilde titremekteydi.

«Dayan, evlât,» dedi Laura.

Çocuk ona baktı, hiçbir şey söylemedi. Son günlerde kar-şılaştıkları onca dehşet olayı sırasında Laura onu bu kadar ruh-suz görmemişti. Yüzü solgun ve gergindi. Bu saklambaç oyu-nunun, kendisi dışında hiç kimse için oyun olmadığını yeni

anlıyordu. Hiçbir şey filmlerdeki kadar kolay değildi. Bu kor-kunç bilinçlenme, çocuğun gözlerine Laura'yı korkutan bir ifa-de getirmişti.

«Odyan,» diye tekrarladı, sonra onun yanından geçip öbür çamurluğu buldu. Sürücü tarafındakini. Çömelip sol'taraftaki-çöle baktı.

Adamlardan bazılarının da o taraftan dolaşacağını tahmin ediyordu. Buna izin veremezdi. Buick siper olamazdı o za-man. 'Kaçacak yer de yoktu. Chris'i de,, kendisini de elli met-reden vurup öldürürlerdi. Ortalıkta kullanılabilecek siper ola-rak bir tek Buick vardı. Laura arabayı adamlarla arasına al-mak zorundaydı.

Kuzey tarafında kimseyi göremedi. Arazi engebeliydi o yanda. Alçak kayalar, yer yer beyaz, kumluk kesimler vardı. Tabanda insanı saklayabilecek çukurluklar olduğu da kesindi. Belki şu anda bile birisi saklanıyordu o çukurlarda. Tek kıpır-dayan, otlarmış gibi görünüyordu. Yavaşça sallanıyorlardı yu-muşak rüzgârda.

Tekrar Chris'in yanından geçti, öbür çamurluktan baktı. İki adam yine hareket halindeydiler. Laura'nın otuz metre ka-dar güneyindeydiler ama Buick'in yirmi metre önüne geçmiş-lerdi. Hızla geliyorlardı. Baştaki eğilerek, zikzak çizerek koşu-yor, arkadaki daha gözüpek davranıyordu. Belki Laura'nın ön-deki adama bakacağını varsaymaktaydı.

Laura onu kandırdı. Ayağa kalktı, Buick'in üzerinden eği-lip iki kere ateş etti. Toyota'nın başındaki adam da ona ateş açtı, arkadaşlarını korumqya çalıştı. Ama Laura yine de ikinci adamı vurup ayaklarını yerden' kesmeyi başardı. Adam geriye doğru savrulup serildi.

Ölmemişti ama saf dışı kalmıştı. Çığlıkları tiz ve acılıydı. Yarasının ağır olduğu kuşkusuzdu.

Laura tekrar çömeldi, ateş hattından kaçtı ve sırıtmakta olduğunu farketti. Yaraladığı adamın çığlıkları hoşuna gitmişti. Gösterdiği bu vahşi tepki, bu kana ve intikama susamışlık onu

şaşırttıysa da, Laura o duyguya sıkı sıkı sarıldı. İlkel öfkenin kendisini daha keskin bir savaşçı haline getireceğini biliyordu.

Biri tamamdı adamların. Geriye belki de yalnızca iki tane kalmıştı.

Neredeyse Stefan da gelecekti. 1944'deki işi ne kadar sü-rerse sürsün, buraya birkaç dakikada dönmek üzere program yapmıştı. Laura'nın yanına gelecek, savaşa o da katılacaktı... iki üç dakikaya kadar.

Stefan odanın köşesinde maddeleşirken başbakan da ras-lantı eseri, dosdoğru ona bakıyordu. Ama üniformalı çavuş du-rumu ancak odada yoğunlaşan enerjiden farketti. Stefan'dan çevreye binlerce mavimsi beyaz ışık, ince ve parlak yılanlar gibi saçıldı. Sanki vücudundan çıkıyorlarmış gibi. Belki bu bina-nın dışında şimşekler çakıyor, gökler gürlüyordu ama enerjinin birazı da bu oda içinde yayılmaktaydı. Çavuş hemen ayağa kalktı, korku ve şaşkınlık içinde döndü. Tıslayan elektrik yılan-ları yerlerde kıvrılarak ilerliyor, duvarlara tırmanıyor, tavanda geziniyor, sonra kimseye zarar vermeden sönüyordu. Yalnızca duvarda asılı Avrupa haritası zarar gördü. Yer yer kavruldu, ama alev almadı.

«Nöbetçiler!» diye bağırdı çavuş. Kendisi silahsızdı ama besbelli bağırınca askerlerin çabucak odaya dolacağından emin-di. Tekrar seslendi, kapıya doğruldu.

Stefan çavuşa aldırmaksızın, «Bay Churchill, lütfen...» de-di. «Ben buraya size zarar vermeye gelmedim.»

Kapı açıldı, iki İngiliz askeri odaya daldı. Birinin elinde ta-banca, ötekinin elinde bir otomatik karbina vardı.

Stefan vurulmamak için çabuk çabuk konuştu. «Dünyanın eleceği beni dinlemenize bağlı, efendim. Lütfen.»

Bütün bu heyecan arasında başbakan masanın başındaki koltuğundan hiç kalkmamıştı. Stefan onun gözlerinde kısa sü-reli bir şaşkınlık ve korku izi gördüğünü sanıyordu ama bun-dan pek de emin olamıyordu. Başbakan durumdan eğlenir gi-biydi şu anda. Fotoğraflarındaki gibi sağlamdı. Tek elini kal-dırıp nöbetçileri durdurdu. «Kesin patırtıyı.» Çavuş itiraz ede-cek oldu, başbakan, «Adam beni öldürmek istese geldiği anda öldürmüş olurdu,» dedi. Sonra Stefan'a döndü. «Müthiş bir gelişti, bayım. Genç Olivier'e taş çıkaracak kadar'gösterişli.»

Stefan gülümsemesini tutamadı. Köşeden ayrıldı, masaya doğru adımını attığı anda nöbetçilerin gerginleştiğini gördü, olduğu yerde durup uzaktan konuştu. «Efendim, gelişimin bi-çiminden, benim sıradan bir haberci olmadığını, vereceğim ha-berin olağanüstü olduğunu anlamışsınızdır. Ayrıca çok da du-yarlı. Sanırım kimsenin duymasını istemezsiniz.»

Çavuş, «Seni başbakanla yalnız bırakacağımızı sanıyor-san... delisin!» dedi.

Başbakan, «Belki delidir ama ilginç bir geliş tarzı var,» diye söze karıştı. «Bu kadarını siz de kabul etmek zorundasınız, çavuş. Nöbetçiler üzerini arasın. Silahı yoksa, bu beye zama-nımdan birazını ayıracağım.»

«Ama, efendim, onun kim olduğunu bilmiyorsunuz. Ne olduğunu da bilmiyorsunuz. Odaya böyle ansızın girişi...»

Ohurchill onun sözünü kesti. «Nasıl geldiğini ben biliyo-rum, çavuş. Ve unutmayın, tek bilen

ben ve sizsiniz. Burada olanları diğer savaş sırları kadar özenle saklayacağınıza gü-venmek isterim.»

Çavuş hizaya gelmişti. Stefan'a ateş saçan gözlerle baktı, bu arada nöbetçiler silah araması yaptılar.

Silah bulamadılar. Sırt çantasında kitaplar vardı yalnızca. Ceplerinde de kâğıtlar. Kâğıtları ona geri verdiler, kitapları kon-ferans masasına koydular. Stefan onların bu ciltlere hiç ilgi göstermeyişini eğlenceli buldu.

Çavuş elinde bloknotu ve kalemiyle, nöbetçilerin peşi sıra

odadan çıktı. Kapı kapanınca Churchill, Stefan'a oturmasını işaret etti. Bir an sessizce karşılıklı oturdular, birbirlerine il-giyle baktılar. Başbakan parmağını masadaki servis tepsisine azattı. «Çay?»

Yirmi dakika sonra Stefan hikâyesinin ancak yarısını an-latabilmişti. Başbakan koridordaki çavuşu çağırdı. «Biz daha bir süre buradayız, çavuş. Savaş Kabinesini bir saat ertele-mek zorundayım korkarım, Herkese haber verilsin... özürle-rimle.»

Yirmi beş dakika daha geçtiğinde Stefan. anlatacaklarını bitirdi.

Başbakan birkaç soru daha sordu. Şaşılacak kadar az so-,ru. Ama iyi düşünülmüş, konunun ruhuna yönelik sorular. O iş de bitince içini çekti. «Korkarım puro içmek için çok erken ama Ibir tane içmek zorundayım. 'Bana katılır misiniz?»

«Hayır, teşekkür ederim, efendim.»

Churchill purosunu hazırlarken konuştu. «Salona bu gös-terişli girişiniz, devrimsel bir yolculuk yönteminin keşfine tanık. İster zaman yolculuğu olsun, ister olmasın. Ama onun dışın-da, hikâyenizin doğruluğunu kanıtlayacak neyiniz var?»

Stefan böyle bir sınavı zaten bekliyordu. Hazırlıklı gel-mişti. «Efendim, gelecek zamana gidip sizin savaş anılarınızı okumuş olduğum için, bugün bu saatte, bu odada bulunaca-ğınızı biliyordum. Savaş Kabinesinden bir saat önce burada ne yapmakta olduğunuzu da biliyorum.»

Başbakan purosundan dumanı içine çekerken kaşlarını kaldırdı.

«İtalya'deki General Alexander'e bir mesaj dikte ediyor, Cassino kentiyle ilgili savaş konusunda kaygılarınızı belirtiyor-dunuz. O savaş büyük insan kaybına yol açtığı için.»

Churchill sarsılmadı. Stefan'ın bunu bilmesine şaşırmış

olabilirdi ama onu bir baş sailamasıyla, bir göz kasılmasıyla bi-le cesaretlendirmedi.

Stefan'ın cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Söyledikleri-nin doğru olduğundan emindi. «Sonradan yazacağınız savaş anılarından okuduğum mesajı da ezbere biliyorum. Demin ça-vuşa dikte edip bitirdiğiniz mesajı. 'Cassino Manastırı Tepesinin, neden tek geçit sayıldığını, neden ille o iki üç millik cepheye saldırıp durmak zorunda olduğunuzu bana açıklamanızı ister-dim.'»

Başbakan yine purosundan duman çekti, üfledi, Stefan'i; dikkatle inceledi. Oturdukları sandalyelerin arası bir metre an-cak vardı. Churcbill'in inceleyici bakışları Stefan'ı sandığından daha çok etkiliyordu.

Sonunda başbakan konuştu. «Ve bu bilgiyi benim ilerde-yazacağım bir şeyden öğrendiniz, öyle mi?»

Stefan kalktı, yanında getirdiği altı kitaba uzandı. Hough-ton Mifflin Yayınevinin cep kitapları. Her biri 9.95 dolar. Ki-tapları Churchill'in önüne serdi. «Bunlar İkinci Dünya Sava-şının altı ciltlik tarihi, efendim. Yalnız o savaşın inanılır bir anlatımı olarak değil, tarihî ve edebî bir eser olarak da tanı-nacak.» Churchiire bu yüzden 1953 yılında Nobel Edebiyat Ödülü verileceğini de ekleyebilirdi ama onu söylememeye ka-rar verdi. Böyle büyük sürprizler olmasa hayat ilginçliğini bü-yük ölçüde kaybederdi.

Başbakan altı kitabın kapaklarına, ön ve arka sayfalarına! baktı, Times'da çıkan üç satırlık eleştiriyi arka kapakta oku-yunca gülümsernekten kendini alamadı. Bir cildi açıp sayfala-rını hızla taradı, hiçbir şeyi okumak üzere duraklamadı.

Stefan, «Bunlar sahte değil,» diye güvence verdi ona. «Herhangi bir sayfayı okursanız, kendi benzersiz üslûbunuzu hemen tanırsınız. Çünkü...»

«Okumama gerek yok, sana inanıyorum,'Stefan Krieger.» Kitapları itip arkasına yaslandı. «Neden bana geldiğini de sa~

nırım anlıyorum. Berlin'i havadan bombalamamı istiyorsun. Özel-likle bu senin enstitünün bulunduğu yöreyi.»

«Evet, başbakanım, doğru bildiniz. BilimadamJarı geleceğin nükleer silahları üzerinde çalışmayı bitirmeden bu iş yapılmalı. O çalışmaları her an bitirebilirler. Durumu müttefiklerin aley-hine çevirecek yeni bilgiler gelecek zamandan aktarılmadan harekete geçmelisiniz. Size enstitünün yerinin tam koordinat-larını vereceğim. Amerikan ve İngiliz uçakları bu yılın başından beri Berlin'e gece gündüz hava saldırıları düzenliyorlar zaten...»

Churchill, «Parlementoda kentleri bombalama konusunda büyük patırtı oldu,» dedi. «Düşman

kentlerini bile.»

«Evet, ama Berlin bombalanamaz diye bir şey yok. Hedef bu kadar dakik biçimde tanımlanacağına göre, bu seferki sal-dırının gündüz olması gerekiyor. Ama o bölgeyi vurur, enstitü-yü bir toz yığını haline getirirseniz...»

«Çevresindeki birkaç blok da toz yığını haline gelmeli,» de-di başbakan. «Bir tek blok vurmaya çalışırsak güvenli olmaz.»

«!Evet, anlıyorum. Ama bunu emretmek zorundasınız, efen-dim. O bölgeye tonlarca patlayıcı atmak zorundasınız. Hem de birkaç gün içinde. Savaşın başından beri tüm Avrupa'ya atılan bombaların toplamından fazla. Enstitüden geriye tozdan başka bir şey kalmamalı.»

Başbakan bir dakika kadar sessiz kaldı, purosunun ince, .mavimsi dumanına baktı. Sonunda, «Danışmanlarımla konuş-malıyım tabii,» dedi. «Ama sanıyorum bu bombardmanı iki gün-den önce ayarlayamayız. Ayın yirmi ikisinde, belki en geç yir-mi üçünde.»

«Bence o tarih yeterli,» derken Stefan rahatlamıştı. «Ama daha geç kalmayın. Tanrı aşkına daha geç kalmayın, efen-dim.»

Kadın sürücü tarafındaki ön çamurluğa çömelmiş, 'bulun-duğu yerin kuzeyini gözlerken, Klietmann da bir diken küme-sinden ona bakıyordu. Kadın onu görmedi. Öteki çamurluğa, geçip Klietmann'a arkasını döndüğünde üsteğmen ayağa kalk-tı, çömelerek bir sonraki sığınacak yere koştu. 6u seferki si-peri kendinden bile dar bir kaya parçasıydı.

İçin için ayağındaki siyah pabuçlara bir küfür savurdu.. Tabanları bu tür arazide fena kayıyordu. Şimdi düşününce,, böyle bir öldürme harekâtına genç iş yöneticisi kılığında gel-mek saçma görünüyordu. Baptist papazı kılığında gelmek de öyle. Neyse, en azından Ray-Ban'ler işe yarıyordu. Kızgın gü-neş her taştan, her kum zerreciğinden yansımaktaydı. Gözlük, olmasa, önündeki araziyi bu kadar iyi göremezdi. Ayağını yan-lış basar, kimbilir kaç kere düşerdi.

Tam tekrar siper alacakken kadının öteki tarafa ateş aç-tığını duydu. Onun dikkatinin başka yerde olduğunu anlayınca Klietmann tekrar koştu. Birden kulağına öyle bir çığlık geldi ki,, insan sesi olduğuna inanamadı. Sanki vahşi bir hayvan, başka bir yaratığın pençesine düşmüş, acısını seslendirmekteydi. .

Sarsılarak enli, alçak bir kayanın dibine yattı. Bu siper, kadının bakış açısının altındaydı. Yüzüstü ilerdeki çukura emek-ledi, hızlı hızlı soludu. Başını kaldırıp kayanın üzerinden baka-bildiği zaman, Buick'in on beş metre kuzeyine sokulmuş oldu-ğunu anladı. Arka kapı hizasındaydı. Birkaç metre daha doğu-ya koyabilirse kadının tam arkasına geçecekti. Ateş edebi-leceği bir yere.

Çığlık eridi, yok oldu. aura güneydeki öbür adamın arkadaşının vurulmasından sarsıldığını, bir süre başını kaldırmayacağını hesapladı, tekrdl öteki çamurluğa geçti. Chris'in yanından geçerken çocuğa, «İki dakika, bebeğim,» dedi. «En çok iki dakika daha.»

Arabanın köşesine çömeldi, kuzey tarafı gözden geçirdi. Oraları hâlâ boş gibiydi. Rüzgâr kesilmiş, otlar' bile kıpırdamı-yordu.

Eğer arabada yalnızca üç kişi olmuş olsa, herhalde içle-rinden birini Toyota'nın başmda bırakınca diğer ikisi arbayı aynı taraftan sarmaya kalkışmazdı. Üç kişi olsalar, güneyde-kiler ayrılır, biri kuzeye giderdi. Demek ki dördüncü bir adam daha olmak zorundaydı. Hattâ belki bir de beşinci. Buick'in ku-zeybatısındaki kaya, kum ve ot karışımının arasında bir yerde.

Ama nerede?

— 19 —

Stefan başbakana şükranlarını sunup gitmek üzere kalk-tığında Churchill parmağıyla kitapları gösterdi. «Şunları unut-manı istemem. Burada bırakırsan... kendi satırlarımdan hır-sızlık yapmaya kışkırtılmış olurum.»

«Sırf bu amaçla bırak dememek de sizin kişiliğinizin tipik yönü zaten.»

«Saçma,» dedi Churchill. Purosunu tablaya bıraktı, san-dalyesinden kalktı. «O kitaplar öyle yazılmış, hazır durumda elimde olsa, asla olduğu gibi bastırmaya razı olmazdım. Dü-zeltmeye, daha iyileştirmeye kalkardım. Savaş sonrası yıllarını bunların üzerinde uğraşmakla geçirirdim. Ve sonunda bir de bakardım ki, gelecekte onları klasik eser saydıracak tüm nite-likleri silmişim.»

Stefan güldü.

«Ciddiyim,» dedi Churchill. «Sen bana, yazacağım tarihin sağlıklı olduğunu söylüyorsun. 0 kadarını bilmek bana yeter. Onları yazdığım gibi yazacağım, kendi diyeceklerimi tahmin et-mek gibi dolambaçlı yollara girişmeyeceğim.»

«Belki de akıllılık ediyorsunuz,» dedi Stefan. . Altı kitabı çantaya doldururken Churchill yanıbaşında du-ruyordu. Ellerini arkasında kenetlemiş, ayaklarının üzerinde ha-fif hafif sallanmaktaydı. «Gelecekle ilgili sana sormak istedi-ğim öyle çok şey var ki... kendi biçimlendirmek istediğim ge-lecekle yani. Başarılı kitaplar yazsam da, yazmasam da, beni çok ilgilendiren şeyler.»

«Doğrusu gitmem gerek efendim... ama...»

«Biliyorum, evet,» dedi başbakan. «Seni geciktirecek de-ğilim. Ama hiç değilse bir tek şey söyle. Merak beni öldüre-cek. Dur bakayım... örneğin, Sovyetler ne olacak savaştan sonra?»

Stefan kararsızdı. Çantayı kapadı, cevap verdi. «Başbaka-nım, üzülerek söylüyorum, Sovyetler İngiltere'den çok daha güç-lü hale gelecek, tek rakipleri de Amerika olacak.»

Churchill ilk oiarak şaşırmış göründü. «Onların o kor-kunç sistemi ekonomik başarıya mı ulaşacak yani? Bolluk mu -getirecek?»

«Yo, hayır. Sistemleri ekonomik felâkete gidecek... ama korkunç bir askerî güç doğuracak. Sovyetler durmaksızın tüm toplumu militarize edecekler, kendi görüşlerine uymayanları tasfiye edecekler. Bazılarına göre, onların toplama kampları Nazilerinkine taş çıkarıyormuş.»

Başbakanın yüzündeki ifade bâlâ renk vermiyordu. Ama gözlerindeki kaygıları saklamasına olanak yoktu. «Şu anda on-lar müttefik,» dedi.

«Evet, efendim. Onlar olmasa Üçüncü Reich'a karşı sa-vaş kazanılamazdı.»

«Yo, kazanılırdı,» dedi Churchill güvenle. «Ama bu kadar çabuk olmazdı.» İçini çekti. «Politika yanlış tarafları biraraya getiriyor denir. Ama ittifak anlaşmaları daha da yanlış işler ya-pıyor.»

Stefan gitmeye hazırdı. El sıkıştılar.

«Enstitün çakıl, kıymık ve toza dönüşecek,» dedi başba-kan. «Sana söz veriyorum.»

«Bundan fazlasını isteyemem.»

Stefan gömleğinin içine uzandı, kemerinin düğmesine üç kere bastı. -

Aynı anda kendini Berlin'deki enstitüde buldu. Fıçı gibi kapıdan laboratuara indi, program tablosunun başına geçti. Londra'ya doğru yola çıkışından bu yana tam on bir dakika geçmişti.

Omzu hâlâ ağrıyordu ama ağrı artmamıştı. Yine de sürekli zonklama onu tüketiyordu. Bir süre tablonun önündeki san-dalyeye oturup dinlendi.

Sonra IBM'de çıkardıkları rakamlarla kapıyı son yolculuğa programladı. Bu sefer bulunduğu günden beş gün ileri gide-cekti. 21 Mart gecesi saat on bire. Bir başka bomba geçirmez sığınağa. Londra'da değil, Berlin'deydi bu seferki.

Kapı hazır olunca Stefan girdi. Yanına silah almadı. Churc-hill'in altı ciltlik tarihini de almadı.

Kapının içinde geçiş noktasını aşınca o tanıdık ürperti vü-cudunda tekrar dolaştı. Teninden iliklerine, sonra tekrar te-nine.

Penceresiz yeraltı odası, köşeye konmuş masanın üzerin-deki bir tek ışıkla aydınlanmıştı. Bir an için Stefan'dan kay-naklanan ışıklar da titrek bir aydınlık yaydı. Bu garip ışıkta Hitler tanınacak biçimde göründü.

—20 —

Bir dakika,

Laura, Ohris'le birlikte Buick'in burnuna yaslandı. Önce pozunu bozmadan güneye, bir tek adamın saklı bulunduğunu bildiği tarafa baktı, sonra kuzeye döndü, tahminî düşmanlarını aradı.

Çöle garip bir sakinlik inmişti. Rüzgâr esmeyince gün hiç soluk almıyor, ceset gibi yatıyordu. Güneş öyle parlamaktay-dı ki, sanki yerler de gökler kadar aydınlık yaymaktaydı. Dün-yanın tâ uçlarında yerle gök birleşiyor, ufuk ortadan kaybolu-yordu. Sıcaklık otuz beş dereceden fazla olamazdı. Yine de her şey, çalılar da, kayalar da, kumlar da solmuş gibiydi.

Bir dakika.

Stefan'ın 1944'den"dönüşüne ya bir dakika ya da daha az kalmıştı herhalde. Dönmesi çok yararlı olacaktı. Yalnız elinde Uzi olduğu için değil... Laura'nın koruyucusu olduğu için. Ko-ruyucusu. Artık onun kökenlerini biliyor, doğaüstü olmadığını anlıyordu ama bazı bakımlardan Stefan hâlâ Laura'ya insan-dan fazla bir şeymiş gibi, harikalar yaratabilir, mucizeler ger-çekleştirebilirmiş gibi geliyordu.

Güneyde hareket yoktu.

Kuzeyde de hareket yoktu.

«Geliyorlar,» dedi Chris.

Laura yavaşça, «Kurtulacağız, canım,» diye fısıldadı. Ama yüreği korkuyla atıyor, içi bir kayıp duygusuyla sızlıyordu. İl-kel bir sezgiyle, oğlunun, doğabilecek tek çocuğunun, doğma-ması gereken çocuğunun öleceğini hissetmekteydi. Laura onu koruyamadığı için değil... kaderi yolundan saptırmak imkânsız olduğu için. Hayır, lanet olsun, hayır. Bu sefer yenecekti ka-deri. Oğlunu bırakmayacaktı. Yıllarca sevip de kaybettiği in-

Banlar gibi kaptırmayacaktı. Onundu oğlu. Kaderin çocuğu de-ğildi. Kadere ait değildi. Onun çocuğuydu. Onundu. «Kurtula-cağız, canım»

Yalnızca yarım dakika kalmıştı.

Birden güney tarafta hareket gördü.

— 21 —

Hitler'in Berlin sığınağındaki özel çaiışma odasında zaman yolculuğunun aşırı enerjisi tıslıyor,

parıldıyor, ışık yılanları gibi Stefan'dan çıkıp yayılıyordu. Tıpkı Londra'daki konferans oda-sında olduğu gibi burada da yerlerde kıvrıldı, duvarlara tır-mandı. Ama burada bu parlak ve gürültülü olgular, dışardaki nöbetçileri çekmedi. Çünkü o anda müttefik uçakları Berlin'i bombalıyordu. Sığınak zaten yukardaki kentin sarsıntısıyla tit-reyip durmaktaydı. O gürültüler Stefan'ın geliş seslerini yeral-tında bile bastırdı.

Hitler döner koltuğunu çevirdi, Stefan'a baktı. O da Churc-hiU'den fazla şaşkınlık göstermedi... ama tabii o enstitüde ya-pılan çalışmaları biliyordu. Churchill ise bilmiyordu. Yine de Stefan'ın oda içinde nasıl maddeleştiğini anlayıvermişti. Ayrı-ca Hitler, Stefan'ı kendisine uzun yıllar sadakatle hizmet et-miş bir SS subayının oğlu olarak tanıyordu.

Stefan gerçi Hitler'in yüzünde, bir şaşırma ifadesi bekliyor değildi. O yalnızca korku görmeyi ummuştu. Çünkü eğer Hitler, Gestapo raporlarını okumuşsa, enstitüdeki son olaylardan ha-beri varsa, Stefan'ın Penlovski'yi öldürmekle suçlandığını da bilirdi. Ayrıca Januskaya ile Volkaw'ı da. Altı gün önce, 15 Martta. Sonra da gelecek zamana kaçtığını duymuş olmalıydı. Herhalde Stefan'ın bu yolculuğu da altı gün önce, kaçmadan evvel yaptığını sanacak, kendisini de öldürmeye geldiğine ina-nacaktı. Ama korkuyorsa bile, korkusunu iyi kontrol ediyordu.

7

Yerinden kalkmadı. Masasının çekmecesini açıp bir Luger çı-kardı.

Son elektrikler boşalırken Stefan kolunu ileri uzattı, bir Nazi selamı çaktı. Elinden gelen oyunculuk yeteneğini kulla-narak, «Heil Hitler!» dedi. Niyetinin kötü olmadığını göstermek için hemen diz çöktü, başını eğdi. Sanki kilise mihrabı önün-deydi. Kendini korunmasız bir hedef durumuna sokmuştu. «Füh-rer'im, size adımı temize çıkarmak ve enstitüdeki hainler ko-nusunda uyarıda bulunmak amacıyla geldim.»

Diktatör uzun süre hiç konuşmadı.

Tâ yukarlardan bombardıman sarsıntısı tekrar duyuldu. Ye-di metre kalınlığında çelik duvarlardan geçip sığınağın içini dolduran gürültüler geldi. Her bomba düştüğünde, Paris'in, iş-gali sırasında Louvre Müzesinden alınıp buraya asılmış üç tab-lo sallanıp duruyor, Hitler'in masasındaki kalemlikte kurşun kalemler takırdıyordu.

«Kalk ayağa, Stefan,» dedi Hitler. «Otur şuraya.» Eliyle ilerdeki koltuğu gösterdi. Odadaki beş eşyadan biriydi o kol-tuk. Luger'i masasına koydu ama fazla uzağa itmedi. «Yalnız senin şerefin için değil, babanın ve bağlı olduğun SS birliğinin onuru için, dediğin kadar masum olmanı dilerim.»

Stefan güçlü bir sesle konuşmaya çalıştı. Hitler'in güçlü-lüğü takdir ettiğini bilirdi. Ama zaman

zaman sesine aşırı bir saygı ifadesi de veriyordu. Gerçekten büyük bir insanın hu-zurunda olduğunun farkındaymış gibi, Geçmişin, bugünün ve geleceğin Alman halkını bu adam temsil ediyormuş gibi. Hit-ler güçlülükten çok, adamlarının gösterdiği bu huşu havasın-dan hoşlanırdı. Oyunun dozunu ayarlamak ipte yürümek gibiy-di. Ama Stefan da bu adamla ilk defa karşılaşmıyordu. Ken-dini bu megalomana, kabul ettirmeyi öğrenmişti.

«Führer'im, Vladimir Penlovski'yi, Januskaya'yı ve Volkaw'ı ben öldürmedim. Kokoschka yaptı. Üçüncü Reich'a ihanet etti. Onu belge odasında yakaladım. Januskaya ile Volkaw'ı yeni vurmuştu. Beni de orada vurdu.» Stefan elini sol göğsüne, om-zuna yakın yere götürdü, «isterseniz size yarayı gösteririm. Yaralı durumda ana laboratuara kaçtım. Şaşkındım. Enstitüde kaç hain bulunduğunu bilmiyordum. Kime güvenebileceğimi de bilmiyordum. Kendimi kurtarmanın bir tek yolu kalmıştı. Kapı-dan geçip gelecek zamana kaçtım. Kokoschka beni yakalayıp işimi bitirmeden.»

«Albay Kokoschka'nın raporu bambaşka bir hikâye anla-tıyor. Seni kapıya girerken vurduğunu söylüyor. Penlovski'yle diğerlerini vurup kaçmaya kalkmışsın.»

«Eğer öyle olsa, adımı temizlemek için buraya döner miy-dim, Führer'im? Ben hain. olsam, size güvendiğimden çok gelecek zamana güvensem, gitmişken orada kalmaz mıydım? Hazır güvendeyken size döner miydim?»

«Orada güvende miydin, Stefan?» Hitler sinsi sinsi gü-lümsedi. «Anladığıma göre iki Gestapo ekibiyle bir SS ekibi arkandan seni öldürmeye yollanmış.» .

SS sözü Stefan'ı fena sarsmıştı. Az önce Palm Springs'e inenlerin SS olduğunu daha yeni öğreniyordu. Laura ile Chris için eskisinden çok kaygılanmaya başladı. SS'in savaş yete-neklerine olan saygısı, Gestapo'ya olandan fazlaydı.

Gestapo ekiplerinin bir kadm tarafından altedildiği Hitler'e söylenmemişti besbelli. O hâlâ ekiplerin Stefan'la çatıştığını sanıyordu. Stefan'ın o sırada komada olduğunu bilmiyordu. Bu da Stefan'ın söyleyeceği yalanlar açısından daha iyiydi. «Füh-rer'im, peşimden geldiklerinde o adamlarla savaştım, evet, bunu da vicdan rahatlığıyla yaptım, çünkü hepsinin size ihanet ettiğini biliyordum. Beni öldürmek istemeleri, geri dönüp size gerçeği anlatmayayım diyeydi. Enstitüdeki hainler konusunda sizi uyârmayayım diyeydi. Kokoschka ondan sonra ortadan kayboldu, yanılıyor muyum? Ondan başka beş adam daha kay-boldu. Reich'ın geleceğine güvenleri yoktu. 15 Martta işledik-leri cinayetler ortaya Çıkacak diye korkuyorlardı. Gelecek za-mana kaçıp bir başka çağa saklandılar.»

Stefan sustu, sözlerinin sindirilmesini bekledi.

Yukarda bombardıman hafiflerken Hitler onu dikkatle in-celedi. Bakışları VVinston Churchill'inkiler gibi keskindi. Ama başbakanın o temiz, dürüst, erkek erkeğe değerlendirmesi on-da yoktu. Hitler'in Stefan'a bakışı, kendini Tanrı yapmış biri-nin, kendi yarattığı bir canlıya bakmasını andırıyordu. O can-lıda değişim belirtisi arıyordu âdeta. Yarattığı canlıları sev-meyen, kötü bir Tann'ydı bu. Yalnız kendisine itaat etmelerini seviyordu.

Sonunda Führer, «Enstitüde hainler varsa... amaçları ne?» diye sordu.

Stefan, «Sizi yanıltmak,» dedi. «Size gelecekle ilgili yan-lış bilgiler veriyorlar, önemli askeri hatalar yapmanızı sağla-maya çalışıyorlar. Savaşın son yılı boyunca tüm askerî karar-larınızın hatalı olacağını söylediler size. Oysa bu yalan. Gele-cek zamana baktığımızda, savaşı kıl payı kaybettiğiniz görülü-yor. Stratejilerinizde bazı ufak tefek değişikliklerle, kazanabi-lirsiniz.»

Hitler'in yüzü sertleşti, gözleri kısıldı. Stefan'dan kuşkulan-dığı için değil. Kendisine ciddi hatalar yapacağını söyleyen ens-titü kadrosundan kuşkulanmaya başladığı için. Stefan onu kendi yanılmazlığına inandırmaya çalışıyordu. Bu çılgın adam da kendi dehasına inanmaya zaten çok hevesliydi.

«Stratejilerimde bazı küçük değişikliklerle, öyle mi?» diye sordu. «Nedir o değişiklikler?»

Stefan askerî stratejideki altı değişikliği hemen özetledi. Bunların savaşta kilit önemi olacağını savundu. Aslında bu değişiklikler yaklaşan sonu pek etkilemeyecekti. Stefan'ın de-ğindiği çatışmalar önemli şeyler değildi.

Ama Führer savaşı kazanacakken kıl payı kaybettiğine inanmak istiyordu. Stefan'ın sözlerine gerçek diye sarıldı. Öne-riler atak hareketlerdi. Kendisi de bu tür şeyleri yeğ-lerdi. Yerinden kalktı, heyecanlı adımlarla bir iki tur attı. «Ens-titünün bana verdiği ilk raporlardan bu yana, tanımladıkları ge-lecekte yanlış bir şey olduğunu hep hissettim. Bu savaşın ba-

şında her şeyi öyle parlak biçimde yönettikten sonra, birden-bire yanlış kararlar vermeye başlamam bana da .garip geldi. Gerçi, evet, şimdi karanlık bir dönem yaşıyoruz ama bu uzun sürmeyecek. Müttefikler Avrupa'ya o beklenen çıkarmalarını ya-pınca başarısızlığa uğrayacaklar. Onları gerisin geri denize dö-keceğiz.» Sesi fısıltı gibiydi. Ama o hipnotize edici etkisi yine de vardı. «Yapacakları başarısız saldırıda yedeklerinin çoğunu kaybedecekler. Geniş bir cephede geri çekilmek zorunda ka-lacaklar. Güçlerini toplayıp yeniden saldırıya geçmeleri aylar sürecek. O arada biz güçleneceğiz, Avrupa'yı daha sıkı kıs-kaca alıp Rus barbarlarını yeneceğiz. Böylece her zamankinden güçlü olacağız!» Hâlâ dolaşıyordu. Bir transtan uyanıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. «Evet, Avrupa çıkarması ne olacak? İlerde ona Ü-Day denilecekmiş diye duydum. Enstitünün rapor-ları bana müttefiklerin Normandiya'ya çıkacağını söylüyor.»

«Yalan,» dedi Stefan. Genç adamın buraya gelişinin asıl nedenine şimdi yaklaşıyorlardı. Hitler çıkarmanın Normandiya kumsalına yapılacağını enstitüden öğrenmişti. Oysa, gelecek zamanın tarih kitaplarında Hitler'in başka yerde çıkarma bek-lediği, Normandiya kıyılarını savunmasız bıraktığı yazılıydı. Ens-titü hiç yokmuş gibi, yine o stratejiyi uygulaması sağlanmalıy-dı. Savaşı kaderin çizdiği gibi kaybetmeliydi. Enstitünün etki-sini silmek, Normandiya çıkarmasını başarıya ulaştırmak gö-revi de Stefan'a kalmıştı.

¦ ,

Klietmann birkaç metre doğuya kaymayı da başardı. Bu-ick'in ilerisine ulaşmış, kadını görür

duruma gelmişti. Mavi da-marlı beyaz bir kayanın arkasında yatıyor, Hubatsch'ın güney-de bir hareket yapmasını bekliyordu. Kadın ö tarafa dönünce Klietmann saklandığı yerden fırlayıp Uzi'yle ateş ede ede ko-saçaktı. Daha kadın ona doğru dönemeden parça parça ede-cekti onu.

Haydi çavuş, korkak Yahudiler gibi saklanma artık, diye hırçınlaştı. Göster kendini. Kadının ateşini üzerine çek. "

Bir an sonra Hubatsch saklandığı yerden çıktı, kadın onun koştuğunu gördü. Dikkatini Huıbaîsch'a çevirdiği anda Kliet-mann damarlı kayanın ardından fırladı.

— 23 —

Stefan oturduğu koltukta öne doğru eğilerek, «Yalan, hep-si yalan, Führer'im,» dedi. «Sizi Normandiya'ya sürüklemek ens-titüdeki hainlerin planı. Yazgınız olmayan kötü bir hataya sü-rüklüyorlar sizi. Dikkatinizi Normandiya'ya çevirmenizi istiyor-lar, oysa asıl çıkarma...» «Kale'ye!» dedi Hitier. «Evet.»

«Hep bilmiştim zaten. Normandiya'dan daha kuzeye olma-lıydı. Manş'ı en dar yerinden geçmek isteyecekler,»

«Haklısınız, Führer'im. Birlikte Haziran'ın yedisinde Nor-mandiya'ya da çıkacak...»

Aslında Haziran'ın altısında olacaktı o iş. Ama o gün hava öyle kötü olacaktı ki. Alman Yüksek Komutanlığı bu dalgalı de-nizde müttefiklerin bir operasyon yapabileceğine inanamaya-caktı.

«...ama o küçük bir kuvvet olacak. Yanıltmak için. Seçkin Panzer birliklerinizi Normandiya'ya gönderesiniz diye. Bu ara-da gerçek cephe Kale yakınlarında açılacak.»

Bu sözler diktatörün hem önyargılarına hem de kendi ya-nılmazlığına olan inancına ödün veriyordu. Dönüp koltuğuna oturdu, yumruğunu masaya indirdi. «Bunda gerçek kokusu var, Stefan. Ama... bana belgeler gösterildi. Gelecek zamandan

getirilen tarih kitaplarından savaşla ilgili sayfalar...»

«Sahte onlar!» Stefan bu yalanın yutulması için adamın paranoyasına güveniyordu. «Size gelecek zamanın gerçek bel-gelerini gösterecekleri yerde sahte belgeler düzenleyip yanıltma-ya kalkmışlar.»

Bir terslik olmazsa, Churohill'in enstitüye yapacağı bom-bardıman yarın yer alacak, kapıyı da, onu yeniden yaratabile-cek kişileri de, gelecek zamandan getirilen belgeleri de sile-cekti. O zaman Führer bir soruşturma açamayacak, Stefan'ın doğru söyleyip söylemediğini anlayamayacaktı.

Hitler bir dakika kadar sessiz oturdu, gözlerini masasın-daki Luger'e dikip derin derin düşündü.

Yukarda bombardımanın hızı yine artmaya başlıyordu. Du-varlardaki tablolar sallanıyor, kalemlikte kalemler takırdı-yordu.

Stefan kendisine inanılıp inanılmayacağını anlamak için heyecanla beklemekteydi.

«Bana nasıl geldin?» diye sordu Hitler. «Kapıyı şu sıra nasıl kullanabildin? Yani... Kokoschka'yla diğer beş kişinin kaçışından beri orası sıkı denetim altında.»

«Ben kapıdan gelmedim,» dedi Stefan. «Size doğrudan doğruya gelecek zamandan geldim. Kemeri kullanarak.»

İşte bu, söylediği yalanların en büyüğüydü. Kemer zaman makinesi değildi. Yalnızca yolcuyu kendi zamanına ve yerine döndürebilirdi. Stefan bunu söylerken politikacıların cehale-tine güvenmekteydi. Kendi yönetimleri altında yapılan her şey-de r ancak bir parça bilirler, hiçbirini derinlemesine anlayamaz-lardı. Hitler kapıyı biliyor, zaman yolculuğunun ne olduğunu anlyordu elbette. Ama herhalde ancak en genel anlamda an-lıyordu. Ayrıntıların çoğunu bilmeyebilirdi. Örneğin kemerlerin nasıl çalıştığını.

Eğer Hitler, Stefan'ın enstitüye Kokoschka'nın kemeriyle döndüğünü, şimdi de oradan geldiğini anlarsa, o zaman Ko-koschka'nın da, diğer beş kişinin de hain olmadığını, Stefan ta-

rafından altedilmiş olduğunu anlardı. Tüm planları mahvolur-du Stefan'ın. Canından da olurdu.

Diktatör kaşlarını çatarak, «Kemeri kapı olmadan mı kul-landın?» diye sordu. «Bu mümkün mü?»

, Stefan'ın korkudan ağzı kurumuştu. .Ama sesini yine de güvenli çıkardı. «Evet, Führer'im, hem de çok kolay... kemeri ayarlıyorsunuz, yalnız .kapıya dönmek için değil, zamanın için-de istediğiniz gibi sıçramak için kullanıyorsunuz. Şansımız var ki ıbu böyle. Yoksa buraya kapıdan geçerek gelmek zorunda kalsam, enstitüyü kontrol altında tutan Yahudiler beni durdu-rurlardı.»

«Yahudiler mi?» Hitler şaşalamıştı.

«Evet, efendim. Sanırım enstitüdeki ihanet, damarlarında Yahudi kanı taşıdıkları halde kökenlerini saklayanlar tarafın-dan düzenlenmiş.»

Çılgın adamın suratı sertleşti, çizgilerinde ânî bir öfke be-lirdi. «Yahudiler! Hep aynı sorun. Her yerde aynı sorun. Şimdi de enstitüde.»

Stefan bunu duyduğu anda, tarihin akışını yine normal yo-la çevirmeyi başardığından emin oldu.

Kader ilk çizdiği planı yerine getirmeye uğraşıyordu.

— 24 —

Laura, «Chris, sen arabanın altına saklansan iyi olur,»

dedi.

Dgha bu sözler ağzından çıkarken güneybatı tarafındaki adam saklandığı yerden fırladı, yarın kenarı boyunca Laura' ya doğru, bir başka alçak kayayı hedef alarak koştu.

Laura da ayağa fırladı. Buick'in kendisini Toyota'nın ora-daki adama karşı koruyacağından emindi. Vakit geçirmeden ateş açtı. İlk bir düzine kurşun yerden kumları, kaya parça-

— 376 —

larmı uçurdu, sonra mermiler koşan adama yetişti, 'baodklarıl biçti. Adam bağırarak devrildi, yerdeyken de vuruldu İki kon yuvarlandı, yarın kenarından on metre aşağıya uçtu

Daha adam kenarı aşıp düşerken Laura otomatik silah ;;o si duydu. Toyota'nın tarafından değil, tam kendi arkasın, in kalan yerden. Bu tehdide doğru dönemeden, sırtına birken kurşun saplandı, Laura yüzüstü sert kayaların üzerine serildi.

— 25 —

«Yahudiler,» dedi Hitler tekrar, öfkeyle. Sonra, «Ya peki savaşı bize_ kazandıracağını söyledikleri o nükleer silah?» diye sordu.

«O da bir başka yalan, Führer'im. Gelecek zamanda böy-le bir silah geliştirmek için çok^çaba harcanacak ama hiç ba-şarılamayacak. Bu da hainlerin uydurduğu bir hayal. Reich'in kaynaklarını ve enerjisini yanlış yöne harcatmak için.»

Duvarların sarsıldığı hissedildi. Sanki yeraltında değil de, fırtınalı bir havada gökyüzünde asılıydı bu oda.

Tabloların ağır çerçeveleri betona çarpıp duruyordu.

Bakır kalemlikte kalemler tıkırdamaktaydı.

Hitler, Stefan'la gözgöze geldi, onu uzun uzun inceledi. Sonunda, «Zaten...» dedi. «Eğer bana sadık olmasan, buraya silahlı gelir; beni ânında öldürürdün.»

Stefan bunu yapmayı da düşünmüştü. Ruhundaki lekeleri ancak Adolf Hitler'i öldürmekle, bir dereceye kadar temizleye-bilirdi. Ama bu da bencil bir hareket olurdu. Çünkü Hitler'i öldürmekle tarihin akışını kökünden değiştirir, kendi bildiği, tanıdığı gelecek zamanı tehlikeye sokmuş

olurdu. Kendi gele-, ceğinin, Laura'nın geçmişi olduğunu unutmamalıydı. Kaderin çizdiği olaylar zincirini çok fazla değiştirirse, belki dünyayı da-ha kötüye götürür, Laura'yı da özellikle kötü etkileyebilirdi. Ya

şimdi Hitler'i öldürür, sonra 1989'a döndüğünde dünyayı çok değişmiş bulur, Laura'nın da hiç doğmadığını anlarsa?

İnsan kılığmdaki bu yılanı öldürmeyi istiyordu ama sonra-dan olacaklar için sorumluluk alamazdı. Sağduyu gerçi o ölün-ce dünyanın daha iyi olacağını söylüyordu. Ama sağduyunun 'da tıpkı kader gibi anlaşılmaz bir kavram olduğunu Stefan çok iyi öğrenmişti.

""«Evet,» dedi. «Ben hain olsam öyle yapardım Führer'im. Ve korkarım ki enstitüdeki gerçek hainler de er geç böyle bir cinayeti akıl edeceklerdir.»

Hitler'in rengi soidu. «Yarin enstitüyü kapatırım. Kapıyı da, kadro hainlerden kesinlikle temizlenene kadar kapalı tutarım.»

Stefan içinden, Churchill'in uçakları daha çabuk davra-nabilir, diye geçirdi.

«Kazanacağız, Stefan. Bunu da büyük geleceğimize inan-makla başaracağız, yoksa falcılık oynamakla değil. Kazanaca-ğız, çünkü kazanmak bizim kaderimiz.»

«Kaderimiz,» diye ona katıldı Stefan. «Biz doğrudan yana-yız.»

Çılgın adam sonunda gülümsedi. Odanın genel havasın-da ki ânî değişiklik garipti. Hitler, Stefan'ın babasından, Franz Krieger'den söz etti, Münih'deki o eski günleri andı. Anton Drexler'in evindeki gizli toplantıları, birahanelerdeki mitingleri...

Stefan bir süre dinledi, huşu içindeymiş gibi gözükmeye çalıştı, ama Hitler arkadaşının oğluna ne kadar güvendiğini anlatmaya başlayınca Stefan fırsatı kaçırmayıp oradan ayrıl-maya hazırlandı. «Benim de size ölmez güvenim var, Führer'im. Ebediyen sadık kulunuzum.» Ayağa kalktı, diktatörü selamla- -dı, elini gömleğinin içine uzattı, kemeri buldu. «Şimdi yine ge-lecek zamana dönmem gerek, çünkü sizin adınıza yapmam ge-reken bazı şeyler var.»

«Gitmek mi?» Hitler koltuğundan kalktı. «Ama artık kendi zamanında kalacaksın sanıyordum. Adını temize çıkardığına gö-re, neden gidiyorsun?»

«Sanırım Kokoschka denilen o hainin nerede olduğunu, gelecek zamanın neresine sığındığını biliyorum. Onu bulup geri getirmeliyim. Belki enstitüdeki hainlerin adlarını tek bilen Ko-koschka'dır. Bize o söyleyebilir.»

Tekrar çabucak selam çaktı, kemerindeki düğmeye bastı, Hitler cevap veremeden sığınaktan ayrıldı.

Enstitüye, 16 Mart gecesine döndü. Kokoschka'nın San Bernardino dağlarına gidip bir daha

dönemediği geceye. Elinden geldiği kadar hem enstitünün mahvını hazırlamış, hem de Hitler' in oradan gelen bilgilere güvenmemesini sağlamıştı. 1989'da Laura'yla karşı karşıya bıraktığı SS birliğine de kaygılanmasa,

sevinçten uçacaktı.

Program tablosuna bilgisayarın çıkardığı rakamları işledi. Ömrünün son yolculuğunu yapacaktı şimdi. Palm Springs dı-şındaki çöle. Laura'yla Chris'in 27 Ocak 1989 sabahı kendisini bekledikleri yere.

— 26 —

Laura daha yere düşerken omuriliğinin sakatlandığını an-lamıştı. Çünkü hiçbir acı duymuyordu. Boynundan aşağıda hiç-bir duygu da.yoktu.

Kader ilk çizdiği planı gerçekleştirmeye çalışır.

Makinelinin sesi kesildi.

Laura yalnızca başını kıpırdatabiliyordu. Onu da, Chris'in ayakta, Buick'in önünde durmakta olduğunu görecek kadar kıpırdatabiliyordu. Laura beline saplanan kurşunlardan nasıl şoka uğradıysa, Chris de öyle şok içindeydi. Çocuğun gerisin-de, kuzeyden yaklaşmakta olan bir adam vardı. On beş metre uzaktaydı. Güneş gözlüğü takmış, beyaz gömlek giymiş, elin-de makineli taşıyordu.

«Ohris,» dedi Laura boğuk bir sesle. «Koç! Kaç!»

—379 —

Çocuğun yüzü korkunç bir kederle buruştu. Annesini ölü-me terkettiğini biliyormuş gibi. Sonra ufacık bacaklarının elver-diği hızla koşmaya başladı. Doğuya, çöle doğru. Koşarken zik-zak çizecek, hedefi zorlaştıracak kadar aklı da vardı.

Laura katilin makineliyi doğrulttuğunu gördü.

Stefan ana laboratuarda otomatik kayıt cihazını örten ka-pağı açtı.

Beş santim eninde bir kâğıt şeridin sarılı olduğu bobin, bu gece yapılan yolcuiuklan kaydediyordu. Bu kayıtlar ara-sında 10 Ocak 1988'e Kokoschka'nın yaptığı yolculuk da var-dı. Orada Kokosohka, Danny Packard'ı öldürmüştü. Onun ar-dında, milâttan altı milyar yıl sonraya sekiz yolculuk gözükü-yordu. Beş insan ve üç de bohçalanmış hayvan cesetleri. Ste-fan'ın kendi iki sıçrayışı da kayıtlardaydı. Biri 20 Mart 1944'e, enlemi ve boylaınıyla Londra'ya, diğeri de 21 Mart 1944'e, Hit-lerMn sığmağına. Ardından şimdi programa aldığı, ama henüz başlamadığı yolculuk gözükmekteydi. 27 Ocak 1989'a, Palm Springs'e. Kâğıt şeridini yırttı, kanıtı cebine tıktı, bobini tekrar sarıp yerine taktı. Kâğıt artık beyazdı. Program tablosunun saatlerini, kendisi gider gitmez tekrar sıfıra gelecek biçimde ayarlamıştı. Birisinin buraya müdahale ettiğini anlayacaklar, ama bunu Kokoschka'dan ve diğer hainlerden bileceklerdi.

Panoyu kapadı, OhurchiH'in kitaplarıyla dolu sırt çantası-nı omuzlarına taktı, Uzi'nin kayışını da geçirdi, susturuculu ta-bancayı tezgâhın üzerinden aldı.

Odayı son bir kere gözden geçirdi, geride bir iz bırakıp bırakmadığına baktı. IBM hesap kâğıtları blucinin cebindeydi. Vexxon tüpü çoktan gelecek zamana, güneşin söndüğü bir dünyaya yollanmıştı. Görebildiği kadarıyla, hiçbir şeyi ihmal et-memişti.

Kapıya girdi, geçiş noktasına yaklaştı. İçinde yıllardır his-

setmeye cesaret edemediği umutlar vardı. Enstitünün yok edil-mesini de, Nazi Almanyasının yenilmesini de, bir dizi kurnaz manevrayla sağlamış bulunuyordu. Herhalde Laura'yla ikisi o SS ekibinin de hakkından gelmeyi başarırlardı.

Felç olmuş durumda çölün kayalığı üzerinde yatarken Lau-ra «Hayır!» diye bağırdı. Kelime ağzından fısıltı halinde çıktı. Ne gücü, ne de ciğeri daha fazlasına yetiyordu.

Makineli Chris'e ateş açtı. Laura bir an için çocuğun men-zilden çıkabileceğinden emin oldu. Bu da onun son umutsuz hayaliydi. Ohris ufacık bir çocuktu alt tarafı. Ufacık bir ço-cuk. Bacakları kısacıktı. Makineli onu bulduğunda daha men^ zilden çıkamamıştı. Dar sırtının ortasında bir desen çizdi mer-miler. Çocuğu öne, kumların üzerine fırlattı. Chris orada, ya-yılan kanların ortasında hareketsiz yatıp kaldı.

Küçücük oğlunun cansız vücudunu görmekten duyduğu acı-nın yanında Laura'nın kendi mahvolmuş vücudunda duyama-dığı acılar solda sıfır kalırdı. Hayatının tüm trajedileri arasın-da böyle büyük bir acı tatmamıştı. Sanki tüm kayıpları... hiç tanımadığı annesi, sevimli babası, Nina Dockuveiler, narin Rut-hie ve hattâ Danny... kendini uğrunda seve seve feda ede-ceği Danny... evet, tüm kayıplarının acısı biraraya gelmiş, ye-niden yaşanıyordu. Kader ondan bu yeni vahşete de dayanma-sını bekliyordu. Laura yalnız Chris'in ölümünden duyduğu o parçalayıcı acıyla kalmıyor, tüm kayıplarını yeniden hissediyor-du... Felçli durumda, hiçbir fiziksel acı duymayarak, ama yine de acılar içinde yatıyordu. Sonunda duygusal yıkıntı noktası-na varmıştı. Cesur olamıyordu artık. Umut etmeye, aldırış et-meye gücü yoktu. Oğlu ölmüştü. Kendisi onu kurtaramamtştı. Chris'le birlikte, tüm sevinçler de ölmüştü. Bu düşman tutumlu evrende kendini çok yalnız hissediyor, çok üşüyordu. Artık tek

umduğu şey ölümdü. Sonsuz bir boşluktu, «ayıbın da, acının da sonu gelecekti artık.

Silahlı adamın kendisine yaklaştığını gördü.

«Öldür beni, lütfen, öldür, bitir beni,» dedi. Ama sesi öyle zayıf çıktı ki, adam herhalde duyamadı.

Yaşamanın ne anlamı vardı? Çektiği bunca acıları ne diye çekmişti? Sonu böyle gelecekse, neden dayanmış da yaşama-yı sürdürmüştü? Evrenin onu o dert dolu yaşamda zorla koş-turduktan sonra sonunu böyle bağlamasının ne anlamı vardı?

Ohristopher Robin ölmüştü.

Sımsıcak gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Ama fi-ziksel olarak tek hissedebildiği buydu. Bir bu, bir de yüzünün yan tarafına değen kayanın sertliği.

Silahlı adam birkaç adım sonra onun yanına vardı, tepe-sine dikildi, Laura'nın yan tarafına bir tekme savurdu. Laura onun kendisine tekme attığını biliyordu, çünkü yüzü o yana dönük olduğundan, görmüştü. Ama vücudu hiçbir şey hisset-medi.

«Öldür beni,» diye mırıldandı. . Kaderin ilk çizdiği planı yerine getirmeye çalışacağından, kendisini öldürmeyip tekerlekli sandalyede yaşamak zorunda bırakacağından ödü kopuyordu. Tekerlekli sandalyeden onu Stefan kurtarmıştı. Doğumundan... hattâ daha öncesinden be-ri hayatının akışını hep saptırarak. Chris aslında kaderin pla-nında yeri olmayan bir çocuktu. İşte şimdi de varlığı silinmişti. Ama Laura silinmeyebilirdi. Onun da kaderi, sakat olarak ya-şamaktı. Kendi geleceği hayalinde canlandı... sağ, felçli, teker-lekli sandalyeye mahkûm... ama başka bir şeye daha mah-kûm. Daha beter bir şeye. Trajedi dolu bir hayata, acı anılara, sonu gelmez elemlere, oğluna duyacağı dayanılmaz özlemle-re, kocasına, babasına, kaybettiği tüm diğerlerine duyacağı öz-lemlere.

«Ah, Tanrım, lütfen öldür beni.»

Silahlı adam karşısında gülümsedi. «Eh, herhalde ben

tann'mn elçisiyim,» dedi, tats.z tatsız güldü. «Her neyse, du-ana cevap veriyorum işte.» Şimşek çaktı, gök gürledi.

Bilgisayarın hesapları sayesinde Stefan çölün ortasına, tam yola çıktığı yere indiğinde aradan beş dakika geçmişti. Kızgın güneşin altında ilk gördüğü şey Laura'nun kanlı vü-cuduyla tepesine dikilen SS oldu. Biraz ilerde de Chris'i gör-dü.

Silahlı adam gökgürültüsüne ve onu izleyen yıldırıma he-men tepki gösterdi. Stefan'ı görebilmek amacıyla dönmeye başladı.

Stefan kemerindeki düğmeye üç kere bastı, havanın ba-sıncı hemen arttı, kablo yanığı kokusunu ozon kokusu izledi.

SS onu görmüş, silahını kaldırmış, ateş açmıştı. Önce kur-şunlar uzağa düştü, sonra namlu döndü, dosdoğru Stefan'ın

bulunduğu yeri buldu.

Ama kurşunlar değmeden Stefan 1989'dan ayrılmış, 16

Mart 1944'e, enstitüye geri dönmüştü.

«Lanet olsun!» diye bağırdı Klietmann. Krieger'in zaman ırmağına dalıp yaralanmadan kurtulmasını görmeye dayanamı-yordu.

Bracher Toyota'dan koşarak geliyor, «Oydu o! Oydu o!»

diye bağırıyordu.

Arkadaşı yanma varınca Klietmann, «O olduğunu biliyo-rum,» dedi. «Kim olacak sanıyordun? İsa'nın ikinci gelişi mi?»

«Niyeti ne?» dedi Bracher. «Ne yapıyor enstitüde? Nereye

gitti? Neler oluyor?»

Klietmann tedirgin bir sesle, «Bilmiyorum,» dedi. Ağır ya-

ralı kadına döndü, «Gördün işte,» dedi. «Senin durumunu, oğ-lunun ölüsünü görünce, beni öldürüp öç almaya bile kalkış-madı. Hemen kaçıp kendi canını kurtarmaya baktı. Şimdi na-sıl buluyorsun kahramanını?»

Laura ona hâlâ kendisini öldürsün diye yalvarıyordu.

Klietmann kadından bir adım uzaklaştı, «Bracher, kaçıl yoldan,» dedi.

Bracher çekildi, Klietmann on veya yirmi mermilik üç kı-sa atış yaptı, kadını bir anda öldürdü.

«Onu sorguya çekebilirdik,» dedi Onbaşı Bracher. «Krie-ger'i sorabilirdik ona. Burada ne işi olduğunu"...»

Klietmann, «Felç olmuştu,» derken sesinde sabırsızlık var-dı. «Hiçbir şey hissetmiyordu. Yan tarafına tekme attım. Her-halde kaburgalarının yarısını kırmışımdır. Ama çağırmadı bile. Acı hissetmeyen bir kadından nasıl işkenceyle bilgi alınır?»

16 Mart 1944. Enstitü.

Stefan yüreği deliler gibi çarparak kapıdan çıkıp laboratu-ara indi, program tablosuna koştu. Cebinden bilgisayar rakam-larını tekrar çıkardı, küçük masaya yaydı.

Sandalyeye oturdu, eline bir kalem aldı, bloknotu önüne çekti. Elleri öylesine titriyordu ki kalemi iki kere düşürdü.

Çölün aynı noktasına inmek için gerekli rakamlar elinde zaten hazırdı. O rakamlardan geriye doğru giderse, yola çıkı-şından beş dakika değil, dört dakika sonra dönebilirdi oraya. Belki elli beş saniye sonrasına. Laura'yla Chris'den ayrıldıktan beş saniye sonrasına bile dönmeyi

ayarlayabilirdi.

Stefan'ın yokluğu beş saniye sürerse, SS katilleri henüz oraya ulaşmamış, onları öldürmemiş olurdu. Stefan da sila-hıyla çatışmaya katılır, belki sonucu değiştirebilirdi.

1943 sonbaharında enstitüye atandığı zaman- bu hesapla-rın nasıl yapılacağını da öğrenmişti. Yapılmayacak iş değildi.

—384 —

Zaten sıfırdan başlamayacaktı. Yalnızca elindeki rakamlarla oynayacak, zamanı birkaç dakika geriye alacaktı.

Kâğıda bakıp duruyor, bir türlü düşünemiyordu. Çünkü Lau-ra ölmüştü. Chris de ölmüştü,

Onlar olmayınca... hiçbir şeyi kalmıyordu Stefan'ın.

Onları geri kazanabilirsin, dedi kendi kendine. Allah kah-retsin, kendine gei. Bu işi olmadan önce durdurabilirsin.

İşe koyuldu, bir saat kadar uğraştı. Gecenin bu saatinde kimsenin enstitüye gelip kendisini burada basmayacağından oldukça emindi. Ama yine de durmadan holde ayak sesleri duy-duğunu sanıyordu. SS çizmelerinin seslerini. İki kere kapıya doğru .baktı. Beş ölünün altı miiyar yılı aşıp geri dönmesinden korkuyor gibiydi. Her nasılsa dirilmiş, Stefan'ı aramaya geli-yorlardı.

Rakamları hazırlayıp çifte kontrolden geçirdi, sonra prog-rama işledi. Makineliyi bir eline, tabancayı öbür eline aldı, ka-pıya girdi, geçiş noktasını aştı...;

...ve kendini enstitüde bu|du.

Bir an kapının içinde, şaşkın, kalakaldı. Kafası karmaka-rışıktı. Tekrar geçiş noktasına yürüdü, orayı aştı... ...ve kendini enstitüde buldu.

Durumu öyle ânî kavradı ki, karnına yumruk yemiş gibi öne eğildi. Daha erken bir zamana nasıl gidebilirdi? Ayrıldık-tan beş dakika sonra orada belirmişti bir kere. Eğer daha erken zamana giderse, kendi gelişini görebileceği bir ortam hazırlardı. Paradoks! Uzayın mekanizması bir zaman yolcu-sunun kendisiyle karşılaşmasına izin vermezdi. Böyle bir yol-culuğa heves eden olsa bile, başaramazdı. Doğa nefret ederdi paradokslardan.

Belleğinde Chris'in sesini duydu. O motel odasında. «Para-doks! Ne çılgın bir şey, değil mi, anne? Ne harika, değil mi?» Ardından da o heyecanlı, çocuksu gülüş.

Ama bir yolu olmalıydı.

— 385 —

Program tablosunun, başına döndü, silahları masaya bı-raktı, yerine oturdu.

Alnından terler boşalıyordu. Gömleğinin koluyla yüzünü kuruladı.

Düşün.

Uzi'ye doğru baktı, en azından bunu geri yollayabilir mi-yim acaba, diye düşündü. Herhalde yoilayamazdı. İlk dönü-şünde makineli de, tabanca da elindeydi. Onları dört dakika öncesine ya da elli saniye öncesine yollasa... gidemezlerdi. Paradoks.

Ama belki başka bir şey yollayabilirdi. Odadan bir şey. Demin yanında götürmediği, paradoks oluşturmayacak bir şey.

Silahları yana itti, kalemi aldı, bloknotun kâğıdına kısa bir mesaj yazdı: ARABANIN YANINDA KALIRSANIZ SS'LER SİZİ ÖLDÜRECEK. KAÇIN ORADAN. SAKLANIN. Durakladı, düşün-dü. BELKİ O YARIN İÇİNE. Kâğıdı bloknottan koparıp aldı, son-ra yeni bir ekleme daha yaptı: İKİNCİ VEXXO'N TÜPÜ. O DA BİR SİLAH.

Masanın gözlerinde bir cam şişe aradı. Ağzı dar bir şey. Ama laboratuarda öyle şeyler yoktu. Burada araştırmalar elek-tromanyetikti. Kimya deneyi yapılmazdı. Hole çıktı, başka labo-ratuarları aradı, sonunda istediğini buldu.

Ana laboratuara dönünce, notu içine soktuğu şişeyi kapı-ya götürdü, fırlattı, geçiş hizasının ötesine attı. Issız adaya düş-müş de, denize imdat çağrısı atıyormuş gibi.

Şişe geri gelmedi.

...hemen ardından, hava boşluğunu çölün sıcak kokusu doldurdu.

Chris yanında duruyor, annesine sıkı sıkı tutunuyordu. «Vay canına! Yaman iş, değil mi anne? Harika, değil mi?» Laura cevap vermedi. Beyaz bir arabanın otoyoldan ayrı-lıp kendilerine doğru gelmekte olduğunu görüyordu.

Bir yıldırım çevreyi sarstı, gökler gürledi, Laura'yı şaşırt-ıl ... havada bir şişe (belirdi, ayaklarının dibine düştü, kayalık tabana çarpıp kırıldı. Laura şişenin içinde bir kâğıt bulundu-ğunu gördü.

Ohris hemen kâğıdı kaptı, her zamanki uyanıklığıyla, «Ste-fan'dan olmalı,» dedi.

Laura kâğıdı ondan aldı, yazıları okudu. Beyaz arabanın burnunu kendilerine çevirdiğini görüyordu. Bu mesajın nasıl ve neden gönderildiğini bilmiyor, ama o yazılara kesinlikle ina-nıyordu. Daha okurken, gökgürültüsü bile dinmeden, beyaz ara-banın motor sesi de duyulur oldu.

Laura başını kaldırınca sürücünün hızlandığını gördü. Üç yüz metre kadar ilerdeydi ama engebeli çöl tabanının izin ver-diği kadar hızlı geliyordu.

«Ohris, arabadan iki Uzi'yi de al, beni yarın ucunda bul. Çabuk!»

Çocuk yakındaki Buick'in açık arka kapısına koşarken Lau-ra da bagaja atıldı, Vexxon tüpünü kaptı, kucakladı, yarın ucu-na varmadan Ghris'e yetişti. Burası doğa! olarak oyulmuş bir su kanalıydı. Bir zamanlar çılgın bir ırmağın yatağı olmalıydı. Ama şimdi kupkuruydu.

Beyaz arabayla araları yüz elli metreden azdı.

«Yürü,» dedi Laura. Çocuğu yarın kenarı boyunca doğuya itti. «İnebilecek bir yer bulmamız gerek.»

Yarın duvarları aşağıya doğru biraz eğim yapmıyor değildi ama yine de çok dikti. Erozyon oraları aşındırmış, dik inen oluklar oluşturmuştu. Bazıları birkaç santim, bazıları bir met-reden fazla ene sahipti. Yağmur yağdığında sular bu kenar-lardan aşağıya akıyor olmalıydı. Bu düşey oluklarda yer yer kumlar iyice yıkanmış, kayalar ortaya çıkmıştı. O kayalar hızlı İnişi engellerdi. Bazı oluklqr da çalılarla tıkalıydı.

Yüz metre kadar ilerde Laura aşağıya inen geniş, me-yilli bir kanal buldu. Bunda kayalar da, çalılar da yoktu. Top-rak bir yokuş gibiydi.

Vexxon tüpünü yokuşa koyup aşağıya yuvarladı, tüp yan yola kadar kaydı, orada durdu.

Laura Uzi'lerden birini Cihris'den aldı, yaklaşan arabaya çevirdi. Uzaklık yetmiş beş metre 'kadardı. Hemen ateş açtı. Kurşunların ön camda en az iki delik açtığını gördü. Camın geri kalanı patlayıverdi.

Arabanın Toyota olduğunu görebiliyordu artık. Toyota ol-duğu yerde döndü, üç yüz altmış derecelik bir turu tamam-ladı, sonra doksan derece daha döndü, yerden kum ve toz bulutları kaldırdı. Buick'den kırk metre kadar ötede, Ohris'le Laura'dan altmış metre ilerde, burnu kuzeye dönük, durdu. Öte taraftaki kapılar hızla açıldı, Laura içindekilerin kendisine görünmeden inip çömeldiklerini anladı.

Öteki Uzi'yi de Chris'den aldı. «İn yokuştan, evlât,» dedi. «Tüpün oraya varınca onu it, dibe insin.»

Chris yara girdi. Çoğu zaman kayarak iniyor, arasıra sür-tünme onu durdurdukça bir iki adım atmak zorunda kalıyor-du. Başka koşullarda olsa, bir anneyi deli edecek türden bir inişti bu, Ama Laura oğlunu cesaretlendirdi.

Toyota'ya yüz kadar mermi attı, benzin deposunu delip kurşundan bir kıvılcım çıkarmaya çalıştı. O .itleri oracıkta kebap etmek için. Ama hazne boşaldığında istenen sonuç alınama-mıştı.

Laura ateşi kesince onlar onu vurmaya çalıştılar. Genç kadın orada onlara hedef olacak kadar kalmadı. İkinci Uzi'yi iki eliyle önünde tutmuş durumda, yarın kenarına oturdu, Ch-ris'in yöntemiyle aşağıya doğru kaydı. Birkaç saniye sonra di-be varmıştı.

Kuru otlar rüzgârla taşınıp yarın tabanına yığılmış durum-daydı. Bol da tahta parçası vardı. Belki

eski bir çöl kulübesi yıkılınca sular sürüklemişti bunları buraya. Birkaç da taş göze

çarpıyordu. Ardına saklanılabiiecek şeyler değildi. Yukardan ateş açılırsa bunlarla korunamazlardı.

«Anne?» dedi Ohris, Şimdi ne yapacağız, demek istiyordu.

Bu vadi çölün içinden ilerlerken kollara ayrılıyor olmalıydı. O' kollar da başka kollara ayrılıyordu herhalde. Su yolları labi-rent gibi şebekeler oluştururdu. Elbetteki orada uzun uza-dıya saklanamazlardı. Ama ayrılan kollara sapıp bu adamlarla araya mesafe koyarlarsa, beiki bir tuzak planlayacak zamanı kazanabilirlerdi.

Laura, «Koş, bebeğim,» dedi. «Ana vadiyi izle, ilk sağa sa-pan yerden dön, orada dur, beni bekle.»

«Sen ne yapacaksın?»

«Ben tepeden başlarını uzatıp bakmalarını bekleyeceğim, becerebilirsem vuracağım. Şimdi git. Git.» Chris koştu.

Laura Vexxon tüpünü ortalık yerde bırakarak, demin kaya kaya indikleri vadi duvarının dibine sindi. Ama bu sefer başka bir oluk seçmişti. Kayalara daha derin oyulmuş, meyil! daha az, orta kısmı çalılarla tıkalı .bir oluk. Kovuğun dibinde dur-du. Çalının onu yukardan bakacak gözlerden saklayacağından emindi.

Doğuya doğru, ana vadinin kavis çizdiği bir yerde Chris gö-rünmez oldu.

Az sonra Laura'nın kulağına sesler geldi. Çıt çıkarmadan bekledi, düşmanların Chris'le ikisini gitmiş sanacaklarını um-du. Sonra birden erozyon oluğunun dibinden çıktı, döndü, üst kenarı kurşunlarla taradı.

Dört adam da orada, aşağıya bakıyorlardı. Laura ilk ikisini öldürdü, ama üçüncüyle dördüncü geri sıçradılar. Kurşunlar onlara varamadan. Cesetlerden biri vadi duvarının tepesinde yatıyor, bir koluyla bir bacağı aşağıya sarkıyordu. Öteki: va-dinin dibine kadar düştü, yarı yolda güneş gözlüğü gözünden fırladı.

16 Mart 1944. Enstitü. ,

Mektuplu şişe geri gelmeyince, Stefan onun Laura'ya öl-meden önce ulaştığından emin oldu. Kendisi 1944'e doğru yo-la çıktıktan birkaç saniye sonrasına yollamıştı onu.

Tekrar program tablosuna döndü, hesaplara gömüldü. Ay-nı çöle, geçen inişinden birkaç dakika sonrasına inmek isti-yordu. Bu yolculuğu yapabilirdi, çünkü demin alelacele kaçı-şından sonraki bir zamana gidiyordu. Kendisiyle karşılaşma, paradoks oluşturma korkusu yoktu.

Hesaplar yine kolay oluyordu. Elindeki IBM rakamlarından biraz ileriye doğru gitmek yetecekti. Burada ziyan ettiği za-manın 1989'da da aynen ziyan olmadığını bildiği halde, yine de bir an önce Laura'nın yanına dönmek için sabırsızlanıyor-du. Genç kadın mesajı okuduysa bile, Stefan'ın demin gördü-ğü gelecek değiştiyse. Laura sağ kaldıysa bile, yine de o si-lahlı SS'lerle başa çıkmak zorundaydı. Stefan'ın yardımına ih-tiyacı olacaktı.

Kırk dakikada istediği rakamları bulmuştu. Kapıyı program-ladı.

Kayıt bobininin bulunduğu panoyu tekrar açtı, şeride işa-retlenmiş yeni kanıtları da yok etti.

Uzi'yle tabancayı aldı, omzundaki zonklamanın artışı yü-zünden dişlerini gıcırdatarak kapıya girdi.

Laura hem Vexxon tüpünü, hem de Uzi'yi taşıyarak Chris'in yanına vardı. Çocuk yirmi metre kadar ilerde, sağa sapan da-ha dar bir vadinin ağzında bekliyordu. Laura iki toprak duva-rın arasında oluşan köşeye çömeldi, eğilip ana vadiye doğru baktı.

Yukardaki çölde katillerden biri asılı kalmış cesedi bir tek-meyle aşağıya yuvarladı. Laura'nın orada olup olmadığını, ateş açıp açmayacağını merak ediyordu besbelli. Öyle bir şey ol-mayınca sağ kalan iki katil cesaretlendiler. Biri elinde makine-liyle kenara uzandı, diğeri aşağıya kayarken onu korudu.

İkinci adam da birincinin yanına inince Laura saklandığı köşeden ortaya çıktı, peşpeşe iki kısa ateş açtı. Peşindekilerin ikisi de onun bu ataklığına öyle şaşırmışlardı ki, ateşe karşı-lık vermeyip kendilerini duvarlardaki olukların içine attılar, sak-lanmaya çalıştılar. Biri bunu başardı. Laura ikincisini öldürdü.

Tekrar ddr vadiye girdi, Vexxom tüpünü aldı, Ohris'e, «Gel, acele edelim,» dedi.

Dar vadinin ilerisine doğru koşup yeni bir dönemeç arar-ken şimşekler mavi göğü yardı, gürleme sesleri duyuldu.

«Bay Krieger,» dedi Chris.

Stefan, Churchill'i ve Hitler'i ziyaret etmek için çölden ilk ayrılışından yedi dakika sonrasına dönmüştü bu sefer. Lau-ra'yla Chris'i ölmüş gördüğü ilk dönüşünden iki dakika sonra-ya. Ortalıkta ceset falan yoktu. Yalnızca Buick ve kurşun de-likleriyle dolu Toyota. İkinci araba deminkine göre biraz farklı bir yerde durmuştu.

Stefan planının sonuç verdiğini umarak yara doğru koş-tu, kenarından ilerledi, birini görmeyi umdu. Kim olursa olsun. Dost veya düşman. Çok geçmeden vadinin dibinde, on metre aşağıda ölü yatan üç adamı gördü.

Dördüncü biri daha olmalıydı. Hiçbir SS ekibi üç kişiden kurulmazdı. Çatallanarak giden bu vadinin bir yerinde Laura hâlâ son adamdan kaçıyor olmalıydı.

Stefan vadi duvarında bir meyilli oluk buldu. Daha önce de kullanılmışa benziyordu bu oluk.

Kitap dolu çantasını om-zundan indirdi, aşağıya kaydı. İnerken sırtı toprağa sürtünüp sıyrıldı, kurşunun çıkış yarasından sanki alevler fışkırdı. Me-yilin sonuna varıp ayağa kalktığında başı döndü, midesi ağzı-

m

na gelir gibi oldu, dilini acı bir tat kapladı.

Vadinin doğusunda bir yerde otomatik silah çatırdıyordu.

Laura yeni bir çatalın ağzında durdu, Chris'e sessiz ol-ması için İşaret etti.

Ağzından soluk alarak son katilin ilerdeki köşeyi dön-mesini bekledi. Toprak yumuşak olduğu halde adamın koşan ayak sesleri duyulabiliyordu.

Laura onu vurmak üzere dışarı uzandı. Ama adanı artık çok tedbirli davranıyordu. Köşeyi eğilmiş durumda, hızla dön-dü. Laura'nın ateşi yerini belli ederken adam vadi ağzını aştı, öbür taraifa siper aldı. Laura onu vurmak için bu kanaldan dı-şarı çıkmak zorundaydı artık.

Bunu da göze aldı. Onun ateş açma ihtimalini bildiği halde. Ama ancak iki kısa atış yapabildi, Uzi on on iki kurşun sıktı, sonra boşaldı.

Klietmann onun Uzi'sinin boşaldığını duydu. Köşeden ba-şını uzatıp baktı, Laura'nın tüfeği yere attığını gördü. Sonra genç kadın deminki dar vadiye dalıp gözden kayboldu.

Klietmann demin yukarda, Buick'in yanından geçerken gördüğü şeyi düşündü. Ön koltukta bir .38 duruyordu. Anlaşı-lan kadın kaçarken onu kapmaya fırsat bulamamıştı. Bagaj-dan o garip tüpü alma telaşındaydı çünkü. Bu/yüzden taban-cayı unutmuştu.

İki Uzi'si vardı kadının. Şimdi ikisini de atmıştı elinden. Aca-ba tabancası da mı iki taneydi? Bu yüzden mi birini arabada bırakmıştı?

Klietmann pek sanmıyordu. İki otomatik tüfek kullanmak akla yakındı. Bu silahlar uzaktan da kullanılabilir, çeşitli du-

rumlarda işe yarardı. Ama jnsan çok kc;:,k..... ı |ıı

tabanca ancak yakından kullanılabilir, üsteli !¦ en GOİ ııl şun sıkardı. Altı kurşunun sonunda ya hasmım öklilım

da onun elinde can vermesi şarttı. İkinci tabonoo .....

şeydi.

Bu durumda 'kadının kendini savunmak için., ikim i-<h rnıştı? O tüp mü? Yangın söndürme âletine benziyordu <ılı tarafı. Klietmann kadını bulmak üzere ilerledi.

Yeni vadi bir öncekinden de dardı. Her saptıkları yolu da-ha dar buluyorlardı. Derinliği sekiz metre, ağızdaki genişliği an-cak üç metreydi. İlerledikçe hem taban yükseliyor, hem du-varlar birbirine yaklaşıyordu. Sonunda patika haline geldi, yüz metre gidince de bitti.

Son noktada Laura çevresine bakınıp bir kaçış yolu ara-dı. İki yandaki duvarlar çok dik, toprağı yumuşaktı. Tırman-ması kolay olurdu. Dipteki duvar ise, tutunup kendini yukarı çekebileceği çalı kümeleriyle doluydu. Ama onlar daha tırma-nışın yarısındayken peşlerindeki adamın çıkageleceğini bili-yordu. Duvarın ortasında asılı durumda çok kolay hedef olur-lardı.

Laura son savunmasını burada yapmak zorundaydı.

Bu koca doğal hendeğin dibinde köşeye kıstırılmış durum-da, başını kaldırdı, tepede görünen dikdörtgen biçimindeki ma-vi gökyüzüne baktı, yalnız devlerin gömüldüğü kocaman bir mezarın dibinde sandı kendini.

Keder ilk çizdiği planı gerçekleştirmeye uğraşır.

Chris'i kendi durduğu yerin arkasına itti. Karşıya bakınca, demin geldikleri yolu on beş metre ileriye kadar görebiliyordu. Ondan sonra sola dönüyordu yol. Bir iki dakikaya kadar adam «orada belirecekti.

Laura dizüstü çöktü, Vexxon tüpünü bacakları arasına sı-

kıstırdı, el tetiğini güvene alan teli çıkarmaya çalıştı. Ama tel yalnız ilmik gibi tetiğe geçirilip örülmekle kalmamış, defalarca dolanmıştı tetiğin çevresine. Sonra da madenî bir mühürle ka-patılmıştı. Çevirerek açmaya olanak yoktu. Kesmek şarttı. Lau-ra'nın da yanında keskin bir âlet yoktu.

Belki taş. Keskin kenarlı bir taş belki sürte sürte o teli aşındırmak için kullanılabilirdi.

Arkasındaki çocuğa telaşlı bir sesle, «Bir taş bul bana,» dedi. «Sert, keskin kenarı olsun.»

Çocuk yukardaki çölden dökülmüş yumuşak kumlar ara-sında istenen taşı ararken Laura tüpün ağzındaki otomatik saat valfına baktı. Gazı salmak için ikinci bir yol da buydu. Basitti saat. Dönen bir ibresi vardı. Dakikalar işaretliydi. Yirmi dakikaya kurmak istiyorsanız, vanayı çeviriyor, kırmızı işaretli yerin '20' sayısıyla karşı karşıya gelmesini sağlıyordunuz. Or-tadaki! düğmeye basınca geriye sayma başlıyordu.

Ama bir sorun vardı. Bu saati beş dakikadan kısa süreye ayarlama olanağı yoktu. Silahlı adam beş dakikadan önceye yetişirdi buraya.

Laura yine de saati beş dakikaya ayarladı, ortadaki düğ-meye bastı, tık tık sesleri başladı.

«Al, anne.» Ohris ona işi görebilecek bir taş uzatmaktaydı.

Saat bir yandan çalışadursun, Laura işe koyuldu. Elindeki taşla o teli kesmeye, koparmaya uğraştı. Birkaç saniyede bir başını kaldırıp bakıyor, katilin onları bulup bulmadığını anla-maya çalışıyordu. Ama dar vadinin ilerisi boştu henüz.

Stefan yumuşak tabandaki ayak izlerine baka baka iler-liyordu. Onlardan ne kadar geride olduğunu bilemezdi. Birkaç dakika farkla yola çıkmışlardı. Ama herhalde omzundaki ya-ranın sızısı, yorgunluk, baş dönmesi kendisini yavaşlatıyor ol-malıydı.

Tabancanın susturucusunu çıkarmış, atmıştı. Belindeki kıs mere sokuluydu tabanca. Uzi'yi iki eliyle, hazır durumda taşı-yordu.

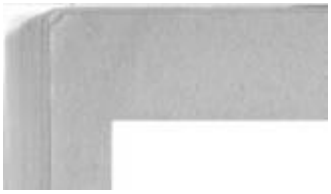
Klietmann da gözündeki Ray-Ban'leri çıkarmış, fırlattığı gi-bi savunmuştu. Vadimin dibi yer yer epey gölgeliydi. Hele de daha dar kollara girdikçe. O zaman duvarlar birbirine fazla yaklaşıyor, ışık girmesine yer bırakmıyordu.

Siyah pabuçlarına kum dolmakta, habire ayağı kaymak-taydı. Bir ara durdu, pabuçları çıkardı, çorapları sıyırıp onların yanına koydu, yalınayak ilerledi. O zaman çok daha rahat ettiğini gördü.

Kadınla çocuğu istediği kadar hızlı izleyemiyordu. Bunun birinci nedeni demin bıraktığı pabuçlar, ikinci nedeni de her adımda arkaya bakma zorunluluğuydu. Demin şimşekleri gör-müş, gök gürültülerini duymuştu. Krieger dönmüş olmalıydı. Kendisi kadınla çocuğu izlerken Krieger de onu izliyordu her-halde. O kaplana yem olmaya da hiç niyeti yoktu.

Tüpün saatinde iki dakika geçmişti.

Laura bu süre içinde teli testerelemeye uğraşıp duruyordu. Önce Chris'in getirdiği ilk taşla, sonra da ilerde bulduğu ikin-ci bir taşla. Hükümet gerçi mektup zarfına yapıştırdığınızda düşmeyecek bir pul yapmayı beceremiyor, ırmağı geçmeyi her seferinde başaracak bir tank yapamıyor, çevreyi koruyamıyor, yoksulluğu ortadan kaldıramıyordu ama kopmayacak tel üret-meyi doğrusu çok iyi biliyordu Bunu herhalde uzay mekiğin-de kullandıkları yeni keşfedilmiş harika bir maddeden yapmış-lardı. Tanrı da dünyayı üzerine oturttuğu sütunları eğmek için herhalde aynı maddeyi kullanacaktı.

Parmakları acımaya başladı. Elinde tuttuğu taş kanlanı-yordu. Telin yarısı kesilmişti ki, siyah pantolonla, çıplak ayaklı, beyaz gömlekli adam ön beş metre ilerde, vadinin kavis yap-tığı yerde belirdi.

Klietmann kuşkulu bir tavırla iki adım daha attı, kadının yangın söndürme aletiyle neden böylesine cebelleştiğini dü-şünmeye çalıştı. Oradan çıkacak kimyasal sisin hasmını ser-semleteceğine, kendisini makineli ateşinden koruyacağına ger-çekten inanıyor olabilir miydi?

Yoksa yangın söndürme âleti değil miydi o şey? Palm Sp-rings'e iki saat önce vardığından beri Klietmann nice şeyin göründüğü gibi olmadığını öğrenmişti. Örneğin kaldırım kena-rının kırmızı olması, ACİL DURUM PARKI anlamına gelmiyor, PARK YASAK anlamına geliyordu. Kimin aklına gelirdi? Ka-dının uğraştığı tüpün ne olduğunu da kim nereden bilebilirdi?

Kadın başını kaldırıp ona baktı, sonra hiç görmemiş gibi yine işine gömüldü.

Klietmann dar vadide biraz daha ilerledi. Bulunduğu yer iki kişinin yanyana yürüyemeyeceği kadar daralmıştı. Daha yak-laşmak doğru olmazdı ama çocuğu göremiyordu. Eğer çocuk arkada kalan yan kovuklardan birinin içine saklamışsa, kadını konuşturması, çocuğun yerini öğrenmesi gerekiyordu. Ona ve-rilen emirler, üç kişiyi de öldürmesi yolundaydı. Krieger'i de, kadını da, çocuğu da. Gerçi çocuğun Reich için tehlikeli olaca-ğını pek sanmıyorsa da, emirleri istediği gibi yorumlayıp sap-tıracak insanlardan değildi Klietmann.

Stefan kumların üzerinde bir çift pabuçla bir çift siyah ço-rap buldu. Daha önce de güneş gözlüklerini bulmuştu.

Kovalamaca sırasında sürekli olarak soyunan bir adamı doha önce izlemek zorunda kalmamıştı hiç. Başlangıçta bunu komik buldu. Ama sonra, Laura Shane'in romanlarında çizilen dünyayı hatırladı. Komediyle terörün karışmış olduğu bir dün-ya. Trajedilerin genellikle tam kahkahalar atılırken ortaya çık-tığı bir dünya. Bulduğu pabuçlarla çoraplar birden onu korkut-tu. Komik olduğu için korkuttu. Eğer gülerse, Laura'yla Chris' in ölümünü kolaylaştıracağı doğdu içine.

Bu sefer ölürlerse, geri dönüp bir mesaj daha yollamakla kurtaramazdı onları. İlk yolladığı mesajın öncesine yollaması olanaksızdı. Arada birkaç saniye vardı çünkü. IBM'in yardımıy-la bile o kadar ince bir hesap yapamazdı.

Yerdeki kumlarda yalınayak adamın izleri dar bir vadiye sapıyordu. Stefan'ın yarı iyileşmiş omzunda sancı artıyor, al-nından terler boşalıyor, başı fena halde dönüyordu. Ama o izi yine de bırakmadı. Robinson Crusoe, Cuma'nın çıplak ayak izini nasıl sebatla izlediyse, o da öyle izledi. Ama daha büyük bir korkuyla.

Laura giderek artan bir umutsuzluk içinde, Nazi katilinin gölgeler arasında yaklaştığını görüyordu. Adam Uzi'yi ona çe-virmişti. Ama nedense hemen ateş açmadı. Laura aradan ge-çen

bu zamanı teli kesmeye çalışmakta kullandı.

Bu durumda bile umudu elden bırakmıyordu. Nedeni de, kendi romanlarından birindeki birkaç cümlenin demin aklına gelmiş olmasındandi: «Trajedi ve umutsuzluk içindeyken, sonu gelmez bir gecenin indiğini sanırken umut bulabilmek için, ge-ceyi gecenin izlemediğini, arada mutlaka gündüz olduğunu ha-tırlamalıyız. Ölüm evrenin yalnızca yarısını yönetir, hayat da öbür yarısını.»

Katil altı metre ilerden, «Çocuk nerede?» diye seslendi. «Çocuk. Çocuk nerede?»

— 397 —

Laura, Chris'in kendi sırtına dayanmış olduğunu hissedi-yordu. Annesiyle duvarın arasındaydı çocuk. Genç kadın, aca-ba benim vücudum onu kurşunlardan korur mu, diye düşün-dü. Acaba bu adam onu vurduktan sonra, çocuğun arka-daki karanlık kovukta olduğunu anlamadan dönüp uzaklaşır mıydı?

Tüpün saati hâlâ çalışıyordu. Birden 'çat' diye Ibir ses çık-tı, sirtir gazı memeden yayılmaya başladı, çevreyi o zengin ka-yısı kokusuyla o iğrenç ekşimiş süt tadı kapladı.

Klietmann tüpten çıkan şeyi gözüyle göremiyor, ama se-sini duyuyordu. Birkaç yılanın bir ağızdan tıslaması gibi.

Bir an sonra karnına bir pençe sarılmışçasına iki büklüm oldu, midesini koparıyorlar sandı. Eğilip kendi çıplak ayakla-rına kusmaya başladı. Gözlerinin gerisine yakıcı bir acı sap-lanıyordu. Sinüslerinde bir şey patlamış gibiydi. Burnundan kanlar boşaldı. Yere yıkılırken bir refleks hareketiyle Uzi'yi ateşledi. Ölmekte olduğunu, kontrolünü kaybettiğini biliyordu. Son bir irade gücüyle, yan üstü düşmeye, yüzünü kadına dö-nük tutmaya uğraştı. Makineliden çıkan son kurşunlar onu bulsun diye.

(Stefan en dar vadiye saptıktan hemen sonra, çok yakın-dan makinelinin sesini duydu, hızla ilerledi. Durmadan tökez-liyor, duvarlara tutunuyor, ama yine de yürüyordu. Derken önünde Vexxon'dan zehirlenmiş ve ölmüş SS subayını gördü.

Cesedin ilerisinde Laura iki bacağını açıp yere oturmuş, sinir gazı tüpünü bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Kanlı elle-riyle kavramıştı tüpü. Başı eğik, çenesi göğsündeydi. Paçavra bebekler gibi cansız görünüyordu.

— 398 —

«Laura, hayır,» derken Stefan kendi sesini tanıyamadı. «Ha-yır, hayır.»

Laura başını kaldırdı, gözlerini kırpıştırarak ona baktı, ür-perdi, sonra belli belirsiz gülümsedi. Yaşıyordu.

Stefan cesedin üzerinden aşarken, «Chris,» dedi. «Chris nerede?»

Laura hâlâ tıslamakta olan tüpü uzağa itti, yana doğru çe-kildi.

Chris annesinin arkasında kalan dar ve karanlık kovuktan Stefan'a bakıyordu. «Bay Krieger, iyi misiniz? Leş gibi görü-nüyorsunuz. Özür dilerim, anne, oma gerçekten öyle görünü-yor.»

Yirmi yıldan beri ilk defa... ya da yaşamadan atladığı kırk beş yılı da sayarsanız altmış beş yıldan beri ilk defa, Stefan Krieger ağlamaya başladı. Gözyaşları kendisini bile şaşırtıyor-du. Üçüncü Reich'ın içindeki tüm duyguları öldürdüğünü, artık hiçbir zaman, hiç kimse için ağlayamayacağını sanmıştı. İşin daha da şaşılacak yanı, bu gözyaşlarının sevinç gözyaşları ol-masıydı.

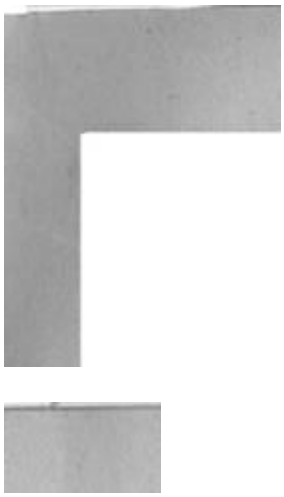

SONRASI

— 1 —

Bir saat kadar sonra, polisler demin uçan devriye araba-sının bulunduğu yerden kuzeye doğru ilerlerken, kurşunlarla taranmış Toyota'yı gördüler, yarın kenarındaki kum ve kaya-lar üzerinde kan buldular, atılmış Uzi'yi a\d\iar, ardından da Laura'yla Ohris'in yardan yukarı tırmanmaya çalıştığını fark-ettiler. Nissan'ın plakalarını taşıyan Buick'e yakın yerde. Emni-yet kuvvetleri burayı cesetlerle dolu bulacağı kanısındaydı. Ha-yal kırıklığına da uğramadılar. İlk üç ceset vadinin dibinde, he-men görünür yerdeydi. Dördüncüsünü ise tâ ilerde, vadinin dar bir çatalında buldular. Onları oraya, yorgunluktan tükenmiş du-rumdaki kadın götürdü.

Bundan sonraki birkaç gün içinde Laura mahallî idareyle olduğu kadar, eyalet mercileri ve federal yetkililerle de tam bir işbirliği içinde göründü. Ama yine de hiç kimse onun tüm doğ-ruyu söylediğine inanmadı. Bir yıl önce kocasını vuran uyuş-turucu kaçakçıları sonunda kiralık katiller yollamışlardı Laura' nın söylediğine göre. Oesbeüi onları teşhis edeceğinden korku-

yorlardı. Big Bear yakınındaki eve öyle gaddarca saldırmış, (,y e acımasız davranmışlardı ki, kendisi kaçmak zorunda kalmıştı. Polise başvurmayışının nedeni, yetkililerin kendisini ve oğlunu yeterince koruyamayacağına inanmasındandı. On yedi gün boyunca kaçmıştı. 10 Ocak gecesi evine makineliyle saldırıl-dığından Iberi. O gün de tam kocasının ölüm yıldönümüne rast-lıyordu. Aldığı tüm önlemlere rağmen katiller onu sonunda Palm Springs'de bulmuş, 111 numaralı eyalet yolunda izlemiş, oto-yoldan çöle sapmaya zorlamış, sonra da vadinin dibinde yaya olarak kovalamışlardı. Ama orada Laura haklarından gelmişti hepsinin.

Tek başına bir kadının dört tecrübeli katili, bir de Brenks-havv'ın evinin arkasında kafası bulunan adamı altettiğini gös-teren bu hikâyeye belki de kimse inanmazdı ama kadın çok keskin nişancıydı. Savaş sanatlarında yaman bir eğitimden geç-mişti. Yasa dışı edindiği zengin bir silah ve cephane kolek-siyonu vardı. Hangi üçüncü dünya ülkesi duysa, imrenirdi öy-le bir cephaneliğe. Ordunun denetim altında tuttuğu bu silah-larla sinir gazını nasıl elde ettiği yolundaki soruşturma sıra-sında kadın, «Ben roman yazarıyım,» demişti. «Araştırma yap-mak benim görevimdir. İstediğim her şeyi bulmanın yollarını da öğrendim.» Sonra da onlara Fat Jack'i anlatmıştı. Pizza salo-nuna yapılan baskında kadının söylediklerinin doğru olduğu ortaya çıkmıştı.

Fat Jack tutuklandığında, «Kadını suçlamıyorum,» demişti. «Bana hiçbir şey borçlu değil. Kimse kimseye borçlu olmak istemediği bir şeyi borçlu değildir. Ben anarşistim. Onun gibi kadınları severim. Hem hapse girecek de değilim. Çok şişma-nım. Ölürüm orada. Beni hapse atmak çok zalim ve alışılmadık bir ceza olur.»

Kadın onlara, 11 Ocak geceyarısı Carter Brenkshavv'ın evi-ne getirdiği yaralı adamın adını vermedi. Doktor o adamın kur-şun yaralarını tedavi etmişti. Kadının tek söylediği, o adamın iyi bir dost olduğu, katiller geldiğinde de Big Bear'de, kendi

Yıldırım — F : 26-evinde kalmakta olduğuydu. Adamın masum bir yabancı oldu-ğunda direniyordu. Kimliğini açıklarsa onu bu korkunç işe bu-laştırmış olacağını, bunu istemediğini söylüyordu. Adamın evli olduğunu îmâ ediyor, kendisinin onunla bir aşk yaşadığı hava-sını

yaratıyordu. Yarası yeni iyileşiyor, zaten yeterince çile çek-ti, diyor, başka bir şey de söylemiyordu.

Yetkililer ona bu isimsiz sevgiliyi açıklaması için bayii bas-kı yaptılar ama Laura teslim olmadı. Zaten yapabilecekleri bas-kının da bir sınırı vardı. Kadın ülkenin en iyi avukatlarını tu-tabilecek paraya sahipti. Zaten yetkililer bu gizli âşık hikâye-sine pek de inanmıyorlardı. Bir yıl önce öldürülmüş olan koca-sıyla aralarındaki ilişkinin az rastlanan, türden yakın bir ilişki olduğunu, kadının o kayıptan çok sarsıldığını, hâlâ tam anla-mıyla kendine gelemediğini öğrenmişlerdi. Danny Packard'ın üstüne böyle bir serüvene atıldığını bir türlü kabullenemiyor-lardı.

Laura öldürdüğü katillerin neden kimlik taşımadığını; neden birörnek giyindiklerini hiç bilmediğini söylüyordu. Buralara ne-den arabasız gelip de çalıntı arabayla peşine düşmek zorun-da olduklarını da anlayamadığını ileri sürüyordu. Hele Palm Springs caddelerinde polîs onlarla konuşurken niçin paniğe ka-pıldıklarını hiç bilemiyordu. Cesetlerden ikisinin bel ve karın •kısmındaki etleri, üzerine sıkı bir şey takılmış da sonradan çı-karılmış gibi izler taşımaktaydı. Oysa üstlerinde öyle bir giysi yoktu. Laura bunun da nedenini anlayamadığını söylüyordu. Bu tür adamların toplum dışı hareketlerinin nedenini kim nereden bilebilir, diyordu. Böyle şeyleri çözmek, kriminologların, sosyo-logların göreviydi. Onlar bile doğru dürüst açıklayamıyorlardı zaten. Sosyopatolojik davranışlar, konunun uzmanlarınca bile esrarengiz bulunurken, kendisinin bunlara açıklama getirme-sini beklemenin haksızlık olduğunu ileri sürüyordu. Laura'yı Toyota'nın sahibi olan kadınla yüzleştirdiler. Kadın katillerin melek olduğunu söylediğinde Laura Shane ilgiyle dinledi, hat-tâ yüzünde bir hayranlık ifadesi belirdi, ama sonra yanındaki

polise dönüp, olaya ilgi gösteren her kaçıkla yüzleşmek zo-runda olup olmadığını sordu.

Granit gibiydi Laura.

Demir gibiydi. ¦ Çelik gibiydi.

Kırılmıyordu bir türlü. Yetkililer onu hırpalayıp durdular, yine de sonuç alamadılar. Birkaç hafta geçtiğinde öfkeden de-liye döndüler. Üç ay geçtiğinde ondan nefret ettiler, karşıların-da dehşet içinde titreyip durmadığı için onu cezalandırmak is-tediler. Altı ay geçtiğinde bezdiler. On ay geçtiğinde iyice usandılar. Bir yılın sonunda, bu kadının adını unutmak üzere kendilerini zorladılar.

Bu arada elbetteki Laura Shane'in oğlu Chris'i zincirin zayıf halkası olarak görmüşlerdi. Gerçi ona yaptıkları baskı, anneye yaptıkları kadar sert değildi. Çocuğa karşı sahte şef-kat, kandırma, hile taktikleri uyguladılar, annesinin söyleme-diklerini ona söyletmeye çalıştılar. Ama Chris'e kaybolan ya-ralı adamı sorduklarında, çocuk onlara Indiana Jones'la Uzay-lı Luke'u, Han Solo'yu anlatmaya koyuldu. Vadide olup biten-leri söyletmek istediklerinde çocuk Sır Tommy Kurbağa'ya ev-iririnde nasıl oda verdiklerini anlattı. On yedi gün boyunca an-ın-.inin nerede saklandığını öğrenmeye çalıştıklarında, «Ben hop uyudum, komadaydım,» dedi. «Galiba sıtma, hattâ belki Mum; humması olmuştum. Şimdi de amnezi oldum. Hani Wily 1 nyoto'yi kandırmışlar da kendi kafasına kaya düşürmesini 'i'Hilumışlardı ya,., o nasıl unutkan olduysa ben de öyle ol-• ınn i- Sonunda yetkililer konuyu ana noktaya getiremediklerini

g.....t ıco umut kestiler. Çocuk o zaman onlara, «Bunlar aile

irri turnam1 mı?» dedi. «Aile sırrı nedir, bilmez misiniz? Bun-luri 'incak annemle konuşabilirim, başka kimseyi ilgilendirmez.

rın ıile sırlarını yabancılara açıklamaya başlarsa, çok geç-ııı ilmi dönebileceği bir evi kalmaz.»

Laura Shane yetkililerin işini daha da zorlaştıracak bir rıptı Paralı katillerden kaçarken malına zarar verdiği her-

— 403 —

keşten kamuoyu önünde özür dilediğini açıkladı. Çaldığı Bu-ick arabanın sahibi olan aileye yeni bir Cadillac hediye etti. Plakalarını aldığı Nissan'ın sahibine yeni bir Nissan verdi. Öde-meleri hep olağanüstü bol tutuyor, her adımda yeni dostlar kazanıyordu.

Eski kitapları durmadan yeni baskı yapmaktaydı. Kimisi en iyi satılan cep kitapları listesine giriyordu. Henüz film anlaş-ması yapılmamış kitapları için en büyük stüdyolar açık artırma teklifleri verdiler. Çevrede dedikodular dolaşıyordu. Belki de Laura'nın kendi menajeri yayıyordu bu dedikoduları. Sözde, ge-lecek romanı için avans vermek isteyen yayınevleri kapısına biriktiğinde, üstüste altı kat halinde durmak zorunda kalıyor-lardı.

— 2 —

O yıl boyunca Stefan Krieger, Laura'yla Chris'i çok özledi. Ama Gaines'lerin Beverly Hills malikânesinde hayat pek de zor sayılmazdı. Bir kere ev son derecede rahattı. Ye-mekler nefisti. Jason ona evdeki stüdyoda nasıl film seyre-debileceğini öğretmişti. Thelma da gerçekten çok eğlendiriyor-du insanı.

Bir gün yüzme havuzunun başında otururlarken Thelma, «Dinle, Krieger,» demişti. «Belki onlarla birlikte olmayı tercih ederdin, belki burada saklanmaktan bıktın, ama bir de öteki ihtimali düşün. Kendi çağında yaşıyor olabilirdin hâlâ. O çağ-da ne plastik çöp torbaları vardı, ne lolipoplar, ne Day-Glo marka iç çamaşırları, ne Thelma Ackerspn filmleri, ne de te-, levizyondaki güzel diziler. Sen şansına şükret bu aydınlık çağa geçebildiğin için.»

«Mesele şu...» Stefan bir süre klorlu suya düşüp yansı-

— 404 —

yan güneş ışıklarına daldı. «Korkarım bu ayrılık yılı onu ka-zanma şansımı kaybettiriyor.»

«Onu zaten kazanamazsın, Herr Krieger. Piyangoda çıka-cak bir kutu mısır gevreği değil o. Laura gibi bir kadın kaza-nılamaz. Kendini verecekse buna kendi karar verir, o kadar.»

«(Pek cesaret vermiyorsun.»

«Cesaret vermek benim işim değil.»

«Biliyorum,..»

«...benim işim...»

«...evet, evet...»

«...komikliktir. Ama şu görünüşüme bakarsan, belki de seyyar fahişe olarak daha başarılı olurdum. En azından, ıssız yerlerdeki yoksul kamplarda.»

Noel'de Laura ve Chris, Gaines'lerin evine, kalmaya gel-diler. Laura'nın Stefan'a Noel hediyesi yeni bir kimlikti. Yılın büyük bölümünde yetkililerin yakın denetimi altında bulunma-sına rağmen yine de el altından bir sürücü ehliyeti, bir sosyal sigorta kartı, birkaç kredi kartı ve bir de paasport almayı ba-şarmıştı. Steven Krieger adına.

Bunları ona Noel sabahı, Neiman Marcus'dan alınmış bir kutu içinde verdi. «Bütün belgeler geçerli,» dedi. «Sonsuz Ir-mak romanımda kahramanlardan ikisi kaçıyorlardı. Yeni kimlik almaları gerekiyordu...»

«Evet,» diye onun sözünü kesti Stefan. «Okudum. Üç kere.»

Jason, «Aynı kitabı üç kere mi okudun?» diye sordu. Noel ağacının çevresinde oturmaktaydılar hepsi. Sağlığa zararlı ıvır zıvır yiyor, kakao içiyorlardı. Jason en neşeli günlerinden bi-rindeydi. «Laura, bu adama karşı tetikte ol. Tutkular geliştiren biri galiba.»

Thelma atıldı. «Eh, siz Holiyvvood'lular kitap okuyan her-kesi, hattâ bir kitabı bir kere okuyanı bile, ya entelektüel ya

da deli sayarsınız. Laura, anlatsana, bu gerçek gibi görünen sahte belgeleri nereden buldun?»

«Sahte değil anlar,» diye söze karıştı Ohris. «Hepsi ger-çek.»

Laura, «Evet, doğru,» dedi. «Sürücü ehliyeti de, diğer bel-geler de, hükümet dosyalarında tescilli. Sonsuz Irmak romanını yazarken kaliteli yeni kimliklerin nasıl alınabileceğini öğrenmiş-tim. San Fransisco'da ilginç bir adam buldum. Üstsüz gezi-len bir gece kulübünün bodrumunda bir evrak sanayii kurmuş-tu...»

«Damı mı yok kulübün?» diye sordu Chris.

Laura çocuğun saçlarını karıştırdı. «Her neyse, Stefan, eğer kutunun içine daha dikkatli bakarsan iki de banka hesap cüzdanı bulacaksın. Yeni kimliğinle nem Security Pacific Ban-kasında, hem de Great VVestern Savings'de hesap açtırdım.»

Genç adam sarsılmıştı. «Senden para alamam. Ben asla...»

«Sen beni tekerlekli sandalyeden kurtarasın, defalarca ha-yatımı kurtarasın... ye ben canım isteyince sana para vereme-yeyim, ha? Thelma, nesi var bu adamın?»

«Erkek işte,» dedi Thelma,

«Herhalde o açıklama yeterli.»

Thelma devam etti. «Kıllı, ilkel, sürekli olarak testosterone salgısının etkisi altında, ırksal belleğinde mamut avlarının anı-larını taşıyan yaratıklar. Hepsi birbirinin eşi bunların.»

«Erkek işte,» dedi Laura.

Thelma da, «Erkek işte,» diye onu yankıladı.

Stefan Krieger elinde olmaksızın, isteği dışında, üzerindeki karamsarlığın kalktığını hissetti, yüreğine incecik bir aralıktan ışık sızmaya başladı.

Şubat ayı sonlarında, yani Palm Springs dışındaki çölde geçen olaylardan on üç ay sonra, Laura ona kendi evine gel-

meşini, Big Bear'de Chris'le ve kendisiyle kalmasını önerdi. Stefan ertesi günü yola koyuldu. Yeni paralarıyla satın aldığı Rus yapımı şık spor arabasıyla gidiyordu.

Yedi ay boyunca konuk odasında yattı. Her gece. Ama da-im fazlasını istediği yoktu. Onlarla olmak, her gün "onları gör-mek, onlar tarafından kabul edilmek, hayatlarına katılmak bir ¦ııre için yeterdi ona. 'Bu kadarına ancak dayanabilirdi zaten.

Eylül ortasında, yani Stefan'ın göğsünde kurşun yarasıyla kapıya dayanmasının yirminci ayında, Laura onu yatağına da-vet etti. Stefan bu davete uyacak cesareti üç gece sonra bu-lubildi.

— 3 —

O yıl Chris on iki yaşındaydı. Jason'la Thelma da Monte-n-y'de yeni bir ev satın almışlardı. Dünyanın en güzel kıyılarına bakan bir ev. Laura, Stefan ve Chris'i, Ağustos'ta bir ay için ı ı m lu davet ettiler. Karı koca, ikisi de o ay film çalışmalarına iki vermişlerdi. Monterey yarımadasında sabahlar serin ve nlıll oluyor, günler sıcak ve açık geçiyor, geceler mevsime rağ-n üşütüyordu. Hava yazın bile zindeleştiriciydi. Ayın ikinci Cuması, Stefan'la Ohris kumsalda Jason'la bir-likte ymüyüşe çıktılar. Kıyıya yakın bir kayada fok balıkları gû-ıii Imılyor, ikide bir gürültüyle böğürüyorlardı. Kumsalın kena-'ii (jeçen yola turistler tampon tampona parketmiş, «gü-ııı ı ı¦ ¦ ı><ııı» bu fokların resmini çekmekteydiler.

ıı "ii, «Her yıl daha fazla yabancı turist geliyor,» diye ya-iMlilâ sanki. Hem çoğu da Japon, Alman ya da Rus, ııl ı dlyoı musun? Yarım yüzyıl öncesine kadür üçüne kar-

¦ı"".....n en büyük savaşını verdik, şimdi üçü de bizden zen-

i'ii">n elektronik âletleri, arabaları, Rus arabaları ve bil-H uyudun, Alman arabaları en kaliteli mallar arasında... İnan,

Stefan, bana kalırsa Amerikalılar eski düşmanlarına karşı, eski dostlarına olduğundan daha iyi davranıyorlar.»

Stefan duraklayıp fok balıklarını seyretti, VVinston Churc-hill'i ziyarete gittiğinde yaptığı hatayı düşündü.

Ama bana en azından bir tek şey söyle. Merak beni öldü-rüyor. Dur bakayım... örneğin, Sovyetler ne olacak savaştan sanıra?

Koca tilki nasıl da numara yapmış, nasıl da rahat söyle-mişti bu sözleri! Sanki ne soracağı o anda aklına gelmiş gibi. Sanki gelecekte erkek giysilerinde neyin moda olacağını so-rarmış gibi! Oysa bu soruyu sormayı önceden planlamıştı o. Cevabını da çok merak ediyordu, Stefan'dan öğrendiklerine dayanarak Churchill sonradan Batılı müttefiklerini Avrupa'da savaşı devam ettirmeye zorlamıştı. Almanlar yenildikten sonra. Sovyetlerin doğu Avrupa'da toprak kapmasını özür olarak kul-lanan müttefikler, sonunda Rusları gerisingeri kendi ülkelerine püskürtmüş, yenip ezmişlerdi. Aslında Almanlarla savaşırken Sovyetler hep Amerika'dan gelen malzeme ve silahların des-teğini kullanmışlardı. O destek çekilince de birkaç ayda çök-müşlerdi. Zaten eski müttefikleri Hitler'e karşı verdikleri savaş çok yormuştu onları. Bugünkü modern dünya, kaderin ilk çiz-diği plandan farklıydı bu yüzden. Nedeni de Stefan'ın Churc-bill'e cevap vermiş olmasından ötürüydü.

Stefan'ın Jason'a, Thelma'ya, Laura'ya ve Ohris'e benze-meyen yanı, çağın dışından gelme biri olmasıydı. Bu çağ onun kendi çağı değildi. Büyük Savaşın bitiminden bu yana ge-çen yıllar, aslında onun geleceğini oluşturmalıydı. Oysa o yıl-lar bu insanların geçmişiydi. Bu yüzden Stefan hem kaderin çizdiği, olması gereken geleceği hatırlıyor, hem de bugün için-de yaşadığı geleceği, görüyordu. Diğerleri ise şu yaşadıkların-dan farklı bir dünya hatırlamıyorlardı. Bu dünyada da birbi-rine düşman süper güçler yoktu. Fırlatılmayı bekleyen nükleer füzeler yoktu. Demokrasi Rusya'da bile işlerlikteydi. O ülke de bolluk ve barış içindeydi.

Kader ilk çizdiği planı gerçekleştirmeye çalışırdı... ama arasıra, bereket versin, bunu başaramadığı da oluyordu.

Laura'yla Thelma terastaki sallanan koltuklara yerleşmiş, erkeklerin kumsalda kuzeye doğru yürüyüp gözden kayboluşu-nu seyrediyorlardı.

«Onunla mutlu musun, Shane?»

«Melankolik bir adam.»

«Ama sevimli.»

«Hiçbir zaman bir Danny olamayacak.»

«Ama Danny yok artık.»

Laura başını sailadı. Koltuklarında sallandılar.

«Onu rehinden kurtardığımı söylüyor,» dedi Laura.

«Yani bakkala kupon verip mal almak gibi mi?»

Sustular.

Laura sonunda, «Onu seviyorum,» dedi. Thelma, «Biliyorum,» diye karşılık verdi.

«Hiç sanmazdım yeniden... bir erkeği o türlü sevebilece-ğimi.»

«Ne türlü yani, Shane? Yeni çıkan acayip bir seks pozisyo-nundan falan mı söz ediyorsun? Artık orta yaşa yaklaşıyorsun, Shane. Birkaç dolunay daha geçti mi kırk yaşına varacaksın. Durulup oturman,.seks hayatına ağırbaşlı bir hava vermen gerekmez mi?»

«Sen islâh olmazsın.»

«Olmamaya çalışırım.»

«Ya sen Thelma? Sen mutlu musun?»

Thelma kocaman göbeğini okşadı. Yedi aylık hamileydi. «Çok mutluyum, Shane. Söylemiş miydim... belki ikiz olacak-mış.»

«Söylemiştin.»

«İkiz...» dedi Thelma. Huşu içinde gibiydi. «Ruthie benim adıma ne kadar sevinirdi, düşünsene!» İkiz.

Kader ilk çizdiği pianı yerine getirmeye çalışır, diye dü-şündü Laura. Ve bazen de, bereket versin, bunu başarır.

Bir süre dostça bir sessizlik içinde oturdular, sağlıklı de-niz 'havasını soludular, Monterey'in çamlarında, servilerinde' rüz-gârın çıkardığı tatlı sesleri dinlediler.

Bir süre sonra Thelma, «Dağdaki evine geldiğim günü ha-tırlıyor musun?» dedi. «Hani arka bahçede atış talimi yapıyor-dun.»

«Hatırlıyorum.»

«O kartondan insan kalıplarına ateş edip duruyordun. Hır-lıyordun durmadan. Dünyaya meydan okuyordun. Her yana si-lahlar saklamıştın. O gün bana, hep bayatın sana verdiklerine dayanmak zorunda kaldığını, bundan sonra öyle yapmayaca-ğını, mücadele edip sana ait olanları koruyacağını söylemiştin. Çok kızgındın o gün, Shane. Çok da acı bir tutum içindey-din.»

«Evet.»

«Şimdi bakıyorum, hâlâ dayanmaya çalışanlardansın. Ama savaşanlardan, mücadele edenlerden olduğunu da biliyorum. Hayat ölümlerle, trajedilerle dolu. Buna rağmen, bakıyorum da, sen artık o acı tutumdan sıyrılmışsın.»

«Evet.»

«Sırrını paylaşmak ister misin?»

«Üçüncü büyük dersimi öğrendim, o kadar. Çocukluğum-da dayanmayı öğrendim. Danny ölünce savaşmayı öğrendim. Şimdi hâlâ dayanan, savaşan biriyim... ama artık kabullenmeyi de öğrendim. Kader kaderdir.»

«Doğunun mistik felsefeleri gibi bir şey bu, Shane. Vay canına! Kader kadermişl Neredeyse âyinler söyleyip göbek deliğimi düşünmemi önereceksin.»

«Karnında ikizler varken göbek deliğini göremezsin «Bal gibi görürüm. Aynaları uyarlayınca...» Laura güldü. «Seni seviyorum, Thelma.» Koltuklarında sallandılar, sallandılar _

Kumsalda sular kıyıya doğru sokulmaya başlamıştı.

BİTTİ

J

E-KİTAP
ARŞİVİ

Dijital Bilgi Kaynağınız

www.e-kitaparsivi.com

Bu E-Kitap www.e-kitaparsivi.com sitesi için hazırlanmıştır. Web sitemizde bir çok başka esere ulaşabilirsiniz.